

РЪСЕЛ КЪРКПАТРИК ДЯСНАТА РЪКА НА БОГА

Част 3 от „Небесен огън“

Превод от английски: Радин Григоров, 2013

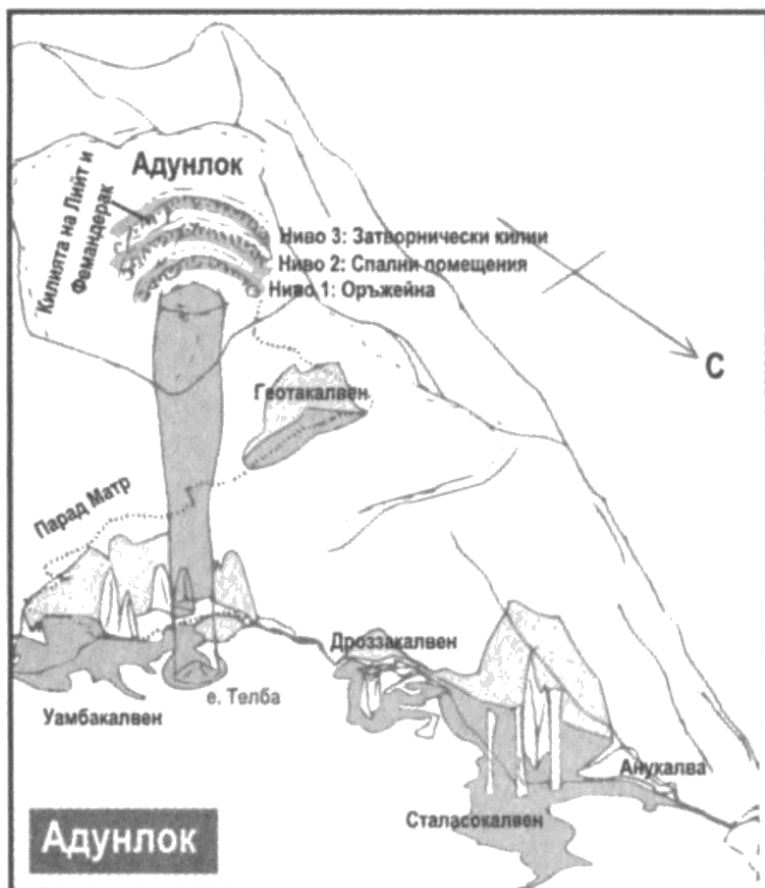
chitanka.info

ПРОЛОГ

Двамата горди мъже бяха разделени от плота на ниска каменна маса. Обединяваше ги омразата — взаимна. И още нещо: желанието си, успешно, както му се струваше, и бе вперил поглед в насрещните опити за запазване на хладнокръвие.

— И въпреки разкриването ни, Ескейн остава скрит — рече старейшината. За момент си припомни всички онези, заловени от инструърската градска стража, но нямаше намерение да признае малочислеността на оставащите си люде. Предпочиташе първо да бъде сключено споразумение. Подобно признание щеше да го постави в неизгодна, подчинена позиция.

Отшелникът се усмихна. Бе разчел мислите на събеседника си. Часовой от шести ранг, така се беше представил. Какъв ти „Часовой“ беше този слепец!

— За разлика от теб... аз не изгубих следовници — обърна се той към старейшината. — Ала на някои от тях им предстои да умрат, виждам го. Светци, които ще застанат до десницата на Най-възвишения. Стореното от тях ще послужи като пример за вдъхновение за останалата Еклесия. Те ще бъдат семената, посети в твърдта на вярата. Когато огънят обхване Фалта, същински вярващи ще бъдат ожънати.

Другият мъж, по-възрастен, изсумтя.

— На твоє място не бих бил толкова сигурен. Не е нужно да съм пророк, за да ти кажа, че мнозина от твоята Еклесия тичешком ще прииждат в Ескейн, когато съзрат празнотата на обещанията ти. Ние им предлагаме възможността да отмъстят на покварения Съвет, да разпалят истински огньове. А не лутане след някакъв си божествен пламък, който няма да постигне нищо. Най-разумното, което бихте могли да сторите, е да се присъедините към нас. Присъедини хората си към Ескейн, следващите управници на Инструър, и ще получиш подобаващо място сред редиците ни.

— А за множеството ескейнци, които намериха смисъл в нашата Еклекия, нито дума — тросна се Отшелникът. — Неколцина от тях може да се завърнат при съмнителното ти водачество, но дори и те ще напуснат повторно, когато осъзнаят, че предлаганото от теб се изчерпва с тъмнината на помещение без прозорци.

— Не за дълго! — Председателстващият старейшина се изправи, опирайки длани върху хладния камък. — Със или без ваша помощ, ще си върнем властта над Инструър.

— *Върнем?* Вие никога не сте били начело!

— Предводителството винаги е било сред отговорностите на Часовоите — изръмжа старейшината.

— Също както при истинските следовници на Бога!

— Тогава какво пречи да работим заедно? — Водителят на Ескейн направи последен опит. Твърде вероятно беше да си хаби усилията с този глупак. Повече от ясно беше, че необучената му, парцалива сган би била безсилна срещу градската стража. Но планът на старейшината изискваше войници, които лесно да бъдат жертвувани, а той не искаше да жертва ескейнци. Тези култисти щяха да му свършат добра работа.

— Нищо — отвърна Отшелникът с насилена любезност — търпението му приближаваше предела си. Нима имаше нещо, което да налага един Богопосочен да се съобразява с приумиците на подобен неверник? Но скоро щеше да настъпи денят, в който всички подобни щяха да бъдат смазани под петата му.

Отшелникът съсредоточи мислите си върху настоящето и продължи:

— Но трябва да изясним водителството. И двамата сме хора, които не са свикнали да се съобразяват с чуждото мнение и затова трудно ще намираме отговор в подчинението. Така че, в името на общата ни цел, защо да не поделим първото място?

— И как ще стане това?

— Много просто. Няма да правим нищо, което и двамата не одобряваме. Ако се стигне до момент, в който не можем да постигнем единодушие, съюзът ще се счита за прекратен. И нека те предупредя: умея да съзирам много неща, неща, немислими за един Часовой.

— Пробутвай мистицизма на наивниците — тросна се старейшината. — По-убедителен си, когато си наложиш да мислиш.

Така да бъде, ще обединим силите си — за известно време. Но и при най-малкия намек за предателство — ще изоставя теб и последователите ти.

— Същото се отнася и за мен — отвърна мъжът в синя роба, протягайки десница. Мъжът с жълтеникаво лице я пое. За момент двамата останаха събрани, стиснали пръстите си силно.

ГЛАВА 1

ПОРТИТЕ НА ИНСТРУЪР

Керванът, който се източваше откъм Адрар, по нищо не се отличаваше от всички останали върволици камили, тръгнали от Гадир Масаб: претоварени животни, пристъпващи бавно сред изпепеляващата мараня. Отново и отново спираше той, подобно на някакво колебливо влечуго — хората на пустинята спираха да се напият, да напоят камилите, а след тях и робите си. Но, размишляваше главатарят на шайката, докато гледаше как керванът бавно приближава мястото на засадата, в различие от всички онези кервани, прекосяващи Хамадабат на път за Брудую през Средните фалтански полета, този се бе отказал от по-дългия, но по-безопасен източен маршрут.

Грабителите не можеха да повярват на късмета си. Кой глупак отвеждаше претоварен керван през Веридия? Строукс — кралството, намиращо се на север от планините, наскоро бе обявило война на търговците на роби и препродаваната от тях човешка мъка. Изглеждаше почти невероятно, че търгуващите с хора са избрали да рискуват живота си по този път, макар че обяснение можеше да бъде намерено: така избягваха нуждата да плащат на мародерите, разположили се по източния маршрут. Но фактът си оставаше факт. И бандитите изчакваха — главорези и убийци, шлака от останалите бандитски групи. Беше крайно време и на тях да им се усмихне щастието. До този момент преживяваха, нападайки малцината самотни пътници, достатъчно наивни, та да навлязат във Веридия без телохранители. Ала това се случваше рядко. Бандитите бяха не само изгладнели, но и зажаднели за нездравите забавления, които предлагаше залавянето на жертва.

Благодарение на природните стихии — жежкото южно слънце и пустинните вихри — жълтеникавите, безформени склонове на Веридия бяха придобили чудати форми. Самият Адрар, Златният лъв, се издигаше високо над прохода — стражаващ над останалите фигури, обгърнали просеката и наименувани от въображението. Най-доброто

място за засада се намираше точно под Ноктите на Адрар — там пътят биваше притиснат между два стръмни склона, веднага след което завиваше вдясно, стигаше върха и се спускаше надолу към Строукс.

Именно тук изчакваха бандитите.

Замисълът беше търговците да си помислят, че са прекосили успешно планините, за да бъдат нападнати в последния миг. След като ги заловяха и се забавляваха в типичния си стил, пускаха едничък оцелял, за да може делото им да бъде разказано. Репутацията беше не по-малко важна от плячката. Конкретно членовете на тази шайка бяха особено силно решени да се докажат. Всеки от тях беше изготвил обширна програма, която да изпълни с оцелелите след атаката търговци и роби. Керванът наближаваше, повишавайки вълнението им. Един от подкомандирите изтегли меча си, за да го почисти, а главатарят блъсна ръката му — слънцето можеше да блесне в острието. *Но всъщност няма значение*, помисли си водачът. Заради прекалената си глупост — или самоувереност — тези търговци нямаха и съгледвачи. Вероятно нямаше да забележат, ако някой от кервана бъдеше наръган в гръб, рухвайки пред останалите. Мисълта дотолкова развесели главатаря, че му костваше значителни усилия да не се разсмее.

Керванът достигна определената точка. Грабителите се разделиха на две групи — едната трябваше да запречи пътя пред търговците, а другата да излезе в гръб. Веднъж притиснеха ли жертвите си по такъв начин, оставаше им само да се наслаждават на работата си.

Сигналът бе даден. Застиналият следобеден въздух беше разсечен от виковете на двете дузини бандити, спуснали се към търговците. Главатарят веднага забеляза едно малко отклонение, което щеше да ги забави: докато групата, водена от помощника му, заеме позиция на пътя зад кервана, търговците и робите им се бяха оттеглили по-назад, така че бандитите бяха пленили само камилите. Главатарят сви рамене — убиването, а не планирането, бе стихията на помощника му. Нямаше да го затрудни да се обърне.

Притичалите бандити не откриха обичайната паника, която внезапната им атака би трябвало да породя. Нападението им бе посрещнато с неестествено мълчание. Самотен мъж се беше изправил насреща им. Носеше дълга черна брудуонска роба, с отметната качулка. Беше подстриган много късо, притежаваше младо, но носещо

чертите на опита лице и хлътнали очи. Стоеше в позата на опитен боец, пренесъл тежестта върху пръстите си. Очакваше нападението им. *Брудуонец, реши главатарят. И то воин. Възможно е да загубя един-двама от хората си. Но и без това малко плевене няма да е излишно. А той не е безсмъртен. Изправял съм се срещу хора, сражавали се сред редиците на самите Повелители на страха.*

Може би бандитите щяха да имат някакъв шанс, ако бяха изоставили първоначалния си план и се бяха нахвърлили вкупом върху самотния боец. Но те не го сториха, преценявайки, че той е решил да се самопожертва в някаква налудна маневра. Вбесен от факта, че нещата не се развиваха по план, главатарят нареди на хората си да атакуват търговците и робите им, като за момента оставят черния боец.

Помощникът получи първия си шок, когато търговците отметнаха наметала и изтеглиха оръжията си. Това не бяха изнежените фалтанци, които познаваше, хора, трупали богатство за сметка на чуждата болка. Личеше, че сражаването не им е чуждо. Например онзи, тъмнокожият, размахваше като перце огромна каменна сопа. Виждаше се, че той не е от хората, които биха закрещели за милост, щом острието на нож се озовеше в непосредствена близост до тялото им. Същото се отнасяше и за дългокосия фалтанец до него, облечен в деруйсианска туника. Е, онази жена щеше да крещи, но по жестокостта, изписана върху лицето ѝ, личеше, че тя по-скоро би умряла — или по-вероятно убила — преди да позволи да попадне в подобно положение. А пък тлъстият с червената роба... В неговите очи светеше лудост, някакъв мрачен глад. Помощникът бе съзирал тази светлина в очите на неколцина свои някогашни спътници — желание за смърт, което рано или късно биваше удовлетворено. Арогантността, типичен спътник на заместника, започна да се отцежда от него. Трябваше да бъде внимателен.

Тогава той осъзна, че тъй наречените „роби“ не са оковани. Те също наизваждаха оръжия, изправяйки се срещу хората му. От лявата страна стоеше младо момиче, опитващо се да си придаде смелост. До нея друг шишко се мъчеше да не допуска страха върху лицето си. Сетне идваше слабоват мъж с тояга, един сакат, хванал меча си чудато,

но уверено... Имаше и други, но бандитът вече не разполагаше с време да ги оглежда.

Докато се опитваше да осмисли тези отклонения от очакваното, търговците и робите им се хвърлиха в атака. Двама от хората му погинаха моментално, заплатили цената за бавното осъзнаване, че нещо не е наред. Помощникът на главатаря се насочи към тъмнокожия и онзи от Деруйс, определяйки ги като най-голямата заплаха. И моментално съжали за решението си. Никога през живота си не се беше изправял срещу толкова бързи противници. Каменната тояга раздираше въздуха с отвратителен звук, профучала на косъм от невъоръжената му ръка. Нямаше как да парира подобно каменно оръжие, затова помощникът трябваше да отскача назад. Деруйсианецът също нанесе удар, посичайки един от бандитите — помощникът не видя кого точно, но гласът на агония звучеше като този на Хамус. Не му остана време да се оглежда, защото бесният тъмнокож продължаваше да го обсипва с удари. Помощникът проклинаше главатаря си, лошия късмет... Следващото проклятие бе пресечено от остра болка в гърба, прогорила дробовете му. Бандитът сведе замъгления си поглед и зърна върха на меч да стърчи от гърдите му. Изкрещя ужасено, защото денят, за който си бе внушавал, че никога няма да го настигне, бе дошъл.

Стотина крачки по-надолу главатарят най-сетне осъзна положението си. Реши да посече самотния брудунец и да избяга, макар и да беше вече късно. С пронизителен вик запрати втората група хора срещу боеца.

Проходът беше тесен и позволяваше само трима да нападат едновременно. Главатарят гледаше като омагьосан как мечът на противника им се стрелва — толкова бързо, че очертанията му се размиваха, често на съвсем различно място от тялото на брудунеца. Силата на мъжа беше чудовищна. Първият му удар отсече въоръжена ръка и отведе острието дълбоко в бедрото на клетника. И всичко това бе извършено с небрежно движение на китката, докато самият брудунец вече се хвърляше към следващия си нападател. Главатарят остана впечатлен от движенията на боеца в черна роба — или по-скоро движението, защото за нито един негов удар не можеше да се каже, че е завършен. Всичките му атаки се сливаха в една продължителна

вариация на мелодия от стомана. Но тази поезия на тялото беше смъртоносна.

Едва когато бяха паднали шестима главатарят осъзна, че има насреща си нещо, за което не вярваше, че съществува. Нима това беше Повелител на страха? Той мъдро изостави половин дузината оставащи и пое нагоре по склона.

Само след мигове на пътеката оставаха двама грабители, първият от които вече надаваше предсмъртния си вой, сграбчен от смъртта. Другият беше много добър боец, който би затруднил всеки от останалите керванджии. Но острието на брудунеца дори не му предостави възможност да демонстрира уменията си.

Черноробият отдели миг, за да провери дали някоя от жертвите му не е останала жива. Сетне, доволен, повдигна меча си и с мощно движение го хвърли нагоре. Яркото острие потъна в гърба на главатаря. Свличането на трупа беше последният звук от конфликта.

— Боже — изрече Уизаго, докато се отправяше към останалите. За момент принцът спря, за да си поеме дъх и потисне гаденето. И преди беше виждал смърт, но не и подобно нещо.

— Какво има? — попита Фемандерак, обръщайки се към него и към Те Туахангата. Двамата бойци бяха притичали напред да помогнат на Ахтал, но се оказа, че не е необходимо. — Видяхте ли?

— Да — отвърна деруйсианският принц. Гласът му не звучеше съвсем спокоен. — И ми се иска да не бях.

Ахтал се приближаваше към спътниците си, изчиствайки острието на меча си вървешком. Доколкото Кърр можеше да определи, младият боец не показваше и следа от гордост и самодоволство. С изключение на потта, изникнала по лицето на брудунеца, и прахта, изцапала робата му, нищо не показваше, че току-що е убил дузина бандити. Те Туахангата, все още задъхан от бясното размахване на каменната тояга, поклати невярващо глава. Уизаго, негов приятел и враг, също изрази удивлението си.

— Възпитан съм в традициите на фехтовалното изкуство — рече русият мъж, все така неспособен да овладее гласа си. — Тренирал съм с най-добрите мечоносци на Деруйс. Ако им разкажех за това, което

видях току-що, те щяха да подушат дъха ми и да ме посъветват да спра да се наливам.

— Аз съм роден воин — ядосано отвърна Те Туахангата, — а ние не се бием като вас. Силата и умението не правят воина. Ние, бойците на Мъглата, смятаме това за начин на живот. Да бъдем въздигнати, да не чувстваме страх, а да го всяваме — това означава да бъдеш истински боец.

Думите му до голяма степен звучаха като самоубеждаване. Принц Уизаго се засмя, но не злонамерено.

— Прав си, приятелю. Виждал съм как се биете. Жестове, бойни викове, резки размахвания и онзи страховит шум, който издават тоягите ви, когато бъдат завъртени. Но брудуонецът ни показва нещо различно. При него няма нищо показно. При него личи пестеливост на движението, без нищо излишно. Това говори за отдаденост, грижа, за спокойствие и вътрешно равновесие — той няма какво да доказва, за разлика от нас. Не прави прибързани движения, нито прибързва с мисълта си. Умее да отличава безнадеждното и да реагира според променилата се ситуация. Ти, скъпи ми Туа, имаш гореща кръв, засягаща всичко, което правиш. Той е хладен. Макар да предпочитам твоята мисъл — и двамата има какво да научим от него, преди с право да се наричаме воини.

Спътникът му само изсумтя — не желаше да приеме нито комплимента, нито преценката, която носеха думите. Но Кърр виждаше, че детето на Мъглата се бе сдобило с материал за размисъл.

Старият фермер също имаше над какво да размишлява, макар неговите мисли да бяха по-мрачни. Той също се бе затичал, за да помогне на брудуонеца — нещо до скоро немислимо: само преди няколко месеца същият този мъж се бе опитал да убие него и приятелите му. Точно тук се криеше проблемът. Току-що Ахтал бе сторил нещо неописуемо, нещо, чиято вероятност за успех не би била обезпечена и от цял живот тренировки. А ето че Кърр и шепа селяни се бяха изправили срещу четирима от тези чудовища (сред които Ахтал беше най-неопитният) и ги бяха надвили. Стореното сега от брудуонеца го накарва да осъзнае колко удивителна бе победата им. Кърр сподели мислите си с хауфута, докато подготвяха кервана.

Селският водач помълча за момент, поглаждайки брадичка, преди да отговори.

— Не мога да отрека, че сте имали известен късмет. Ако всички брудуонци са били поели по моста заедно с пленниците си, планът ви никога не би успял, колкото и да е хитроумен.

Зад тях се обади Фемандерак, който току-що беше приключил с поставянето на влажна кърпа върху слепоочието на Беладона. Тази рана тя бе получила в пустинята и дълго време я измъчваше, но наскоро бе започнала да заздравява. Но мястото все още беше подутото, а освен това дъщерята на магьосника изпитваше известни затруднения с храненето.

— Маблас от Даурия, проучвал Повелителите на страха, пише, че те са не само забележителни бойци, но и умеят да си служат с Огнебитие. Могат да привличат в своя полза илюзия, словоплетство и тъмна магия. Когато Лийт за пръв път ми каза за вашата Компания и как сте победили четиримата брудуонци, приех, че просто скромничи относно уменията ви, както и че във вашата група са събрани най-добрите от Фалта, подбрани да унищожат слугите на Рушителя. Но тогава видях, че това не е така. Вие не сте ги надвили със сила или магия. Какво по-голямо доказателство за благосклонността на Най-възвишения? Как иначе бихте ги победили?

Хауфутът се навъси, а Кърр измърмори нещо под нос. Стройният философ не бе спрял да говори в подобен стил дни наред — още от освобождаването им от пазара на роби — въпреки раздразнението, което това пораждаше сред спътниците му. Кърр трябваше да признае, че имаше момент, в който почти бе убеден, почти бе повярвал, че те са избраниците на бога, негов инструмент за спасяването на Фалта. Хауфутът не бе обръщал внимание на думите на този чужденец — думи, повтаряни от Отшелника и дори от Хал, техния сламен пророк. Да, имаше неща, които не можеше да обясни, признаваше това. Със собствените си очи бе зърнал Кантара, бе видял и силата на Джугом Арк. Още носеше върху ръката си белезите от тази сила. Но липсата на обяснение далеч не беше достатъчна да породи непоклатимата вяра, която споделяха останалите.

— Обясни ми тогава следното, о, апостоле на бога — изръмжа Кърр. — Ако споделяме благосклонността му, къде е стрелата? Къде е Лийт? Интересен начин да покажеш благосклонност — да затрупаш Джугом Арк и нейния Носител под купчина отломки.

Знаеше, че думите му нараниха Фемандерак, това беше и целта им. Философът не се съобразяваше с чувствата им и с пълна липса на тактичност непрекъснато повдигаше темата.

Без да каже нищо, Фемандерак се отдалечи и започна да се рови в една от раниците. Може би изпитваше загриженост, но не достатъчна. Все пак Лийт не беше от неговото село.

Старият фермер отново се върна към размисъл. Как бяха съумели да надвият четиримата брудуонци? Изобщо как бяха успели да надделеят над този млад последовател?

Този въпрос не го оставяше на мира. И всеки път, когато Ахтал им помагаше, а после отиваше да маха с опашка около Хал сакателника, неспокойствието се разрастваше в ума на Кърр като заразата, разяждаща ябълковите дръвчета във фермата му. Помнеше как в онзи отвратителен град край Златното езеро бе изгубил надежда и се бе примирил с предстоящия (кратък) робски живот — и как тайнственият купувач се бе оказал Ахтал с керван камили. Тогава се намираха изцяло в негова власт, а той се държеше като техен слуга. По какъв начин Хал успяваше да го контролира и доколко бе сигурен този контрол? Беше като да са затворили слънцето в буркан и да го принуждават да им свети. Във всеки един момент то можеше да прогори пътя си и да ги изпепели с нищожна частица от силата си.

Може би това е бил планът на брудуонеца от самото начало.

Пътниците отделиха момент, за да се погрижат за животните си, сетне отново поеха нагоре. Около локвите с кръв вече жужаха противни мухи. Ахтал дори и не погледна телата. За него съществуваха само противниците му. Кърр и бившият началник на инструкторската градска стража, който вървеше отпред заедно с брудуонеца, си размениха тревожни погледи.

Аркосът на Немохайм, пътуващ встрани от останалите, обърса потни длани в робата си. Последните няколко седмици се бяха оказали особено уморителни за него, но пък беше жив, така че това можеше да се сметне като победа. Дори тъмният вътрешен глас бе затихнал, задоволен от бандита, когото Аркосът бе нанизал на мечата си.

Аркосът на Немохайм беше шокиран не по-малко от останалите, когато купувачът им в Гадир Масаб се окажа онзи брудуонец. Очакваше

да бъде убит. Но брудуонският предател само ги бе отвел до керван, с който се бе сдобил от свой сънародник. На Аркоса не му беше станало съвсем ясно дали камилите са били купени или преотстъпени, но във всеки случай те предоставяха свършено прикритие. Брудуонецът дори им бе върнал дрехите и оръжията, които също бе получил с новозакупените си роби.

Омразата на Аркоса към тези северняци не можеше да отслабне по никакъв начин. Знаеше, че и те самите са наясно с това, така че нямаше полза от преструвки. Но докато онзи проклет брудуонец им помагаше, бе принуден да се съгласи с временно обединение. Странното беше, че сакатото момче бе отправило предложението. То бе казало, че би било добре да продължат съюза, първоначално наложен от атаката на санусите. Северняците се бяха съгласили, несъмнено по същата причина, осигурила съгласието на Аркоса: беше по-добре да споделя пътя с враговете си, отколкото да ги изгуби от поглед или — още по-лошо — да бъде преследван от тях.

Без тяхна помощ вероятността за завръщане в Инструър ставаше далеч по-малка. А той отчаяно искаше да се върне. Имаше планове за града — и за новия му градоначалник. Загубата на Джугом Арк не променяше това.

Керванът прекоси билото. Под пътниците се появи обширната Маремма. Ивица хълмове, израстваща от планината като пръст, се губеше в далечината. Именно нея следваше пътят им. Той щеше да ги отведе в родното място на Конал Безстрашни, сетне към крайречен Сивитар, откъдето щяха да поемат към Инструър. Около две седмици път. Пътниците щяха да се завърнат в Столицата, провалени. Бяха изгубили Джугом Арк, бяха изгубили един от Аркимм и им предстоеше да се изправят срещу неясно и мрачно бъдеще.

Аркосът се усмихна. Беше уверен в едно: бъдещето щеше да включва кръв и плам.

Уодаитическо море внушаваше чувство на спокойствие. Всяка утрин заварваше Лийт на любимото му място, легнал по корем върху носа на аутригера. Там тихите, тюркоазени дълбини се намираха на инчове от лицето му и го облъхваха със солеността си. През деня разговаряше с Маендрага, с Геинор и сина му Грайг, които ловяха риба.

Вечер, когато обикновено падаше топъл дъжд, а след смайващите зелено-червени залези мракът се разливаше внезапно, Лийт разговаряше с навигатора — единственият асламанец, склонен да разговаря с него.

Въпреки всичко, което Лийт бе преживял, едва в тези нощи сред океана юношата можа да осъзнае колко екзотичен е станал животът му. Пътуванията му го бяха отвели сред множество места, които по нищо не приличаха на зелените хълмове и склонове на Лулеа: заснежена пуста, голи върхове, чудовищни гори, морета от бял пясък. Не помалко разнообразни бяха хората, които очите му бяха съзирали — парцаливите негодяи на Уиндрайз, смеещите се фодрами, дивите и горди фенни, изтънчените и объркващи жители на Инструър. Но повече от всичко го беше развълнувало прекосяването на обширното Удаитическо море.

Двете седмици пътуване сред океана бяха предоставили на Лийт първата възможност да размишлява спокойно — нещо, което не бе правил от последния Средозимник насам. Почувства как се отпуска, подобно юмрук, държан стиснат прекалено дълго — а може би като ръка, учеща се да държи Джугом Арк все по-спокойно. Така че за пръв път от началото на пътуванията си бе в състояние да оцени заобикалящата го красота.

Неумолимата горещина не му позволяваше да забрави, че се е отдалечил тъй много от познатите му земи. За свикналия с фирейнската зима пролетната топлина на Инструър сама по себе си бе достатъчно непонятна, само че покрай случващото се в града Лийт нямаше време да обръща внимание на климата. Долината на хилядата огъня ги бе посрещнала със съсухряща жар, само че бяха останали в нея едва няколко дни, пък и нощите им даваха почивка. Но тук, сред Удаитическо море, горещината не знаеше милост. Нощната жега беше дори по-мъчителна от онази през деня и го караше да се поти като грохнал от препускане кон.

Сред нещата, които му правеха впечатление, се нареждаше и смайващото умение на навигатора им. Архипелагът, към който се бяха отправили, бе съставен от шепя дребни островчета, пръснати като трошици, всички от които можеха да бъдат обиколени за не повече от половин ден. Но въпреки това асламанецът ги насочваше умело, прекосявайки над сто левги на север под западен вятър за малко повече

от седмица. В началото Лийт смяташе, че увереността на островитянина е само фасада, но впоследствие от разговорите с него бе узнал, че умението и опитът носят тайни, които не позволяват пропускането на архипелага.

Самите острови почти не се виждаха сред вълните. Лийт бе очаквал да зърне малки планини да се издигат над водата — миниатюрни версии на познатите му земи. Но за негова изненада брегът, до който се приближиха, се издигаше около един човешки бой над водите. Докато съдът им си проправяше път през тесен проход в кораловия риф, отвъд който имаше лагуна, тъй смайващо синя, че изглеждаше дело на четката на някое дете, Маендрага се приведе към Лийт и прошепна в ухото му:

— Сега мълчи. Това е Моту-тапу, свещеният остров на асламанците. С изключение на Името, никаква друга дума не бива да бъде произнасяна по време на престоя ни.

Лийт кимна. Не за пръв път чуваше това предупреждение, но пак не му стана особено ясно. Знаеше само, че Маендрага силно искаше да погребее името на покойната си съпруга, заради което не се бе поколебал дори да отклони пътя им. Пазителят бе заявил, че пътуването с кану ще им отнеме най-малко време, само че Лийт се съмняваше в обективността му.

Веднъж озовали се на острова — дребна ивица земя, останала незабелязана от вълните — четиримата чужденци бяха оставени да чакат под палмите, докато времето настъпи. Там те изчакваха цялата дълга утрин и още по-дългия следобед, гледайки как белите облаци се събират над тях. Топлият дъжд милваше лицата им. Накрая настъпи вечерта, когато все още уханныят на валеж въздух се изпълни с миризмата на огньове. Едва тогава четиримата бяха повикани за Погребването.

Може би стотина люде, може би повече, се бяха събрали пред най-големия от огньовете. Лийт и спътниците му бяха единствените чужденци и остро усещаха несъответствието си. Островитяните не се нуждаеха от думи, за да изразят презрението и ненавистта си към белокожите. Наоколо цареше атмосфера на сдържана ярост, сякаш със самото си стъпване тук четиримата външни бяха извършили

непростимо прегрешение. За момент Лийт си помисли, че това може да се дължи на присъствието на Джугом Арк, но сетне му направи впечатление, че никой от присъстващите не обръща внимание на Стрелата. Младежът мълчеше, макар да ставаше все по-напрегнат и любопитен. Много му се искаше да узнае с какво тази церемония бе толкова важна, че да оправдае подобно мъчение. Скоро тайната щеше да бъде разкрита.

Мъж, облечен в дълга роба и понесъл горящ клон, излезе напред и посочи към една от жените. Указаната се приближи към огъня с осъзнато достойнство, изваждайки нещо изпод робата си. В полумрака Лийт не можа да различи какво е точно, но му се стори, че е кукла. Жената повдигна предмета за момент, сетне го хвърли в пламъците.

Тя остана, загледана в огъня, а към нея се приближи малко дете. Жената се приведе и прошепна нещо в ухото на момиченцето. Срамежлива усмивка изникна върху лицето, сетне двете се прегърнаха. Миг по-късно детето изчезна в сенките, подскачайки игриво.

Какво означава това? Още въпроси, които щяха да бъдат отложени за напускането на острова. Сам Лийт не бе в състояние да си обясни.

<Едно Име бе погребано и се роди отново>, изрече гласът в ума му.

Лийт се сепна и неволно възкликна. За щастие тихият му възглас беше заглушен от пукота на пламъците. Никога нямаше да свикне с този глас. Определено нямаше и намерение.

Значи Името бива предадено на огъня чрез символичното хвърляне на някакъв предмет? Нещо, което е принадлежало на мъртвеца?

<Да. Куклата е принадлежала на малко момиченце на име Лая, покосено от болест на костите. Всички островитяни скърбят за загубата ѝ, защото тя е била много обичана. Но сега нейното Име бе преродено. Когато видят новата Лая, те ще си спомнят и възрадат. И новата Лая ще се старае да бъде също толкова добра, колкото старата.>

Нима вярваш във всичко това? — попита Лийт, макар да беше покъртен от церемонията.

<Дали вярвам? Ако питаш дали тяхната интерпретация на събитията е напълно коректна, тогава отговорът е не. Но не по-неточна

от своята. И във всеки случай по-смислена.>

А, защо е необходимо мълчанието? Защо никому не е позволено да говори?

<Имената са свещени за народа на Пей-ра. А на този остров това важи с още по-голяма сила. Единствените думи, които трябва да бъдат изричани тук, са преродените Имена — и само в момента на прераждането. Така те биват предадени на следващото поколение. Имената не са нечия принадлежност. Те принадлежат на всички. Определеното Име бива дадено на носителя само назаем. Но след смъртта те трябва да бъдат върнати и дадени на следващите. Харесва ми замисълът им. Той учи на почит към постиженията на мъртвите, а към живите налага вяност.>

Значи затова Маендрага е дошъл тук, за да може Името на Нена да се прероди?

<За да могат спомените му за нея да намерят покой. За да може да предаде Името ѝ с надеждата, че ще се появи жена, която ще бъде също толкова вяна, колкото неговата Нена.>

Ами ако въпросната жена посрами Името с постъпките си?

<Просто гледай. Гледай лицето ѝ. Тогава реши дали паметта на Нена и Името ѝ ще бъдат почетени.>

Почакай. Ти ги нарече Пей-ра! Не бяха ли те онези, които жителите на Табул и Немохайм прогонили от Астареа? Нали сред хълмовете на север от Кантара видяхме следи от битката? Нали тези хора са от Аслама, как може да са Пей-ра?

Но гласът беше приключил разговора си с него и бе изчезнал. Лийт бе спокоен от неприятното чувство, че бива тласкан в някаква посока, точно както овцете в родното му село биваха ограничавани от овчаря и неговите кучета. При тази мисъл си припомни овцете, за които беше помогнал на Кърр да отведе за Средозимника. Сега изпитваше значително повече симпатия към тях.

Факлоносецът се приближи към чужденците, протегнал ръка. Десетки очи сезираха в пристъпилия напред Маендрага. В охрената светлина на пламъците магьосникът изглеждаше стар и грохнал, сякаш понесъл непосилна за плещите му тежест.

Маендрага се приведе над огъня и извади дървена фигурка, разхвърляйки полите на робата си. Дори от мястото си Лийт можеше да я види ясно — фигурата изобразяваше млада жена с тъжно лице.

Тази рожба на острие и дърво по някакъв необясним начин надминаваше всички произведения, които юношата бе съзирал. Самият той обожаваше да се занимава с дърворезба. Веднъж бе издялал фигурката на баща си от брезова кора, така че много добре разбираше какво е чувствал магьосникът, докато е изработвал спомена. Колко ли нощи е седял край огъня, насаме с някогашните си мисли, опитващ се да улови нещо, което е изчезнало от ума му и не може да бъде намерено от сърцето.

С насълзени очи възрастният мъж повдигна фигурката към небето — безмълвно вричане в обич. Сетне, с жест, сгърчващ сърцата в болка, той я хвърли в пламъците и заплака без глас.

Младо момиче с черна, дълга до пояса коса, се отдели от останалите, пристъпвайки напред. Лийт обърса очи, за да може да види по-ясно лицето ѝ. Тя надали беше на повече от осем години. Сепнат, той осъзна, че момиченцето е живяло без име тези осем години — така че тази нощ трябва да беше много важна и за нея.

Върху дребното ѝ лице се четеше увереност, в кафявите очи нямаше съмнение, а устата се усмихваше едва. Ръцете ѝ трепереха леко, но тя вървеше бързо и уверено към Маендрага, към чужденеца, чието сърце криеше нейното Име.

За един нелеп и вцепеняващ момент Лийт си помисли, че Маендрага няма да направи нищо, че може дори да отхвърли момиченцето или да стори нещо друго, което да докара смъртта им. Но нищо подобно не стана. Вместо това той отпусна ръце върху раменцата ѝ и се загледа в очите ѝ — цяла вечност, както се стори на лулеанския младеж. Накрая, може би доволен от това, което беше видял, той приближи устата си до ухото ѝ и прошепна име.

— Нена.

Макар думата на магьосника да беше чута само от нея, на Лийт му се стори, че името е било изречено гръмко.

Момиченцето се усмихна веднага. Блясъкът в очите му бе искрен. Лийт я наблюдаваше внимателно — несъмнено островитяните знаеха, че съпругата на Маендрага е живяла сред чужденци, далеч от свещените брегове. И докато детето не е могло да знае какво име ще получи, трябва да е познавало историята на Нена. Но малката островитянка прие Името си без срам, само с удоволствие и решителност да се покаже достойна. Тя също бе видяла фигурката и

сълзите, породени от нея. Може би дори разбираше какво е означавала тя за възрастния мъж.

Церемонията по Погребването продължи още известно време, но Лийт бе потънал в мисли и не забеляза остатъка. Това продължи, докато в един момент не бе блъснат грубо в гръб. За един объркан миг си помисли, че го включват в церемонията, само че огънят вече беше започнал да отслабва, а хората се бяха оттеглили в тъмнината. Геинор и Грайг се намираха някъде зад него, а от Маендрага нямаше и следа. Лицата на заобиколилите го асламанци, които го бутаха напред, бяха дори по-враждебни. Неспоконствието на Лийт се превърна в паника. Младежът осъзна, че това със сигурност не е част от Погребването. *Какво става?* Сега, когато от него щеше да има някаква полза, гласът мълчеше.

Силни ръце продължаваха да го бутат към огъня, край него и към брега, където го изтласкаха в малка лодка. Трима островитяни също се качиха вътре. Лийт потисна желанието си да изкрещи. Маендрага неколкократно бе изтъкнал наложителността на мълчанието и за обидата, която нарушаването му щеше да нанесе. Юношата не искаше да си навлича гнева на асламанци, така че прехапа устни. Мъжете потопиха веслата, гребейки тихо, но с ядосани движения. Прекосиха осветената от луната лагуна, сетне спряха отвъд рифа.

— Какво... — не се усети Лийт, но млъкна, когато каменен нож проряза линия по гърлото му. Той застина. Груб глас прошепна в ухото му:

— Никакъв звук. Още звук, прережа глас.

Джугом Арк проблесна в ръката на Лийт, напомняйки му за силата си. За момент младежът възнамеряваше да я използва срещу островитяните — да ги прободне, разреже и прогони с оръжието на Най-възвишения. Дори леко повдигна ръка.

Не. Не. Стрелата не е такова оръжие. Ако всеки път, когато имам неприятности, се обръщам за помощ към нея, ще се превърна в слуга, който не контролира нищо. Затова Лийт остана неподвижен, със стичаща се по врата кръв, опитвайки се да не помръдва. Макар да не разбираше с какво, явно бе наскърбил островитяните.

Второ кану се изравни с тях. Маендрага се качи при него.

— Чуй ме внимателно, Лийт — настойчиво прошепна магьосникът. — Асламанците искат да знаят защо си проговорил на

свещения остров. С това си откраднал Име.

За момент юношата остана смаян и отново понечи да си послужи със Стрелата. А можеше и да накара магьосника да си послужи с уменията си, за да ги спаси. И тогава разбра — припомни си момента, в който Маендрага бе прошепнал името в ухото на детето. Припомни си как бе гледал, покъртен, припомни си как му се е сторило, че чува думата. Промълвяването му, макар и неосъзнато, представляваше прегрешение. Той кимна, събирайки слюнка в пресъхналата си уста. Когато ножът се отдръпна от гърлото му, Лийт каза:

— Беше ме обзело вълнението на момента. Дори не осъзнавах, че съм изрекъл Името едновременно с теб. — Той се обърна към Маендрага. — Защо трябва да се чувствам виновен и да се извинявам заради това, че съм бил разочудван?

Отговорът беше налудно дързък, но бе съпроводен с разбиращо изсумтяване от един от наобиколилите ги мъже.

— Ти си от Първородните — каза гласът на онзи, който държеше ножа. — Казвате, че сте били тук най-напред, но всъщност сте последни. Сега ти дойде на острова ни и наруши нашите повели. Когато ние нарушаваме вашите повели, вие ни убивате. Какво очакваш да сторим с теб?

Островитяните изчакаха отговора му. В този момент той си припомни казаното от гласа по време на церемонията.

— Вие сте Пей-ра. Това е вашето тайно Име. Видях могили ви в хълмовете на Астареа и дори си взех оръжие...

Асламанците се отдръпнаха, пристъпвайки към задната част на кануто. Очите им се взираха шокирано в него. В погледите се примесваше страх и отвращение.

— Телата... още стоят?

Въпросът беше изречен колебливо и натоварен с множество чувства. Гняв — от това, че един от презираните Първи има нещо, което те искат; страх — от евентуалния отговор, който може да даде; срам — заради напомнянето на унижителното положение, в което са поставени; мъка — по изгубената татковина. Всичко това бе изразено в три думи.

Не изглеждаше възможно Лийт да може да разчете толкова много нюанси на значение, но той го стори. Вероятно това се дължеше на Стрелата. Джугом Арк изглежда му позволяваше да разбира думите на

останалите. Изправянето срещу краля на Немохайм само преди няколко дни беше доказателство за това.

— Пей-ра лежат забравени и изоставени в Астареа — каза Лийт, почти занесено. — Земята е необитавана. Жителите на Табул и Немохайм вече са забравили за сблъсъка си с вас. — И, надявайки се, че догадката му е правилна, добави: — Никой няма да попречи на завръщането ви, за да погребете множеството Имена, стоящи неосвободени.

Това ли е историята? — Лийт отправи бърза мисъл, но на нея не бе отговорено.

Маендрага го наблюдаваше с поглед, който много приличаше на удивление. Островитяните — Пей-ра — започнаха да говорят тихо помежду си. Вече не обсъждаха как да бъде постъпено с младия сквернител.

Все още събирам люде, осъзна Лийт. Някой от народа на Пей-ра щеше да дойде в Инструър, да стане част от спасението на Първородните... Все още не разбираше изцяло и не можеше да види всички детайли на онова, което предстоеше. Но това неразбиране не го измъчваше. А островитяните продължаваха да се съветват, все така избягвайки да срещат погледа му.

Същата нощ Пей-ра организираха съвещание на свещения остров. Гласовете им бяха по-високи от шепот. Биваха изричани неща, които не се изчерпваха само с Имена. Лийт, Маендрага и двамата им спътници не бяха включени, но и без да присъстват можеха да се досетят за темата на разпалените дискусии, провеждани отвъд лагуната. Разговорите продължиха до зазоряване. Сетне, когато бледа светлина порозови небето, се разнесе гръмък вик. Островитяните бързо се затичаха към канутата си.

— Тръгват за Астареа просто така? — попита Лийт, изненадан от липсата на приготовления.

— Не, няма да отидат още сега — отвърна Геинор. Заради дългото мълчание гласът му звучеше по-писклив от обикновено. — Ще изчакат ветровете да променят посоката си — след като лятото отмине и дойдат дъждовете. В момента вятърът духа от запад. Така ще им е много трудно да достигнат Качоейра.

— Тогава какво правят?

Съветникът помълча за момент.

— Нямам представа. Възможно е да се отправят към съседните острови, за да занесат новините и на останалите. Нали не мислиш, че това са всички асламанци? Те обитават над стотица островчета, пръснати из морето. Още една причина, поради която няма да тръгнат веднага.

Геинор бе сключил ръце пред туниката си като наказано момче.

— Ако това се беше случило без наше знание, докато аз отговарях за информираността на Немохайм, кралят щеше да ме прогони моментално. Моя работа е — беше — да зная всичко за земите и хората, които ни заобикалят. Трябва да призная, че не съм отделял особено внимание на асламанците. Нито на мен, нито на когото и да е от Немохайм някога му е хрумвало, че тези островитяни са Пей-ра.

Очевидно възрастният мъж още не можеше да привикне с факта, че не се намира в немохаймския кралски двор. Създаваше се впечатлението, че се извинява някому за допуснатата грешка.

Лийт се обърна към магьосника.

— А ти знаеше ли?

Маендрага бавно кимна.

— Точно аз би трябвало да знам. Прадядо ми е бил последният Пазител, който ги е срещал. Той ни разказваше за ужасяващите войни, измъчвали Астареа. Неколцина от народа на Пей-ра избягали в Алмукантара. Прадядо се грижел за тях, докато се възстановят. И, Лийт, не мисля, че осъзнаваш какво направи. След като им каза, че Астареа е необитавана, те ще поискат да се завърнат в някогашния си дом. Не се съмнявам, че ще успеят, както и че ще бъдат забелязани. Какво ще стане, когато някой глупак от Табул или Немохайм — нищо лично, Геинор — реши, че щом Пей-ра искат Астареа достатъчно силно, та да изникнат от забвение, значи в цялата работа трябва да има някаква изгода?

— Ще бъде същинска сеч — тъжно каза Грайг. — Също като последния път край Василиан. И както става винаги. — Той погледна към Джугом Арк. Макар и с приглушен блясък, Стрелата продължаваше да привлича вниманието му по начина, по който го правеше още когато бе спрял Лийт и Маендрага по пътя за Бюрей. — Освен ако нещо не бъде направено, за да я предотврати.

Но Лийт вече не го слушаше. Нямаше представа как случващото се сега щеше да се отрази на делото му. Обединяването на шестнадесетте фалтански кралства бе достатъчно трудно и без да се съсредоточава върху народа на Пей-ра — или децата на Мъглата, уайдузите, фенните, фодрамите и прочие *лозиани*, колкото и печална да беше ориста им. Защото брудуонската армия се задаваше, а той и неговите приятели, макар и пръснати из южните части на континента, представляваха най-голямата надежда на Фалта — може би единствената — за отблъскване на нашественика.

Макар че океанът често сменяше настроенията си, Лийт и Маендрага нито за миг не се почувстваха притеснени. Навигаторът излъчваше самоувереност, дори впечатлението за специфично господство над вълните. И вълните не ги тормозеха в израз на почит към неговото умение. От своя страна тъмнокожият островитянин почиташе морето, почти го боготвореше. Надали имаше божество, което би отнело живота на подобен отдаденик. А може би обширната вода се боеше да не наскърби огромната сила, криеща се в Джугом Арк. Каквато и да бе причината, Удаитическо море не се нахвърляше върху крехкото кану, а се задоволяваше да беснее далеч от него.

В лодката цареше мълчание. Макар островитянинът да притежаваше основни познания по общия език, а Лийт да имаше много неща, които да обсъжда с Маендрага, величието на морето подтикваше към тишина. Младежът от Лулеа отново потъна в мисли. Някъде по време на проточилото се пътуване бе задминал рождения си ден — след бягството от Инструър бе изгубил представа за дните. Макар вече да беше на седемнадесет, възраст, достигналите която момчета биваха смятани за мъже в родния му Фирейнс, напускаха дома на родителите си и се „захващаха със земята“, той далеч не се чувстваше готов да понесе отговорността за Фалта. Благодарение на интуицията си — все още не бе склонен да назове гласа, който чуваше — бе намерил и придобил Джугом Арк, недостижима за останалите. В онзи момент, когато за пръв път бе обвил пръсти около огъня ѝ, всичко изглеждаше възможно.

И тогава охраняващите я върхове се бяха разтърсили. Лийт също потрепна при спомена. Аркосът на Немохайм, преследващ петимата от

Аркимм, с присъствието си бе раздразнил магията на свещеното място, оставена от самия Бюрей.

Младежът от Лулеа бе размишлявал дълго над случилото се в онези хаотични часове, но пак не можеше да постигне пълно разбиране. Писъкът на инструкьорския архивар, политащ в бездната, все още тормозеше сънищата му. Когато планините най-сетне бяха престанали да треперят от възмущение, Лийт се бе оказал без спътници. Беше му останала единствено Джугом Арк.

След като напразно бе подирил останалите, Лийт напусна мястото и заедно с магьосника Маендрага, един от пазителите на Джугом Арк, бе поел към Бюрей, столицата на Немохайм. Там, с помощта на Стрелата, бе извършил чудодейно целение, спечелвайки си приятелството и помощта на съветника Геинор и сина му Грайг — на цената на кралската враждебност. Въпросното целение все още беше спомен, към който не искаше да се връща заради страха от това, което можеше да открие. Силата на Стрелата ли му бе позволила да го стори? Или може би самият Лийт, подобно на брат си, беше способен да си служи с магия (да *обогатява*, както бе казал Хал)? А може би всичко беше дело на бога, а Лийт и Хал — и всички останали — бяха само пешки. Именно от тази, последната възможност, се страхуваше юношата. Тя щеше да означава, че нищо, което бе сторил, не запазваше никакво значение, че някаква мистична намеса осигурява успешния завършек, като отнема правото на свободен избор. Че той, подобно на Хал, е неспособен да сгреша — или поне да го признае. Никак не му се искаше да бъде просто една от звездите в небето, вклетена да следва предначертаните планове на Най-възвишения.

И сега Лийт биваше носен от вълните на Уодаитическо море към Инструър и бъдещето. С него беше магьосникът Маендрага, Пазител на Джугом Арк, а също Геинор и Грайг от Немохайм. С тях пътуваше и един островитянский навигатор и неговите съплеменници, които все още гледаха странно Лийт. Със Стрелата и пълния със съмнения ум той може би действително представляваше интересна гледка.

Последните няколко мили нагоре по Алениус бяха изминати срещу силен вятър, затова Лийт и Маендрага също се включиха в гребането. Веслата на островитяните имаха странна, капковидна

форма. Пред тях се издигаше Инструър, обгърнат от мъгли, а може би утринна мараня. Въздухът беше натежал и разстоянията се преценяваха трудно. Но иначе денят бе ясен.

В реката плаваха малко лодки — по-малко, отколкото Лийт помнеше да е съзрял по време на сутрешните си разходки по крепостните стени. Онези от островитяните, които и преди бяха идвали тук, бяха споходени от същото впечатление. Но пак имаше достатъчно речен трафик, така че навигаторът имаше повод да разговаря откъслечно с Лийт.

— Казвате, че ние се отнасяме враждебно към чужденците — рече къдравоглавият островитянин, продължавайки разговора, който с Лийт бяха подели още от изгрев. — Ако е така, защо ви позволихме да стъпите на Моту-тапу? И защо ти си тръгна невредим, макар че наруши законите ни?

Лийт кимна, признавайки.

— Но по време на пътуванията си срещяхме и други лоз... други хора, които не бяха Първородни. Те бяха дружелюбни.

Навигаторът изсумтя.

— Трябва да са били хора, които все още притежават земите си. Ако знаеха за случилото се с нас, нямаше да са толкова любезни.

И на това Лийт нямаше какво да отговори.

— Но аз или Маендрага не сме се отнасяли зле към подобни хора. Ние не сме ви врагове! Докато пътувах, не съм нападал никого. Обаче два пъти бях пленяван от хора, които не бяха Първородни. Фенните щяха да ни убият, ако не беше намесата на техен съплеменник. А уайдузите се опитаха да ни принесат в жертва на божеството си. Чия е вината за това?

— На чия земя си се намирал, когато тези неща са се случили?

За трети път Лийт бе принуден да признае. Припомни си думите на Фарр в уиндрайзката странноприемница, отричащи човечността на *лозианите*. Вероятно тези му думи бяха причинили нападението в Долината на отдиха.

— Да, но...

Само че островитянинът се обърна. Лийт забеляза, че вече достигат доковете. Тук въздухът беше изпълнен със зловонието на дим и сяра. Навигаторът учтиво привлече вниманието на един пристанищен работник, искайки разрешение за слизване на брега.

— Къде се мъкнете, диваци?! — Лийт ясно чу думите му, макар самата фигура на работника да остана с неясни очертания, дори и на двадесет крачки от тях. — Ама че глупост! Сега ни е само до такива като вас! Вървете към строукския бряг да си опитате късмета...

Гъстият въздух подави остатъка от думите му.

Навигаторът накара хората си да изведат кануто отново в средата на реката, преди с тъжен поглед да се обърне към Лийт.

— Казвате, че сме негостоприемни. Може би наистина сме, когато става дума за свещения ни остров — и за хората, прогонили ни от земите ни. Но не бях чувал, че Инструър е свято място. Твърди се, че всички посетители са добре дошли. Защо тогава посрещането е толкова враждебно?

Лийт отново кимна, както бе правил и по време на доскорошния разговор, само че сега мислите му бяха далеч от *лозианите*. От няколко места зад инструърските стени се издигаше дим. Сега можеше да дочуе периодично кънтене, носено от вълните. В града често избухваха пожари, къде поради небрежност, къде не, само че не бе съзирал подобно нещо. Може би това беше типично за града есенно време. Но последната мисъл не му изглеждаше особено вероятна. Междувременно нов димен стълб се издигна над стените и се понесе към тях, тласкан от вятъра.

Приблжиха се до брега на Строукс. Южният мост се простираше назад към Инструър. Никой от лостовите на моста не обърна внимание на Лийт и спътниците му, изкарващи кануто на брега — вниманието им беше насочено към група хора в странни одежди, придружени от редица също тъй странни животни. Те имаха дълги вратове, муцуни, подобни на конски, и издутини на гърба, които Лийт в първия момент помисли за товар. Несъмнено някакви далечни търговци, дошли да предлагат екзотичните си стоки в Града. Ехтящите звуци продължаваха да се носят над реката. Лулеанският младеж и Маендрага се сбогуваха топло с островитяния навигатор. Гребците не им обърнаха внимание, с което отново напомниха на Лийт за силното подозрение и ненавист, изпитвани от Пей-ра.

— Просто ни пусни да прекосим моста, момче, и толкова! — изръмжа водачът на търговците. Лийт рязко вдигна глава, вцепенен. — Склонни сме да поемем риска, ако такъв изобщо има, а не си седнал да съчиняваш измислици, та да ни попречиш да влезем в града.

Младежът се затича към моста, без да обръща внимание на изненадания вик на Маендрага.

— Казах ви, че никой не може да преминава днес — отвърна отегчен глас. — Не възнамеряваме да излагаме посетителите на града ни на какъвто и да било риск, преди да сме определили същината на проблема...

— Риск е да ни оставяте тук! Ами ако отново завали като снощи? — кресна търговецът.

Сега Лийт вече бе сигурен, макар че не можеше ясно да види говорещия. Той си пое дълбоко въздух, готов да изкрещи — и в този миг страховит гръм разтърси земята, събаряйки го. Паднал на колене, подпрян на ръце, юношата се обърна към града. Втори гръм отекна, сетне трети. Бавно, лениво, Струърската порта рухна.

ГЛАВА 2

ТАНГИН И ДЕОРК

Деорк, градоначалник на Инструър, се отпусна в простоватия си стол с висока облегалка. Беше изхвърлил чудовищното кресло с червено кадифе, използвано от предшественика му. То представляваше виден признак на слабост, един от множеството, които надутият глупак бе допуснал да повлияят на преценката му. Амбицията и арогантността на Аркоса на Немохайм не оставаха скрити дори за човек като Деорк, та какво остава за самия Господар. След последното посещение на Аркоса в Андранан Неумиращият бе рекъл, че скоро дебелият ще трябва да бъде заменен. И Деорк го беше сторил — бе изхвърлил шишкото по същия начин, както впоследствие изхвърли и фотьойла му. Тази му мисъл бе съпроводена с леко неудоволствие. Е, не точно по *същия* начин. Мебелта бе изгорен, но притежателят му беше избягал. И продължаваше да се крие незнайно къде. *Но не може да се крие вечно*, каза си помощникът на Рушителя. Скоро Инструър щеше да бъде завладян. Скоро не само скривалището на немохаймския Аркос щеше да бъде разкрито.

Доволен от днешния ден, той се облегна назад и плъзна поглед по любимия си трофей. Окована за стената, окачена единствено и само за негово удоволствие, бе Стела, северното момиче. Знаеше, че Господарят не би одобрил подобна украса, тъй като беше заръчал девойката да бъде запазена за появата му. Но Деорк и за това разполагаше с оправдание — щеше да каже, че подобно разположение е част от процеса по пречупването. А съмнения относно ефикасността отсъстваха. Мятането, гневните изблици и риданията бяха затихнали до глухо примирение. Скоро тя щеше да започне да вярва, че заслужава подобно отношение. И тогава появата на себененавистта щеше да е само въпрос на време. Станеше ли това, тя щеше покорно да приема всичко. Тогава дори можеше да бъде върната при бившите ѝ приятели — ако все още бяха живи — за да служи като очи и уши на Неумиращия. Самият Деорк много добре познаваше процеса.

По-късно ще има време за размисли, каза си владетелят на Инструър. Наближаваше поредното събиране на Еклесията. Тангин трябваше да бъде там, за да разкрие мъдростта си. И той не възнамеряваше да разочарова следовниците. Надигна се от стола и си наметна плаща.

— Отивам да проповядвам пред приятелите ти — обърна се той към момичето. — Нещо да им предам?

Тя обърна лице към него, но отговор не последва. Угасналите ѝ очи отново насочиха погледа си навътре. Деорк се засмя, нахлузи ботушите, които му стигаха почти до коленете, и излезе.

Веднага щом тежката дървена врата се затвори и резето се изплези, очите на Стела възвърнаха блясъка си. Ако напрегнеше мускулите на краката си, можеше да докосне пода, макар това облекчение да идваше на цената на още болки в прикованите ръце.

— Трябва да упражнявам крайниците си — каза гласно тя — за да не забрави звука на собствения си глас и да си напомни да не се поддава на отчаянието.

Нямаше как да определя изминалото време, а единствените хора, които виждаше, бяха една дребна, напладена чистачка и, разбира се, онзи скот Тангин. Затова Стела прекарваше часовете, потънала в съзнанието си. Размишляваше много за семейството си. Баща под чехъл, майка без собствена същност и вечно пиян брат. Бе започнала да осъзнава, че ненавижда слабостта във всичките ѝ форми: немощта на старите, безсилието на пеленачетата и сакатите като Хал, слабоволието на хората като баща ѝ — или като Лийт, преди пътуването да го промени. И особено собствената си слабост. Мразеше неспособността си да се противопоставя на силата на останалите, мразеше страха си от Друин и от обричането на безпомощен живот. И ето къде я бяха отвели страховете ѝ, ето къде я бе отвело всичко, от което беше избягала.

Спомняше си отдавна отминали дни, когато баща ѝ разказваше истории на по-големия ѝ брат. Една вечер тя се бе измъкнала от стаята си и незабелязана бе останала на прага, за да слуша. В тогавашната история героят беше пленен в мрачна пещера, заобиколен от заплашващи да го изядат гоблини. Вцепенена от ужас, Стела бе пропуснала завършека на историята, където героят биваше спасен от

спътниците си — бе попаднала в плена на безкраен тунел, пълен с протягащи се към нея ноктести ръце и лакоми зъбати усти със зловонен дъх...

Тя прехапа устната си до кръв. Подобни мисли нямаше да ѝ донесат нищо добро. Без да обръща внимание на игличките, които сякаш пробждаха ръцете и краката ѝ, и сивотата, обгръщаща я като проход, Стела поде упражненията си.

Еклесията се разраства като огромно дърво, размишляваше Отшелникът. Добре напоявано, то се коренеше както сред богатите и влиятелните, така и сред бедните и безсилните. В Деювър и Строукс също се протягаха клони, защото работниците, завръщащи се по родните села, разнасяха Огъня. Събиранията в Мерциум вече по нищо не отстъпваха на най-старите сбирки — това доставяше особено удоволствие на Отшелника, защото той още помнеше горчивото си прогонване от този град. В продължение само на няколко месеца, в които се намираше в Инструър, стотици люде — не знаеше точната им бройка — бяха станали част от Еклесията. Постъпващите дарения бяха мащабни. Само за последната седмица възлизаха на над четири хиляди и петстотин пендинга... Точната сума бе прилежно отбелязана в съответния тефтер.

Отшелникът пое към платформата, намираща се в Мазето, размишлявайки, че Огънят продължава да се разгръща. Всички вече бяха събрани, очакващи неговата дума — или жест. Там! Той бавно протегна ръка. Половин дузина паднаха на пода, обзети от смях. И там! Още неколцина паднаха. Други бяха обкръжили платформата, готови да изрекат пророчествата си. Някои от тях бяха чудаци, които само се преструваха. Но Отшелникът разполагаше с доверени хора, умели овощари, които се грижеха за клоните на огромното дърво. Те нямаше да допуснат недостойни. Тук мъжът в синя роба си помисли за Тангин и сърцето му преля от гордост. Скоро Отшелникът щеше да напусне Инструър, за да се премести сред следовниците на мерциумската Еклесия. Именно Тангин щеше да постави на своето място — той бе истински последовател и умееше да разчита замислите на Бога.

В другия край на града, в един изоставен склад близо до Залата на знанието, Тангин крачеше сред тълпата, вървешком докосвайки чела. Резултатът неизменно беше един и същ — хората падаха като покосени, за да останат да лежат върху каменния под часове наред, преживявайки някакво пречистване. Дори не му се налагаше да използва същинската си магия, те го правеха сами! Впечатлителността им не спираше да го удивлява. Вече започваше да разбира как господарят му се е сдобил с могъществото си. Нима просто трябваше да се възползва от присъщата на всички слабост?

— Тази нощ Огънят се спуска! — изкрещя той, наслаждавайки се неимоверно на ролята си. — Разтворете сърцата си за пламъка. Богът иска да пламне във вас!

Сякаш между него и тълпата съществуваше негласно споразумение: той се бе съгласил да изнесе представление, а те се бяха съгласили да налапат стръвта. О, и как само ръфаха! В гърдите му напираше смях. За момент Деорк го потисна, но впоследствие се отказа и се разсмя с глас — каквото и да стореше, нямаше да събуди подозрение.

— Радостта ни споходи. Усещате ли я? — викна той. Като че ли радостта бе нещо, което можеше да бъде докоснато и откъснато. Имбецили!

Време беше да пристъпи към работа. Събра магията на словоплетството и поде:

— Ново нещо подема Най-възвишеният — изрече напевно. *Сега ще ви дам нови нареждания.* — Той казва: „Ще събера друга група, която да изпълнява волята Ми. Ескейн Мой инструмент ще бъде, с който Огънят ще споходи този град, съсед срещу съседа да изправи“.

Ескейн ще нападне Съвета на Фалта, искам от вас да вложите подкрепа.

— Те ще отделят зърното от плявата, следвайки волята на Бога. Чуйте думите му и ги изпълнете!

Подчинете се на думите ми!

— Гордият Инструър ще бъде сломен, вие ще превие врата му! Сега той снижи глас. Хорът крясъци утихна.

— Дори и сега Всевластният приближава стените на града ви.

— *Неумирацията приближава с могъщата си армия.* — Пригответе се да отворите вратите и да Го пуснете, без значение какво

казват светските ви предводители. — *Когато времето настъпи, вие ще предадете Фалта в името на религията си.* — Мнозина от вас ще станат мъченици в името на вярата в Него. — *Той ще ви измъчва и убива, а вие ще смятате това за велика чест.* — Но накрая вие ще сте победители! — *Победата му ще бъде пълна.*

Сега дойде ред на пророчествата. Деорк продължаваше да се удивява колко точни бяха някои от тях, макар да подозираше, че това се дължи на словоплетството му, оформило слабите им воли. Влудяваше го възмущението, че огъва хиляди животи с подобна лекота. Трябваша му големи усилия да се съсредоточи и да се вслушва в казаното от тях. Говореха за Стрелата на Бога и как тя се приближавала. Е, та не беше ли казал същото преди малко? Споходи го познатата тръпка, което означаваше, че по-късно тази нощ ще трябва да посети подземията на затвора. А можеше да се позабавлява и със Стела. Не му бе позволено да я докосва — заповед, която дори не би могъл да помисли да наруши — но това не изчерпваше евентуалните забавления.

Останалата част от срещата премина като в червеникава мъгла. Накрая Деорк остави работата на помощниците си, а самият той пое към покоите си в Залата на знанието, потривайки нетърпеливо ръце.

— Кой е този? — прошепна Петара. — От Съвета ли е?

Старейшината притисна пръст до устните си — жест, обезсмислен заради тъмнината. Този човек действително представляваше загадка. Наблюдаваха го вече от няколко дни — той беше част от Еклесията, дори ръководеше една от срещите, а живееше в Залата на знанието, в помещенията, запазени за високопоставените посетители на Съвета. Очевидно мъжът не искаше местоживеенето му да се знае, защото внимаваше да се прибира незабелязан.

Ескейнският командир шепнешком нареди никой да не помръдва. Точно сега не биваше да поемат риск, не и когато предстоеше атаката им. Затова старейшината устоя на изкушението и остави мъжа. Цял живот прикриване, първо в Сивитар, а сетне и в Инструър, беше го научил да не прибързва.

Внезапно мъжът се отклони от пътя си и пое право към тях. Председателстващият старейшина се паникьоса. Страхувайки се от разкриване, той реши да даде заповед за стрелба. Но с ужас установи,

че тялото му не се подчинява на мислите. Не можеше да издаде нито звук. Гласът му бе останал заключен в гърлото.

— Зная, че сте там — небрежно рече мъжът, поглеждайки към храстите, където се криеха ескейнци. — Зная кои сте и какво възнамерявате да сторите. Някои от най-добрите ви хрумвания всъщност принадлежат на мен! Само че още не искам да знаете кой съм, не и докато не е настъпило времето. Да видим... ще взема един от вас със себе си — той направи жест с ръка, в отговор на който Петара вдървено се изправи, — а останалите ще оставя. Но преди това ми позволете да ви напомня за атаката на житниците призори.

Деорк се приближи до безпомощните заговорници. Вече ясно можеха да виждат лицето му. Тогава очите му блеснаха в червено, при което онези рухнаха в безсъзнание на земята.

Само Петара остана прав. Деорк му махна с ръка.

— Ти ще дойдеш с мен в Пиниона. Има някои неща, които бих искал да ти покажа.

Щеше да покаже резултата от огледа на Стела, преди да върне клетника.

През нощта бе валил кратък, но обилен дъжд. Утрото беше особено свежо и чисто. Ескейнският старейшина потри слепоочието си. Неприятното главоболие донякъде разваляше настроението му. Но пък днес щеше да ожъне плодовете на десетилетен труд, така че дори болката нямаше да попречи на очакването. Когато първите лъчи на слънцето се издигнаха над стените на града и докоснаха кулата, извисяваща се над Дома на почитта, той даде дългоочаквания знак. Изпитваше нетипичен трепет.

Само след мигове в една от житниците, разположени до Струърската порта, избухна пожар. Тази тактика целеше отвличане на вниманието — заговорниците не искаха жителите на града да гладуват. Но този пожар щеше да осигури заетостта на властите, както и на голяма част от градските стражи. За успеха на планове бе ключово да им е известно разположението на стражниците.

От още половин дузина места в Инструър започна да се издига дим — всичките близо до стената, за да бъдат привлечени стражите далеч от центъра на града. Домът на почитта, Залата на знанието,

Съвещателната зала и Пинионът бяха четирите сгради, към които беше насочена атаката на Ескейн. Установяването на контрол над тях беше равнозначно на контрол над Инструър. За жителите на града — а в това число влизаха и стражите — тези постройки бяха неговата същина. Владеещият ги владееше и Инструър.

Замисълът беше да избягват войниците, а не да влизат в открита битка с тях. Старейшината на Ескейн не беше толкова наивен, та да очаква от хората си да са в състояние да се противопоставят на обучени стражи. При нужда щяха да нападат изневиделица, докато стражниците се придвижват от един пожар към друг, сетне отново да изчезват в лабиринта на града, който познаваха далеч по-добре от войниците.

Към средата на утрото, пълно с изненади, ескейнчани бяха изоставили плана си. Далеч по-малко стражи от очакваното бяха изпратени да гасят пожарите. В Пиниона бяха останали множество войници, което бе отложило нападението над него и намиращата се наблизо палата за съвещания. А заради малкото сили, отделени за справянето с тях, пожарите излизаха от контрол. Старейшината се задушаваше от яд. Не бе премислял вероятността, че Съветът по-скоро би предпочел да види как Инструър изгаря, отколкото да остави Пиниона без войници. Видели малката бройка изпратени войници, някои от хората му бяха предприели открити атаки срещу градските стражи, смятайки, че лесно ще надделеят над малките отряди объркани пазачи. Надяваха се, че така ще предизвикат изпращането на подкрепления и в центъра на града ще останат малко вражески сили. Само че бяха забравили далеч по-добрата подготовка на стражниците. И ситуацията бързо бе излязла извън контрол.

— Оставете ги! Оставете ги! — кресна старейшината към отряд ескейнчани, впуснал се след бягащи войници. Разгневените съзаклятници не обърнаха внимание на виковете му и попаднаха в организирания им капан, притиснати от две страни. Намиращ се петдесет ярда по-назад, организаторът на преврата можеше само да наблюдава безпомощно клането, преди да се обърне и побегне.

Планът му се бе провалил. Хората му измираха.

А житниците продължаваха да пламтят. Вече беше невъзможно да бъдат спасени, макар че към стражниците се присъединяваха и обикновени граждани. Един от най-големите силози експлодира под

напора на горещината, засипвайки хората с горящи дървени отломки, нажежени до бяло парчета метал и пламтящо зърно, което ги прогори болезнено. Последваха още избухвания, обрекли на гибел борещите се с огъня и онези ескейнци, които се бяха надявали да избият стражите или поне да забавят връщането им в Пиниона.

— Внимавай! — извика Манум, дърпайки съпругата си встрани от голямо назъбено парче нажежен метал, от писъците на мъжа, чиито нозе бяха попаднали под къса, и от отвратителната миризма на горяща плът. — Не можем да сторим нищо! Трябва да се махнем!

— Все не можем да сторим нищо — изръмжа Фарр. — Все от нещо бягаме. Никога не оставаме да се бием.

Но винкулчанинът тичаше редом с останалите. Зад тях се разнесе нова експлозия, тласнала бягащите тълпи.

— Ако Стела е някъде около житниците, вече е мъртва — заключи Перду.

— Ние също, ако не побързаме! — подкани ги Манум. Искаше да грабне Индретт и да я понесе, но знаеше, че тя няма да позволи. Бяха останали само четирима. Не можеха да си позволят да изгубят още хора.

Стела бе изчезнала след онзи спор относно брака ѝ. На сутринта не я бяха открили в стаята ѝ. Манум и Индретт веднага бяха заподозрели, че тя е избягала с Тангин. Но въпросният беше отказал категорично, изразявайки изненада, мъка и лек укор към онези, допуснали грешката да наставляват такова твърдоглаво момиче като нея да изостави чувствата си. Беше изразил и съжаление, че задълженията към Еклесията не му позволяват да се включи в търсенето ѝ. Тези му думи бяха събудили подозрението на Манум. Ако обичта на Тангин към Стела беше толкова истинска, нима не би намерил време да помогне в намирането ѝ? Търговецът реши, че Индретт е била права в преценката си, а младата девойка се е заблудила. Този самодоволен мъж просто обичаше да използва другите. Стела бе направила добре, че не е отишла при него. Но къде беше тогава?

През последните няколко седмици бяха претърсили целия Инструър, всяка уличка, пазарче и дюкян. Или поне така им се

струваше. Но те знаеха, че това в действителност не е така, защото нито веднъж по време на диренията си не бяха попаднали на следа от Ескейн. И ако Ескейн можеше да остане умело скрит, значи същото важеше и за Стела. От престоя си на пазара знаеха, че всяка година от града изчезват хора. Като цяло се смяташе, че те са подирили укритие от дългове или отмъстителен партньор, погинали заради кражба и мъст или са станали роби на влиятелните. Но никое от търсенията им не показва, че подобна съдба е сполетяла Стела.

От лявата им страна пламна висока дървена постройка. Манум нададе предупредителен вик. Огънят се затича редом с тях, пълзейки успоредно с южната стена, отправяйки ги към Струърската порта. Наоколо цареше паника. Навсякъде тичаха хора, за да запазят живота си. Перду се спъна и падна. Моментално отгоре му започнаха да притичват бягащи. Ярка оранжева светлина без предупреждение заля улицата, последвана от, като че родена от земята, гръмотевица. Ударната вълна помете хората. Посипаха се отломки. Първите едва се бяха изправили на крака, когато втори взрив, по-силен, ги помете отново. Докато още лежаха, притиснали ръце над главите си, трети гръм прободеше слуха им.

Индретт се изправи на крака, опирайки се на рамката на врата. Взривовете я бяха захвърлили от другата страна на улицата, блъскайки я в стена. Ребрата от лявата ѝ страна я боляха, устната ѝ кървеше заради неволно прехапване, а ушите ѝ още пищяха. Но първата ѝ мисъл беше за Манум. В продължение на няколко ужасяващи мига тя не можеше да го намери. Но тогава го видя — краката му бяха потънали в канал, а върху гърдите му лежеше тяло, прободено от димящ къс дърво. Търговецът простена, закашля се, изправи се на колене и изпразни съдържанието на стомаха си.

Първо Фарр, а после и Перду се присъединиха към тях, изниквайки със залитане от задимения въздух. Навсякъде се издигаше задушлива чернота, родена от пламъците на складове и къщи. Бягащите започваха да се надигат, дирейки близки или просто изход. Някои от телата не помръдваха.

Индретт погледна наляво. Наблизо, в края на улица, която тя разпозна като Витулианската алея, се издигаха руините на Струърската порта.

Ледена мисъл споходи ума ѝ. *Дали това не е началото на брудуонската инвазия?*

Тя гледаше, почти очаквайки армиите на Рушителя да нахлуят с вой в града, но вместо тях сред хаоса изникна самотна фигура, повдигнала блестяща ръка. Индретт пристъпи няколко крачки напред, забравила за опасността от последващи експлозии. Когато димът се разчисти, прогонен от свежия вятър, нахлуващ през отворената порта и от пулсиращата като сърце светлина от пламъка, който фигурата държеше над главата си, жената разбра и сълзите ѝ потекоха. Съпругът ѝ застана до нея. Двамата извикаха името му.

— Кърр! Хауфуте!

Старият фермер чу вика, но наоколо беше прекалено неспокойно и гълчаво, за да му обърне внимание. Навсякъде около него мъже и жени се стараеха да успокоят ужасени деца и животни — или да избегнат някоя заблудена хвърчаща отломка. Кърр мрачно стискаше юздите на първата камила, присвивайки очи към града, за да разбере. Дали това бе дело на брудуонската армия?

Тогава от дима изникна познато лице. Нелепо и напълно неочаквано, като насън, пред него се изправи момчето на Манум. Лийт беше ухилен до уши, а в ръката му ярко блестеше Джугом Арк. Беше облечен в чудати дрехи, които го правеха почти неузнаваем, а върху бузата си имаше рана, от която се стичаше кръв и която се затваряше пред очите на фермера. Момчето дори не я беше усетило, защото продължаваше да се усмихва.

— Значи най-сетне изникна, хлапе? — изръмжа старецът, потискайки собствената си усмивка. — Къде се мота толкова време? Няма значение. Виждам, че още носиш онази стрела. Явно ще трябва да мислим какво ще правим с нея. Магъосникът с теб ли е?

— Да — отвърна набитият човек, застанал до Лийт. Може би каза и още нещо, но то остана нечуто, защото Беладона се хвърли на шията му, сипейки възторжени и неразбираеми възклицания.

Останалите пътници също се събраха, забравили капризните животни в радостта на неочакваната среща. Ръката на Лийт беше раздрусвана, тупаха го по гърба. Въздържаша се да го прегръщат — може би заради стрелата, която носеше. Но въпреки това момчето от

Лулеа плачеше от щастие. Дори можеше да погледне Хал в очите и искрено да му каже, че се радва да го види. Най-изненадващо беше присъствието на Аркоса на Немохайм, застанал в края на групата и вперил в Джугом Арк поглед, вплитащ нервност и желание. Лийт искаше да узнае причината за присъствието на този необичаен спътник, но първо трябваше да бъдат решени по-важни неща.

— Е, какво ще правим сега? — попита хауфутът. Всички се обърнаха към Лийт, който вече вървеше по моста.

— Родителите ми са в града — обърна се през рамо той. — Те са причината, поради която поехме на това пътуване. Докато не ги намеря, нямам намерение да върша каквото и да било.

Лийт достигна другия край на моста и прекоси отломките от портата. Войниците притичаха да го спрат, но се оттеглиха, виждайки какво носи. Кърр и останалите гледаха как момчето преминава през стена от пламъци, без дори да забележи. Те го следваха, принудени да се притискат към парапета на моста, защото на едно място в средата той се беше подпалил. Заради това се намираха малко зад Лийт, когато юношата достигна останките от Струърската порта, спря и високо повдигна Стрелата.

Видя ги, когато димът се разстла встрани за миг, сетне ги чу да зоват и името му. Не се бе изненадал, че се събра отново със спътниците си точно преди триумфалното си влизане в града. Сега, когато зърна родителите си, всички страхове, обърквания и впечатления за достойнство го напуснаха. Лийт изтича право в обичната им прегръдка. Стрелата остана да свети леко в ръката му, забравена. Мъжът и жената отново бяха намерили своя син.

Деорк влезе в стаята, затръшна вратата след себе си и взе един ключ от бюрото си. Този ключ бе познат на Стела. Тя си пое дълбоко дъх, за да потисне страха, изникнал дълбоко в нея.

— Време е да проверим как протича битката, кралице — каза противният мъж, докато разтваряше веригите ѝ. Сега тя отново можеше да движи крайниците си и неволно простена. Но не се опита да избяга или да нападне Деорк, който впрочем не ѝ обръщаше

внимание. Стела още помнеше какво се бе случило първия път, когато бе опитала.

— Към кулата, кралице моя! — възкликна той високо, почти весело. Беше й казал, че е определена за съпруга на Рушителя — лъжа, защото тя бе разбрала думите на господаря му от синия огън: намеренията му бяха по-различни. Но Деорк обожаваше да се възползва от всяка ситуация, за да влива отчаяние в сърцето й.

Той я накара да върви пред него, блъскайки я към върха на кулата в Дома на почитта. Коридорите не бяха съвсем пуссти, но Деорк дотолкова бе наплашил работещите тук, че никой не се осмели да каже нещо за парцаливото момиче, съпровождащо спретнатия председател на Съвета — или дори с нещо да покаже, че разбира необичайността на гледката. Лицето на един от хората, с които се разминаха, й се стори познато. Не може да си спомни името му, но в паметта си най-сетне намери длъжността му — това беше Аркосът на Фирейнс. *Фирейнс — това е моето родно кралство!*

Деорк я завлече до един от четирите прозореца, предоставящи изглед към посоките на света.

— Виж плодовете от плана на господаря! — самодоволно изрече той. — Погледни!

Тангин посочи на югозапад, където се издигаше гъст пушек.

— Ескейн, заклетите врагове на покварен Инструър, вършат неговата работа! Те подпалиха зърнехранилищата на града, вярвайки, че така ще привлекат стражите към стените и ще оставят Съвета уязвим. Несъмнено добър план. С един мъничък недостатък: аз го бях съставил. Заслушай се, сладката ми. Не чуваш ли?

Стела чу отслабени от разстоянието викове и експлозии.

— Това са заговорниците от Ескейн и градските стражи, които се избиват едни други. И двете страни са мои покорни слуги, мои музикални инструменти, които аз настройвам в контрапункт, като изпращам точно толкова подкрепления, колкото са нужни, за да има най-много жертви и от двете страни. Така отслабвам града по волята на своя повелител.

Стела извърна глава, но не можеше да спре и въображението си. То й предостави образи на хората, които познаваше от престоя си на пазара и от Еклесията. Сега те бяха мъртви. Заради този човек, за когото тя възнамеряваше да се омъжи. Ръката му се протегна, грубо

сграбчвайки я за брадичката, за да обърне главата ѝ обратно към прозореца.

— Не ме разгневявай, кралице — процеди през зъби Деорк. — Усвоих някои нови неща, които копнея да ти покажа. Това ли искаш?

Тя поклати глава, потръпвайки от леден страх.

— Добре. Тъй като виждам, че разрухата на Инструър те интересува дълбоко, ще ти позволя да останеш тук до вечерта. Наблюдавай внимателно, кралице, после ще ти задавам въпроси. Не би ти се искало да отговаряш грешно.

Спокойният му глас съдържаше повече заплаха от какъвто и да било яростен вик.

— Сега остани тук, а аз ще ти донеса бижутата. — Деорк се изсмя сухо и се извъртя кръгом, сякаш премазвайки нещо с пета.

Веднага щом вратата се затвори, Стела отново започна да се раздвижва с упражнения. Беше рисковано, но се нуждаеше от решителността и себеутвърждението, които движението предоставяше. През цялото време се ослушваше напрегнато. Завърналият се Деорк я завари в същата поза, в която я беше оставил. Девојката не се възпротиви, докато биваше оковавана за стената така, че да може да гледа през южния и източния прозорец.

— Ще се погрижа да не скучаеш — увери я Деорк. — А вечерта, ако се покажеш послушна, ще те оставя, за да съзреш и края на Еклесията.

Стела се постара да скрие новоприпламналия си страх, но явно не бе съумяла, защото противният скот се усмихна, нагорещявайки страната ѝ със зловонния си дъх.

— Да, забравих да ти кажа. Поканих и Еклесията да се присъедини към веселбата. Битка без фанатици бива ли?

Момичето не каза нищо. Но Деорк усещаше ефекта на думите си.

— Не се притеснявай, твоите приятели също са поканени. Ако имаш късмет, може да видиш как героичните блянове на северняшките ти другарчета погиват пронизани под кулата. И ако всичко мине добре, може да ти позволя ти да бъдеш тази, която ще разкаже на господаря за победата Му — и моята, разбира се.

След една последна усмивка Деорк напусна стаята. Ключът се превърта в ключалката. Когато остана сама, Стела отпусна глава и

горчиво заплака.

— Какво става тук?

Лийт бе задал въпроса, интересуващ всички им. Не бяха имали време да си разкажат случилото се. Някъде зад тях продължаваха да звучат експлозии откъм житниците — не толкова страховити като разрушилите портата, но пак заплашителни. Навсякъде около тях пълзяха пламъци, а димът бе дори още по-енергичен в разпростирането си. Съществувахе голяма вероятност това място да се превърне в смъртоносен огнен капан. Улиците вече бяха пусти — само труповете лежаха върху калдъръма.

— Някой подпали хамбарите — каза Манум. — Започна призори. Ние търсехме Стела. Ще обясним, когато имаме...

— Стела е изчезнала? — попита хауфутът и завъртя глава, сякаш очакваше да я види някъде на улицата.

— Както казвах, за това ще разкажем в по-подходящ момент. Първо нека се оттеглим в квартирата, стига и тя да не се е подпалила.

— Кой причини пожара? — попита началникът на стражата, докато пътниците с бърза крачка поемаха по Витулианската алея.

— А ти кой си, че те интересува? — отвърна Търговецът.

— Сега кой задава въпроси? — меко рече хауфутът. — Въпросът му е резонен. Той служи вярно на града, без значение колко е зъл господарят му. Може да е в състояние да стори нещо, за да го спаси. Така че кой е подпалвачът?

— Сред хората, които гасят, се говори, че това е дело на Ескейн. Не за пръв път заговорниците правят подобна постъпка, но никога преди не са причинявали пожари в такъв мащаб.

Мрачният капитан кимна. Очевидно информацията се покриваше с неговите предположения.

Индретт добави:

— Неколцина от местните, с които разговарях, говореха за странно облечени мъже, жени и дори деца, които се сражавали със стражите. Вероятно това ги е навело на мисълта за Ескейн.

Заговори Фарр:

— Аз имам въпрос. Той какво прави тук? — Планинджията посочи към Аркоса на Немохайм, който съвсем спокойно крачеше

редом с тях. — И защо изобщо е още жив? Имам и решителността, и уменията да променя това, ако никой друг не желае да го стори. — И той опря длан в дръжката на меча си.

— Сложно е за обяснение — каза Хал. — Той ни помогна по време на пътуването на север. Съгласихме се да се помирим временно. Докато спазва уговорката, може да остане с нас.

— Ти да не събираш врагове като бездомни кучета? — попита Фарр презрително и присмехулно. — Подобни псета се нахвърлят върху господарите си, щом огладнеят. Лично аз не бих искал да свърша като тяхна жертва.

— Щяхме да свършим като плячка на група обирджии, ако не беше Ахтал — остро се намеси Кърр. — А преди това той ни спаси от пустинята. Недей да бързаш толкова да съдиш останалите. Може би брат ти още щеше да е с нас, ако онези, които го познаваха най-добре, познаваха повече търпимост.

— Нямах право да говориш така! — ревна Фарр с почервенияло лице. — Ти нищо не знаеш!

— Достатъчно! — Хауфутът застана между тях. — Мислех, че двамата сте приключили с кавгите. Не можете ли да почакате, докато стигнем някое безопасно място?

Двамата спорещи се взираха един в друг, но замълчаха. Известно време пътниците вървяха мълчаливо и с бърза крачка на север. Димът остана зад тях.

— Е, как ще овладеем пожара? — попита в един момент Лийт, поглеждайки назад. — Струва ми се, че това е най-важният въпрос.

— Това, а също и какво ще направим с нещото, което държиш в ръката си — решително заяви Фемандерак. — Бихме могли да прахосаме времето си в борба с пламъците или с причинилите ги ескейнчани, но нима сте забравили целта ни? Аркимм успяха! Намерихме Джугом Арк и я отнесохме в сърцето на Фалта. Сега трябва само да...

— Какво? — обади се хауфутът. — Имаме стрела, която изгаря всички ръце без неговата. — Несъзнателно дебелият мъж мушна собствената си ръка под мишница, сякаш да я предпази. — Така и не ми стана ясно как този талисман внезапно ще накара всички да ни слушат.

Гласът на Геинор трепереше от усилие да се сдържи:

— И се съмняваш? Нима не си истински фалтанец? Това е Джугом Арк, Стрелата, която носи единение срещу Рушителя. Това са думи на самия Бог, предадени от Бюрей. Лично мога да потвърдя силата ѝ. Ръката ми също беше обгорена, а след това моментално излекувана.

— А ти си...? — попита хауфутът, продължавайки да притиска ръката си. Не само атмосферата бе избухлива.

— Той е в дома ни — ведро каза Индретт, за да предотврати поредния спор. — Засега ще останем тук, огънят не ни заплашва. Да влезем и поговорим на спокойствие.

Тангин крачеше по платформата в Мазето. Пламенността на думите му бе накарала събраните да се притиснат колкото се може по-плътно — нещо, което беше от полза, като се има предвид голямото количество следовници. Макар още да беше късен следобед, а вечерните събирания да започваха едва след залез, вече се беше събрала голяма тълпа. С оглед на пожарите, Деорк не се и съмняваше, че ще стане точно така. За всеки случай бе обявил, че днес ще се случи нещо удивително. Тъй като вечерният час щял да бъде особено стриктно следен, днешната среща щяла да започне по-рано. Очаквайки появата на Отшелника, обичайния проповедник, тълпите бяха объркани от присъствието на красивия мъж. Тангин разчиташе на това. Вложи цялото си умение в словоплетството, което създаде. Бе настъпил критичен момент.

— Носим вината да тълкуваме духовно пророческите думи, които ни бяха дадени — провикна се той. — В грешка смятахме, че огънят ще докосне само сърцата ни. Нашият основател, Отшелникът от север, ни предостави тази интерпретация. Той е получил думите право от устните на Бога, но не е съумял да ги разтълкува. Пазете се! Не се оставяйте на заблудата. Всевишният е дошъл в огън да ни посети, но не просто душевен. Той желае да прочисти двупортата блудница от злината ѝ. Той иска да ни прочисти, защото не ще приеме недостойни!

Проповедникът внимателно огледа тълпата. Въпреки силата на думите му и подкрепилата ги магия, неколцина бяха напуснали

демонстративно, вложили ядосани или объркани изражения върху лицата си. *Всезнайковци и мърлячи. По-добре е без тях.*

— Вчера предадох на паството си словата на самия Бог. Предрекох, че Той ще изпрати следовници, които да изпълнят волята Му. И вижте, че бях прав! Вижте как Инструър гори заради греховете си. Благословията бе предадена от Отшелника, който посочи пътя, на мен, посочения от Бога. Тук съм, за да потопя Инструър в пламък, да напътя разпростирането на огъня през Фалта, докато всички властници на този свят бъдат съборени, за да бъдат заменени от истинската Мощ.

Тези нови следовници бяха мъжете и жените на Ескейн, които Най-възвишеният отдели от светските им сестри и братя, та ги отдаде на чистота. Те се повдигнаха, за да сразят нечистия фалтански Съвет. Дори и сега, докато говорим, те се сражават и умират заради нас. Въоръжени зле, малобройни, ескейнчани продължават да предизвикват градската стража. Те се борят и умират за нас. Докато ние си служим с думи, те си служат с дело!

Деорк умишлено замълча, за да подсили ефекта. Забеляза, че обичайният хор съгласие липсва. *Хубаво. Значи слушат внимателно.* Както очакваше, от тълпата се обади глас.

— И какво ще правим?

Месеците обработка са си стрували. Бих могъл да ги накарам да убият съседите си или да пожертват собствените си деца — и мнозина от тях ще го сторят.

Вече с тих глас, той продължи:

— И какво ще правим, сестри и братя? Ще се борим. Време е онова, вложено вътре, да изникне. Време е да живеем — и да умираме — в името на Бога. А къде ще се сражаваме? Предречено е, че ние сме наконечникът, който ще се вбие в сърцето на Инструър. Най-възвишеният ни праща в Съвета на Фалта! Вървете, намерете приятелите и познатите си от другите клонове и им кажете да се съберат пред Залата на знанието по залез-слънце. Донесете мечовете си, донесете сопите и тоягите си, донесете факлите и огъня си. Доведете съпрузите и съпругите си, родителите и децата си. Донесете огъня, запален в душите ви, храбростта и кесиите си, за да получите благодарността на самия Въздигнат. Ние ще изпепелим хижите на нечестивите, а съкровищата им ще вземем за себе си. И ще издигнем високо знаме на нашия повелител.

Отговори му одобрителен рев. Дори нямаше нужда да си губи времето със словоплетство.

— Вървете! Днес е решителният ден — денят, в който ще откриете къде се съдържа вярата ви — само в ума или в сърцето. Ако я носите в гърдите си, то ще ви срещна пред Залата на знанието, когато слънцето потъва. Аз ще бъда там, от Всевишния посочен, за да се уверя, че справедливостта ще бъде въздадена!

Все така с рев, тълпата блъсна вратите. След десет минути Мазето остана празно. Само Тангин стоеше на платформата. И се смееше ли, смееше...

Есенното слънце немилостиво печеше върху окованата Стела. Девойката усещаше изгарящото му докосване, но беше безсилна да помръдне. По кожата ѝ бе избила пот, която жилеше очите ѝ, а получените бегла почивка крайници я боляха неимоверно. От известно време бе започнала да изгражда основите на план в ума си. Отчаян замисъл, целящ мъст, а не бягство, макар че дори и то не изглеждаше особено вероятно. Но тя мразеше Деорк — Тангин — с чувство, далеч по-силно от предишната ѝ обич към него, омраза, родена от болка и унижение. Планът ѝ се опираше на това, какво ще направи Рушителят, ако някога се появи при нея. Стела не спираше да обмисля какво ще стори тя, какво ще му каже, кои свои мисли ще изложи напред и кои ще скрие. Обработваше плана като скъпоценен камък, от който оформя кристален нож, готов да потъне между ребрата на Деорк. В един момент умът ѝ загуби концентрацията си, изтормозен от горещината и умората.

Хладният вятър я изтръгна от откъслечната дрямка. Допирът му ѝ се струваше най-прекрасното нещо, случвало се през живота ѝ. Известно време Стела остана със затворени очи, преди да погледне. Слънцето бе залязло, бяха изникнали звездите.

Девойката премигна. Звездите се намираха под нея и се движеха. Какво ѝ бе причинил Тангин? Що за илюзия беше това? Не, това не бяха звезди, а факли. Стотици люде с факли се стичаха към откритото място пред Залата на знанието. Отиваха на заклание.

Събраната отново Компания прекара следобеда в оживен разговор. Истории за удивителни приключения биваха разказвани простичко и без разкрасявания, пораждайки малко въпроси и малко коментари. Всички осъзнаваха сериозността на настоящия момент. Чуха за пътуването на Аркимм, за случилото се в Джорам, за отделянето на Лийт и за случилото се по пътя към Инструър. Младежът разказа за случилото се в Немохайм и за посещението при Пей-ра, а спътниците му не спираха да се дивят на пламъка, който носеше.

Сега Компанията надхвърляше две десетици. В единия край на масата седяха Кърр, хауфутът, Манум и Индретт. От лявата им страна се намираха Лийт и Хал, Фарр и Перду. Между тези четиримата имаше празен стол, напомнящ отсъствието на Стела. Насреща им седяха Аркосът на Немохайм и началникът на стражата, поставени между Ахтал и Те Туахангата. Сетне идваха принц Уизаго, Беладона и Маендрага, жената от Ескейн, сложила малката робиня на скута си, и Фемандерак, който в момента говореше. Геинор и Грайг се бяха разположили на пода.

На вратата се почука. Индретт отвори и видя насреща си жена, която познаваше смътно от пазара и по-отскоро — от събиранията на Еклесията. В ръката си изникналата държеше главня, а очите ѝ блестяха не по-слабо. Индретт трябваше да напегне ума си, за да си припомни името ѝ.

— Пеласия! С какво мога да ти помогна — и къде си помъкнала тази факла?

— Не мога да остана, мила — развъълнувано каза жената. — Зная, че преди ти посещаваше сбирките в Мазето, така че реших да предам и на теб: Най-възвишеният ни заповяда да нападнем Съвета на Фалта. Ако все още чуваш Бога в сърцето си, Той ще потвърди.

— Пели! — провикна се някой откъм улицата. — Идвай! Ще започнат без нас!

— Помисли си... — рече лудата на сбогуване. — Светът се променя. Ние сме тези, които го променяме!

— Хайде, майко! — Този път гласът бе съпроводен от ръка, която я поведе.

— Чухте ли? — Индретт се обърна назад. — Ще се случи нещо ужасно.

— През целия ден се случват ужасни неща — обади се хрипкав глас от другия край на масата. — Градът ми е нападнат отвътре. Зная кой е отговорен за това. Аз изслушах историите ви търпеливо, без да коментирам преувеличенията и неистините, които те съдържаха. Склонни ли сте да проявите сходно разбиране към мен и да изслушате съвета, който искам да ви предложа?

Аркосът на Немохайм бе приел мъдър вид, който не съответстваше не само на всичко, което Компанията знаеше за него, но и на възбудения блясък в очите му.

Грайг се изправи, прочиствайки гърло.

— Моля да бъда извинен... — каза той неуверено, поглеждайки към Лийт.

— Говори спокойно, Грайг — рече младежът. — Аз не съм крал, нито това е кралски двор. Тук всички сме равнопоставени.

— Но със себе си имаш принцове и вождове — каза невярващо Геинор, който също се изправи.

— Също и бившият градоначалник на Инструър — рече юношата, — който може би има нещо важно да каже.

— Ние познаваме този човек добре. Неговото поведение и недостойните му апетити са позор за Немохайм. Той съумя да убеди краля да го назначи за посланик във фалтанския Съвет, а сега узнаваме, че ни е предал на Брудую. Той е непоправим опортюнист, който винаги търси някаква угода. Не е човек, комуто да се доверим!

— Чудех се откъде ти и уродчето ти сте ми познати — отвърна с мек глас Аркосът. — Старият срамежлив съветник на краля и неговият къпоав син, който може да си наръга крака дори без да вади меча от ножницата. Сигурно са те зачислили към южния патрул, голобрадко, където няма как да объркаш нещо?

Грайг се постара да прикрие гнева си.

— Аз първи от Немохайм съзрях Джугом Арк и лицето на онзи, който я носи. Можех да сторя това, защото не бях зает да кроя заговори в Инструър против своя крал!

— Но като резултат от своята... доброта, днес нямаш представа какво се случва в Инструър. Аз имам. Много от нещата, които Деорк казваше, сега започват да придобиват смисъл. Плановите му вече са ми ясни. Сега, младежо, като никога в празния си живот, ти имаш известна сила. Можеш да попречиш на тези хора да чуят това, което имам да

кажа. Разкажи им всички истории, които знаеш за мен, съчини и още. Нищо няма да ги изненада. Те вече ме познават. Но за момента моите и техните цели съвпадат. Искате да сразите човека, който руши Инструър? Аз също. Искате шанс да покажете Стрелата пред Съвета? Аз бих искал да видя лицата им, когато я съзрат. Кой друг би могъл да ви помогне в това? Разбира се, можете просто да останете тук и да чакате, отхвърляйки план подир план, докато хора като онази глупава жена, която почука преди малко, измират по улиците.

— Ще го изслушаме — реши Кърр, а до него хауфутът кимна. — Сетне ще решим какво ще правим.

Разкриващата се от кулата гледка бързо ставаше отвратителна. Стела можеше само да наблюдава безпомощно как Пинионът непрекъснато бълва стражи. Всичко й беше съвсем ясно: пред Залата на знанието се беше насъбрала тълпа, а войниците изникваха като мравки, за да нападнат събраните. Вече заобикаляха струпаните на площада, криейки се из сенките. Тя не знаеше кои са тези хора, но под светлината на факлите можеше да различи групи деца. Деорк често описваше насадата, която му доставяше смъртта на невръстни. Мисълта, че подобно нещо може да му доставя удоволствие, правеше делото да изглежда още по-чудовищно, доколкото подобно нещо можеше да бъде възможно. Стела нададе вик през пресъхналото си гърло, но вечерният вятър го отнесе.

Една фигура пристъпи от сенките. Позната и мразена фигура. Повдигайки ръка, човекът се изправи пред тълпата. *Стъпчете го! Не го оставяйте жив!* Дори и това да означаваше оставането й тук, докато бавно умре от глад и жажда, щеше да си заслужава. Стига само преди това да бе наблюдавала смъртта му.

Решил да й погоди мъчителен номер, вятърът донесе гласа му — слабо, но ясно.

— Граждани на Инструър! Следовници на Еклесията! Тази нощ стоите тук, за да се изправите пред Съвета на Фалта, да прочистите Божия град от гнъста им. Като ваш водач, аз ще отнеса иска ви до председателя!

Деорк се обърна и почука на портата на Залата на знанието. Тя се отвори и го погълна. Тълпата неспокойно зашумя.

Еклесията! Събрал е следовниците, за да ги предаде на градската стража! Небеса!

Вратата се отвори и омразният мъж изникна отново. Но този път беше облечен в самурено наметало с вдигната качулка — явяваше се не като Тангин, а като Деорк. Той високо повдигна ръце.

— Чуйте ме, отрепки на Инструър! — изкрещя той. — Аз съм Деорк, председател на фалтанския Съвет, Пазител на Андрантан и лоялен служител на Рушителя, на смъртния враг на всички фалтанци. Аз съм Тангин, узурпирал Еклесията. Тук съм, за да обявя гибелта ви. Тази нощ огънят действително ще се спусне над Инструър. *Вие ще бъдете първите изпепелени!*

Той спусна ръце. Градските стражи започнаха да изникват от сенките, повдигнали мечове.

Тялото на Стела се раздираше от хлипанията, започнали да я разкъсват още преди първия удар.

ГЛАВА 3

МЪЖЪТ ОТ СНА ВАЦТА

Мъжът от Сна Вацта яздеше белия си кон в умерен ход към Града и тъмния облак, надвиснал над стените му. Залязващото слънце оцветяваше дима и гледката бе красива, напомняща дори за рай, макар че ако погледът продължеше надолу, източникът ѝ приличаше на вход към преизподнята. Очевидно ситуацията в Инструър се беше влошила през последните два месеца, когато го беше посетил за последно. Пратеникът кимна — това можеше да се очаква. Всъщност дори беше добре. Ако всичко беше открито, задачата му щеше да бъде улеснена.

Войниците при Дългия мост бяха изпаднали в паника, южните им колеги — също. Това бе така още от средата на утрото, когато бяха започнали да се разчуват вести за случващото се в Инструър. Все повече бежанци се струпваха на северния край на моста, в началото задържани, докато в един момент това не бе станало безсмислено. Затова войниците бяха отворили портите и пропускаха всички, без значение дали имат разрешителни.

Нощта вече се канеше да прихлупи хоризонта. А нищо не се бе променило и войниците ставаха нервни, принудени да гледат как димът продължава да се издига от града им. По моста продължаваха да притичват ужасени хора, носещи нови и нови истории за ужаси и огнена разруха. Хамбарите и доковете били опустошени. Над града се сипел дъжд от пламък и смърт. Ескейн се изправил срещу Съвета. Пътят на юг бил затворен, казваха някои, защото тамошният мост изгорял. В града не бе останала свободна лодка — всички плавателни съдове или отдавна бяха отнесли собствениците си далеч надолу по течението, или биваха използвани от по-предприемчивите за платен превоз. От Съвета не идваха никакви нареждания. Инструър бе напълно беззащитен и уязвим.

А сега някой се приближаваше от север, яхнал тъмна кобила. Самотен конник с нищо не можеше да застраши града, но можеше да

отнесе вести за уязвимостта му на враговете. При караулната ездачът спря, умело скочи от седлото и застана до коня си, изчаквайки.

— Днес никой не може да влиза в града, без значение дали има пропуск — каза му. Войникът бе изрекъл горните думи с напрегнат глас, примесен с тревога: къщата му се намираше в южната част на града, може би на около половин миля от житниците.

Непознатият отбеляза качулката си. Изникналото лице беше възрастно, ловкостта на движенията му още повече подсилваше контраста. Рунтави вежди и потънали сини очи под подстригана късо бяла коса. Уста, която бе не повече от цепка, и нос, приличащ на орлов клюн. По погледа му личеше, че е свикнал да изисква подчинение.

— Не разполагам с пропуск — каза мъжът с удивително дълбок глас.

— И да имахте, не можете да прекосите. Не виждате ли, че градът гори?

— Бях призован от Съвета на Фалта. Трябва да премина.

— Никой не е влизал от деветия час насам. Може би след няколко дни...

— Аз съм новият посланик от Сна Вацта — каза мъжът, показвайки лист хартия. — Трябва да премина днес. Ако в града има безредици, трябва да бъда там, за да помагам.

— Все още не сте в Инструър, милорд — учтиво, но решително отвърна пазачът. — Затова от мен не се очаква да изпълнявам нарежданията ви. Когато стъпите в града, пускайки в сила назначението си, ще бъда длъжен да ви се подчинявам.

Войникът доволно скръсти ръце. Колегите му си размениха усмивки зад гърба му.

Мъжът от Сна Вацта стисна устни. Сетне ръката му се стрелна към пояса и със същото движение отправи острие към гърлото на войника. Движението бе невъзможно бързо.

Никой не помръдна.

Чужденецът въпросително повдигна вежда. Войникът трескаво направи знак с ръка и останалите стражници се отдръпнаха.

— Ти ще дойдеш с мен до града, за да потвърдиш пристигането ми. По-късно ще се върна тук, за да ми издадете пропуск. Не желая да върша нещо незаконно. — Думите бяха изречени меко и учтиво, което ги правеше още по-заплашителни.

— В крайна сметка няма да се наложи...

— Не, наложително е. Не искам да възникнат въпроси относно законността на присъствието ми.

— Няма да ви пуснат на портата.

Чужденецът раздалечи устни в старческа усмивка.

— Още една причина, поради която идваш с мен.

Така, за свой ужас и срам, войникът бе принуден да съпроводи мъжа до портата Инна, след което отвъд портата, където, стъпвайки в Инструър, чужденецът пусна в ход назначението си, а сетне обратно по моста към караулната. Процедурата отне половин час, през което време настъпи нощта.

— Все още не сте прегледали писмото за назначението ми. Подписано е от Нейно Величество Илизейн, кралица на Сна Вацта. Това е нейният печат.

Той подаде писмото на стражниците, които го гледаха в продължение на времето, което според тях се оказа достатъчно, сетне почтително му го върнаха заедно с пропуск. Пратеникът им обърна гръб, качи се на коня си и пое обратно към Инструър.

— Ще го пуснат ли втори път? — попита един от младите войници.

— Ако имат поне капка акъл — отвърна капитанът, потривайки гърло.

Компанията спринтираше към Залата на знанието. Отвратителните звуци ставаха все по-силни. Лийт държеше Джугом Арк високо. Усетила гнева и вцепенението му, Стрелата засия като слънце. Аркосът на Немохайм беше прав. Лъчите на светлината извадиха сцена на ужас.

Войниците, участващи в братоубийственото клане, бяха внимателно подбрани. Деорк бе знаел, че мнозина от стражите биха се възпротивили да избиват съгражданите си, без значение под каква форма бъдеше издадено нареждането, затова беше накарал новоназначените си капитани да изберат онези ратници, които не са обременени от скрупули. Имената на останалите бяха прилежно записани. Деорк имаше планове и за тях, включващи изпращането им в предните линии на следващата битка.

Стражите се нахвърлиха върху сепнатата Еклесия. Първата жестока атака повали една трета от събраните, които дори не бяха видели повторното изникване на Деорк и не бяха осъзнали, че са предадени. Писъци заглушаваха виковете на онези, които не бяха се паникьосали и се опитваха да организират събраните на групи и поведат малцината, които умееха да се бият.

Сиянието на Джугом Арк осветяваше три групи хора, които се отбраняваха храбро, но напразно. В този миг, отпечата се дълбоко в съзнанието на Лийт, младежът чу жена да крещи:

— Моля ви, не и детето м...

Но молбата ѝ беше безмилостно секната. Някакво задавено възклицание долетя иззад Лийт. Той осъзна, че звукът се бе отронил от гърлото на Фарр, израз на клокочещ гняв. Едва тогава юношата усети, че и той самият се чувства по същия начин.

— Бива ги да секат невинни — каза Уизаго. — Да видим колко са добри, когато се изправят срещу истински воители! Елате, приятели!

Надавайки рев, членовете на Компанията се включиха в битката.

Лийт премести Стрелата в лявата си ръка и изтегли меча си. За момент си помисли да използва силата на Джугом Арк, но отново се отказа, защото не знаеше какво би могло да се случи. Заедно с Уизаго, Те Туахангата и Грайг, който не се отделяше от Лийт, сякаш му беше васал, той се хвърли към неколцина стражници, прекалено заети да се гаврят с група зле въоръжени люде, за да забележат връхлитащата ги гибел. Юношата от Лулеа се нахвърли върху тях с вик, компенсирайки с ярост липсата на опит. Младият немохаймски боец се сражаваше до него и го пазеше от опасните удари. Новоизникналите бързо застанаха между членовете на Еклесията и пазачите.

Остатъкът от битката се струваше на Лийт някакъв кошмарен сън. Някои от войниците разпознаха Стрелата и избягаха от бойното поле. Други се сражаваха неохотно. Малцина бяха тези, които можеха да се похвалят с нещо повече от обучение. Нямаше такива, които да са закалени в битка като Компанията. На моменти Лийт повдигаше Джугом Арк, за да огледа положението. В светлината ѝ можа да види, че макар той и приятелите му да бяха спрели клането, Компанията не отбелязваше напредък. Всеки момент командирът на войниците можеше да поиска подкрепления, ако вече не го бе сторил. Нямаше начин да устоят срещу цялата градска стража, дори и с Ахтал. А

оставащите от Еклесията бяха по-скоро утежнение, отколкото някаква помощ. Лийт отново насочи мислите си към Стрелата, размишлявайки по какъв начин би могъл да я използва.

В този миг очите му се разшириха от удивление, защото един от повалените граждани се надигна от земята, а в ръката му се появи меч. Мъртва жена, лежаща от лявата му страна, също се надигна. Раните ѝ зееха, а лицето ѝ бе белезникаво. Трети мъртвец се надигна, последван от нови и нови редици призрци. Край тази немъртва армия стояха Маендрага и Беладона. Магьосникът се смееше. И тогава Лийт разбра. Илюзия. Страх се изписа по лицата на войниците, прогонвайки концентрацията.

— Вие отнехте животите ни без справедлива кауза! — прогърмя глас, по някакъв начин усилен многократно. — Сега ние се завръщаме, за да отнемем вашите!

Всички стражници се обърнаха и побягнаха, като някои дори захвърлиха оръжията си.

— Това е илюзия, страхливи глупаци! Върнете се и се бийте!

Крясъкът, също тъй нечовешки силен, долетя от входа на Залата на знанието. Там стоеше мъж, облечен в черно, разперил широко ръце — в жест на гняв или в призив на могъщество.

Смехът на Маендрага се промени в напрегнато изсумтяване, сетне той падна на колене, подхванат от дъщеря си.

— Тук има магьосник... много могъщ...

Той простена и припадна. Лийт отново погледна към мъжа на прага, който сега бе повдигнал ръце. Можеше ли това да бъде онзи, за когото Аркосът на Немохайм им беше казал? Пазителят на Андратан?

И други от Компанията си задаваха същия въпрос.

— Ахтал! — провикна се хауфутът. — Онзи мъж е магьосникът, срещу когото се изправяме!

Лийт видя, че брудуонският воин сам е осъзнал това, защото вече скачаше над наобиколилите го трупове и се втурваше към входа.

Деорк не можеше да повярва на очите си. От безопасната си позиция наблюдаваше разгръщащото се клане. Всъщност в началото дори бе грабнал копието от ръцете на един колебаещ се войник и лично бе пронизал опитващото се да избяга хлапе. Съвсем доскоро не

можеше да става и дума за неуспех. С наслада бе наблюдавал погиването на глупака, който снощи самодоволно тръбеше за приближаването на стрела към Инструър. *Дотук с Бога ви.*

Тогава нещата се бяха променили. Първо пронизителна светлина бе превърнала нощта в ден, после в боя се бяха включили още противници. Първоначално смяташе, че това е някаква част от Ескейн, дошла да се присъедини към Еклесията. Още по-добре. С един капан щеше да унищожи всички плъхове. Но скоро бе принуден да изостави тази приятна мисъл. Новопоявилите се бойци бяха прекалено яростни и опитни, за да са от Ескейн. Някакъв непознат враг? Съперник за мястото му в Съвета?

В този момент се бяха случили две неща: сред биещите се бе изникнал Аркосът на Немохайм и някой бе създал мощна илюзия. Всичко му се изясни. *Аркосът е намерил могъщи съюзници. Някой в Брудуо възнамерява да заеме мястото ми като дясна ръка на Неумирация.*

Пред очите му мнимите мъртъвци обърнаха хората му в бягство, което го накара да изкрещи от гняв. Бе успял да се овладее, да спре да губи време и да нападне илюзията, която, макар и могъща, беше повърхностна и скалъпена набързо. Почувства обичайната умора, която съпътстваше употребата на магия, но нямаше избор. Призраците изчезнаха, а Деорк огледа разрухата на замисъла си — *временната разруха*, каза си решително — и прогори една мисъл дълбоко в съзнанието си.

Някой ще си плати за това. Някой ще си плати!

Докато стоеше, все още потънал в гнева си, забеляза затичан към него боец, повдигнал меч си по начин, който му беше познат до болка: връх напред, наклонен под специфичен ъгъл. Без дори да се замисля, Деорк отскочи назад, затръшна вратата и я залости, като за всеки случай — и въпреки допълнителното изтощение, което това му докара — я запечата и с магия.

Само на едно място мечовете биваха държани така: убийствените тренировъчни полигони на *Махди Дащ*. Колкото и невероятно да му се струваше, за малко се бе разминал с един от Повелителите на страха. Колко ли още от тях служеха на врага му? А Деорк се чувстваше толкова слаб!

Догадката ми е правилна. Врагът ми заема висок пост сред служителите на господаря. Но дали действа с Неговото одобрение? Няма значение. И в двата случая ще бъде мъртъв, ако допусна грешка. Той се обърна и бързо пое към кулата, решавайки да размишлява над това впоследствие.

Навън Компанията отвеждаше наплашените остатъци от Еклесията далеч от това място. Уизаго бе получил жестока рана в гърдите. Беше преbledнял и кървеше обилно. Те Туахангата стоеше до него, викайки за помощ. Лийт се огледа, чудейки се къде е Хал. Но раната изглеждаше нелечима.

Тогава си припомни Стрелата, която все още стискаше с лявата си ръка. Премести я обратно в дясната, приближи се до поваления принц и се приведе над него.

— Казах му да не се превзема — троснато каза Те Туахангата. — Обаче не, видя как се бие брудуонецът и реши, че той също може като него. Има късмет, че не го посякоха веднага, но мисля, че умира. Може ли да се направи нещо?

Лийт отчаяно се опитваше да си припомни как бе изцелил ръката на Геинор. Спомни си, че беше използвал мехлем. Но беше ли необходимо наистина? Сега нямаше време за мазила. Трябваше да провери дали магията на Стрелата е достатъчна сама по себе си.

Не е магия, мина му през ума. Ускоряване. Ускорява естественото зарастване на раната. Много рани зарастват и без церове.

Лийт постави Джугом Арк върху гърдите на умирация. Стрелата заблестя в отговор. Когато я повдигна отново, раната се беше затворила, оставяйки само белег след себе си.

Фирейнският юноша изпита ликуващо вълнение, споходено от странна горчилка — отново беше използван като проводник на чужда сила. Но не можеше да позволи на гордостта си да причини чужда гибел, затова остави зяпналия Туа и отиде да търси още ранени.

Членовете на Компанията бяха наобиколили Лийт — в случай че войниците се върнат отново. Но улиците оставаха неестествено тихи. Сенките не криеха врагове. Единствено риданията на изцелените нарушаваха тишината — плачеха за погиналите си близки.

Стрелата бе излекувала мнозина — както от Еклесията, така и от ранените стражи, за които беше настоял Хал. Но не можеше да стори нищо за мъртвите.

— Моето съживяване беше само илюзия — тъжно каза Маендрага. — Де да можех да им върна живота наистина.

Накрая и последното дете беше излекувано. Приключенците от Компанията се спогледаха, изпотени и мръсни. Сетне едновременно поеха далеч от това отвратително място.

— Събрах ви тази сутрин, за да обсъдим вчерашните събития — обърна се Деорк към останалите членове на Съвета. Дълбокият му глас ехтеше в съвещателната камера, намираща се зад Желязната врата.

Тук съм, за да успокоя страховете ви. Да ви уверя, че всичко протича по план. Само че една тормозеща го мисъл се промъкна в словоплетството. Наистина ли всичко е под контрол? Дали дори и тук не ме застрашава нещо?

— Претърпяхме незначителен инцидент, касаещ зърнохранилищата. За съжаление последвалият пожар причини смъртта на неколцина работници. Негодниците от Ескейн веднага се възползваха от временното объркване. Командирите на градската стража бяха изправени пред трудна дилема: дали да се изправят срещу заговорниците, изпълнявайки нареждането ни отпреди два месеца, или да помогнат на достойните граждани и търговци срещу огньовете, заплашвали постройките в стария Струър и доковете. Знаели са, че и в двата случая е било възможно да бъдат обвинени в неизпълнение на задълженията си, затова разделили силите си. Това ги направило лесна цел за ескейнчани. Със съжаление трябва да съобща за погиналите храбри стражници. Предлагам да не позволяваме саможертвата им да остане неоценена. За да запомним храбростта им, нека помълчим в продължение на минута.

Застъргаха столове, докато съветниците се изправяха. Деорк трябваше да признае, че Аркосът на Немохайм бе свършил добра работа, привличайки най-интелигентните и даровити хора от Съвета за брудуонската кауза. Някои от тях още не осъзнаваха какво означава това и каква щеше да бъде съдбата им, когато Рушителят се появеше. Но имаше двама-трима, които при други обстоятелства биха служили

на Брудуо дълго и лоялно. Аркосът на Фирейнс, например, беше умел счетоводител, успял незабелязано да изпразни резервите на града, включително мощния Търговски дом. Аркосът на Фавония харчеше пари със същото умение, с което фирейнският му колега се сдобиваше с тях, но пък благодарение на комарджийските си пороци се бе сдобил с обширна мрежа информатори. Оказа се, че сред редиците на Ескейн има и хора със слабост към хазарта, натрупали огромни дългове. Благодарение на тях Деорк бе получил достъп до висшите ескейнски кръгове.

Съветът още не беше възстановен до пълната си бройка след прочистването на лоялистите. Все още не бяха пристигнали новите посланици от Сна Вацта и Редана, тъй като тези места бяха най-далече. Останалите новопристигнали бяха в ръцете му, включително и новият Аркос на Деруйс, което изненада Деорк, тъй като информацията, с която разполагаше, говореше, че Лудия крал не би изпратил покварен човек. А ето че този посланик дори бе предложил нови стратегии в угода на изменническия Съвет. Деорк го беше отвел в подземията под Пиниона, но на онзи не му бе трепнало окото. Нека говорят после колко чиста била Фалта!

Без значение на талантливост и полезност, този Съвет щеше да бъде пометен, когато Всевластният завземеше Инструър, което несъмнено щеше да стане още преди края на годината. Аркосите щяха да му предадат града, а после щяха да получат полагащото им се наказание. Деорк дори вече беше избрал подходящото място. Щеше да се погрижи екзекуциите да бъдат публични и сладостно удължени.

Едва бяха заели местата си, когато бе зададен първият въпрос, и то от Аркоса на Хаурн. Той рядко вземаше думата, защото не беше долюбван и знаеше това.

— Прощавайте, но защо не сме изпратили главната сила срещу Ескейн? Бройката на войниците ни е била достатъчна да потушим пожарите и да се изправим срещу заговорниците. Защо сме пропуснали шанса да ги унищожим, когато са надигнали глави от дупките си?

Деорк стана много предпазлив. Съдържанието на самия въпрос, личността на задалия го — и изобщо самият факт, че някой му задаваше въпрос, след като бе употребил словоплетство — всичко това го притесняваше. Магията, която бе принуден да използва снощи, го

беше изморила повече, отколкото бе подозирал. На всичкото отгоре беше нарушил и една от заповедите на господаря, макар и не страшно. Когато се бе качил да отведе проклетата Стела, я завари ухилена. Толкова беше побеснял, че нареди да бъде заключена в Пиниона. Но лицето ѝ все още го преследваше и това го притесняваше.

Пазителят на Андрантан се откъсна от отвличащите го мисли. Неспособността да се концентрира беше още едно доказателство за лошата му форма — последвало глупавите въпроси на съветниците. На всяка цена трябваше да се вземе в ръце.

— Ако бяхме изпратили всичките си сили след ескейнските плъхове — отвърна сковано той, — щяхме да останем опасно изложени на риск. И какво щеше да правиш ти тогава, ако бяха изпратили хора срещу Съвета? На теб това дори не би ти и минало през ума, нали? Трябваше да задържим резервни сили. Нищо не пречеше ескейнските нападения да са служели само за отвличане на вниманието — както и се оказа след снощната срамна атака над Залата на знанието, с която се оправих лично. Затова аз седя на председателското място, а вие сте късметлии, че изобщо стоите в тази зала.

Пазителят на Андрантан се отпусна назад в стола си, доволен от отговора, а в същия момент на вратата се почука. Фуроман, личният му секретар. Раздразнението на Деорк припламна отново.

— Нима си забравил, че ти е забранено да ме прекъсваш по време на заседание? Какво е толкова неотложно?

Лицето на секретаря преbledня, но самият той продължи да се приближава.

— Милорд, Аркосът на Сна Вацта пристигна, за да заеме мястото си. Всичките му документи са в ред, представени пред съответните лица. Той изчаква разрешението ви.

— Не можа ли да го забавиш до края на заседанието? — попита Деорк, изненадан. *Сна Вацта! Как е възможно да е пристигнал толкова бързо? Не го очаквахме по-рано от месец.* Докладът за избраника на кралицата все още не беше пристигнал, макар Деорк лично да бе подканил тамошните си шпиони. Дали този мъж беше лоялист? Можеше ли да бъде купен?

— Това ли е обичайната процедура? — попита дълбок глас. Висок мъж в бяла роба тихо бе влязъл в помещението, останал

незабелязан от замисления Деорк. — Няма значение. Посочете ми моето място и ме запознайте накратко с дневния ред.

Влезният зачака, скръстил ръце, докато Фуроман донесе стол и го постави между Аркосите на Деруйс и Хаурн. *Добра позиция, помисли Деорк, който вече започваше да се опомня. Ще мога да го държа под око. Да видим какво ще разкрие словоплетството.*

Аркосът на Табул, днешният протоколиращ, заговори бързо, правейки справка с бележките си. След това Деорк се изправи, приветства накратко новодошлия, който в отговор кимна почтително. *Не е от бърбивите. Идеално.*

Но тази тъй примамлива илюзия бързо бе разбита, защото Аркосът на Сна Вацта се приведе напред, впери нетрепващите си очи в тях и започна да задава въпроси.

— Ами снощните безредици? Тази сутрин обикалях града и чух да се говори, че не било атака, а само събиране на религиозни фанатици от нещо, наречено Еклесия. Защо са били разпръснати с такава жестокост?

Деорк се навъси. Беше се опитал да скрие тази информация, но беше само въпрос на време да изникне.

— Наистина беше така, но те са маши на Ескейн. Известни ли са ти тези заговорници? — Аркосът кимна и Деорк продължи. — По някакъв начин на фанатиците им е било внушено, че е в техен интерес да отстранят Съвета на Фалта. Бяха въоръжени и нанесоха сериозни наранявания на стражите, които бях изпратил да ги разпръснат.

— Тази сутрин минах и през мястото на битката — продължи вбесяващият старец, прокарвайки ръка по бялата си коса. — Наброих над седемстотин трупа, от които стражите бяха повече от половината. Как е възможно група необучени, въоръжени зле граждани да нанесат подобни загуби на отлично тренирани войници? Позволявам си да приема, че обучението на стражниците е добро, защото кралството ми изпраща ежегодно голяма сума именно с тази цел.

По лицето му имаше бръчки, но то излъчваше само твърдост.

— Не мислиш ли, че първо трябва да се запознаеш повече с работата на Съвета, преди да избързваш да оправдаваш присъствието си? — попита Аркосът на Строукс. По-малко от всичко Деорк искаше точно това конте да постави новодошлия на мястото му.

— Въпросът на Аркоса е разумен и заслужава отговор — каза председателят. — Все още не съм разговарял с вчерашния дежурен командир. — Нямаше и да го стори, защото къпавият глупак лежеше в дъното на голяма купчина мъртвци, точно и където му беше мястото. — Но предположението ми е, че войниците са се сдържали, защото все пак насреща си са имали свои съграждани. Докато отсрещната страна не е показвала такова разбиране.

— Посетих местните целители — каза със сериозния си глас остроликият. — Нямаха нито един пациент от сражавалите се, нито от членовете на Еклесията, нито от градските стражи. Ако войниците са се старали да не убиват, защо няма ранени?

Деорк подреди силно словоплетство.

— Възможно е, приятелю, клетите фанатици да са отнесли ранените със себе си. — *Дотук с въпросите. Чутото ти е напълно достатъчно.* — А сега, нека пристъпим към...

Но възрастният мъж само махна с ръка, сякаш пропъждаше досадно насекомо, сетне отново заговори, прекъсвайки Деорк:

— Нищо не е по-важно от добруването на хората. Ставащото тук, в Ескейн, е симптоматично за нещата, които чуваме, че се случват из Фалта. Моята кралица ме изпрати тук, за да стигна до същината на проблема. Няма да допусна някой да попречи на търсенето ми, без значение на длъжност и потекло. Получил съм нареждания. В качеството си на представител на Сна Вацта ще ги следвам безкомпромисно.

Председателят беше потресен. Този мъж бе останал незасегнат от магията му. В цяла Фалта нямаше човек, който да може да стори подобно нещо, дори и в момента Деорк да не се намираше в най-добрата си форма. Той се помъчи да си припомни вчерашната битка. Дали този мъж не беше магьосникът, дошъл тук да подкопае позицията му? Може би някакъв неизвестен враг се домогваше до мястото му?

Красивият брудуонец захвърли учтивостта. Лицето му се скриви в ужасяваща гримаса, като че опитващо се да задържи избликващ гняв.

— Кажете ми, старче, кой си ти?

Мъжът от Сна Вацта повдигна вежди и се представи. Името не говореше нищо на Деорк, но предизвика оживена реакция сред останалите съветници. Няколко лица почервенияха. Дори посдържаните Аркоси, запазили хладнокръвието си пред обвиненията на

северняците, дошли преди няколко месеца, сега започнаха да крещят към новодошлия и един на друг. Насред врявата белоробият мъж с ужасяващото име се изправи, сбогува се, макар и нечуто, и напусна залата.

Краката му го отнесоха на юг, далеч от поквареното сърце на Фалта, към унищожените силози. Как можеха стоящите начело да загърбват нуждите на онези, за чието добруване се очакваше да се грижат? Никой от съветниците не си бе направил труда да огледа щетите. Единствено бяха изпратили войници срещу собствените си хора.

Тук, в стария Струър, въздухът все още бе натежал от дим. Беше трудно да се диша. Той си припомни последния път, когато беше посетил това място, преди повече от четири десетилетия. Припомни си високите постройки, притиснати близо една до друга, някои съзрели повече от хиляда години, обитавани още отпреди времето на брудуонската инвазия. Тогава беше отседнал в пететажна постройка на тази улица, ако не го лъжеше паметта... Да, точно така, точно тази — или поне тук се бе издигала. Сега на нейно място имаше купчина пепел. Тя, както и още много други постройки из града, бяха покосени от пожарите, някои от които все още пламтяха. Към реката се простираше верига предаващи си кофи хора, опитващи се да се борят с пламъка по такъв неефективен начин — водата се намираше може би на половин миля от това място. За момент той остана загледан в тях: хора, които не знаеха друго, освен факта, че са останали без дом. Сетне мълчаливо се приближи и също се включи във веригата.

Димът правеше разговорите трудни, но не след дълго Аркосът на Сна Вацта разбра мащаба на щетите. Не можеше да става и дума за сравнение с Инвърлоу Ийч — бе посетил руините на този град няма и месец след изгарянето му до основи — но най-бедните граждани бяха засегнати най-сериозно, защото бяха останали без подслон, а почти всичките им пари отиваха за прехрана. Но някаква група чужденци ръководела настанявания. Възрастният мъж се усмихна. При лоша управа сред хората винаги изникваха истински водачи. Той остана още малко, сетне продължи обиколката си.

Навсякъде из стария град картината беше същата. Сякаш по неписано правило Струър страдаше най-много във времена на разруха.

Инструър бе започнал началото си като две отделни поселища, Инна и Струър, основани от Раупа и Фурист на северния и южния бряг на голям остров сред Алениус, Реката на реките, недалеч от мястото, където приливите и отливите преставаха да ѝ влияят. Тези два града бяха воювали в продължение на векове, докато в един момент не се бяха слели, процъфтявайки благодарение на стратегическото си място и гъвкавото тълкуване на определени търговски правила. А с течение на хиляда и петстотинте години, през които островът бе обграден със стени и обединен под названието Инструър, северната част, водеща началото си от стария град Инна, се бе оформила като средище на заможните и влиятелни граждани, а южната част — Струър — бе привлякла не толкова почитателните. *Това е допринесло за голямата разруха*, отбеляза си Аркосът, докато крачеше по непавираните улици. Къщите бяха построени калпаво, прекалено близо една до друга, без водоизточници, ако не се брояха каналите. Складовете също бяха прихлупени един до друг, което спомагаше за разпространяването на огъня. Тесни улички, затрудняващи бягството. Такъв ярък контраст с чистите, обширни улици на Инменност.

Мъжът прекара още час с друга група огнеборци. Най-храбрите от тях изтичваха до самото стълбище, за да излеят кофата си върху бушуващите пламъци. И тук на хората не им беше до приказки, но те също му казаха за малка група северняци, които се опитвали да внесат ред, та да може най-сериозно пострадалите да получат помощ първи. Той пи от скромния им мях с вино, прие искрените им благодарности, сбогува се и продължи.

Наближаваше залез, когато се натъкна на събрани хора в близост до Струърската порта. Може би петстотин души търпеливо изчакваха. Мъжът от Сна Вацта се нареди на една от опашките и можа да узнае, че хората чакат за хляб. Очевидно някаква група люде — произходът им не беше съвсем ясен, някои говореха за Деювър, други за по на север, но във всеки случай не били от Струър — предоставяха храна и подслон за пострадалите от огъня. Това били същите хора, каза една жена, които снощи спасили Еклесията. Един младеж подкрепи думите ѝ. Той бил там, за да вземе участие в прочистването на града от

омразния Съвет. Но това се оказало капан, продължи той с гневен глас. Градските стражи ги причаквали в сенките.

И младежът продължи да описва подробно сблъсъка. Разказа как сестра му била посечена от войник, макар да умолявала за милост. Той самият бил ранен в крака, макар когато поискаха да покаже, белегът му изглеждаше поне на няколко седмици. В отговор младият мъж твърдеше, че бил изцелен, заедно с мнозина други. И не, не си го бил представил, нито занасял слушателите си. Последните останаха скептични.

Аркосът на Сна Вацта остана объркан от историята на младежа. Макар казаното да се припокриваше с наученото досега и да показваше, че на следващото заседание трябва да бъдат зададени доста сериозни въпроси, някои неща бяха направо нелепи. Ярка светлина? Мечоносец, който повалял по неколцина войници с всеки свой удар? Духовете на мъртъвците, завърнали се да отмъстят, обръщайки стражите в бягство? Човек, който лекувал с огнен допир?

Изслушала историята на младежа, тълпата насочи вниманието си към мъжа с бяла роба. В отговор на въпросите им Аркосът призна, че не е местен, но разказа как участвал в следобедното гасене. На неговите думи също бе реагирано със скептицизъм, докато той не представи допълнителни детайли, съдържащи места и имена, доказали истинността на историята му. Саждите по скъпия плат на одеждата му, белезите по ръцете и начинът, по който се вслушваше в тях, доказваха, че той е приятел.

Слънцето залезе, а редиците още не бяха свършили. Деца плачеха от глад и страх, възрастните стоически търпяха мъката си. Смазаните от неочаквана мизерия бавно пристъпваха напред към обещаното късче хляб, треперещи и забравени от водителите на града. Някъде напред блестеше факла, чиято светлина изглеждаше като благословия.

Най-сетне мъжът от Сна Вацта достигна разпределителния пункт. Пред него се издигаха шест импровизирани дървени маси, върху които бяха разстлани даренията на организаторите: хляб, прясна вода, малко плодове, сушено месо, някакви дребни лакомства за децата. Той погледна нагоре — светлината, която бе взел за факла, всъщност струеше от протегнатата нагоре ръка на един юноша. Аркосът се вгледа по-внимателно...

Стрела. Пламтяща. Която не нараняваше ръката на момчето, което я държеше. Макар Аркосът да познаваше добре историята на Фалта, нужно му беше малко време, преди да осъзнае какво съзира. *Не може да бъде. Не и тук, в най-скромната част на Града. Не и сега, когато царува мир. Освен ако...*

По тялото на възрастния мъж плъзнаха ледени тръпки. Стотици несвързани инциденти нахлуха в паметта му, съединявайки се с приплъзване в ясно и неопровержимо съобщение. Мъжът от Сна Вацта осъзна, че пред себе си вижда Джугом Арк.

— Искате ли хляб?

— Моля? Простете, бях се замислил?

Нищо не бе останало от обичайно ненарушимото му спокойствие. Ето защо бе призван след оттеглянето си. Това обясняваше назначаването му в Съвета. За това е бил подготвян целия си живот. Годиците с народа на хаукъл, десетилетията като Търговец, дворцовата служба в Инменност — всичко това беше служило като прелюдия към този момент. Да постъпи в служба на тези, които притежаваха Джугом Арк.

— Попитах ви дали бихте искали хляб — меко повтори жената. Тя изглеждаше на около четиридесет, все още красива, с дълга черна коса, обгърнала лицето ѝ. В него се четеше търпение, дълго страдание, но също и радост. Точно сега тя излъчваше състраданието на човек, съзрял мнозина потресени от загубата на близки и домове.

— Не, не търся нито храна, нито подслон — каза ѝ той. — Бих искал да говоря с хората, които организират това даряване. Ако вие сте една от тях, моля да ме извините за грубостта. Също така трябва да говоря с младия мъж, който държи Джугом Арк. Много бих желал да узная историята му.

При споменаването на Стрелата лицето на жената побледня, тя се обърна и направи знак на мъж, стоящ малко встрани.

— Манум — рече тя, — този човек иска да знае за Джугом Арк.

— Кажи му да дойде по-късно вечерта. Тогава ще говорим.

— Мисля, че е от Съвета — внимателно каза жената.

Чувайки това, мъжът на име Манум остави пакета, който държеше, и се приближи към непознатия с бяла роба. Той се вгледа в очите на възрастния мъж, при което неговите собствени се разшириха от удивление. В продължение на десет проточили се секунди никой от

двамата не помръдна. Индретт направи крачка напред, понечвайки да се намеси — все още имаше много люде, които чакаха да бъдат нахранени, а ставаше късно — когато Манум заговори.

— Това си ти — изрече той. Лицето му беше посивяло.

Възрастният мъж кимна. Неговите черти на свой ред се бяха лишили от цвят.

Изсумтявайки раздразнено, Манум прескочи отрупаната с храна маса и се нахвърли върху стареца, събори го на земята и започна да го обсипва с удари, като същевременно не спираше да крещи. Шокираните членове на Компанията се притекоха на помощ на непознатия, издърпвайки назад побеснелия си приятел. Странникът не направи опит да се защити. Едното му око беше изчезнало зад оток, а когато Хал му помогна да се изправи, стана ясно, че дясната му ръка също е пострадала.

— Манум! Манум! Какво те прихвана?! Какво ти е направил този мъж, че го нападаш така? — Индретт едва удържаше съпруга си с помощта на Кърр.

Манум рязко освободи едната си ръка, за да посочи към непознатия.

— Този човек... това... — рече той, дишайки тежко. — Това е баща ми.

— Истина ли е? — попита Индретт, без да е сигурна към кого от двамата да се обърне. — Как може да е истина?

Възрастният мъж кимна.

— Истина е. Името ми е Модал. Манум е мой син.

— Но ти си мъртъв! Бил си екзекутиран заради участието си във войната между Сна Вацта и Хаурн!

Мъжът от Сна Вацта отвърна иронично през подутите си устни:

— Очевидно не е така, макар на някои да им се иска.

— Били са го завързали за стол с тежести и го бяха поставили върху тънкия пролетен лед на река Преюз, та топлото следобедно слънце да се погрижи за него — каза горчиво Манум. — Изглежда дори това не е било достатъчно, за да довърши стария дявол.

— Това беше краят на Търговеца Модал от Фирейнс. — Старецът прие предложения му стол. Останалите от Компанията го наобиколиха,

оставяйки Геинор, Грайг, жената от Ескейн, Перду и бившия началник на стражата да раздават храна на нуждаещите се. — Това ми позволи да започна нов живот, който по ирония на съдбата ме докара до среща със стария и оправдания гняв на сина ми.

— Извинявай — намеси се грубо Кърр, — искаш да кажеш, че ти си Модал от Фирейнс?

Възрастният мъж кимна изморено.

— Много добре си спомням Модал — продължи фермерът. — Помня как двамата се сбогувахме, един Часовой с друг, когато той отиваше да помага на Хаурн в безнадеждната им отбрана срещу мощта на Сна Вацта. Помня как той се гневеше на стореното на кралството. Помня как един ден научих, че Модал, най-добрият Търговец, живял някога, бил заловен на самия връх Тор Хайлан в битка, толкова яростна, че снежните вихрушки не се слягали с часове. Плаках, когато научих. Чух, че бил отведен окован в Инменност и екзекутиран точно в деня на пролетното равноденствие. Смъртта му подчертала победата на Сна Вацта. Със сигурност не бих сбъркал подобен човек. Пристъпи към светлината, страннико.

Но светлината сама се приближи към непознатия. Лийт тихо пристъпи към двамата възрастни мъже, заливайки ги с проблясващата светлина на Джугом Арк. Сиянието на Стрелата им придаде чертите на легендарни герои.

— Наистина си ти! — викна фермерът. — В името на Бога, ти си!

— Да, приятелю. И ти ли ще ме нападнеш, Кърр?

Двамата се прегърнаха, тупайки се по гърба. Когато се разделиха, останалите видяха сълзи по бузите им.

Мъжът от Сна Вацта се обърна към Манум.

— С теб трябва да поговорим, сине.

Манум плю и се извърна.

— Виждам, че носиш прекрасен меч — продължи Модал, без да се впечатлява. — Виждал съм тази дръжка и преди. Това оръжие принадлежеше на моя стар приятел Джетарт от Трейка. Можеше да ме посечеш с него, но ме нападна с пестниците си. Това не ти ли говори нещо? Показва, че ти също осъзнаваш недовършеното.

Манум рязко се извъртя и насочи пръст към гърдите на мъжа в бяла роба.

— Баща ми е мъртъв. Какъв смисъл има да го убивам отново? Достатъчно е омърсил душата ми. Вече не ме интересува кой си, старче. Върви да бродиш по земята. Върви да се ровиш из тайни и да се месиш в политическите дела на още кралства. Но не смей да ми говориш. Има само един човек, с когото трябва да се доизясняваш. Но тя е мъртва от двадесет години. Сега тя се намира на място, където дори ти не можеш да се завърнеш. Върви говори с нея.

— Сине...

— *Изгубил си правото да ме наричаш така!* — кресна Манум, нахвърляйки се отново. Този път Кърр и хауфутът бяха готови и го спряха. Бащата на Лийт се отърси, обърна се и се отдалечи.

Модал въздъхна дълбоко. По лицето му се четеше мъка.

— Страхувам се, че той е затворил сърцето си за мен. Наистина му дължа обяснение. — Той повдигна глава. Светлината на Джугом Арк се отрази в окото му. — Мога ли да задам един въпрос? — Приемайки мълчанието за съгласие, той попипа: — Кое е момчето, което държи Стрелата на единението?

Погледът му се спря върху Лийт, който направи крачка напред.

— Аз съм Лийт Манумсен и изглежда съм единственият човек, който може да я държи, без да се изгаря.

— Значи ти си мой внук — каза простичко Модал от Сна Вацта — и си Десницата на Бога.

Компанията покани мъжа от Сна Вацта да вечеря с тях. Чувайки Кърр да отправя тази покана, Манум ядосано обяви, че той ще разнася храна на бездомните от Струър. Индретт тръгна с него, разкъсвана между желанието да успокои съпруга си и да узнае повече за този легендарен странник, който бе неин свекър. Около дупката, заела мястото на Струърската порта, все още се лутаха хора, но като цяло опашките бяха намалели, така че Манум и Индретт се оказаха достатъчни. *Това е добре*, помисли си хауфутът. *Манум се нуждае да поговори с някого.*

Започна да вали слаб дъждец, прогонил задухата на късното лято. Лъчите на новата луна бяха безсилни пред платнището, което гражданите бяха опънали този следобед. Импровизираната шатра беше отворена от юг, разположена на една пресечка на Витулианската алея.

Именно тук Компанията се събра да вечеря край огромна трапеза, съединена от четири маси. Блюдата бяха скромни, същите, каквито раздаваха на местните. За десерт имаше от медените сладкиши на Хал, приготвени по-скоро въпреки, отколкото благодарение на помощта на Уизаго. Хранеха се в добро настроение, произтичащо отчасти от работата, която споделяха, отчасти от радостта им от повторното събиране. По време на вечерята Маендрага бе помолен отново да разкаже преживяното от него и Лийт. Леко разкрасената история за пияния войник в немохаймския двор породила масов смях. Но веселостта бе донякъде помрачена. Фарр изрази раздразнението си от бездействието в Инструър, включително ненамирането на Стела. Докато той говореше, мнозина се замислиха за фирейнския Търговец и реакцията му при появата на смятания за мъртъв негов баща.

Модал се изправи.

— Бих искал да ви благодаря за посрещането — каза той. В гласа му отсъстваше ирония, звучеше искрен. Изглежда смяташе, че е заслужил синовния гняв.

От малка торбица извади бутилка прозрачна течност.

— В Сна Вацта отбелязваме срещата на отдавна разделени със специална напитка. Всъщност с нея празнуваме всичко, а ако трябва да бъде честен, тя бива употребявана дори и без повод. Ще се радвам, ако я споделите с мен. Нека всеки си сипе по малко, защото е много силна.

Останалите разговори затихнаха, докато той говореше.

— Тази нощ чух само малка част от делата на Компанията, но вече съм удивен от това, което сте сторили. Когато бях по-млад, никъде във Фалта нямаше хора като вас, особено на места като Лулеа. А може би такива хора е имало навсякъде, но още не е било дошло времето да се проявят. Много се е променило. Нетърпелив съм да чуя още от историите ви. Множество въпроси напират в мен. Но преди да изслушам и разпитвам, чувствам се длъжен да ви разкажа моята.

— На нас тя ни е позната, прословути — каза почтително Геинор. — Величието на родното ти село, демонстрирано от Петимата, в сина и внука ти, бива обяснено от същността ти. В Немохайм се разказват истории за твоите пътешествия — как ти, пръв от Първородните си прекосил Янгела и убийствените блата, отправяйки се на юг, където цели градове са построени сред клоните на дърветата, а други се хвалят със столици, съградени от чисто злато; как си

донесъл във Фалта ценни метали, невиджани подправки и описанията на чудати люде като доказателство. Чували сме за постиженията ти в граничните земи на Ринн и Банир, за помирението, което си донесъл в Ланканга. И как накрая си бил пленен, докато си стоял начело на хаурнската армия, защитавайки най-малкото от Шестнадесетте кралства срещу алчността на Сна Вацта. Струва ни се, че си живял не един, а десет живота, поне откъм численост на приключения. Името ти е познато и почитано сред кралствата на Фалта.

Смехът на Манум бе дълбок и искрен, извиращ от душата.

— Потокът на времето превръща мнозина в легенда — каза той. — Само че преди двадесет и пет години едва ме търпяха в кралския двор на Фирейнс. В много градове, включително Бюрей, си спечелих противници сред онези, които надвих с дипломацията си. — Той кимна към Геинор. — Сдобих се с могъщи противници и в Инструър, защото не се поколебавах да не се подчиня на Съвета, когато ми биваше нареждано да не се намесвам. Пътуванията ми на юг бяха обект на подигравки. Съпругата и синът ми искаха да изоставя тези приключения и най-сетне да се завърна при тях.

Ще ми се наистина да бях! И все пак... но това е история, която трябва да бъде оставена за времето, когато онзи, който трябва да я чуе, е готов да я чуе. Затова ще ви разкажа за предполагаемата си смърт и за случилото се сетне.

Както моят приятел Къррнат каза, отидох в Хаурн, защото от известно време ме тревожеха слуховете, че обширна Сна Вацта отново се кани да разшири границите си, въпреки споразумението, в чието изграждане участвах. Пристигнах там в средата на зимата и открих, че столицата Хаутра вече е завладяна и кралят е заложник. Малка група храбреци ми помогна да го спасим, но не можахме да отървем и семейството му. Покъртен от мъка, кралят се хвърли от върха на кула.

В рамките на месец силите на Сна Вацта притиснаха оставащата съпротива в разрушения град Тор Хайлан. Пълководецът им се съгласи да пощади жените и децата, ако се предам, което аз сторих. Но след като ме плени, той изби всички. Не пощади жива душа. Над пет хиляди нахраниха вълците с телата си. Тогава той ме отведе в столицата на Сна Вацта като трофей от победата над кралство, десет пъти по-малко от неговото и без редовна армия.

Едва по-късно научих, че този генерал бил амбициозен човек, повел кампанията срещу Хаурн без съгласието на своя владетел — част от замисъла му да завладее престола за себе си. Кралят на Сна Вацта беше ядосан, особено когато аз предадох подробно описание за извършените жестокости — които генералът бе пропуснал да спомене.

Кралят беше изправен пред дилема. Как да се отърве от прословут и обичан генерал, без да си навлече гнева на поданиците и евентуален бунт, а в същото време да се възползва от ценния си пленник? Решението му бе забележително. Генералът се озова на стол сред топящия се лед на река, както правилно припомни синът ми Манум. Събраните тълпи знаеха, че екзекутираният е Модал, Фирейнският обирджия, както бях известен там. Градските камбани забиха, когато столът потъна в ледените води. Аз също ликувах заедно с тълпите, защото този човек бе извършил неща, недопустими дори и в най-разпалената бран. Наблюдавах смъртта му от кралския балкон, защото не бях освободен, а принуден да постъпя на служба при владетеля, където останах в продължение на десет години.

Не мога да кажа, че престоят ми там беше помрачен от лишения, макар сърцето ми да беше обременено от знанието, че моят крал, моите приятели и близките ми щяха да ме смятат за мъртъв. Копнеех да се завърна сред тях, но това не ми бе позволено. За да не мисля за тях, заех се с делата на двора, в който бях заточен. Превърнах се в сянката зад трона на владетеля, негов най-доверен и таен съветник. След няколко години на практика аз бях този, който управляваше най-могъщото и гордо кралство от Шестнадесетте.

Десет години след моето залавяне и поробване, а то беше точно това, въпреки златните окови, старият крал умря. В завещанието си той ми даряваше свободата. И тук проличава грехът ми, защото аз не се завърнах у дома — страхувах се какво биха си помислили за мен обичните ми. Взех храна за една седмица и, с благословията на новата кралица, се отправих към Алдраските планини, най-високите върхове в цяла Фалта, където да изчакам присъдата на боговете — или по-вероятно смъртта си.

Не ще разказвам за страховитите бури, за дните, които прекарах в снежна пещера край бреговете на замръзналата Диамант река, нито за изкачването на стръмния Хауберг. Но ще кажа, че гладната ми смърт бе предотвратена от мистериозни люде, наричащи себе си хаукъл,

които ме отведоха в столицата си Духобор, намираща се на брега на вечно замръзнало езеро.

— Хаукъл! — викна Кърр. — Приятелю, не казвам, че лъжеш, но всеки знае, че те са просто мит, чеда на сношение между човеци и гигантските женски мечки, живеещи на Покрива на света. Да не искаш да кажеш, че народът на хаукъл действително съществува?

— Да. И още бих добавил, че и по-странни неща се крият сред кралствата на Фалта. Едно от тези чудеса пламти в ръката на внука ми, седнал на същата трапеза! Не ми говори за митове!

Народът на хаукъл е превърнал оцеляването в изкуство. Не можех да повярвам сред какви жестоки условия процъфтява поселището им. Не можех да разбера как поддържат живота си сред бялата пуста. Но те ме взеха сред себе си и ми разкриха своите тайни: как да улавям ритъма на земята и сам да ставам част от хармонията му. Десет години прекарах с тях, най-чудатите и свети люде, които някога съм срещал, включително сред народите, съзрени южно от Янгела.

Научих, че някога те живеели в източната част на Фалта и западната на Брудую, че властта им се простирала неоспорена от Уодранианските планини на запад до Биринж на изток. Те ми разказаха как Първородните ги прогонили от домовете им, избивайки мнозина, а останалите принудили да се оттеглят в планините, където се смятало, че властва ледената смърт. Но Първородните не подозирали волята за живот на народа на хаукъл.

Те Туахангата се изправи, а тялото му трепереше от ярост.

— Отново и отново същата история. Проклетите Първородни, недостойни да задържат своите собствени земи, се отправят на север, за да заграбват нашите! Няма ли край злината им?

Принц Уизаго се изправи и докосна ръката му, но Туа се отърси разгневено.

— Имаш правото да се гневиш — каза му мъжът от Сна Вацта. — Научих много повече за греховете на Първородните, отколкото ми се искаше. Моите домакини казаха, че един ден те ще се спуснат по склоновете на обичните си планини и отново ще заживеят в равнините с Първородните, но не и преди Първородните да са израснали, както се изразиха.

Те Туахангата седна, но изръмжа:

— Един ден ние ще излезем от Мъглата и ще избием Първородните. С чест ще си върнем земите и отнетия ни живот.

— Народът на хаукъл не възнамерява да стори подобно нещо. Тези обитатели на мраза се вслушват в планините — когато планините им рекат, те ще слязат, за да заживеят с нас. Страхувам се за тях. Страхувам се какво бихме могли да им направим.

Върнах се от склоновете като прероден — продължи Модал. — Постъпих на служба при новата кралица на Сна Вацта, потънал в желанието да подготвя пътя за народа на хаукъл. Но открих, че царедворците и чиновниците говорят с категоричността на невежеството, ревящи мислите си гръмко, без дори сами да се вслушват в празнотата им. Макар Сна Вацта да приютява множество празни земи, не можело да става и дума за преотстъпването им някому. Три години служих, докато в един момент не можех да издържам повече. Оттеглих се и отново се отправих към Алдраските планини. Само че този път пътят беше затворен. Не можах да се изкача до предишните места. Никой хаукъл не се отзова на виковете ми. Прекарах година в долината, сведен до скот, разчитайки единствено на наученото при предишното посещение. Когато се научих на смирение, завърнах се в Инменност и помолих кралицата да ми позволи да служа.

Служих като неин пръв министър още една година. Тогава тя научи, че нейният представител в Съвета, Аркосът на Сна Вацта, е погинал неочаквано в ужасяващ инцидент, дело на заговорниците от Ескейн. В официалното съобщение, което получихме впоследствие, се казваше, че Аркосите на Сариста, Редана и Деруйс също били погинали. Кралицата се разгневи много, защото, тайно от Съвета, Аркосът на Сариста бе изпратил писмо до лоялните фалтански монарси, предупреждавайки за кроящо се предателство. В него бе посочил имена. Ние не му повярвахме — всеизвестно е, че Сариста е наш отдавнашен съперник — само че в писмото си той посочваше Аркосите, които впоследствие бяха умрели, като членове на лоялитска група, поставила си за цел да разобличи и елиминира предателите. Съставеното от нашия собствен Аркос писмо потвърди това, макар че той бе мъртъв по времето, когато то пристигна.

С оглед на тези обстоятелства кралицата смяташе, че моите умения биха били незаменими, затова назначи мен за новия Аркос.

Преди няма и четири седмици напуснах Инменност. Кралицата ми бе предоставила Императив, който ме упълномощаваше да получавам отпочинал кон в който и да е момент от пътуването. Съмнявам се, че това разстояние е било прекосявано по-бързо. И ето ме тук. Очаквах предателство — и го намерих. Съветът на Фалта вони като непокрит канал, а председателят му е тъмен маг, който не се свени да влияе със силите си на останалите членове. Но не очаквах да открия стари приятели и близки. Виждам, че част от мисията ми е да изкупя вината си за себичността, накарала ме да търся просвещение, наместо да се завърна при семейството си.

Така завършва историята ми. От името на моята кралица, ви питам, носители на Джугом Арк и надежда за Фалта: по какъв начин Сна Вацта може да ви е от полза?

С тези думи Модал издигна чашата си и я изпразни на една дълга глътка. Членовете на Компанията последваха примера му, макар някои да се задавиха от острия вкус на напитката, която той бе споделил с тях. Възрастният мъж се засмя и си наля отново.

Лийт мълчаливо седеше и слушаше непознатия, който се бе представил като негов дядо. Дядо! Думата още не означаваше нищо. Вместо радостта, която би трябвало да изпитва, усещаше само празнота. Притесняваше го обидата, която баща му очевидно изпитваше. Виждайки я, юношата се бе почувствал по-добре, макар да не разбираше причината — това не променяше изпитаното от него — и Хал, помисли си неохотно, и майка му. Самият Манум ги бе изоставил за две дълги години, свеждайки се за сина си до дървена фигурка със забравено лице.

Още нещо се таеше в ума му, по някакъв начин свързано с историите за народа нахаукъл, които току-що бе чул, за народа на Пей-ра и дори децата на Мъглата. Нещо, което бе започнало да се оформя по време на тихите дни сред Уодаитическо море, нещо... Всъщност нямаше значение. Умът му беше бавен и методичен. Мисълта щеше да изникне, когато бъдеше оформена.

Далеч по-важни, поне така смяташе Лийт, бяха въпросите, изправили се пред тях: въпроси тъй важни, а същевременно така преплетени с политика, опасност и смърт, че Компанията обикаляше

около тях като змии, готови да се стрелнат. Как щяха да използват Джугом Арк, за да обединят тъй настръхнал град и съберат армия срещу Брудуо? По какъв начин намирането на Стрелата помагаше на каузата им? И беше ли Модал прав, обявявайки Лийт за Дясната ръка на Бога?

ГЛАВА 4

ПЛАМТЯЩАТА СТРЕЛА

Членовете на Компанията се надигнаха от трапезата, очакващи с нетърпение заслужения отдых след изморителния ден. Но знаеха, че преди това трябва да обсъдят важни неща. Джугом Арк бе донесена в Инструър, ала нямаха представа какво ще правят с нея сега.

Лийт държеше Стрелата в лявата си ръка. Джугом Арк толкова се беше синхронизирала с него, че нямаше значение колко силно или хлабаво я държи. Никой друг не можеше да се доближи на един лакът от нея, без да потръпне от горещината ѝ. Младежът се надяваше, че със завръщането си в Инструър ще може да повери мистичния артефакт на друг, по-храбър и мъдър от него, но изглежда стрелата бе предназначена само за неговата ръка.

Ако само изникнеше някой, който да го отмени в притежанието... Може би тогава щеше да се отърве и от онзи досаден глас. Напразни мечти. Затова Лийт бе решил да не разговаря с него и да не задава въпроси. Макар че гласът не беше изявявал присъствието си от свещения остров. Може би сближаването със Стрелата означаваше, че гласът вече не е необходим. Можеше само да се надява на това. А може би гласът бе дело на собственото му въображение и мисъл, възплътил вътрешните му тревоги. Може би започваше да губи разсъдък. Ако споделеше пред приятелите си от Лулеа, те биха го сметнали за луд. Помнеше един млад баща от ферма край Гарисън Хил, който се бе преместил да живее на дърво, за да чува по-ясно гласа на Бога, който очевидно бе изчерпвал темите си с животновъдство. Синовете му бяха принудени да се заемат с поддръжката на фермата. Съвсем спокойно можеше да се каже, че баща им ги е изоставил, защото някогашният човек, когото познаваха, със сигурност беше изчезнал.

Споходен от убожданията на странно състрадание, Лийт безмълвно напусна навеса и тръгна да търси баща си. Опашките гладни бяха изчезнали, вероятно заситени или прогонени от неспирния

дъждец. Родителите му не се виждаха. Младежът се огледа с леко притеснение, чудейки се къде са се подслонили. Тогава забеляза тълпата.

А тя се бе събрала близо до срутената арка на Струърската порта, притисната до стената, където имаше тясна ивица сушина. Лийт несъзнателно повдигна Джугом Арк, за да подири майка си и баща си под светлината. В отговор събраните възкликнаха удивено. Юношата се удиви на свой ред, защото едва сега забеляза колко са многобройни събраните. *Та тук трябва да има хиляди!* Редици от по двадесетина души стояха край стените и по улиците, търпеливо изчаквайки нещо. Към тях непрекъснато се присъединяваха други люде, пристигащи по Витулианската алея и отвън.

— Вижте! — долетя мъжки глас. — Ето я! Ето Стрелата!

— Наистина е тя! — рече жена. — Повдигнете я отново, нека я видим!

Присъединиха се и други гласове:

— Моля ви, доближете се и ни благословете! Осветете ни! Вие ни нахранихте, изцелихте ни, спасихте ни от остриетата на покварените! Вслушайте се в молитвите ни!

Само след миг звукът стана оглушителен. Събраните се втурнаха напред. За момент Лийт бе вцепенен от паника.

Всички тези хора стоят в тъмното под дъжда, за да видят мен.

Тогава родителите му изникнаха от двете му страни. Манум се провикна гръмко:

— Спрете! Бъдете внимателни, добри ми люде! Стрелата е опасна и ще обгори всеки, който се приближи непредпазливо!

Индретт прегърна сина си през рамо и прошепна в ухото му:

— Не се плаши, синко. Помни, че това са хора, не просто тълпа.

— Какво искаш да кажеш? Какво става?

Само че гласът на Лийт бе сподавен от приближаващите се хора. Те се разделиха като вълна, вслушвайки се в предупреждението на Манум. Останалите от Компанията започнаха да изникват, чули шумотевницата. Нужен им беше само миг, за да разберат какво се случва. Нещо, което трябваше да предвидят. Снощи бяха спасили стотици. Други стотици бяха нахранили и облекли днес. И всички те

бяха видели Джугом Арк. А от всички градове на Фалта в Инструър помнеха най-добре легендата за стрелата на Единението.

Тук, на този остров, преди две хиляди години, Фурист и Раупа бяха влезли в спор, разделяйки Фалта на две. Те си бяха оспорвали владичеството над огнената стрела, символизираща наказанието на Рушителя Каннуор. Краен победител от този спор бил Бюрей, отнесъл Стрелата на юг. Хиляда години по-късно, на хилядолетие от сега, брудуонската ярост се бе изляла върху Инструър. Рушителят мразеше този град, най-могъщото поселище във Фалта, защото той изразяваше благосклонността на Най-възвишения към Първородните.

Легендите нашепваха, че един ден Стрелата ще се завърне в Инструър, предизвестявайки трудни времена, но донасяйки и единство, вливайки на истинските фалтанци сила, за да се изправят срещу мрачния си враг. Така се говореше.

А през изминалия ден се бе говорило особено усилено. Хора се сбираха на групи, случайни минувачи, близки или съседи. Онези, които свидетелстваха, разправяха за чудодейната намеса на Стрелата в подкрепа на Еклесията. Следобед Стрелата бе съзряна отново, този път сред група, предлагаща храна, подслон и одежди на най-пострадалите от огньовете. Очевидно тази щедрост не беше дело на градските първенци. Във всяка група говорещи неизменно се намираше човек, който познаваше пророчеството за Стрелата и не се свенеше да споделя знанието си. Вълнението нарастваше с всяка дума.

Никой не ги беше призовавал, но те бяха дошли. Из целия град, из най-тъмните улички и обширни пазари, навсякъде се говореше за Джугом Арк. Мнозина вярваха, че е изникнало избавлението им. Някои си спомняха как северняците бяха нападнали Пиниона преди месеци. Това дело бе прибавено към списъка причини, които правеха добра идеята да изтърпят дъжда и опасните улици, за да зърнат пламтящата Стрела. Стекоха се хиляди. И всички те изчакваха Носещия стрелата да заговори.

— Ще трябва да им кажеш нещо, момче — просъска в ухото му Кърр. — Не са дошли тук, за да ти зяпат лицето.

— Но... но аз... — Лийт не можа да каже друго. *Истината е, осъзна той, че тази тежест е непосилна за мен.* Не искаше да се обърне към гласа за помощ, а не му хрумваха собствени думи, които да подеме.

— Лийт! Това е моментът! Заради това рискувахме всичко, за да открием Кантара! — нашепна настойчиво гласът на Фемандерак, но Лийт се чувстваше като вкаменен.

Трескав шепот зад гърба му доведе изникването на дървена щайга, поставена пред тълпата. Фемандерак вече се бе озовал отгоре ѝ, умолително издигнал ръце в призив към мълчание.

— Граждани на Инструър! — провикна се той. — След миг ще чуете думите на самия Носител на Джугом Арк! Но първо чуйте историята, която имам да ви разкажа!

Макар приятелят му да му беше спечелил кратко отлагане, Лийт се затрудняваше да диша. Какво можеше да каже на тези хора? Каква надежда можеше да им предостави? Какъв съвет да им даде? Та той самият не знаеше нищо. Хиляди въпроси се вихреха из главата му, наподобявайки заблудени искрици.

Гласът на Фемандерак зазвуча неестествено гръмък, проникващ дори отвъд разрушената порта. *Може би Хал отново проявява усилването си, а може би това е дело на магьосника и дъщеря му.* Каквото и да беше, всички събрани можеха да чуват философа.

— Преди повече от две години напуснах дома си, легендарната Даурия — поде високият. — Бях отдал живота си да изучавам древните предсказания на Хаутий, предрекъл завръщането на Стрелата, която ще донесе единение на хората от Фалта. Пътувах из света, дирейки Ръката, която ще понесе Джугом Арк. Само мъгляви напътствия помагаха на диренето ми. Те ме насочваха към долина в огнена земя. Докато пътувах към Фирейнс, бях пленен от злостни диваци, наричащи себе си уайдузи. Те ме затвориха в тъмницата си, за да бъда принесен в жертва на божеството им.

Но бях спасен от храбър и достоен боец, член на група северняци, пътуваща към Инструър, за да предупреди Фалта за голяма опасност. Един от тях бе научил, че Рушителят отново замисля да нападне Шестнадесетте кралства. Дори и сега Черният сбира пълчищата си, за да ги насочи към Инструър, сърцето на Фалта. Преди годината да е приключила, Неумиращият ще е изправил силите си пред градските стени.

Фемандерак посочи към Манум:

— Това е човекът, прекарал две опасни години в Брудую, за да разкрие планове на Рушителя. Дори тъмниците на Андранан не

съумели да го сломят, а наместо това му позволили да научи лично от самия Рушител за планираното нашествие. Ако не беше неговата дързост, днес дори нямаше да подозираме за черните вълни, заплашващи да залееят границите ни. А моят спасител, този, който не позволи да приключи живота си на дъното на жертвоприносителната яма на уайдузите, е синът му. Казва се Лийт, син на Манум, и в ръката си държи Джугом Арк.

Северняците достигнаха целта си, за да предупредят Съвета на Фалта. Но вашите водители не се вслушаха в думите им, защото сред тях имаше предатели, продали душите си на Брудую в замяна на обещания за власт или богатства. Сега Инструър се намира в контрола на вражи ръце, които кроят планове да направят града беззащитен пред лицето на кафявите орди. Предателите са готови да захвърлят вашия живот и този на децата ви, стига това да удължи езика им, с който да оближат ботушите на новия си Господар.

Лийт и баща му бяха хвърлени в градската тъмница, но те избягаха, освобождавайки мнозина други. Може би дори и тук има такива, които храбростта им е изтръгнала от плен.

Откъм задните редици се издигнаха утвърдителни гласове. Глави бяха извъртени към тях.

— Известно време те се възползваха от укритията на Ескейн, за да избегнат гнева на покварения Съвет. Заговорниците дори им предложиха помощта си срещу Съвета. Но тъй като приключенците от север не са дошли тук, за да заменят един режим с друг, те отхвърлиха това предложение, за да се отправят наместо това в търсене на Джугом Арк.

Граждани на Инструър! Видно е, че търсенето е било успешно! Лийт Манумсен е първият, държащ Стрелата след стотиците години, в които е останала скрита. Няма да разказвам множеството приключения, страдания и мъки, които изтърпяхме, за да я намерим. Вие знаете какво символизира тя. В състояние сте да разберете значимостта на появата ѝ. Тя наистина е тук, донесла надежда и единство!

Тълпата заликува.

Фемандерак отново апелира за тишина, повдигайки ръце:

— Но още не сме спасени. — Той поспря. — Ако предводителите ни бяха лоялни служители на Фалта, с радост щяхме

да предадем Стрелата на тях и да им се доверим да открият начин, по който да я използват срещу настъпващата злина. Но самите те са част от врага, който настъпва. Затова ние сами трябва да съберем армия, която да се възправи срещу Рушителя.

Чуйте! Нас светлината ѝ ни привлича като насекоми. Но аз не вярвам, че Стрелата притежава магия, която самичка да ни обедини. Предстои ни много работа, преди да можем да застанем като един срещу врага, който наближава. Огледайте се! Струър стои срещу Инна, Ескейн се противи на Инструър, северняци и южняци все още се гледат с подозрение. Време е да блъснем встрани нещата, които ни разделят — пари, стари дразги, зле разбрана лоялност към мястото, където сме родени — и да се обединим под флага на Джугом Арк. Така обединени, ще прогоним предателите и ще съберем армия, която да защити Фалта от омразата и алчността на Брудуо.

Затова бъдете готови! Гответе се! Очаквайте зова на Стрелата, та заедно да влезем в битка!

Фемандерак слезе от импровизираната платформа, сподирян от вълнението на тълпата.

— Силна реч — каза му хауфутът. — Може би това ще постави началото. Ще намерим армията си сред онези, които са били тъпкани от богатите и могъщите.

Останалите от Компанията се струпаха около философа, възхвалявайки ораторското му умение. Приемайки, че за тази вечер всичко е приключило, събраните започнаха да се разотиват, твърде вероятно замислени за предстоящото прибиране сред дъжда, който все така си валеше. Пламъкът на Джугом Арк се отразяваше от локвите и станалите лъскави от влага повърхности, създавайки впечатлението за нов пожар.

Всички бяха забравили Лийт. Той все така стоеше, малко встрани от приятелите си, заобиколен от хиляди лица, по които се отразяваше неестествената светлина на Стрелата. Но никой от тези хора не гледаше към него. Онези, които оставаха, сезираха в светлината, в която виждаха своето спасение. Личността, която носеше Джугом Арк, съвсем спокойно можеше да бъде и поставка за факли.

Това не е правилно, осъзна Лийт. Не трябва да бъде така. Фемандерак не беше прав. Думите на философа представляваха опростена черно-бяла реторика, замазала пукнатините по фасадата на Фалта. Фалта не е такава. Той не каза лъжа, но и не каза истината. Ние не сме изцяло добри, призна пред себе си Лийт. А щом ние не сме изцяло добри, значи брудуонците не са изцяло зли.

Тази мисъл породил раздвижване в ума му. Започнаха да изникват думи и мисли, първоначално бавно, сетне все по-бързо и по-бързо. *Петимата сте пръстите на ръка*, бе казал Кроптър. *Ръката има пет пръста*, обясняваше гласът на Фемандерак по време на бягството им. А друг глас просъска: *Казвате, че сте били тук най-напред, но всъщност сте последни*. Припомни си допира на притиснатия до гърлото му нож, сладкото ухание на свещения остров, изострено от усилените възприятия на тревожния момент. Спомените се ускориха: яростта на Те Туахангата, жестокостта на уайдузите, страхливостта на хората от Инч Чантър, неземният смях на фодрамите. А през всичко това като дисхармония долетя гласът на Фарр. *Лозиани, нещастници, които отричат Огнепътя. Всекиму е известно, че допирът с лозиан омърсява душата!* Образите започнаха да проблясват мълнено, докато застинаха в спомена за една топла нощ сред леса. Там Лийт бе седял край огъня на двама възрастни люде. И мъжът бе казал: *Искаме да те помолим за нещо*. А старицата бе добавила: *Когато се завърнеш, спомни си децата на Мъглата. Спомни си за всички онези, които живеят във Фалта, а не са Първородни*.

Нещо стегна гърдите му. Лийт усещаше, че гласът се кани да заговори. И в същия миг разбра какво щеше да му каже. Думите се бяха оформили в съзнанието му месеци наред, изпълвайки го с притеснение, превръщайки нещо, което би трябвало да изглежда просто сражение между добро и зло, в нещо усложнено, далеч не толкова сигурно, където героите се сдобиваха с черни криле, за да причинят страдание и болести на другите, или криеха мрачни тайни в малка разлика от злодейците. Щеше да заговори сега, преди гласът да е отекнал в главата му, лишавайки го за пореден път от собствената му воля.

Сега множеството на спомените се сливаше в една идея, чиято мащабност го разтърси. Стрелата реагира, запламтявайки с нажежен до белота пламък. Хората сепнати се отдръпнаха назад. Горещината,

обгърнала младежа от Лулеа, бе нетърпима дори за приятелите му. Юношата пристъпи върху импровизираната сцена, обгърнат в огнена колона.

— Лийт! Какво става?! — провикна се Кърр. На лицето му беше изписана изненада. Веждите му бяха опърлени. — Какво...

Думите на стария фермер достигнаха до юношата, но ревът на пламъците ги лиши от смисъл. Огънят го отделяше от останалите, превръщайки го в пророк, обгърнат от предсказателски унес. *Това са моите думи. Мои! Само мои.*

— Аз съм Лийт Манумсен от село Лулеа във Фирейнс — поде той. Гласът му се разнесе над тълпата, утихнала, за да чуе думите му. *Ще кажа истината, както я виждам. С моите думи.* — Аз нося Стрелата. Но тя не ми принадлежи. Нося я от името на Аркимм. Изглежда аз съм единственият, който може да я докосва — продължи младежът, указвайки Джугом Арк с поглед. — Но бих искал да задам един въпрос, над който самият аз не спирам да размишлявам. И ето го: как да обединим Фалта?

Той замълча, оглеждайки се. От двете му страни стояха членовете на Компанията. Петимата, напуснали заснеженото селце, отдавна се бяха превърнали в група, включваща представители от почти цяла Фалта — *и отвъд*, помисли си Лийт, поглеждайки към напрегнато гледащия Фемандерак. Всички бяха тук: семейството му, разширено тъй драматично с появата на Модал; стари и нови приятели, новите познанства, дори някогашният противник, с когото бяха сключили крехък съюз, стоеше сред тях. Всички се бяха събрали, за да обсъдят по какъв начин биха могли да използват Джугом Арк. Пред него, разпръснати през цялото пространство чак до Струърската порта, изчакваха хората. Някои бяха намерили път до съседните постройки и сега надничаха от прозорци и дори покриви, за да видят и чуят по-добре. *Те ще очакват още вдъхновяващи речи, осъзна Лийт. Ще очакват да им вдъхне храброст, с която да се изправят срещу врага. Ще очакват да ги поведе. Водач търсят, искат да бъдат следовници.*

Сетне, с внезапност, която го разтърси още по-силно, Лийт осъзна, че следващите му думи можеха да сложат край на всичко. Можеха да им костват войната. Можеха да ги обрекат на провал. Той бавно напълни дробовете си с въздух.

Моите думи. Мои!

— Неумиращият от Брудуо води огромна, добре обучена армия, с която да заграби Фалта — каза Лийт с глас на нервен младеж. — Половината от кралете вече са под негова власт. А на нас ще ни е нужна силата на обединена Фалта, ако искаме да го сразим.

Дотук добре. Слушат внимателно.

— Пред себе си виждате Джугом Арк, древната реликва на Бога, и влагате доверието си в нея. Тази Стрела е неговото обещание, че той не ще ни забрави във времена на трудни изпитания. Но мнозина от нашите предводители няма да я припознаят. Те ще откажат да се подчинят на група фирейнски селяни. Или ще се опитат да ни отнемат Стрелата, за да я използват за собствени планове.

Какво можем да направим, за да привлечем на своя страна кралствата, където властват предатели? Как да разпръснем вестта и до най-далечните кътчета на Фалта, да съберем армия достатъчно бързо, за да пресрещнем Рушителя, преди да е превел всичките си сили през Просеката? Как бихме могли да създадем армия, достатъчно силна, за да сломи могъществото на Брудуо? Тези са въпросите, на които трябва да намерим отговор. Моите приятели биха ме укорили, че за тези неща трябва да се говори тайно, защото сред тълпата може да има вражи шпиони. Но аз казвам, че нищо не бива да остава скрито. Аз казвам, че ни предстои да направим избор. Че тази нощ ще изберем как ще се развие тази война!

Манум се приближи до него. Лийт можа да види потта, която горещината бе изкарала по бащиното лице.

— Лийт! Лийт! Какво правиш? Не трябва ли първо да го обсъдим?

Лийт не каза нищо, недостижим сред пламъците, сетне продължи:

— Бихме могли да загърбим кралствата на предателите, с което ще сведем потенциалния размер на войската си до половината. Или бихме могли по някакъв начин да опитаем да си ги върнем, като подирим верните на Фалта техни обитатели и ги поощрим да се вдигнат на бунт. Но това ще отнеме прекалено много време. И, което е по-лошо, ще донесе фалтански жертви във време, когато не можем да си ги позволим.

Лийт въздъхна. Бе настъпил моментът на големия риск, идеята, разгръщаща се в ума му от месеци, макар че само допреди мигове не я

беше осъзнавал. Сега той започна да крещи, чувствайки как бива съзиран от тълпата: обгърнат от огън, с пламъци, съпровождащи думите му — земно превъплъщение на Бога.

— Има и друг начин, който ще събере армия тъй обширна, че тя ще може да подави брудуонците; тъй страховита, че ще може да ги обърне в бягство. Този начин се корени в самото значение на Джугом Арк. Тази Стрела символизира единство, пламтяща идея, която, ако се осмелим да приемем, за пръв път ще обедини всички истински фалтанци. Тази идея е толкова мащабна, че влиянието ѝ далеч няма да се изчерпи с битката срещу Брудую, без значение кой е победител в конфликта. Толкова страховита, че не бих се осмелил да я предложа, ако положението ни не беше безнадеждно. Но то е тъкмо такова.

Кои са истинските фалтанци? Първородните? Не, не може да са те, защото мнозина от водителите на Първородните предадоха Фалта. Те не са истински фалтанци. Тогава какво отличава един истински фалтанец? Нека пламъкът, който сияе в ръката ми, ме изпепели, ако думите ми са неистинни! Истинските фалтанци са онези, които остават верни на земята и народа на Фалта, без значение къде живеят.

— А къде живеят? — провикна се един мъж.

— Как да различим истинските от неистинските фалтанци?

— Истинските фалтанци не те удрят в кантара! — провикна се един веселяк, който очевидно познаваше предишния обадил се. Неколцина от тълпата се разсмяха, но околните ги накараха да замълчат.

— Оставете момчето да говори!

— Чуйте Носителя!

Тези викове дори не достигнаха до съзнанието на съсредоточения Лийт. Веднага щом хората утихнаха, той продължи.

— Къде ще намерим тези истински фалтанци? Не само сред стените на града и предразсъдъците ни. Истински фалтанци живеят и отвъд границите на Шестнадесетте кралства. Те живеят в скритите долини, където сме ги прогонили. Крийт се сред островите. Обитават дебрите на лесове, все още неизследвани от така наречените Първородни. Живеят сред жежките южни пустини и ледената северна пустош. Някога нищо не ги е спирало да крачат сред Фалта, но днес са притиснати в малките си земи — земите, които ние, Първородните, все още не сме заграбили за себе си. Ето къде ще намерим армията си.

Заплахата, чиято сянка надвисва над нас, заплашва тях също. Техните предци също са погивали преди хиляда години, когато Брудую надвил. Те ще се сражават за хората и за земите си. Но няма да застанат редом с нас, ако не им дадем полагащото им се място.

Кои са тези скрити бойци, които ще се притекат на помощ? Кои са тези истински фалтанци, живеещи на границите на това, което наричаме цивилизация? Това са *лозианите*. Те са истинските Първородни — мъже и жени — на Фалта.

Думите му бяха посрещнати със смаяно мълчание.

— Анатема! — кресна някакъв старец. — Анатема! *Лозианите* отричат Огнеспът! Как можем да се сражаваме редом с такива като тях?

— Няма да се съюзяваме с *лозианите*! — долетя друг глас откъм задните редици. — Те са животни.

— Той е прав, млади ми човече — изкрещя жена. — Нямаше да дрънкаш такива неща, ако твоите близки бяха изклани от пустинните диваци!

Събраните започнаха да крещят — към юношата, повдигнал пламтящата стрела, едни към други, към всеки, склонен да слуша. Под погледа на Лийт хората започнаха да се разотиват, несклонни да приемат чутото. Първо отделни люде, сетне цели групички се размиваха в сенките. Тълпата намаля с около една трета.

— Браво бе, глупако! — викна Фарр с горчилка в гласа. — Вместо да удвоиш армията ни, ти я намали още повече!

— Търпение. — Лийт се обърна към него и пламъците накараха винкулчанина да отстъпи. — Изчакай да чуеш целия замисъл, преди да произнасяш оценките си. Уморих се от постоянното ти противене към неща, които не разбираш!

Фарр се отдръпна още повече от изненада, защото не бе чувал Лийт да говори така.

— Извинявай, Фарр — добави младежът. — Ти ни помогна много. Но стъпката вече е направена и няма връщане назад. Прояви още малко търпение.

Юношата от Лулеа отново повиши глас, с лекота чут от всички присъстващи в тълпата. Пламъкът отново го обгърна още по-плътно.

— В тълпата, а и сред самите редици на нашата Компания, има хора, които ние наричаме *лозиани*. Хора, които не водят произхода си от Първородните, прогонени от Долината на младостта. Нека видим дали Стрелата на единението, най-свещеният предмет, познат на фалтанци, приема или отхвърля *лозианите* сред нас.

Ти ме предизвика да кажа и сторя странни неща, обърна се той към гласа. Сега е мой ред. Да го направя ли? Няма да продължа, докато не ми отговориш.

<Не е нужно да ти отговарям. Сега вече усещаш Стрелата. Нейните желания са и твои. Приведи плана си в изпълнение.>

— Погледнете! — провикна се Лийт. Чувстваше се като уличен търговец, но знаеше, че това, което се кани да стори, е необходимо. — Джугом Арк ще подложи *лозианите* на изпитание с огъня си!

Дузина огнени стълбове се разпръснаха от Стрелата, извисиха се над главите на тълпата, за да се приземят на отделни места. Една от пламенливите колони се насочи към Те Туахангата, намиращ се само на няколко ярда от Лийт. Тъмнокожият боец моментално се изгуби сред яркия пламък. За един ужасяващ момент Лийт си помисли, че Туа е бил изпепелен жив, и нададе вик, заедно с мнозина от тълпата. Само че не! В сцена, неестествено напомняща на съня му, огньовете обгръщаха тъмни силуети. Блясъкът на Стрелата ставаше все по-ярък и по-непоносим за очите. С един последен изблик на светлина, раздрал мрака, огнените стълбове изчезнаха.

— Огледайте се — проговори Лийт в настъпилата тишина. — *Лозианите* бяха докоснати от пламъка на Най-възвишения, преценени, и все още живеят. Нима някой е бил изпепелен?

Хората, намиращи се близо до обгръщаните от пламъка, вече се бяха отдръпнали и дори и сега не се приближаваха, сякаш се бояха от някаква остатъчна топлина.

— Получихме своя отговор — заяви Лийт, стараяйки се да скрие облекчението си. — Някой склонен ли е да подложи на същото изпитание предразсъдъка си срещу *лозианите*? Останал е още много огън!

Той издигна стрелата високо, а тя заблестя с гневно червено сияние.

Никой не се отзова на предизвикателството.

— Върнете се по домовете си — каза им Носителят на Джугом Арк. — Помислете над това, което чухте, и решете дали можете да бъдете верни на тази нова идея за Фалта. И ако отговорът е утвърдителен, върнете се сутринта и доведете онези, които мислят като вас. Тогава ще решим какво ще правим.

Членовете на Компанията се върнаха обратно под навеса, смаяни от поредния обрат. Лийт забеляза, че приятелите му бяха подгизнали от дъжда, докато самият той оставаше напълно сух. Стрелата се обгърна с мек блясък, заменил яростния ѝ плам.

Юношата изчака всички останали да заемат места, сетне се настани между родителите си. Над двадесет лица се взираха в него. Само по неколцина от тях не личеше гняв. Например Хал, който беше широко и доволно усмихнат.

Отново бях изигран, осъзна ядосано Лийт. Стрелата, гласът, брат му. Всички обединени срещу него. Точно когато бе решил, че оформилата се идея завинаги ще го освободи от гласа, бе открил — беше му казано — че самата Стрела упражнява контрол над него. А Лийт си въобразяваше, че той е този, който контролира нея! Че тя е съответствала на настроенията му! Че е била негов инструмент! Сега вече знаеше кой чий инструмент е в действителност.

Измествайки гнева за по-нататъшно размишление, Лийт зачака неизбежните въпроси.

— Как можа да направиш подобно нещо? — попита Кърр с изопнато и побледняло лице. — Не трябваше ли първо да се посъветваш с нас, преди да оповестиш плановете си на всеослушание? Не смяташ ли, че заслужаваме поне да се допиташ до нас? Или всички ние сме просто декорите в моноспектакъла на Лийт Манумсен и неговата Стрела? Така ли е, момче?

— Не съм имал намерение...

— Искам да зная откъде ти е щукнало това — намеси се Фарр, очевидно неспособен да се сдържа повече. — Чия идея беше да замесиш *лозианите*? Дори и ако подобно нещо беше изпълнимо, дори и ако те се съгласяха да се бият рамо до рамо с нас, какво би им попретило да ни предадат в най-подходящия момент? На тях не може да се разчита, помни ми думите! Няма да се сражавам заедно с

лозиани. Заклевам се в гроба на покойния си брат — ако, макар и единичък лозиан застане на страната на нашата армия, ще напусна тази Компания завинаги!

Той скочи на крака, събаряйки стола си, и с бърза крачка излезе навън.

Последвалото мълчание беше показателно за сериозността на ситуацията. В този момент всичко висеше на косъм. Лийт потисна различните отговори, които напиреха да излязат. Някой друг трябваше да продължи...

— По-рано тази вечер ви разказах за народа на хаукъл — изрече дълбок глас. Лийт трябваше да се обърне към източника, за да се сети кому принадлежеше. Дядо. — Изглежда не сте слушали. Гледах как Джугом Арк показва лозианите като истински фалтанци. Изглежда не сте видели. Ако седнем да обсъждаме случилото се, кой изсред вас ще разбере?

— Само това ли имаш да кажеш, старче? — изръмжа Манум. — Ти, който си се явил ненавреме в Хаурн, който се яви в самия край на това дирене, който въобще не се яви пред семейството си! Ти ли ще ни съдиш?

Модал се изправи с достойнство, но лицето му носеше измъчено изражение.

— Прав си, синко. Нямам право да говоря. Ще изчакам отвън, докато вземете решение. Може би без моето присъствие ще можете да се концентрирате над настоящите проблеми.

Нощта погълна белоробия, а Манум отпусна глава в шепите си.

— Точно когато съзирахме победата, всичко се разпада — промърмори той.

— Някой друг иска ли да напусне? — попита Те Туахангата. — Може би вие, принце? — обърна се той подигравателно към Уизаго. — Ще издържите ли да се биете редом с такива като мен? Или ти, мъдрецо? — Тези му думи се отнасяха към Фемандерак. — Може би намираш нашето разбиране за света прекалено примитивно и грубовато? Друг?

Никой не помръдна.

Детето на Мъглата изсумтя.

— Но най-много съм ядосан на *теб* — каза Туа, обръщайки се към Лийт. — Кой ти е дал правото да говориш от наше име? Кога сме

се съгласявали да се присъединим към вашата фалтанска армия? Или мислиш, че ние, *лозианите*, както ни наричате, ще заподскачаме от щастие заради одобрението на вашия бог да ни използва за пушечно месо, да проливаме кръвта си, за да могат скъпоценните ви Първородни да запазят земята, от която са изместили нас? Ти, който дори не можеше да разбереш каква почит ти оказаха моите предци, чу ли изобщо какво ти казаха? Ние не сме родени от Огъня като вас. Нашият път е друг. Ние сме рожби на Земята. Ние сме свързани с нея. Не можем да я напуснем, за да се бием във войната ви. *Лозианите* отхвърлят тъй щедрото ви предложение!

Лийт понечи да отговори, но Геинор го изпревари:

— Не бързай толкова с отхвърлянето на предложението — каза меко той, с което още повече раздразни боеца. — Не е нещо незначително да бъдеш поканен да се сражаваш редом с армиите на Фалта.

— Не — каза Лийт. Настъпи мълчание. — Не! Те няма да се сражават редом с армията, те ще *бъдат* армията, както и всички ние. Няма да правим разлика. Как иначе ще избегнем да се взаимоотноим, дори още преди да сме се изправили срещу Рушителя?

Юношата от Лулеа се обърна към разгневения тъмнокож.

— Без значение дали ще се сражаваме рамо до рамо, или не, дошло е времето Първородни и *лозиани* да разговарят. Вярно е, че сме Подпалили вашата Земя, оставяйки ви незначителна ивица, Туа. За да бъдете наистина част от Фалта, трябва да ви помогнем да си върнете притежаваното.

— Хубави и добре казани думи — призна Те Туахангата, макар да не изглеждаше доволен. — Само че ние седяхме заедно с враговете си на свещената могила и си разменяхме слова на добра воля, докато зад гърбовете ни Първородните продължаваха да заграбват Земя. Не е ли така, Уизаго?

Русокосият принц бавно кимна.

— Лийт — топло каза Перду с тона на баща, поправящ добронамерен, но наивен син. — Възхищавам се на сърцето ти. Ти си млад, за пръв път съзираш несправедливостите на света. С младежки ентусиазъм смяташ, че можеш да промениш всичко това. Искаш да наложиш своите справедливи закони и мислиш, че в ръката си носиш

силата, която може да ги наложи. Но тази земя не е твоя, за да я раздаваш. Какво ще стане, ако отнемеш земята от хората, които сега живеят върху нея? Които са живели върху нея в продължение на поколения? Така само ще породим още несправедливост.

Аз бях приет от народ, някога владял почти цял Фирейнс. Във властта на фенните са били земите от Искелзее до Челюстните планини. Сега техни са само възвишенията. Ако им предложиш да си върнат някогашните земи, те ще ти откажат, защото вече презират тези изнежени крайбрежни територии. Фенните са станали сурови, като земята, която сега обитават. Те не желаят друга.

Докато Лийт се вглеждаше в лицата им, майка му заговори:

— Ами уайдузите? — попита тя. — Манум ми разказа какво правели с пленниците си. Самата аз видях как постъпиха с Парлевааг и никога няма да забравя лицето ѝ, докато първото острие се забиваше в нея. Нима на такива хора трябва да бъдат предоставени още земи? Нима биха останали доволни, дори да получат териториите на Плоня и Трейка? Ще престане ли проклетата им дупка в земята да крещи за кръв? Мили ми Лийт, ти дори не осъзнаваш какво искаш.

— Значи всичко това е било напразно — тежко каза Лийт. — Петима поеха от Лулеа, петте пръста на сбираща се ръка. Фарр и Уайра от Мьолкбридж първи се присъединиха към нас, а от народа на фенните с нас тръгнаха Перду и Парлевааг. Последваха ни Отшелникът и предводителят на фодрамите. Сред нас седят мъже и жени от Ескейн, от Немохайм, от Деруйс, от Сна Вацта и Хинепукохуранги. Дори хора отвъд Фалта има сред нас. Фемандерак от Даурия, а също Маендрага и Беладона не са поданици на някое от Шестнадесетте кралства. Ахтал пък е от Брудую. Това е същината на Аркимм! Призиванието ни е да събираме хора. Нима не сторихме точно това? Моля ви, отговорете ми на следното питане: ако сме допускали някаква грешка, биха ли се присъединили към каузата ни толкова люде, които не са Първородни? А може би това, което сме правили, е било предначертано? И този конфликт с Брудую, макар и сериозен, е бил допуснат, за да ни принуди да се осъзнаем и да се погледнем в очите? Не е ли духът на Джугом Арк приятелството, което виждаме събрано около тази маса? Не сме ли ние предвещателите на единството, което не само че ще прогони Брудую от земите ни, но и ще се погрижи тези

същите земи да бъдат справедливо поделени между истинските фалтанци?

Носех тази Стрела, когато никой друг не бе способен да го стори — продължи Лийт с мрачен глас. — Многократно исках друг да поеме тази тежест. Някой по-възрастен, по-мъдър и по-силен от мен. Джугом Арк представлява отговорност, която не искам. Бих предпочел да се завърна у дома, в Лулеа, където да седна на прага, да изработвам фигурки и да разговарям с приятелите си. А някой друг да се тревожи за защитата на Фалта. Но ничия друга ръка не се пресегна към Стрелата. Само една. — Тук той кимна към Аркоса на Немохайм, чиито вежди се бяха надвесили над лицето му. — Но тя не може да я издържи.

Само аз носех Стрелата, когато никой друг не бе способен — повтори Лийт. — Това все трябва да означава нещо. Сега двамата сме свързани. Усещам какво иска. Усещам духа ѝ. Ще го споделя и с вас. Тя изгаря от страстен пламък, готов да погълне всичко, поставило си цел да сее раздор и разруха, готов да скочи в закрила на всеки, целящ да гради и единява. Тя харесва замисъла, който изложих. Тя иска да изправим едно сърце срещу Брудую. Ако не вярвате на мен, от вас се иска единствено да вземете Стрелата и да се вслушате в нея. Може би на вас тя ще ви разкаже нещо различно? Може би думите ѝ ще бъдат тези, които тя каза на немохаймския Аркос?

Лийт се изправи, погълнат от пламъка на гнева, и издигна стрелата високо над главата си.

— Ако някой желае лично да поеме тази тежест, нека го стори. Ако това е по силите му, нека я вземе!

Надавайки вик, младежът заби Стрелата в плота на масата и се отдръпна, оставяйки я потънала в дървото.

Членовете на Компанията продължиха да обсъждат до късно през нощта. Край все така забитата в масата стрела летяха разгорещени обсъждания. В един момент обсъждането затихна, защото говорещите бяха излезли или спяха по местата си. Тишината беше нарушавана единствено от похъркването на хауфута и пукота на Джугом Арк. Само Аркосът на Немохайм стоеше буден, без да откъсва очи от сияещата Стрела.

ГЛАВА 5

СБЛЪСЪКЪТ НА ОГНЬОВЕТЕ

Отшелникът се бе превил над масата, отпуснал глава в ръцете си. Насреща му седяха водителите на различните клонове на Еклесията и разговаряха оживено — понякога един след друг, понякога едновременно. Мъжът в синя роба не показваше, че слуша думите им.

Новините за предателството на Тангин му бяха нанесли покъртителен удар. В продължение на двадесет години Отшелникът бе превърнал мрака на Бандитската пещера в свой дом, готвейки се за нужното време. В безчетни видения бе го предвиждал. Явяването на Десницата, онзи, който щеше да носи в ръката си огъня Божи, който щеше да поведе могъща армия, за да спаси Фалта от пастта на враговете и да я поведе към златна епоха. Може би дори лично да я оглави. Имаше време, в което смяташе, че онова момче е избраникът, но след пристигането му в Инструър бе станало ясно, че това не е така. Заради скромността си, която му пречеше да постигне призиванието си през всичките тези години, Отшелникът смяташе, че указваният във виденията му е някой, различен от него самия. Къде беше онова момче? Къде бяха наперените северняци? Те бяха загърбили Еклесията, което показваше слепотата им. А къде беше той, обичаният от Бога Отшелник? В Инструър, готов да посрещне развитието на събитията.

Появата на двуличния Тангин, несъмнено мотивиран от завист, желаещ да разруши онова, което бе неспособен да владее, несъмнено представляваше изпитание за вярата на Отшелника. Всички онези приказки от останалите предводители за обединяване с Ескейн или тайнствената група чужденци, изникнала в южната част на града, показваха слабост. А Тангин не можеше да бъде надвит със слабост. Останалите предводители не бяха достойни да носят пламъка. Тангин също. Време беше да поеме бремето изцяло върху плещите си. Дотук със съюзяванията.

Отшелникът стовари пестници върху масата, карайки следовниците си стреснато да замълчат. *Да, те са точно това. Следовници, а не предводители. Те ще ми служат. Всички те ще ми служат. Огънят няма да бъде погасен от страхливостта на страхливите.* Затова той им каза какво се очаква от тях.

Синият огън проблясваше слабо в отговор на нечистите думи, които нараняваха слуха на Стела. Движейки ръце около купата, Деорк изтегляше пламъка нагоре, докато студената светлина не се стабилизира и от нея не зазвуча познат глас. Момичето от Лулеа потръпна при самия му звук. Повече от всичко ѝ се искаше да запуши уши с длани, но се насили да слуша — възможно беше да научи нещо, което да ѝ бъде от полза. Слушайки, тя усещаше противното влияние на пламъците. Деорк ѝ беше обяснил, че синият огън извлича сила от всички около него. Всеки път, когато биваше употребен, беше рекъл гордо той, пламъците му отнемаха може би месец, а може би дори година от живота на онези, от които се подхранваше — в зависимост от продължителността на пламтенето му. Беше ѝ казал, че пламъкът може да сломи и най-голямата сила. Противният мъж изглежда смяташе слугинската си позиция за голяма чест.

— Докладвай — нареди гнусният глас. Деорк се сви като бито псе.

— Велики Господарю, налага ми се да спомена наличието на временна спънка в плановите ви — заговори той, облизвайки безкръвните си устни. — Сваленият Аркос на Немохайм е събрал сила срещу мен и успя да попречи на опита ми да унищожа Еклесията.

— Как е възможно това? — прогърмя гласът. На Стела ѝ се стори, че гневът, съдържан в тези думи, е способен да изкърти сърцето ѝ от гърдите.

— Повелителю, привлякъл е могъщ магьосник да му помага. Този маг изпрати илюзорните сенки на погиналите срещу градските стражи. Наложил ми се да си послужа с цялата си сила, за да разваля магията му. И това не е всичко. На негова служба е поне един от бойците на *Махди Дащ*.

— Невъзможно! — Този път Стела беше сигурна, че сърцето ѝ спря за момент. — Сам познаваш бройката им: тринадесет

тринадесетици, сто шестдесет и девет, нито повече, нито по-малко. Известно ми е разположението на всички от тези мои най-верни служители. Остават слуховите за четиримата ренегати. Но за тях мислех, че са убити?

— Господарю, доверявам се на думите на онези, които изпратихте да изследват историите за *Махди Дащ* в западната част на Фалта — внимателно отвърна Деорк. — Вестоносците, които изпратих във Фирейнс и Плоня, откриха тела, чието описание несъмнено съвпада. Споходило ги е някакво бедствие, защото са били открити на дъното на пролом, в подножието на мост, който изглежда не е издържал преминаването им. Но е имало и следи от голяма битка, с над стотица мъртви, недалеч от мястото, където ренегатите са били открити. Ще желаете ли да разпитате пратениците? За поне двама от тях съм сигурен, че в момента се намират в Инструър.

— Ще ми ги доведеш утре по същото време. Но първо ще претърся ума ти. Искам да науча повече за магьосника, наплашил те така. Приближи се към огъня!

Стискайки зъби, председателят на фалтанския съвет се приближи до пламъка, който моментално го обгърна. Писькът на Стела отекна едновременно с този на Деорк. Рушителят обстойно проучваше слугата си, дирейки нещо, което да му помогне да разбере причината за отлагането на победата му. Пламъкът се отдръпна след около минута. Деорк рухна на колене и повърна в агония. Гласът продължи, отдавайки нулево внимание на страданието на слугата.

— В ума ти съзрях нещо, което ме кара да се замисля. Нямах повод да се страхуваш! — добави гласът, когато Деорк се отдръпна от пламъка. Впрочем студенината на думите не беше окуражаваща.

— Не си се опитал да ме заблудиш, което до този момент е спасило живота ти. Знай, служещи, че първата неистина, която ми изречеш, ще бъде изсечена върху надгробния ти камък. Притеснява ме нещо, което си видял, сияйната светлина... Тя ми напомни за нещо, което съзрях преди много време. Ще помисля по-обширно над нея...

А междувременно ти нанеси своя удар — бързо и без колебание. Погаси бунта по същия начин, както се справи с отегченията в Джасуея. Когато навлизам в Инструър, искам да бъда посрещнат от окълваната глава на Аркоса, красяща стените редом с тези на следовниците му. Използвай цялата си сила. Отмина времето за

предпазливост. Намери онзи магьосник и предателя от *Махди Дащ*. Намери ги и ги унищожи!

Сега легни и отвори душата си! Ще ти дам силата, от която се нуждаеш, за да не ми донесеш нов провал!

Под ужасения поглед на Стела пламъкът повали Деорк на пода. Червени ивици запулсираха сред синьото, разливайки се върху потрепващото тяло. Младата жена бе ужасена от близостта на злото излъчване. В един момент тя изгуби съзнание, сломена от излъчващата се от плама сила.

Нощта изсветляваше, а Лийт все така седеше на масата под платнището, чувствайки потрепването на Стрелата върху клепачите си — подобно на притиснато животинче, криещо се от факлата на ловеца. По някое време останалите се разбудиха и се оттеглиха по стаите, но Лийт остана. Бе си казал, че предпочита да остане тук, защото в помещенията бе неприятно тясно заради повишената им бройка. А имаше толкова много неща, над които да размишлява. Стела бе изгубена, а те не можеха да се отправят в търсене — не и докато не решаха как да постъпят с Джугом Арк. *Проклета Стрела!* Артефактът проблесна в отговор на гневната му мисъл. *Изгубих Стела, която обичах. Вместо нея имам Стрела и омразен глас, които не обичам. Опитвах се да постъпя правилно, изричайки това, което Джугом Арк искаше да бъде изречено. Но никой не иска да застане зад мен. Вече не мога да направя нищо повече. Защо не искат да се вслушат в мен? Защо отказват да разберат, че за победата трябва да бъде платена цена? Как очакват да получат помощ от лозианите, а после нещата да продължат постарому? Искан ми се кралят на Фирейнс да не беше пращал баща ми в Брудую! Така поне щях да поживея една година в приятно невежество, преди да умра. Още една година, през която да се катеря по дърветата и да плувам в езерото!*

Лийт удари с юмрук по масата и отвори очи. Светлината пред него трепна за миг. Приятелите му седяха около масата. В първия момент той си помисли, че това е илюзия, но тогава осъзна, че трябва да са се върнали, докато е спал. *Но аз не съм заспивал! Убеден съм!* Моментен оглед показва, че греши: баща му го нямаше, заменен от Модал, който по-рано беше напуснал навеса. По лицата им младежът

разбра, че неволно е изрекъл мислите си на глас. Засрамено сведе глава.

Хауфутът се изправи.

— Зазорява се — рече той. — Известна ни е мъката ти, Лийт. Ако можехме да сторим нещо, за да ти я спестим, щяхме да го направим. Докато ти стоеше тук, ние се посъветвахме. Сред Компанията има мнозина, които са по-силни и по-мъдри от теб, но никой от нас не може дори да докосне Стрелата, да не говорим да укроти криещата се в нея магия и да я впрегне в наша полза. Никой не е посегнал към Джугом Арк. Тя е там, където ти я заби вчера. Вземи я, Лийт. Петимата от Ръката може и да са напуснали Лулеа заедно, но има само една ръка, способна да ни поведе към победа.

Седнал през три места вдясно от него, Фемандерак тихо започна да свири. Три ноти, повторени, сетне изсвирени в различна тоналност. *Нали ти казах, сякаш изричаха те. Нали ти казах...*

Кърр се изправи и застана до хауфута.

— Не ми се вижда разбираемо, но всички парчета от пъзела сочат към теб, момче. Баща ти беше този, който разкри брудуонския замисъл, а дядо ти изникна в най-неочаквания момент, за да ни помогне. Семейството ти е част от тази мистерия. Когато протягаш ръка и вземаш Стрелата, правиш го от името на семейството си, Аркимм, Компанията. Може би дори от името на всички фалтанци.

— *Всички фалтанци?* — натърти Лийт. — Или само онези като нас?

— Знаеш отговора — тихо рече принц Уизаго. — Ние от Компанията бяхме събрани от Петимата. Ние представляваме цяла Фалта. Затова трябва да пристъпим към делото си, мислейки за цяла Фалта. Но като кралски син трябва да добавя, че тази твоя идея е пълна с опасност. Може да се озовем с армия, която се нахвърля в себераздор далеч преди да се е изправила срещу същинския враг. Един истински войник би посъветвал, че е по-добре да имаш малка армия с единна мисъл, отколкото голяма армия с множество улове. Но пък не виждам да имаме избор. Нека бъде волята на Стрелата, ако действително си разчел волята ѝ. Когато войната свърши, онези от нас, които са останали, ще обсъдят какво да се прави.

Фемандерак придаде настойчивост на музиката си.

Модал тласна стола си назад и се изправи срещу внука си.

— Костите ми са стари, а умът ми далеч не е тъй остър — поде той с дълбокия си глас. — Но тази гатанка не ме затруднява. Без значение дали щях да видя Джугом Арк в ръката на невръстно дете или умираща старица, щях да следвам тази ръка с цялото си останало умение.

Знайте, че мнозина ще разсъждават като мен, включително и хора на влиятелни позиции. Те не ще се поколебаят да изпратят подчинените си да се присъединят към нас, щом узнаят за откриването на Стрелата. Нужно е само да изпратя вест на своята кралица — и десет хиляди войници ще поемат към нас. Или пък дори още по-голяма войска ще се отправи към Просеката, за да я задържи срещу брудуонските сили. Това и ще сторя, без значение какво решение вземе Компанията, защото Сна Вацта не би допуснала, чиято и да било армия да прекоси южните ѝ граници. Прекосяването на Просеката ще коства много животи на брудуонците, особено ако сгрупят да опитат зиме. Познавам те едва от часове, Лийт, но вече подозирам, че Стрелата добре е подбрала своя Носител. Не унивай! На своя страна имаш силни мишци и мъдри чела.

— Трябва да ни поведеш, Лийт — каза хауфутът. На Лийт му се стори, че думите на селския първенец криеха облекчение. — Снощи ти ни предостави ултиматум: да приемем условията ти или да забравим за Джугом Арк. Това бе постъпка на водител. Ние взехме решение. Ще те следваме.

Хауфутът отново седна. Никога от началото на пътуването широкото му лице не беше излъчвало такова спокойствие.

— Слънцето изгрява — напомни Модал. — Скоро хората ще се съберат, готови да чуят какво им повелява Стрелата. Всички ние изчакаме думите ти. А междувременно аз трябва да се погрижа за неотложна работа. Разрешено ли ми е да се оттегля за известно време?

Никой не възрази, затова възрастният мъж бързо напусна навеса.

Сега Фемандерак свиреше едва доловимо.

Лийт се обърна към останалите:

— Виждам четири празни места — рече той, подбирайки внимателно думите, предоставяни от трескавата му мисъл. — Компанията не е пълна. Къде е баща ми? Защо не иска да сподели една маса с новопоявилите се мой дядо? — Обръщайки се към Кърр, той продължи. — Ти намекна, че моето семейство е специално. Може би е

така, не зная. Никой не ми е казвал нищо за дядо ми. Но във всеки случай то е разделено. Как може едно семейство, където липсва единност, да е свързано със Стрелата на единението?

Юношата посочи към друг празен стол.

— Къде е Хал? Собственият ми брат крие тайни, за които никой от вас не знае. Бих могъл да ви разкрия неща, които ще променят мнението ви за семейството ми. Дори ти, майко, не знаеш всичко, което Хал е сторил, откакто напуснахме Лулеа. Той не е каквото изглежда. Нима никому не е направило впечатление мълчанието му? Защо той вече не казва нищо? Никой ли не помни острите му думи в пещерата на Отшелника? Противенето му да си проправим път до Съвета с подкуп? Или готовите му съвети в дома на хауфута, когато пътешествието дори не беше започнало? Той вечно ни напътства и се старае да ни влияе. Но сега не казва нищо. Не е казал нищо, откакто Джугом Арк бе намерена. Никому ли това не се вижда странно?

— Лийт, Хал е специален, всички знаем това — разпери ръце Индретт. — Може би мълчи, за да ти даде възможност сам да вземаш решения. Когато приключи с правенето на закуска, можеш лично да го попиташ.

Лийт изръмжа раздразнено — Хал отново се беше сдобил с моралното превъзходство.

— Виждам и друго празно място в редиците на Компанията — продължи той. — Къде е Фарр? Изостави ли ни?

— Не сме го виждали от снощи — отговори Перду. — Не бих казал, че е голяма загуба.

— Не е така — обади се Кърр, изненадвайки всички, включително и себе си. — Той показва повече дух от мнозина. Кой от нас би могъл да каже как би постъпил, ако беше на негово място? Аз самият не съм гледал как майка ми, баща ми и брат ми умират, докато съм съвсем млад. Надявам се, че е подирил усамотение, за да размисли.

— Дори и така да е, за момента е все едно изгубен — заключи Лийт. — Както и още един от нас. Преди по-малко от два дни навлязох в Инструър, за да узная, че Стела е изчезнала. Все още не всичко ми е ясно. — Той се обърна към Индретт. — Значи се е влюбила в мъж от Еклесията, но не е получила разрешение да сключи брак с него? Как е възможно това? Та аз отсъствах толкова малко!

— Лийт, Стела е жена. Или поне пътуването преждевременно я накара да узрее. Може би трябваше да ѝ позволим да последва сърцето си, разчитайки, че то не би ѝ позволило да встъпи в рушителен брак — какъвто би се оказал подобен съюз, тъй като тя желае от брака нещо, което никой брак не е в състояние да предложи. Но ние ще продължим да я търсим. — Майка му кимна, за да подсили думите си.

— Искам всички да бъдем заедно — рече Лийт. — Не ми харесва да виждам празни столове.

— А аз не искам да ставам досаден, но вън става все по-светло — напомни им Фемандерак с усмивка. — Е, какво ще правим? Приемаш ли да понесеш бремето на Джугом Арк, Лийт?

Последният акорд на арфата бавно потъна в тишината. Мълчанието бе натоварено с предбурно напрежение. В пещерата под Джорам Лийт беше взел Стрелата, без да осъзнава какво означава това, обвивайки пръсти около пламтящия ствол в покорство на глас, който бе смятал за приятел. Сега беше различно. Знаеше, че Стрелата няма да го изгори, поне не телесно. Но чувстваше, че огънят е в състояние да го изпепели вътрешно. Същият пламък го бе посетил онази нощ в мазето на Фоилзи. Същият глас бе говорил през него в онази нощ сред леденото езеро със Стела. Бе говорил за обич, но диреше да обгражда. Предлагаше свобода за Фалта, но окови за него. Лийт търсеше гласа, а не искаше да има нищо общо с него. Този път, ако протегнеше ръка, нямаше да се раздели с него и с Джугом Арк, докато всичко не бъдеше спечелено — или изгубено. И дори и ако войната бъдеше спечелена, какво щеше да пожертва Лийт?

Не зная защо се колебая. Реално не ми е останал избор. Никога не съм разполагал с избор.

Той разтвори пръсти. Стрелата припламна, отскочи от масата и влетя в ръката му.

— Приемам водителството на Компанията — обяви Лийт, — докато се намери по-достоеен от мен.

Джугом Арк припламна, сякаш изразявайки задоволството си със ситуацията.

— Вие ме направихте предводител, но това не означава, че вече няма да търся съвета ви. — Той им направи знак да се съберат. — Бих искал да споделя една идея, която ми се струва добра. Но желая да чуя и вашето мнение по въпроса.

И Лийт заговори бързо, а докато говореше, членовете на Компанията започнаха да кимат.

Когато Аркосът на Сна Вацта достигна Желязната врата, секретарят на Съвета го уведоми, че днешното заседание вече е започнало. Многоуважаемият Аркос можел да влезе единствено след сутрешната част — и то само ако Деорк даде разрешение.

Коридорът на просителите все още беше празен. Модал изтегли меч си и повторно отправи настояването си. Много добре знаеше какво го очаква от другата страна на вратата. Не се надяваше, че ще си тръгне жив. Но кралицата бе издала нареждането си, така че той щеше да се подчини.

— По тази причина не можем да позволим настоящата ситуация да продължава — казваше красивият магьосник, докато Модал се доближаваше към полуотворената врата на Вътрешната камера. — Докато човек като него вилнее из града, дори и ако силите му не отговарят на мълвяните легенди, ще бъде като магнит за цялото неподчинение, което в момента ни тормози. Новините, които е донесъл на северняците, са още една причина да действаме моментално.

Модал понечи да бутне докрай вратата. В същия миг говорещият го усети. Търговецът също усещаше председателя съвсем ясно.

— Влез — изрече гласът. Аркосът на Сна Вацта бе принуден да се подчини. Около съвещателната маса бяха насядали предателите, удивени от дързостта на завърналия се. Точно срещу вратата стоеше Деорк, комуто принадлежеше гласът.

— Седни — нареди властно председателят. Модал отново не се възпротиви. Възнамеряваше да си запази силата.

Разположеното насреща му не беше изцяло човек. Нещо се бе случило на Деорк във времето между двете посещения на Модал. Страховито и мъчително присъствие се взираше от очите. За пръв път Търговецът се вглеждаше в лицето на обладан.

— С идването си ми спестяваш много усилия — изрече гласът. Устата се кривеше неестествено и несъответстващо на думите — пародия на нормалната реч. — Точно се канех да издам заповед за залавянето ти. Възнамерявам да ти задам няколко въпроса, Аркосе.

Болеше невероятно, но Модал се възпротиви по начина, който бе научил сред народа на хаукъл — не се изправяше директно срещу силата, а отстъпвайки с духа си встрани, пропускаше злобата на гласа край себе си. Не можеше да го нападне, защото това противоречеше на учението им. Но съгради защита.

— Нося ти съобщение от своята кралица — поде Модал.

— Мълчи! — просъска гласът. Повелята на думата го проряза като замаха на жив камшик. Почти бе невъзможно да се противопостави, но Търговецът беше подготвен.

— Имам право да говоря — продължи Аркосът на Сна Вацта, преглъщайки мъчително. Очите на противното лице се присвиха и изненадано. — Кралицата ми подозираше измяна в Съвета на Фалта. Употребата на тъмна магия в залите на Първородните потвърждава подозренията й. Тя ми нареди да кажа, че Сна Вацта се оттегля от неистинския Съвет и го счита за разпуснат. Тя ще потърси единомислещи монарси, с които да организира нов Съвет. От настоящия момент тя преустановява връзките си с тази група и оттегля своя представител.

— Оттегля го, а? — кресна Деорк. Но макар гласът му да пламтеше от кървава злоба, беше безсилен да плени Аркоса. Вбесен, председателят се изправи и сграбчи ръба на масата, който започна да дими под захвата му. — Не ще избегнеш мощта на Господаря, селяндурино! Аз сам избирам да те пусна, защото моят Повелител ми повери могъществото да изпепеля жалката ти шайчица! Пази се!

Сега на Модал му се струваше, че от устата на магьосника изхвърчат същински пламъци.

— Скоро всички ще погинете! Събирайте безполезните си сили. Неумиращият ще извлече наслада от удължената ви агония! Върви! Постарай се старите ти нозе да надтичат градската стража, отпратена срещу приятелите ти дори в този миг!

Силата на магьосника се стовари върху Модал като удара на гигантска ръка. Търговецът отхвърча през отворената врата и се приземи по гръб във Външната камера. Но бързо се изправи на крака и затича отчаяно, за да изпревари гибелта, връхлитаща Компанията.

Изгряващото слънце открояваше силуета на момче, възкачено върху дървена платформа. То повдигна ръката си. Лъчите на слънцето и на Стрелата се сляха, опънали дълги сенки зад събралите се пред Струърската порта. Хората бяха дошли тук по много причини. Страх и колебание, отчаяние и мъка тласкаха едни, а други бяха движени от гняв и омраза. Имаше и такива, които бяха дошли само заради магията, сякаш ставаше дума за пътуваща група актьори. Но повечето усещаха настъпващата промяна. Появата на Джугом Арк. Легендарният Търговец Модал се беше надигнал от гроба. В Инструър цареше хаос. Някои казваха, че е настъпил краят на една епоха, други говореха за всеобщия свършек. Говореше се, че самият Рушител се намирал на няколко дни път, повел след себе си армия, с която да заличи Инструър от лицето на света.

Силуетът заговори с младежки глас, усилен от някаква магия, която позволяваше дори на най-далечните да го чуват и разбират. А докато говореше, Стрелата проблясваше в ръката му, сякаш за да подчертае думите му.

— Търговецът Модал, назначен за Аркос на Сна Вацта, казва, че Съветът се състои изцяло от предатели, ръководени от брудуонски магьосник. Затова аз, Носителят на Джугом Арк, обявявам Съвета на Фалта за разпуснат и го проклиnam. Ако заловите бивш съветник, не го убивайте, макар с постъпките си изменниците да са заслужили това, а ми го доведете.

Ще бъде организиран нов Съвет, съставен от всички народи на Фалта, които ще излъчат свои представители. А междувременно назначавам Компанията на Стрелата като временен Съвет.

Фигурата посочи наляво и надясно, където стояха хората, раздавали храна и дрехи след пожарите. Неколцина от събраните заликуваха.

— Но ние нямаме намерение да заменяме една тирания с друга. Затова обявявам, че всички заседания на временния Съвет ще бъдат открити. Всеки, който желае да присъства, ще бъде свободен да го стори. Нямаме тайни от вас. Никакви интереси — само спасяването на Фалта.

Освен това сме наясно, че временният Съвет не е плен. Уповаваме се на Стрелата да привлече представители от земите, които понастоящем нямат такива.

Гласът продължи в звънкия си, почти срамежлив маниер, обяснявайки образуването на голяма армия. Тази армия щяла да се изправи срещу Рушителя, като поеме на изток и заварди Просеката. Този път нямаха намерение да изчакат кафявите орди да обсадят Инструър, както се бе случило преди хилядолетие. Армията щяла да бъде съставена от обучени бойци, каза им гласът, но всеки, който желаел да защитава Фалта, също можел да се присъедини.

— Ние се отправяме в отбрана на нещо много повече от Шестнадесетте кралства — заяви гласът. — Затова ще призовем бойци от много други земи да се присъединят към нас.

И той продължи, обяснявайки как *лозианите* ще се притекат на помощ.

— Някога чувал ли си за война, където те питат дали искаш да се биеш? — обърна се един мъж към стоящия до него.

— Не че нямам желание — отвърна запитаният. — Немислимо е какво биха сторили брудуонците, ако нахлуят в града. Само че още не съм разчистил руините на дома си. Ще са ми нужни седмици.

— Както и за събирането на армия — обади се един старец. — Той иска да се съберат хора отвсякъде. Ще минат месеци, преди да успеят да поемат на изток, ще видите.

— Никак не ми харесва завръщането на този Рушител. — Тези думи принадлежаха на жена на средна възраст, изразила страховете им. — Имам трима синове. Двама от тях са семейни. Колко ще имам, когато всичко свърши, без значение дали ще се присъединят към войската?

— Мен ме интересува откъде ще вземат оръжие — рече първият мъж, оглеждайки околните. — Мечовете не се изработват ей така, особено хубавите. Чиракувал съм в ковачница, та зная. Един зле насочен удар — и отиват дни труд.

В този момент събраните извърнаха глави — нещо се случваше близо до платформата. Току-що бе пристигнал мъж в бяла роба. Изглежда беше тичал здравата. Двама от приятелите му го подкрепяха, докато той говореше със Стрелодържеца. Младежът слезе от платформата, с което изчезна от погледите на мнозина. Събраните се разшумяха развълнувано. Какво ставаше?

Бившият ковач бе блъснат по гърба. Той се обърна, готов да се скара със собственика на непредпазливия лакът. Но готовата ругатня

така и не напусна устните му. Зад тълпата се простираше редица стражи, простряла се край стената. Точно зад него група войници си проправяха път напред с дръжките на мечовете и копията си.

— Отдръпнете се! Направете път, за да не усетите другия край. На няколко места избухнаха стълкновения, разнесоха се викове, но като цяло събраните отстъпваха.

Лийт разтревожено гледаше задъхания си дядо.

— Съветът... идва! — простена Модал. — Решили са... да ни унищожат!

Манум и Индретт едва го държаха на краката му.

Някаква суматоха накара по-младия Търговец да повдигне глава. Тълпата се разделяше, разкривайки Струърската порта — откъм която се изливаха стотици стражи, водени към Компанията от фалтанския Съвет. А начело на Съвета яздеше Тангин.

Сред присъстващите имаше оцелели еклесианти, които веднага познаха предателя. Без да откъсва поглед от приближаващите стражи, Манум слушаше Модал да обяснява, че Тангин в действителност е Деорк, председателят на Съвета. За момент той смяташе, че баща му греша, но когато съветниците се приближиха, осъзнаването раздра духа му. Тангин и Деорк действително бяха един и същи човек. Човекът, напътстващ злината в Инструър.

Някой избута Манум. Аркосът на Немохайм, който се взираше с омраза в настоящия председател. Дъхът му излизаше със съсък.

— И това е мъжът, с когото Стела щеше да сключи брак — тихо каза Манум. — Били сме толкова слепи!

Мъжът с красиво лице и жестоки очи повдигна ръка. Стражниците спряха. Той остана на няколко ярда от Компанията, наложил си презрително изражение.

— Тазсутрешните речи бяха много слаби — рече той с почти небрежен тон, обръщайки се към Аркоса на Немохайм. Очевидно смяташе, че той е предводителят. — Блудкави. Колебливи. Повече от ясно е, че ти и пасмината ти си нямате никакво понятие от власт и манипулация, нито някога ще имате. С право те отстраних! Защо новите ти приятели не са ти препоръчали Тангин от Еклесията за оратор? Той с радост щеше да държи реч за теб!

Думите на Деорк изхвърчаха като остриета.

— Пазете се от словоплетството! — настойчиво изрече Фемандерак, който също стоеше до Манум. — Не позволявайте мислите ви да бъдат размесвани! Нито за миг не забравяйте, че този човек е лъжец и разрушител на животи!

Деорк хвърли изпепеляващ поглед към високия философ, който от своя страна го гледаше, без да трепва.

— Чух опита ви да подтикнете тези мъже и жени на бунт против законните им владетели — рече мъжът с лицето като маска. Неговият глас също биваше чуван от всички. — Тук съм от името на Съвета, за да потисна този бунт и отведа организаторите му. Ако те се предадат доброволно, останалите са свободни да си идат.

Тълпата шумно изрази облекчението си. Повечето от хората вече бяха попаднали под влиянието му.

Манум направи крачка напред. Значи това беше Пазителят на Андрантан? Търговецът все още не бе забравил това гнусно място. Може би ако отнемеше живота на злодееца, щеше да спи по-спокойно. И той постави ръка върху дръжката на Джетартовия меч.

Деорк видя жеста му и се изсмя. Повдигна ръка. Дръжката тутакси се нажежи. Манум рязко дръпна ръката си, преди да е изгоряла.

— Илюзия! — просъска Фемандерак.

— Не мисля така — рече Модал. — Погледни очите му. Виж как блестят. Виж и китките му! Този пулс не е неговият. Този човек носи силата на друг. Само каква цена плаща!

— Каквато и да е, малка е — отвърна Манум, за момент забравяйки несклонността да разговаря с баща си. — Само че ние ще бъдем тези, които ще си платим днес. В капан сме.

— Е, какво решихме? — попита нечистото създание пред тях.

— Няма какво да решаваме — отговори Манум. — Няма фалтански закон, който да налага подчинението ни на Брудуо.

Врагът им се изсмя. Гърлото му пламтеше червено — отвод към яростна пещ.

— Точно както Господарят ми предрече! Много добре. Стотици честни граждани ще платят за гордостта ви. Остават ви само мигове живот — времето, което е нужно за подготовката на синия огън. Всевластният би искал да гледа триумфа си.

Председателят се извърна встрани, за да заповяда да му бъде донесено нещо. В този момент магията му отслабна. Те Туахангата скочи напред със страховит вик, размахвайки бойната си тояга. Но преди ударът да попадне в главата на нападения, тоягата се сблъска с невидима бариера. Туа извика от болка, отдръпвайки ръката си.

Деорк — Тангин — който и да беше този — отново се обърна с лице към тях, без да показва, че е забелязал нападението. Постави на земята пред себе си купа с някаква мазна течност, сетне отново погледна към Компанията.

— Смятате се за велики — подигра им се той. — Сред вас има учени, които четат дебели книги и почти ги разбират. Деца, които повалят стражи само с един страхлив удар на кана. Магьосници, които са способни да създадат магия, оставаща да съществува цяла минута. Но сред вас има и такива, които представляват известен интерес. Преди да умрете, Господарят ще разбере всичко.

Деорк разпери ръце над купата. От течността бавно започна да се надига син пламък. Той отново заговори:

— Дъното на чашата ви отчаяние още не е достигнато. Кажете ми: в пълен състав ли е малката ви група? Или някой не ви достига? — Без да дочака отговор, той направи жест на един войник, който се обърна и пое към Струърската порта. — Досетихте ли се вече? Съвсем скоро ще видите!

Той повдигна ръце над главата си. Синият пламък с рев се заби в небето.

— Съзрете Неумирация, съзрете Всевластния!

Нещо започна да се оформя сред синьото на пламъците — три червени петна: уста и две очи. Заговори глас, разтърсил площада:

— Поклонете се пред моя верен служител!

Огромна тежест ги притисна на колене. Смях се разнесе над приведените гърбове на тълпата, накарал мнозина да запушат уши. Всички усещаха ужаса.

— Изправете се, поклонници! — нареди гласът. Тежестта се отдръпна, така че можеха отново да се изправят. И членовете на Компанията с ужас видяха дребна парцалива фигура, овързана с вериги, да стои между тях и пламъците, които непрекъснато се разстилаха встрани, сякаш диреха нещо.

— Заловил е Стела... — каза хауфутът.

Следващите няколко секунди се проточиха във вечност. Хал изникна до Лийт, макар че само допреди мигове въобще не бе стоял сред Компанията. Той постави ръка върху рамото на брат си и прошепна:

— Почакай! Още недей да правиш нищо!

Думите му имаха противоположен ефект. Изревавайки яростно, Лийт скочи на платформата. Джугом Арк засия с непоносима светлина.

— Стела! — провикна се той. Слабата фигура обърна лице към него. За момент очите им се срещнаха. Неговите бяха изпълнени с гняв и страх, а нейните с отчаяние и безнадеждност — и още нещо, скрито дълбоко: непокорство.

Сетне очите му я изгубиха, защото синият пламък избухна в отговор. Безтелесният глас изрева думи, които Лийт не можа да разбере, слова на омраза и отврата. Синият огън се сблъска с бялото сияние на Стрелата. Сякаш земята се изправяше срещу небето в гръмко треперене. За момент светът притъмня, сетне премигна и се изчисти. Отново беше утрин. Синият огън го нямаше. Счупена купа лежеше на земята.

Лийт тръсна глава. Глас като острие разсече тишината.

— Ще си платиш за това — изрече гневен глас. Деорк стоеше под Струърската порта, заканвайки се с юмрук. — Ще си платиш! Ще гориш вечно, молейки за пощада, която не ще получиш! Точно както ще моли Стела!

Озъбвайки се, той се обърна и изчезна.

Лийт отчаяно се огледа, търсейки Стела. Напразно. Всички събрани лежаха на земята — може би мъртви, може би просто в безсъзнание. Не знаеше. И не го беше грижа. Градските стражи също бяха сполетени от същата орис, повалени от сблъсъка на двете могъщи сили. Дори членовете на Компанията лежаха около него. Струваше му се, че той е единственият оцелял.

Край него някой простена. Фемандерак бавно се изправи на крака, хванал главата си. Един по един и останалите приключенци се размърдаха.

— Видях — прошепна философът с ужасен глас, като че отново преживяваше някакъв ужас. — Видях как пламъкът се пресяга и я

сграбчва! Боже! Пъхна я право в пастта си. Надявам се да е още жива, но се страхувам... страхувам се...

Тогава Фемандерак се опомни и видя застаналия до него младеж.

— Лийт, сигурен съм, че тя е добре... — Той замълча. — Съжалявам. Няма как да е добре. Аз съм глупак.

Без да му обръща внимание, Лийт изтича сред тълпата, зовейки името ѝ. Никой от войниците не се беше надигнал, но неколцина от събралите се вече се бяха изправили, опирайки се едни на други. Повечето още бяха в безсъзнание.

И никаква следа от Стела.

Лийт погледна към Компанията — вече всички представители стояха на крака. Видя Хал да се приближава към тях, уж току-що пристигнал. Индретт го прегърна.

— Хал! Къде беше?

— Приготвих обяда — рече той. — Какво е станало?

— Много неща — отвърна Манум. — Но преди да говорим за това, има някои неща, за които трябва да се погрижим. Лийт? — Той се обърна към по-малкия си син.

Лийт кимна. Моментът на лудост беше отминал. Изблъсквайки мъката и гнева, той отново застана на платформата. Вече повече от половината събрани се бяха свестили, а войниците все така лежаха.

— Днес врагът ни се яви — каза им Лийт. — Той насочи тъмната си магия срещу Джугом Арк, но се провали. Лакеят му бе принуден да побегне, а армията му лежи в нозете ви. Първата битка във Фалтанската война се проведе тук, в Инструър, и вие сте победителите!

Радостта на тълпата не беше особено убедителна. Тук се бяха сблъскали неразбираеми за тях сили, оставили ги живи само по някаква случайност. Стотици ужасени хора бързо се отдръпваха, проклинайки любопитството си. Беше се оказало, че магията далеч не е веселието, което бяха очаквали. Утешаваха се с това, че поне са останали живи.

Лийт продължи да говори, решавайки да не обръща внимание на оттеглящите се.

— Сега Рушителят знае за намирането на Джугом Арк. Видя я как бива издигната срещу него. Заради това ще ускори подготовката си. Вече ще знае, че ще ни завари подготвени.

Затова нека наистина се подготвим! Да не протакаме повече! Нека онези от вас, които притежават храброст и силни мишци, се въоръжат от стражите. Ще има заседание на новия Съвет и преди денят да е изтекъл, наши пратеници ще пътуват към всички земи на Фалта. Нека Джугом Арк ни донесе единство, както е предречено!

Само след минути градските стражи на Инструър се оказаха пленени от същите хора, които бяха изпратени да изпосекат. Намериха се и глупаци, които опитаха да избягат и които погинаха под градушка удари. Колкото и неопитно да бяха държани мечовете, числеността на хората гарантираше, че никой не може да се измъкне. А останалите бяха отведени до мястото, което самите те бяха разчистили, и бяха принудени да седнат, склусили ръце върху тила. Стотици ентусиазирани граждани ги бяха наобиколили, зорко дебнейки опит за бягство.

Лийт слезе от омразната платформа. Надяваше се никога вече да не му се налага да стъпва отгоре ѝ. Отдалечи се в сенките, отпусна се на колене и заплака.

Стела се опита да изпищи, но в дробовете ѝ не бе останал въздух. Искаше да се мята, но не можеше да помръдне. Намираше се вътре в пламъка, едновременно обгръщаща и обгръщана, сведена до въглен сред синя студенина. Намираше се на място, където не можеше да се надява на помощ и изкупление, а болката би представлявала приветстван спасител. Тя не се движеше нито напред, нито назад; нито нагоре, нито надолу. Не можеше да определи нито колко време е стояла сред пламъка, нито кога (и дали) агонията ще има край. Тя умоляваше за смърт, но пламъкът не ѝ обръщаше внимание, обърнат към някаква друга цел.

И тогава синият огън започна да крещи от гняв към някакъв разбуден спомен. Стела разбра, че е на път да бъде погълната — и се предаде. Парадоксално, това я спаси. Тя пое нагоре като почти угаснала искра. Ако беше запазила волята си за живот, пламъкът щеше да я изпепели. Под нея червената паст ревеше, ставайки все по-голяма, с вероятно намерение да погълне света. Но дори и в това си състояние Стела можеше да види, че подобна хапка би се оказала прекалено голяма. Последва страховита експлозия, сблъсък на светло и тъма, на

огън и вода, толкова огромна, че заплашваше да разруши всичко. Но по времето, когато достигна до нея, силата на взрива бе отслабнала, така че тя единствено прогони съзнанието ѝ — за което Стела беше благодарна.

Тя се събуди сред тъмнина. Възприятията ѝ нахлуха обратно, изострени от пламъка. Откри, че лежи върху грубовати плочи, чийто допир създаваше впечатлението, че са изсечени от лед. Въздухът беше влажен. Отнякъде долиташе нечие накъсано дишане.

Объркана, Стела първоначално реши, че отново е отведена в Пиниона. В неговите подземия бе прекарала едно мъчително денонощие, прикована сред гледки, миризми и звуци, в които просто бе отказвала да повярва. Това също беше някаква тъмница, само че, осъзна тя изненадано, тук не беше окована. Някъде в тъмното дишането стана по-спокойно и по-дълбоко. Стела почувства, че я обзема безумен ужас.

— Кой е там?

Гласът ѝ бе не по-силен от шепот, но бе чут. Сред нищото изникна пламък, малък, но стабилен. Той извади от мрака очертанията на силует. Огънят се усили, изпълвайки помещението със синя светлина. Тогава Стела го видя.

Той беше висок, широкоплещест и облечен в сива одежда — толкова мрачна, че убиваше светлината около него. Сребърна корона красеше челото му. А лицето му — лицето беше сбръчкано, белязано от старост, безводна от векове пуста. Лице отвъд гроба. Пред очите ѝ то започна да се променя. Белезите изчезнаха, бръчките се загладиха. Целението му докара лика на крал.

Рушителят.

Той я погледна и я позна. Това беше северното момиче, девойката, която Деорк пазеше за него. Онази, в която беше усетил ехото на яркия пламък. Яркият пламък... пламъкът... споменът за скорошната загуба сгърчи благодарните му черти. А впрочем беше ли наистина поражение? Бе рискувал шепа безполезни войници и умел, но заменим слуга. В замяна на това се беше сдобил със знание, което

бе дирил през изминалите години. Кой и къде е Десницата? Този въпрос го беше тормозил в продължение на две десетилетия — откакто бе изтръгнал предсмъртно признание от даурианския шпионин. Сега питането беше получило отговор. И не само това. Недостатъкът в плановите му най-сетне бе изтъкнат. И то достатъчно рано, за да бъдат предприети мерки. Грешката му се състоеше в това, че не беше задал тъй логичния въпрос: какво би държала тази Дясна ръка? Сега вече знаеше. Проклетата Стрела.

Неумиращият си бе изградил правило да не насочва спомените си към онзи ден преди две хилядолетия, когато край фонтана се бе изправил срещу Бога. Но сега си наложи да преживее отново момента, в който пламтящата Стрела проблясва край очите му и пробужда китката. Когато в шокирана агония бе погледнал към силуета на смъртния си враг. Каквото и да стореше Най-възвишеният, не можеше да го лиши от въздигнатия екстаз, разливащ се по тялото му в този момент. Отпитата глътка беше накарала кръвта му да кипне. Помнеше усещането ясно. И все още го усещаше — живот, непознат за смъртните, който гори... Водата от Фонтана на вечния живот. За подобно нещо си струваше да заплатиш с една ръка. Но Джугом Арк символизираше гнева на Бога и заплахата, която той все още представляваше за плановите на Неумиращия. Не само това — тя символизираше и предпочитанията му към Първородните. Рушителят току-що бе разбрал, че Стрелата не е само прост символ, а сама съдържа сила. В един момент щеше да се изправи срещу Джугом Арк и носещата я Десница. Но още не.

Сега трябваше да се занимае със северното момиче, треперещо на колене. Две хиляди години бяха много време, но винаги имаше нови неща за научаване. До този момент не знаеше, че синият огън може да се използва като средство за придвижване. Дори не се бе замислял над тази възможност. Разбира се, беше възможно това да е страничен ефект от сблъсъка на силите — уникална проява, чиито условия да са много трудни или направо невъзможни за пресъздаване.

От по-голяма важност беше връзката между тази девойка и Десницата. Първата бе получила Огъня — в това нямаше никакво съмнение. Това пораждаше у него притеснение, защото бе смятал със сигурност, че Най-възвишеният никога вече няма да дари *Фуирфада* на потомците на Първородните. Момичето представляваше загадка. Той

не усещаше никакъв талант у нея. Отсъстваха тъй забележимите следи от употребата на онази сила, която Рушителят помнеше много добре. Значи или девойката беше слаба, или притежаваше надвишаващо неговото умение да се прикрива. Имаше начини да узнае, разбира се, някои от които щяха да я увредят сравнително малко. Възможно беше да се нуждае от нея сравнително невредима — в ума му вече се оформяха определени идеи. Нито за момент не му хрумна, че тя не осъзнава наличието на силата си.

— Е, Стела — поде той с изненадващо мек глас, привиквайки името ѝ на повърхността на ума си. — Ти дойде при мен. Има много неща, които бих искал да зная — за теб и за приятелите ти.

Тя се опита да се противопостави на въпросите, но гласът, който до този момент бе чувала само през синия огън, на живо се оказа безкрайно по-могъщ. Усилията ѝ бяха напразни. Макар думите да бяха изричани спокойно, те носеха силата на буря. С ужас, презирайки се, но неспособна да се спре, Стела отвори уста и му разказа всичко... всичко...

ГЛАВА 6

НОВИ ПОЗИЦИИ

— Нямаме време за губене! Трябва да действаме още днес! — каза Перду.

Почти беше настъпило пладнето на деня на Струърската битка — както вече биваше наричана — и Компанията бе склонна да се вслуша в тези подтиквания — конкретно думите на Перду и останалите сходни слова. Всички бяха на мнение, че с победата всъщност позицията им е станала по-лоша. Наистина Деорк и синият огън бяха отблъснати, но никой не можеше да определи могъществото на противника и съответно колко бързо ще се възстанови той. И макар че сблъсъкът на огньовете беше предоставил в ръцете им голяма част от градската стража, все още имаше много войници, които в момента на битката не бяха дежурни или стояха скрити в Пиниона. Не толкова важен, но по-настойтелен, бе проблемът с тълпата. Малцинство бяха онези, които искаха да напуснат — хората предпочитаха увереността, която им даваха числеността и присъствието на Джугом Арк. Но храната беше малко. А не можеха да бъдат отпратени, защото кой тогава щеше да пази пленените войници? Нещо трябваше да се направи. И то бързо.

Не оставаше много време. Не разполагаха дори с дни, а само с часове. Макар употребяването на Джугом Арк да ги бе спасило от непосредствената опасност, то бе уведомило древния враг за откриването ѝ. Елементът на изненада, на който така разчиташе Компанията, беше изгубен. Запитан за постъпката си, Лийт отчаяно бе обяснил на спътниците си, че не е могъл да стори друго. Трябвало да опита да спаси Стела. Нима искали от него да стои и да я гледа окована и безпомощна? Някои подкрепяха виждането му, но Фемандерак го предупреди, че прекалената емоционалност крие опасности. Кърр също споделяше това мнение.

— Дръж си главата бистра, момче — изръмжа фермерът. — Колкото и да съм привързан към девойката, щеше да е по-добре да не

показваш Стрелата. Сега не успя да я спасиш, а ситуацията ни е влошена.

Чувствата на Лийт към нея все още бяха силни. За няколко кратки мига, през които я беше видял, младежът бе разбрал, че за него тя значи много повече от всякакви огнени стрели и армии. Като малък бе слушал много приказки, където героите се влюбваха и рискуваха всичко едни за други. В тези истории подобно поведение биваше поощрявано. Но Лийт знаеше много добре как би било посрещнато евентуално негово обявяване, че изоставя бъдещето на Фалта, за да подири любимата си. Затова не каза нищо в отговор на онези, които критикуваха постъпката му. Сега имаше и по-важни неща от това да определя правотата на вече стореното. Имаше и още една причина, поради която мълчеше — това не беше приказка. Знаеше, че приятелите му са прави.

Геинор и жената от Ескейн бяха застанали на входа на навеса и почтително изчакваха. Възползвайки се от моментно затишие в разговора на Компанията, жената се приближи към масата.

— Отвън има хора, които искат да говорят с нас — рече тя. — Казват, че са били избрани от Джугом Арк. Някои от тях са много ядосани.

— Какво? — объркано попита Лийт. — Какви хора? Защо са ядосани? Как така избрани?

Кърр стисна рамото му.

— Нека видим какво искат.

— Все още не сме приключили — възрази младежът. — Още не сме говорили с Те Туахангата и Хал. Не могат ли онези хора да почакаат? Най-вероятно искат отново да зърнат Стрелата.

— Не сме в позиция да отказваме, чиято и да е помощ. — Фермерът леко усили натиска си.

— Много добре — отстъпи Лийт, сетне се усмихна тъжно. — Още не мога да свикна! Чувствам, че трябва да върша каквото ми се казва. Но нали аз съм водачът? Затова се опитвам да се възпротивя на усещането. Но тогава ставам груб. Не мисля, че въобще ще свикна с това.

— Чакат ни отвън — рече Геинор. — Много са. Ако не се лъжа, сред тях има и такива, които снощи бяха посочени от Стрелата. Когато ти говореше за *лозианите*, помниш ли?

Членовете на Компанията излязоха навън. Действително на улицата, до вчера оживена, ги изчакваха няколко групи, които тихо разговаряха помежду си. Но при появата на приключенците разговорите секнаха.

Лийт огледа лицата им и забеляза един мъж, застанал малко встрани от останалите. Младежът го позна веднага и с радостно възклицание изтича пред него. Това беше островитянският пилот, мрачно кимнал в отговор на поздрава. Юношата объркано отстъпи назад.

— Не искам да се забърквам в това — каза навигаторът, гневно смръщил вежди. — Вчера се върнах в града, за да купя припаси за обратния път. Тогава попаднах на тълпа, струпана пред портата. Пламтящата ти стрела ме открои. Какво се очаква от мен? Народът ми се кани да се завърне в Астареа. Хората ми не могат да тръгнат без мен. С какво Първородните са заслужили помощта ми?

Все още разколебан, Лийт повика неколцина от останалите. Маендрага, Фемандерак, Кърр, Геинор, Грайг, Индретт и хауфутът се приближиха. Останалите от Компанията се смесиха с другите групици. След като магьосникът набързо обясни на останалите кой е смуглият островитянин и откъде го познават, Лийт седна срещу навигатора.

— Твоят народ би ли се съгласил на отлагане? — попита Фемандерак. — Ако Немохайм и Табул се съгласяха да отстъпят на Пей-ра принадлежащата им част от Астареа, ще се съгласите ли да ни помогнете?

— Не — и да. Повечето не биха се съгласили, но някои биха го сторили. В крайна сметка са длъжници на Лийт, защото той ни разкри, че древните ни земи са необитавани. — Островитянинът въздъхна. — Дори да дириш укритие в места, недокоснати от Първородните, непрекъснато биваме замесвани в делата им. Мнозина от нас ще се възпротивят, без значение колко хартии бъдат подписани.

Ала аз съм навигатор. Моят народ се доверява на умението ми да съзирам теченията, които иначе биха ни отвели към рифовете. Мнозина от нас ще бъдат отнесени във войната ви. Аз самият повече от всичко друго бих искал да се завърна в Астареа, за да погребя името на прадядо си. Обаче слушах разговорите между теб и магьосника Маендрага, докато бяхте гости в кануто ми. И си прав — обитаваните от *лозиани* земи стават обект на желанието на Първородните.

Страхувам се, че за кратко ще задържим Астареа, а после отново ще се пролее кръв.

Островитянинът въздъхна, а после седна на пети и погледна към Фемандерак.

— Донеси ми карта.

— Карта? На какво? — Лийт никога не бе проявявал особен интерес към този тип документи. Линиите и имената го объркваха. Философът също изглеждаше объркан от искането.

— Южна Фалта — обади се Грайг зад Лийтовото рамо. — Надали в Инструър има недостиг на карти.

— Но несъмнено те са в ръцете на властите — отбеляза Фемандерак. — Отминаха дните, в които можехме да посещаваме свободно Залата на знанието, за да претърсваме архивите. Което е много жалко — в библиотеката има безценни книги, които бих искал да проуча.

— Дайте тогава някакъв пергамент — изръмжа къдравокосият навигатор. — Ще скицирам.

Това вече Фемандерак беше в състояние да предостави, заедно с перо и мастило. Също така изглежда разбра замисъла на асламанеца. С няколко решителни движения островитянинът очерта крайбрежието на югозапад от устието на Алениус към Немохайм, сетне на изток край Табул, Вертензия и Сариста. Знанието му не се простираше по-натам. Под ръката му изникваха реки, планини и граници. За пръв път Лийт можа да разбере връзката между същинската земя и нейното изразяване. Там върху пергаментата се простираше Деруйс, ясно отбелязан, земята на Мъглата несъмнено се отличаваше, а онази линия, напомняща рана върху пергаментата, можеше да бъде само Долината на хилядата огъня. Струваше му се, че ако се вгледа по-внимателно, ще може да съзре себе си и спътниците си, изкачващи склона, отправени към Астареа, заемаща средата на картата.

От джоба си навигаторът измъкна пръчица с назъбен край.

— Това е каи-нан, използваме го за хранене — обясни мъжът на малката група, събрана около него. Той постави предмета върху картата, над мястото, където беше очертал Астареа. По-широкият, зъбест край обърна на североизток, над Долината на хилядата огъня, а дръжката остана да сочи югозапад, едва докосвайки морето. Сетне взе

перодръжката, потопа я в мастило и очерта затворена линия около пръчицата, преди отново да си я прибере.

— Това е земята, която желаем — изрече островитянинът решително. Увереността на думите бе почти магическа. — От северните огньове до Качоейра, от Алмукантара на изток до Стръмнината на запад. Тази земя сочим като наша до края на времето. Никой от Табул не ще прекоси Кървена без наше разрешение. Никой от Немохайм не ще пристъпи в Нюм, освен ако ние не го разрешим. Тази земя ще бъде цената на участието ни във войната срещу вашите врагове. Срещу тази цена ще получите хиляда бойци от народа на Пейра, които ще се сражават до смърт. Съгласни ли сте?

За момент Лийт се отдръпна, за да се посъветва с останалите от Компанията. Когато се завърна до търпеливо изчакващия островитянин, юношата каза:

— Това предложение е точно за каквото се надявах. За мен звучи справедливо, без значение дали ще се биете редом с нас. Аз самият не откривам причини да оспорвам искането, но може да има други, от Табул или Немохайм, а може би и от твоя народ, които да проявят претенции към тези граници. Нека този документ остане на съхранение във временния фалтански Съвет за година. Копия ще бъдат изпратени на кралствата на Немохайм и Табул, а също и на санусите и до Аслама. Ако до дванадесет месеца, броени от днес, всички възражения бъдат разрешени, отбелязаните граници ще влязат в сила. Тогава ще получите и представителство в Съвета, ако желаете.

— Тогава нека заякчим спогодбата с пир — рече островитянинът. — Жителите на Аслама ще дойдат отвъд стените и ще се хранят с Първородните. Разбира се — добави сухо, — това е само началото. Не се съмнявам, че мнозина от народа ми ще се възпротивят, но това не обезсилва споразумението. Ние не сме кралство, където всички са принудени да се подчиняват на думата на един. Всеки върши онова, което смята за правилно. Така че не бъдете изненадани, ако не всички от хората ми се съгласят да споделят масата с вас. Но някои ще дойдат.

Лийт се усмихна и помахна, докато навигаторът гордо се отдалечаваше през останките на Струърската порта.

Същия следобед Компанията разговаря и с останалите, които Стрелата бе посочила като *лозиани* и истински фалтанци. Джугом Арк се бе оказала по-великодушна, отколкото на приключенците им се

искаше. Един от посочените се оказа бандит, бивш рицар, изоставил въздигнатото си призвание, за да граби керваните на Гадир Масаб. Тогава Кърр се бе намръщил, припомнил си засадата при Адрар. Рошавият бандит не изглеждаше особено склонен да отговаря на въпроси защо е изоставил рицарството, но им каза, че е родом от народа на уодранианците, усамотени люде, живеещи в хълмовете северно от Фавония. Единствено Модал бе чувал за тях, но дори и той не бе посещавал земите им.

— Има и други като мен — рече мъжът. Акцентът му го правеше труден за разбиране. — Други, напуснали родните земи и отишли да живеят във Фалта. Аз тръгнах с рицарите. Щом търсите бойци, не бива да ги пропускате.

Оказа се, че клетникът на име Лесип смяташе, че може да привлече рицарите на страната на Компанията.

— Много говорят за Стрелата — обясни той. — Изрисувана е в залата. Много рисунки по тавана.

Кърр оставаше скептичен, макар да имаше доверие на Джугом Арк.

Лесип не беше единственият уодранианец, докоснат от Огъня. Другият техен представител беше жена, толкова възрастна, че лицето ѝ приличаше на забравен под слънцето мях. Тя каза, че произхождала от древен род. По-точно, казаха го синовете ѝ, защото тя не говореше общия език.

— Ние ще се върнем в Старата земя — рекоха те. — Сред нас има мнозина, които искат да се бият срещу пари.

— Наемници! — процеди бившият началник на стражата, изразявайки професионална неприязън. — Не можем да разчитаме на такива като тях! Около себе си виждам само слаби и необучени хора. Хора, които само ще ни бъдат в тежест на бойното поле. Това не е задача за обикновени люде. Трябват ни воители, могъщи бойци, всеки от които да струва колкото половин стотица от тези...

И той разпери ръце, указвайки околните тълпи.

— Значи мислиш, че това е задача единствено за герои? — попита Индретт. — Мислиш, че Богът е допуснал грешка, връчвайки Стрелата на такива като нас?

— Може и да носите Стрелата, но не се напъвайте да похващате меч — отвърна началникът с тона на професионален войник. —

Вашата задача е приключена. Време е други да поемат бремето. Силата ще ни защити, не тайнствеността.

Индретт се навъси, но не каза нищо.

Останалите *лозиани*, събрани от Стрелата, идваха от различни малоизвестни части на Фалта. Никой от тях не изглеждаше особено обещаващ. Със сигурност не бяха от типа хора, които бившият началник на стражата би одобрил. Имаше едно младо семейство от селце южно от Редана, някъде из покрайнините на Керсос. Те бяха потомци на санусите — което се потвърждаваше от приликата им с робите, които Кърр бе срещнал само преди няколко седмици — но не бяха навлизали в пустинята с поколения. Имаше неколцина от стръмните долини в планините между Деювър, Асгоуан и Трейка — представители на кланове, свързани от столетия история. Присъстваше и семейство от Инструър — тези граждани не разбираха защо са избрани и протестираха, че са истински Първородни. Но в крайна сметка се оказа, че може да имат връзка със северняшко племе, обитаващо земите в близост до прословутия Белозъби проход.

По-късно следобед Кърр събра всички тях от името на Носителя, сломен от умора.

— Младежът е заслужил малко почивка — обясни фермерът. — Сега аз ще говоря от негово лице.

Не всички посрещнаха новините с радост. Изглеждаше, че Стрелата поражда повече лоялност от пазителите си. Но Кърр не беше от търпеливите и не остави време за противоречия.

— Не можем да си позволим да се помайваме — рече им той. — Ако възнамеряваме да съберем армия, трябва да ви изпратим по родните места, за да започнете набирането. В най-добрия случай армията ни ще напусне Инструър след три месеца. До Просеката са още три месеца. Значи най-рано можем да се надяваме да се изправим срещу Рушителя през късната пролет. Това означава, че ще трябва да пътуваме през зимата. Затова някои от вас ще бъдат изпратени напред, за да подготвят пътя — ще се нуждаем от припаси и места за разквартируване. Ще разчитаме на помощта на хора от Фавония, Редана, Пискасия и Сна Вацта, както и на онези от вас, които са родом от източните земи.

Други ще бъдете изпратени у дома, за да съберете бойци. От нашата Компания това са Те Туахангата от Хинепукохуранги, принц

Уизаго от Деруйс, Геинор от Немохайм, Модал от Сна Вацта и Перду от народа на фенните. Те също ще се отправят на път, за да помолят владетелите си за помощ. В случай че това им отнеме повече от три месеца, те ще се отправят директно към Просеката, готови да присъединят подкрепленията си.

Онези от нас, които останат, също няма да стоят без работа. Никой не иска да оставяме Инструър в ръцете на предатели — няма полза да сразим армиите на Брудуо, само за да открием, че враговете са се укрепили тук или са унищожили града. Затова си даваме три месеца, за да спечелим Инструър от остатъка на градската стража. В последния ден на септември ще напуснем града, без значение дали е в наши ръце, или не.

Посочените членове на Компанията пристъпиха напред, кимнаха на Кърр и излязоха. *Просто така*, помисли си фермерът, *без церемонии*. Трудно щеше да им бъде без тях. Всички се бяха показали като верни приятели и добри съветници. Липсата на Перду щеше да бъде особено тежка — макар Кърр да беше разговарял малко с него, бе почитал откровеността и смиренieto му. Перду внасяше равновесие между стария фермер и Фарр. Липсата му щеше да бъде усещана дори и при отсъствието на последния.

Перду щеше да се отправи на север, за част от пътя си придружаван от Модал, двете уодраниански семейства и тримата от планините. След няколко дни фенните щеше да продължи пътя си на запад. Дори и яхнал Уайзънт, който изненадващо бяха открили в добро състояние, пътуването щеше да му отнеме много седмици. Пътят на Модал до далечния изток на Фалта щеше да е дори още по-дълъг.

Друга група щеше да напусне Инструър през руините на Струърската порта, за да се възползва от кануто на асламанците. Уизаго и Туа (последният приел участието на народа си) щяха да бъдат оставени в Брунхавен, а Геинор и синът му, чиято задача беше може би най-сложната от всички, щяха да продължат към Бюрей. Островитяните щяха да се завърнат в плаващия си дом. И други, предимно *лозиани*, също щяха да напуснат града през разрушената порта, за да поемат на юг и изток в дирене на подкрепления.

За три славни дни Компанията бе стояла в пълен състав, без Стела, осъзна Кърр. Сега щяха да се пръснат из цяла Фалта, за да се

съберат отново — ако изобщо това станеше — единствено когато се изправеха срещу врага.

Деорк нетърпеливо крачеше по шумния коридор, отвеждащ към Желязната врата. Ръцете на десетина молители се протегнаха към него, докато ги подминаваше. Разгневен, той ги блъсна с остатъка от силата, която още пламтеше в него. Масивната врата бавно се издигаше, очаквайки появата му. Прекалено бавно. С властен жест той я тласна нагоре. Председателят влетя в залата сред рушащ се механизъм — спомен от по-ранна и по-велика епоха, неизбежно осъден да погине в настоящата.

Съветниците го чакаха, начело с Аркосите на Хаурн и Деруйс, които бяха съзрели провала му и сега се канеха да задават въпроси. Но Деорк не беше в настроение за подобни неща. Озъбено разпери ръце, лишавайки ги от дар слово. Нужно бе само да присвие показалец, за да изникне гълголеция Фуроман. Секретарят се гърчеше като удушаван.

— Пригответи синия огън — нареди Деорк. Фуроман се опита да изпълни заповедта, макар невидимите пръсти около гърлото му да приготвяха син цвят върху лицето му. Той съумя да постави купа върху масата, но рухна, преди да е налял маслото.

— Ти — просъска Деорк, сочейки към Аркоса на Фавония. — Довърши подготовката.

Аркосът никога не го беше правил, макар да бе наблюдавал с прикрита отврата как новият председател прибегва до фокусничества в опита си да сплаши останалите, като призовава глас от пламъците. Това беше работа за прислужник, само че фавонианецът не беше толкова глупав, че да се противопоставя на пряко нареждане.

С треперещи ръце той повдигна каната с масло, която беше паднала на пода и бавно капеше мазна течност по мрамора. Веднага щом започна да налива, някаква страховита мощ започна да изтегля силата му. Струваше му се, че излива в съда самата си душа. Не можеше да изкрещи, не можеше да помръдне, не можеше да прекрати наливането. Можеше единствено да умре.

На останалите им се струваше, че Аркосът на Фавония бавно се разгражда пред очите им — първо плътта, после и костите. Съветниците извикаха в един глас.

— Какво правиш?

— Нужна е кръв за огъня — отвърна брудуонецът. — Някой друг желае ли да бъде доброволец?

— Но ние сме твои съюзници! — изпищя Аркосът на Вертензия. — Ние сме на твоя страна!

— Вие сте без значение — отвърна Деорк. — Вие сте слама, сред която ще посея огън. Сега мълчете, освен ако не искате да изгорите преждевременно.

Той се обърна към огъня, забравяйки полезните идиоти. Съзнание, гладно като самия пламък, се протегна към него.

Рушителят се извисяваше като лавина над момичето, което едва сега бе започнало да помръдва. Той я бе изстискал като парцал, извличайки цялото ѝ знание. А то не беше много — или поне онова, което тя знаеше съзнателно. Простовато момиче от северните земи, недостойно да отнема от времето му. Пореден къс месо за тъмниците. Ала той бе надникнал дълбоко, припомняйки си първия досег с нея през синия огън — тогава бе усетил белега на врага си върху нея.

Никой не можеше да му се възпротиви, когато се изправеше лице в лице с него. И Рушителят бе намерил скритото, наподобяващо искрица, плаваща в тъмнина. Съвсем дребно зрънце на Огнебитието, бижу в обков от шлага. В обкова на тъй нищожен животец с още понищожни страхове — безличен дух без надежда за величие. Робиня, а не властителка. Какво толкова бе намерил Деорк в нея?

Неумиращият можеше и сам да си отговори на последното питане. По някакъв начин — тя го отдаваше на сън — девойката бе получила Огъня на живота. Този намек за сила, обвит в красива и уязвима опаковка, би бил неустоим за човек като Деорк. Девойката не знаеше за силата си и не можеше да заплаши плановите му. Затова Рушителят щеше да я остави жива, докато разреши мистерията. С каква цел тя беше получила Огъня?

Той заключи, че това момиче трябва да е примамка. Най-възвишеният не би поверил закрилата на Фалта на подобна като нея. Макар че самата девойка се виждаше сред плановите на бога, това беше само заблуждение. Трябва да беше получила Огъня случайно, единственото ѝ достойнство представляващо принадлежността ѝ към

група. Ако и останалите от тази група бяха като нея, Рушителят нямаше за какво да се тревожи. Но той знаеше, че това е малко вероятно. Спътниците ѝ трябваше да са по-могъщи от нея — със собствените си очи бе съзрял Джугом Арк, бе почувствал силата на Стрелата, легнала умело в ръката на дръзновен младеж. Него Рушителят можеше да разбере, защото той самият бе представлявал именно това, преди две хилядолетия в Дона Михст. Този дързък младеж беше търсената Десница.

И сега, благодарение на знанието, което бе извлякъл от ума на треперещото пред него момиче, мистерията започваше да се прояснява. Преди почти две години в Андрантан бе разпитал фирейнски шпионин, изпратен да дири брудуонските тайни. Този мъж не знаеше нищо за Дясната ръка. Според Деорк, Пазител по онова време, шпионинът бил убит. Само че това не се беше случило. По някакъв начин фалтанският шпионин бе съумял да се завърне във Фирейнс, преследван от четирима от бойците на *Махди Дац*, изпратени, смяташе Рушителят, от самия Деорк, опитващ се да поправи грешката си. Повелителите на страха бяха настигнали шпионина, което би трябвало да докара гибелта му. Но тук идваше удивителното — те не го бяха убили, за да сложат край на знанието. Наместо това го бяха пленили и повлекли обратно към Брудуо. Глупци! А може би зад това се криеше не грешка, а нещо по-коварно? Някой, желаещ да заеме позицията на Деорк, спечелвайки благоразположението на Неумирация? А може би — изглеждаше почти невъзможно, защото Рушителят познаваше ума на Деорк като петте си пръста — най-верният му служещ таеше амбиции?

Не можеше да бъде. И все пак... в ума си той се върна в Малаю. При пристигането си там преди няколко месеца бе разговарял с Деорк през синия пламък. Слугата му бе отрекъл да е изпращал четиримата бойци на запад. Били изпратени хора, за да разберат какво е станало с тях, бе казал Деорк. Рушителят си спомни, че е усетил резонанс през огъня...

Сега, благодарение на спомените на девойката, все още потрепваща на пода, той знаеше какво се е случило с четиримата *Махди Дац*. Трима от тях са били убити, а пленниците им — спасени не от велики воители, а от някакви си селяни. Това девойче също беше сред тях! Оставащият воин е бил пленен и опитомен. И, което

тревожеше Рушителя най-много, шпионинът на име Манум, мъжът, когото беше разпитвал, се бе оказал баща на Десницата. Относно това спомените на момичето бяха категорични. Тя бе зърнала младежа със Стрелата само за миг, но веднага го бе разпознала. Неумиращият усърдно бе претърсил ума ѝ, за да научи повече за Стрелодържеца. Бе открил обичта ѝ към него, макар и скрита и от нея самата. Обичният ѝ си имаше име, мълвяно от мислите ѝ. Лийт Манумсен.

Тази информация пораждаше множество въпроси. На първо място относно ролята на Деорк. Пазителят на Андрантан или е бил излъган за смъртта на фирейнския Търговец, или бе излъгал господаря си. Не можеше да се отрече, че Деорк бе увъртал, когато ставаше дума за делата и съдбата на четиримата бойци. Трябва да е лъгал. Рушителят вече разполагаше с достатъчно доказателства, налагащи отстраняването му. В ума на момичето бе открил и още. Група пресни спомени отпреди два дни, когато Деорк я е държал пленена в някаква кула. Спомените ѝ показваха, че той я бе докосвал и измъчвал, нарушавайки недвусмислено изявената заповед на своя господар. Образите бяха полуоформени, сякаш вложени в ума ѝ мимо нейната воля. И по-лошо, в тях Деорк се хвалеше как Неумиращият никога нямало да разбере за това.

В този момент, изпълнен с размишления за немислимата измяна, Рушителят видя, че оставащото масло в купата започва да дими. Деорк се опитваше да се свърже с него. Гневът на Рушителя припламна в отговор, издигайки високи пламъци от съда. На ръба на припадъка, Стела бе отхвърлена в другия край на помещението. Макар умът ѝ все още да гореше от агонията, причинена ѝ от мъжа в тъмна роба, възприятията ѝ работеха.

Огънят в залата се разгърна с рев. Аркосите на Вертензия и Фирейнс изчезнаха в пламъка с все масата. Останалите съветници бяха разхвърляни от силата на взрива. Само Деорк успя да устои на горещината, започнала да разяжда мраморния под. Изчакваше реакцията на своя господар за провала си.

От пламъците не изникна глас. Червената паст изплю син пламък, протегнал се като гнила ръка, за да сграбчи Деорк за гърлото и да го дръпне към огъня. Преди да е могъл да протестира,

председателят бе откъснат от Инструър и през тунел раздираща агония се озова в нозете на Неумирация.

— Аз властвам над душата ти — изрече гласът. Беше остър, като кинжалите в ръцете на андратанските мъчители. Деорк дори не можеше да си поеме дъх, още по-малко да отговори. Още не разбираше основанията за случилото се току-що. — Ти криеше тайни от мен. Заговорничеше срещу мен. Прояви неподчинение, вземайки момичето за себе си.

Доказателствата биваха излагани пред Деорк, който се сви и повърна върху студения мрамор.

— Поверих ти силата си. Сила, достатъчна да сразиш противящите се в Инструър. А ти я разпиля. Узнай сега каква е ориста на онези, осмелили се да ме заблудят.

Стела се изправи на колене. Не можеше да повярва, че пред очите ѝ се случва онова, за което бе мечтала така яростно. Помнеше как виси на веригите в кулата, преповтаряйки отново и отново въобразяемата сцена в ума си — онази, в която омразният Деорк я измъчва и самодоволно се хвали. Помнеше как отчаяно се бе опитвала да прогори измислените спомени в съзнанието си, та когато Рушителят я разпитва — а в това тя не се съмняваше — той да се натъкне на тях. Дори не бе посмяла да се надява, но бе проработило. Часът на отмъщението ѝ настъпи.

Фарр Сторрсен крачеше напред с гневни движения. Ако някой го бе запитал къде отива, в яростта си винкулчанинът нямаше да е в състояние да предостави отговор — дори и ако изобщо бе склонил да отговори.

Чувстваше, че има право да се гневи. Беше замесен в нечувано приключение. За пръв път в живота си се беше озовал в центъра на събитията, беше станал свидетел на намирането и издигането на Джугом Арк. Намираше се до самия ѝ Носител! И внезапно, напълно неочаквано, всичко се беше объркало. Другите бяха отказали да се вслушат в съветите му. Бяха избрали да вземат за съюзници омразните *лозиани*. И когато той се беше оттеглил, никой не се затича подире му, умолявайки го да се върне. Много добре. Щеше да се завърне вкъщи, спирайки единствено да вземе пепелта на брат си, за да я разпилее

сред тревистите хълмове на Винкулен. Сред свободна широта, където никой не ти казва какво да правиш и не те принуждава да се сприятеляваш с получовеци. Където хладните ветрове карат душата ти да потръпва.

Денем и нощем крачеше той, черпещ сила от гнева и горчивината. С решителните крачки на планинджия прекосяваше много мили между изгрев и залез — и също толкова през тъмата. В раницата си имаше запаси и не му се налагаше да търси храна или да се запасява от странноприемниците, които подминаваше. А из северните друмища на Деювър вода не липсваше. Плитки, бързи реки често кръстосваха пътя, втурнали се от планините, издигащи се на северозапад. Фарр спираше само, за да подремне, не говореше с никого, не се отклоняваше от пътя. За няма и седмица вече приближаваше границата на Трейка, оставил Деювър, цивилизацията и Джугом Арк зад себе си.

Луната, почти с пълно лице, незакривано от облаци, бе надвиснала ниско над Западния път. Фарр прекоси един тревист хребет, обграден от двете страни със сенчестите руини на замъци. Възможно беше градителите на тези крепости да са враждували, разделени единствено от долината, в която сега Фарр се спускаше — естествена граница, откъсваща хората. Изравнявайки се със стените, той си представи детския смях, долитащ от тях във времена на мир, а сетне и виковете, долитащи по време на обсада. Тези му мисли преляха към Инструър — как ли щеше да изглежда градът след няколко години? Може би от него също щяха да останат само руини, край които един ден да минават хора и да се чудят за някогашните обитатели.

Във всеки случай заслужена орис. Как можеше приятелството с *лозианите* да бъде по волята на бога? Фарр сви рамене и продължи, но не можеше да прогони заплашителния образ на разрушени стени. Вече не чуваше детския смях. *Кафявите пълчища няма да достигнат Винкулен.* Но и тази му мисъл не спомогна за оправяне на настроението.

Сред сребристото небе луната се бе втренчила обвинително. Фарр сведе глава, за да се отърве от нея. Така в първия момент не забеляза стотици светлини, разстлани пред него, идващи насреща му с леко поклащане. Звукът на песен най-накрая го накара да вдигне глава.

В момент, който никога нямаше да забрави, Фарр Сторрсен съзря северната армия да поема към Инструър, окъпана в лунни лъчи и обгърната в тъмнина.

Начело крачеха десетки уруси — не толкова могъщи, колкото Уайзънт, но въпреки това заплашителни, с блестяща козина. Други воители от авангарда бяха яхнали едри бойни коне. След тях идваха пешите бойци, ред подир ред крачещи върху и около пътя. Всеки от тях носеше факла в ръката си, острие на бедрото, тояга на гърба и колчан на рамото. Начело на тази армия вървеше дребна, набита фигура, която, като се приближи до удивения Фарр, се провикна. Смях последва вика. Три други силуета изникнаха от предните редици, за да затичат към него.

На винкулчанина му се струваше, че сърцето му ще се пръсне от радост, когато четиримата го заобиколиха, тупайки го по гърба или с оживени жестове имитирайки носенето на бали и спускането сред бързеи. И всичко това сред неизменен смях. От очите му потекоха сълзи, които той не скри. Тази нощ на Западния път сред смеха на фодрамите от него се отрони сянка, която никога нямаше да се завърне.

Онова върху плочите не можеше да е живо, обаче беше. Стела се молеше наказанието да спре. Онова, което някога беше човек, макар и жив, да получи милост. Ала грухтенето и потрепването продължаваха. Така Стела узна, че дори отмъщението има граници.

— Вярвам, че ще извлечеш съответните поуки — каза ѝ гласът. — Помни добре какво се случва с онези, които си мислят, че могат да скрият нещо от мен. Този предател не ще умре. Той ще бъде отведен в крепостта, чийто Пазител някога беше. Там ще бъде затворен в най-мрачната тъмница, край инструментите, които познава тъй добре. Сред бившите му подчинени ще се намерят такива, които много ще се зарадват на новата му позиция. И не се залъгвай — съществуват дори по-лоши неща, които ще ти се случат, ако дори си помислиш да ме излъжеш.

Но аз вече го сторих, изрече тя в ума си, в скритото упорство.
Вече го сторих.

Вечерта на деня, в който се проведе Струърската битка, започна с мрачен залез. Алените лъчи надничаха иззад одеяло от облаци, заливайки сивите стени със светлика си, преди да изчезнат в тъмно. Върху Кулата на почитта слънцето се задържа малко по-дълго, защото това беше най-високата постройка в Инструър, построена от Първородните в почит към Дона Михст. Това предназначение споделяха и четирите палати в центъра на града.

Високо в неукрасената кула, в стая с четири прозореца, указващи посоките на света, деветима мъже гледаха как слънцето потъва зад върховете на Веридия далеч на югозапад.

Аркосът на Деруйс се обърна към колегите си.

— Ето края на един противен ден — рече той. — И, ако последвате съвета ми, края и на Съвета.

Треперливият Аркос на Хаурн добави колебливо:

— Деорк го няма, Аркосът на Немохайм го няма, половината стражи ги няма. Само ние останахме срещу гнева на Инструър. Нямам намерение да бъда екзекутиран, та да утоля глада на тълпата!

Той не правеше опит да скрие страха в гласа си.

— Репутацията ти е оправдана! — викна Аркосът на Трейка, застанал до източния прозорец. — Градът все още е в наши ръце. Или поне частите, които имат значение.

— Стотици верни войници само чакат заповедите ни — добави Аркосът на Строукс. — Не са ни притрябвали разни новопристигнали — тук той погледна към Аркоса на Деруйс, — за да ни казват как да уреждаме делата си. Ако никой друг не се осмелява да се придържа към съдружието ни, то тогава тримата оставащи от първоначалния му състав с радост ще поемем нещата в свои ръце. — Аркосът кимна към колегите си от Трейка и Табул, които стояха от двете му страни.

— Колко самопожертвователно — промърмори Аркосът на Деювър към своя приятел от Плоня. Гласът му беше неразумно, а може би умишлено висок. — Поради липсата на Деорк, дължеотдаденият Аркос на Строукс ще поеме организирането на отбраната.

— Ако не аз, то някой от останалите, които първи потърсихме благосклонността на господаря на Брудую. В никакъв случай няма да е някой зелен! — Злостен гняв, подхранван от страх и зле прикрит с учтивост, се съдържаше в отговора на мъжа от Строукс, но биваше чувстван от всички. Аркосът на Деювър сведе глава и промърмори

извинение с половин уста. Макар да се бяха споразумели да не носят оръжия на обсъждането, глупаво беше да се създават врагове при тези условия. Все пак тук се бяха събрали хора, които можеха да отнемат живот и със заповед.

Но Аркосът на Деруйс изглежда не споделяше подобни притеснения.

— Значи твоят съвет е да останем и да се бием. Не съм съгласен. Време е да изоставим родените от глупост единения и да признаем реалността. Няма причина да се доверяваме на човек, който е заслепен от лоялността си към изгубена кауза. Всъщност — продължи той, докато Аркосът на Строукс правеше крачка към него — подобен човек не трябва да бъде повишаван, а по-скоро премахнат от настоящата си длъжност.

— Значи така било? — изръмжа Аркосът на Строукс. Ръката му изчезна под туниката, за да изникне отново, хванала кинжал с тънко острие. — Тогава, в името на Неумирация, ти ще бъдеш отстранен! — Заедно с посланиците на Табул и Трейка, той пристъпи уверено към невъоръжения си деруйсиански колега.

Впрочем последният не се оказа невъоръжен. Същото се отнасяше за още двама Аркоси, които бързо пристъпиха, за да го подкрепят. Къси мечове и ножове изникнаха и заблестяха.

— Изменници! — процеди Аркосът на Строукс. — Планирали сте това още от самото начало!

— Вие също! — изсмя се Аркосът на Деруйс. — Проблемът е, че вашият план има далеч по-малко привърженици! — Той отиде до вратата и почука с дръжката на камата си. Изникна слуга, свел глава почтително. — Оковите? — попита деруйсианецът.

— Носят ги, милорд — отвърна прислужникът. — Моля да извините мудността ни. На стълбите изникнаха известни затруднения със слугите на тези Аркоси — той посочи към тримата, стоящи пред южния прозорец. — Със съжаления трябва да ви съобщя, че двама от слугите ви погинаха, докато техните биваха избити.

Скоро веригите бяха донесени. Аркосите на Строукс, Трейка и Табул на бърза ръка бяха обезоръжени и се озоваха приковани за стената.

Аркосът на Деруйс се приближи до колегата си от Строукс, чиито нозе почти докосваха земята.

— От това място се вижда голяма част от града — небрежно каза деруйсианецът. — Може би тази гледка ще те накара да се замислиш как би могъл да се погрижиш по-добре за интереса на местните жители. — И добави с глас, който само окованият му събеседник можа да чуе. — Нима никога не си се замислял за лекотата, с която се присъединих към изменническата ви кауза? Моят крал никога не би изпратил човек, който да се остави да бъде покварен от такива като вас.

— Но аз видях как се държа в Пиниона! Видях какво стори! Останалите знаят ли за това?

— Не, разбира се. *И не* биха повярвали, ако ти им кажеше. Платих цената, която моят владетел реши, че трябва да платя. Всяка нощ сънувам кошмари. А ти?

Аркосът на Деруйс обърна гръб на окования и пое към вратата.

Преди да я затвори и заключи, той отново надникна и добави тихо:

— Но за твоята съдба няма да ме тормозят кошмари.

По същото време слугите на оставащите съветници се сражаваха и умираха по стълбите на кулата. Членовете на градската стража, заловени от Компанията, слушаха думите на бившия си началник. Обезоръжени, посрамени, заобиколени от обикновени граждани, отнели им оръжията, войниците слушаха със свити сърца за позора си.

Началникът на стражата умееше да убеждава. Аркосът на Немохайм дължеше голяма част от някогашното си влияние в града на обичта, която войниците бяха изпитвали към високия, чернокос капитан. Той никога не издаваше заповед, която не би склонил да изпълни сам. Бе постъпил в стражата още преди установената възраст, във времето, когато неговите връстници се шляеха със струърските банди. Младият войник бързо се бе открил с уменията си. Така го беше заварил Аркосът на Немохайм, който го бе направил най-младия началник на стражата до този момент. Окован от лоялността си, капитанът не бе могъл да се противопостави на своя господар, чиято същина бе съзрял отдавна. Това би означавало да наруши воинските си морални повели.

Той обясни това на хората си. Разказа им за пътуването си на юг заедно с Аркоса. Говореше с голяма почит за момчето от север, Носителя на Джугом Арк. Описа как го видял да протяга ръка и призовава водите на Алениус. Разказа за намирането на Стрелата и случилото се в Джорам.

Сетне им разказа за Рушителя и предателството, замисляно от Съвета. Мърморенето сред войниците се усилваше, докато слушаха как посланиците възнамерявали да разтворят портите на Инструър пред вражите орди. Беше им болезнено ясно, че те, като войници, щяха да бъдат първите пожертвани. Но освен това и презираха липсата на лоялност, нещо, което самите те ценяха.

Сега думите на капитана бяха придружени от гневни викове, усилили се, когато им бе казано, че хората, нападнати пред Залата на знанието, не са били заговорници от Ескейн, а необучени граждани. За градските стражи, заклети да защитават Инструър, тези новини бяха шокиращи.

Началникът на стражата се възползва от момента.

— Съветът на Фалта е прогнил. Постъпките на посланиците анулират клетвите, които сме дали към тях — рече той. — Но клетвата ни да поддържахме реда в Инструър остава. Предлагам да се закълнем във вярност на Джугом Арк и човека, който я носи. Избирайте бързо! Слънцето вече залязва! — Той посочи на североизток, където горната част на кулата червенееше над покривите. — Когато и последният слънчев лъч напусне кулата, ще очаквам да се закълнете. Ще сторите това, като излезете напред и застанете пред мен. Тогава ще получите обратно оръжията си и ще ви бъдат дадени нареждания. Онези, които изберат да не се закълнат, ще бъдат държани в плен, докато заплахата не бъде отстранена. Решавайте!

След по-малко от минута само няколко десетки стражници останаха седнали край Струърската порта. Неколцина от тях се бяха опитали да се присъединят, но останалите ги бяха спрели, защото имаха основания да ги подозират в прекалено дълбока лоялност към стария Съвет. Други пък не губеха надежда за обещаната награда и се уповаваха на незаловените си колеги, които дори и в този момент се канеха да нападнат тези чужденци. Върхът на кулата блесна, след което сянката я обгърна цялата.

Хауфутът стисна ръката на капитана.

— Благодаря ти — рече той. — Думите ти спасиха стотици животи.

— Но хиляди ще погинат, преди всичко да свърши — тъжно отвърна началникът на стражата. — Ала така трябва да бъде. Няма да търпим хората ни да бъдат избивани в измяна. — Той се обърна и прониза с поглед едрата фигура на Аркоса на Немохайм, сетне се изплю на земята и отиде да говори с войниците си.

— Красноречив е — каза одобрително Кърр. — Особено последният му жест. Повдига уместен въпрос: какво ще правим с Аркоса?

Въпросът остана без отговор, когато Кърр и хауфутът влязоха под навеса, за да уведомят Лийт за случилото се. Младежът току-що се беше събудил от заслужената си дрямка. Трите напрегнати дни си бяха казали думата. Вече достатъчно се бе вживявал в ролята на водител. Още му се струваше странно, че мъжът, представлявал първенец на селото му — и който продължаваше да бъде това — и фермерът, от когото само преди няколко месеца бе изпитвал неизразим ужас, сега почтително му докладваха.

— Нека бъдат нахранени добре — рече Лийт, а те кимнаха. — Трябва да ни е останало нещо. Нека и онези от тълпата, които остават, да донесат храна.

Мъдри думи, но те не бяха негови. По-рано днес Хал бе разговарял с него — сакатият бе предвидил присъединяването на войниците.

— И доведете Аркоса на Немохайм — добави Лийт. Тази идея вече си беше негова. В крайна сметка Хал не беше единственият, който можеше да мисли.

— Това разумно ли е? — попита хауфутът, повдигнал вежди. — Вземи поне един пазач.

— Няма да е необходимо. Върху дясната си ръка той носи причината, поради която няма да ме нападне.

— Но...

— Казах, че няма да е необходимо. — Гласът на Лийт съдържаше категоричност, която дори Кърр не оспори.

Не след дълго немохаймският посланик влезе под тристранния навес и се настани на пейка, проскърцала под теглото му.

— Решил си да се отървеш от мен, нали — поде той, изпреварвайки думите на Лийт. В очите му блестеше мрачен глад, който би посрещнал утвърдителния отговор с радост.

— Не — отвърна младежът от Лулеа. — Ти ще решиш това.

— Как така? — Очите на Аркоса се присвиха, доколкото това изобщо беше възможно.

Лийт положи Джугом Арк на масата между тях. Макар и успокоена след битката със синия огън, Стрелата започна да прогаря дървения плот.

— Вземи я — каза Лийт. — Ако можеш. Тогава застани начело на Компанията и прави каквото искаш с нас. — Той се облегна назад и внимателно се вгледа в очите на събеседника си.

За миг те потъмняха, разкривайки проход към кухня. Тогава отново се промениха, стаиха се, а Аркосът се изсмя.

— Узряваш бързо — призна той. — Знаеш, че не мога да я докосна. Знаеш, че искам. — Хрипящият глас бе натежал от горчицина.

— Тогава ми се закълни във вярност. Закълни се в Стрелата. Служи на Инструър, на тази земя. Това ще оправдае част от нещата, които си сторил.

— А каква е алтернативата?

— Ако няма да се изправиш в защита на Фалта, ще бъдеш изправен на съд за делата си — рече Лийт. — Никой друг не знае за предложението, което ти отправям сега. Ще се закълнеш ли?

Аркосът на Немохайм се втренчи в него, без да казва нищо. Върху тлъстото лице бавно изникна лукавост. Лийт изчакваше, леко притеснен. Струваше му се, че продължаващото мълчание подкопава позицията му.

Дебелият се усмихна.

— Започвам да разбирам. От проявата на милост, сторена от по-големия ти брат, е имало полза, макар и тогава постъпката му да ви е изглеждала нелепа. Той се е сприятелил с брудуонския Повелител на страха, спечелвайки сърцето му. Други биха го използвали, а после биха го убили, за да са сигурни. Аз например бих постъпил така. Сега

твоят по-голям брат разполага с могъщо оръжие. А ти искаш да последваш примера му.

— Защо говорим за брат ми? — гневно каза Лийт. — И защо непрекъснато подчертаваш, че е по-голям?

— Не е ли? Прости, ако съм се объркал. — Усмивката стана още по-широка.

— Не виждам какво общо има това? Ще ми служиш ли — или не?

— Нима това е същинският въпрос? — Аркосът видимо се затрудняваше да сдържа веселието си. — Не трябва ли да се запиташ защо желаете да не останеш по-назад от сакатия си по-голям брат?

— Не искам нищо подобно! Какво изпитвам, си е моя работа!

Но макар да не я докосваше, Стрелата леко блесна, с което го издаде.

— Така ли е? Тогава защо си тук, ако не за да докажеш, че не му отстъпваш по интелигентност, състрадание, мъдрост и мощ? Тогава защо аз съм тук, ако не за да ме превърнеш в свой слуга, както той е постъпил с брудунеца?

Той ме предизвиква. Той ме предизвиква. Лийт знаеше това, но не можеше да отрече думите му. В ръката си можеше да държи неизразимо могъщество, а бе напълно безсилен пред дебелия.

Защото дебелият говореше истината.

— Сега нещата между нас са ясни — продължи Аркосът на Немохайм. — Аз те познавам по-добре, отколкото ти познаваш себе си. И ще продължиш да отричаш казаното от мен. Но да минем към предложението ти. Никога няма да стана твой питомец, та да убедиш приятели и близки в ценността си. Не мога да съм ти от полза.

— Няма да те умолявам, но и няма да те убия — каза Лийт. Гласът му беше напрегнат от усилието да го запази спокоен. — Нужни са ми напътствия. Ти можеш да ми помогнеш. Помисли над предложеното ти. Ако утре по същото време продължаваш да отказваш, ще те изправя пред съд.

Бавно, нагло, Аркосът на Немохайм се изправи, оттласквайки се от масата, без да откъсва очи от Стрелодържеца.

— Притежаването на мощ не те прави могъщ — прошепна той, преди да излезе.

Лийт го съпровождаше с поглед. Чувстваше се много незрял. Отчаяно искаше да се обърне за помощ към гласа на Стрелата, но се страхуваше.

Грайг нахлу вътре, заварвайки го отпуснал глава в ръце.

— Ела бързо, господарю! — настойчиво рече той, сепвайки младежа. — Дошли са хора да те видят.

— Доведи ги тук — уморено отвърна Лийт. Грайг се отдалечи, преди Носителят да се сети, че не е попитал кои са тези хора.

Скоро узна сам. Бяха шестима с плащове и качулки, придружени от двама стражи.

— Грайг! — провикна се той, осъзнавайки внезапно, че стражите са въоръжени, а не би трябвало.

— Не е нужно — рече един от новодошлите, отмятайки гугла над сива коса и кафяви очи. — Не сме тук, за да те нараним. А дори и да бяхме, съмнявам се, че бихме могли да го сторим, ако всичко, което се чува из града, е вярно.

— Помня те! — удивено каза младежът. — Ти седеше до мен на пиршеството в Деруйс. Но какво правиш тук?

Мъжът бавно кимна.

— Тук съм по заповед на своя крал. Той ме изпрати в Инструър да заменя предишния Аркос на Деруйс, убит от Деорк. Заблудих брудуонеца, че съм предател. — Тогавя той се усмихна. Гледката смрази кръвта на Лийт, защото мимиката таеше заплаха за всички врагове на деруйсианския владетел. — С мен са петима други Аркоси, които вярват, че предателството отиде прекалено далеч. Тук сме, за да предоставим властта над града и оставащите войници на теб и твоята Компания. Не всички посланици са изцяло невинни, но опрощението е цената, която ще трябва да заплатиш в замяна на ключовете на четирите палати. Единствено тази цена ще ти позволи да постигнеш контрол над града, без да се пролива кръв.

— А заедно и с това възможността да потеглим към границата дори по-рано от планираното! — възкликна Грайг. — Затова ги пуснах, шансът беше прекалено добър.

По навик Лийт оформи въпрос в ума си и беше готов да запита гласа, но се спря навреме. *Какво значение има той. Самостоятелното ми решение ще бъде несъмнено доказателство, че съм достоен да нося Стрелата.* Знаеше, че тази мисъл е неправилна, но все още се

намираше под влияние на гнева, породен от разговора с Аркоса на Немохайм.

— Така да бъде — рече Лийт. — Ще се закълнете във вярност на Джугом Арк. Несъмнено сте чували истории за сполетялото онези, които са се опитали да я заблудят.

Всъщност досега тя само е помагала и лекувала, помисли си младежът. Но не каза нищо повече. А шестимата Аркоси коленичиха и се заклеха.

Точно тогава спътниците му започнаха да влизат под навеса, за да вечерят. Лийт се опита да обясни кои са непознатите, какво е сторил и каква полза им носи това, но дори и на него самия чутото се струваше прибързано и недообмислено.

Докато приключваше обяснението си, пристигна и Аркосът на Немохайм. Шестимата посланици застинаха.

— Лийт — каза майка му, миг преди крясъците да започнат. — Какво си направил?

ГЛАВА 7

БИТКАТА ПРИ ЧЕТИРИТЕ ПАЛАТИ

Сблъсъкът беше кратък. Никой не пострада сериозно, което беше малко чудо. Аркосът на Немохайм бе разпознат веднага от четирима свои колеги — посланиците на Хаурн, Плоня, Деювър и новия Аркос на Немохайм. Останалите двама също не закъсняха да стигнат до заключение, съдържащо изтегляне на мечове. Придружаващите ги стражници се присъединиха. За момент изглеждаше, че дебелият ще бъде убит. Някой се хвърли в атака. Нямаше значение кой, защото ударът пропусна. В следващия миг изникна и Ахтал, въоръжен само с тояга, който започна да защитава Аркоса. Самият мъж с наднормено тегло не правеше никакви усилия да се защити. След няколко мига светкавично движение половин дузина посланици държаха ръцете си, а оръжията им лежах на земята. Въздухът се изпълни с проклетия.

— Какво става? — провикна се Лийт в настъпилата тишина. Всички глави се обърнаха към него.

Изненадващо, отговорът дойде от дебелия Аркос, чиито очи блестяха лудешки.

— Някой не е дообмислил нещата — каза той, пробождайки юношата с погледа си. — Някой си е поканил членове на Съвета, без да се досети, че е възможно да се натъкнат на предишния им предводител, оставен да се разхожда свободно.

— Грубо, но точно казано — обади се Кърр. — Лийт, ако ни беше уведомил, че Съветът е дошъл, щяхме да се погрижим да не се срещат с Аркоса на Немохайм.

— Защо този човек е тук? — процеди Аркосът на Плоня, стиснал посивели от гняв устни. — Той трябва да отговаря за постъпките си.

— Не си в позицията да отправяш искания — тихо му напомни Манум. — Тук си, за да се предадеш, ако Лийт е обяснил правилно.

— Не точно — каза Аркосът на Деруйс. — Настоящата ситуация е много деликатна. Неколцина от моите колеги са виновни в редица престъпления, сред които и измяна. Те биха им коствали най-малко

свободата, а може би дори главите — зависи от милостта на новите власти. Самият аз също нося вина според закона, макар действията ми да произтичаха в изпълнение на дадено ми нареждане и да останах верен на Фалта. Предаваме ви града, не нас самите. Разбирате ли разликата? Някои от колегите ми биха искали да се завърнат в родните си кралства колкото се може по-бързо. Други никога повече не биха поискали да стъпят там. Но никой от тях не иска да се озове в Пиниона.

— И какво ни пречи да ви заловим и въздадем справедливост? — пожелала да узнае Маендрага.

— Честта. А ако не тя, бих предположил, че изгодата, която ще ви предостави спазването на споразумението, е достатъчен мотиватор. Тя се изразява в ключовете за четирите знакови за града постройки и верността на градската стража.

Маендрага кимна.

— Моля недоглеждането ми да бъде извинено. Лийт не е единственият, прибързващ днес. Пътувахме дълго, а след пристигането си в града почти не сме съзирали почивка.

Юношата искаше да протестира, да каже нещо, с което да си върне контрола, но ситуацията му беше избягала. Той хвърли кратък поглед към Хал, който го наблюдаваше с изражение, близко до състрадание. Лийт много пъти бе виждал този поглед. Например, когато несправедливо го бяха обвинили, че е строшил капациите на прозореца на Малос. Хал беше седял насреща му сред бащините укори, а ликът му бе изразявал ясно послание. *Разбирам какво изживяваш. Незаслужено е.* Не беше точно състрадание, по-скоро съчувствие и разбиране. Надали имаше нещо друго, което можеше да ядоса Лийт повече. Част от гнева явно се бе изразила върху чертите му, защото Хал извърна глава.

Геинор и жената от Ескейн сервираха. А дискусията продължаваше. Хал изразяваше малцинствено мнение: както Лийт очакваше, брат му подкрепяше идеята да приемат предложението на Съвета.

— Ако преди четири месеца ни беше предложено това, щяхме да приемем веднага — каза сакатият.

Манум и Перду не бяха на това мнение, разтревожени от вероятността за ново предателство. Но, както Кърр им напомни,

победата им над оставащите стражници далеч не беше сигурна. А дори и да я постигнеха, цената ѝ щеше да бъде много кръв.

— Щяхме да свършим работата на Рушителя. — Така старият фермер обобщи последиците от отказа на предложението.

Жената от Ескейн се обади:

— Ами останалите членове на Съвета? Вие сте шестнадесет, какво стана с другите?

Стройната, кръглолика жена не говореше много след завръщането им в Инструър. Семейството ѝ бе останало в Ескейн и очевидно ѝ липсваше. Макар и близо до тях, тя не можеше да се свърже с близките си, защото обичайните входи бяха запечатани.

Но сегашните ѝ думи накараха членовете на Компанията да се сепнат.

— Как можахме да допуснем такава глупост! — вайкаше се хауфутът. — Шестима не могат да говорят от името на шестнадесет!

— Няма вече шестнадесет — каза Аркосът на Немохайм. — Нямаше още преди да напусна. А сега ще са още по-малко. Общуването с хора като Деорк оставя само най-безскрупулните — или най-големите късметлии. Впрочем как е моят стар приятел? Пита ли за мен? Какво смята за предложението ви? — Свинските очички се обърнаха към останалите Аркоси.

— Дебелакът е прав — каза Аркосът на Плоня, поглеждайки злобно към бившия председател. — Много неща се промениха, откакто измяната му ни поведе встрани от праведния път. Нека изброя. — Той повдигна двете си ръце, разперил пръсти, сетне поде: — Двадесетима преминаха в служба на Съвета, откакто преди две години немохаймецът нае онези, които наричаше „патриоти“. Аркосът на Сариста бе убит с все семейството и слугите си. После идва Аркосът на Асгоуан, който също погина по заповед на Аркоса на Немохайм, макар Деорк да беше този, който го уби с мъчения — заслужена, но неприятна за гледане смърт. Четиримата оставащи лоялисти бяха изгорени на клада. Тяхната гибел също може да бъде вписана на сметката на тлъстия. Това са Аркосите на Деруйс, Редана, Сна Вацта и Пискасия. Тяхната смърт беше по-лека от тази на колегата им от Асгоуан, но няма да почиват в мир. Аркосът на Немохайм оскверни пепелта им, заповядвайки да бъде изхвърлена в отходните канали.

После той самият бе прогонен от града след провала с Ескейн. Повтарям — прогонен — колкото и да твърди, че е напуснал сам.

Трима патриоти — Аркосите на Фирейнс, Фавония и Вертензия — погинаха, когато синият огън излезе от контрол преди няколко часа, изпепелявайки Деорк. Остават десет. — Той стисна пестници, сетне отново ги разтвори. — Не зная какво е сторил Деорк, за да обиди брудуонските си господари. Аз самият не разбирам синия огън. Но подобна тъмна магия не бива да бъде използвана. Онези, които си играят с подобни сили, заслужават съдбата си. Гибелта на Деорк бе заслужена.

Аркосът на Немохайм рязко си пое дъх. *Отново разпалва пламъка на амбицията си*, осъзна Лийт.

— Някои неща трябваше да бъдат премълчани — каза със съжаление Кърр. — Изглежда днес е ден за неразумност.

— Нека той стои под охрана, докато решим какво ще правим с него — обърна се хауфутът към началника на стражата, който кимна и се приближи към някогашния си господар. — Не се знае какво може да му хрумне с оглед на това, което току-що чу.

Аркосът на Плоня сви рамене в отговор на грешката си, сетне продължи.

— Бях стигнал до десет. Ще включа и Деорк в бройката, защото той също беше част от Съвета, макар и неназначен. Стават единадесет. От останалите девет само трима от първоначалните предатели останаха в Съвета. Те избраха да не се присъединят към нас. Това са Аркосите на Трейка, Строукс и Табул. В момента те биват отвеждани в тъмницата. А що се отнася до нас, останалите шестима, трима бяха постъпили като замени за екзекутираните по-рано, а другите трима се бяха присъединили към „патриотите“ по принуда. Когато осъзнахме позицията си и узнахме повече за вашата Компания, в частност нещата, касаещи Джугом Арк, решихме, че няма смисъл да продължим да заемаме настоящите си постове.

— Пропуснахте един човек, новоназначения Аркос на Сна Вацта — изтъкна Индретт. Лицето на седящия до нея Манум се изопна.

— Да, наистина — каза Аркосът на Деруйс, леко развеселен. — Появата му беше толкова тържествена, а документите му бяха безупречни. Мисля, че неговото присъствие подтикна Деорк към прибързани действия, които той при други обстоятелства не би

предприел. Несъмнено възнамеряваше да се изправи срещу вашата Компания, но по-късно. А той поде атаката си преждевременно, почти веднага след последното появяване на Аркоса на Сна Вацта. Впрочем къде е Модал? Той показва голяма храброст. Бих искал да стисна ръката на една легенда.

— Напусна, заедно с други от нас. — Кърр не възнамеряваше да казва повече.

Аркосът на Плоня се раздвижи:

— А Джугом Арк е в ръката на внука му! Предполагам онази стрела, която младежът държи, действително е Стрелата на единението? Има доказателства?

— Имаше — мрачно отвърна хауфутът. — А ако останете с нас, ще видите и още. Сега ни оставете, докато обсъдим предложението ви.

Когато шестимата излязоха, Фемандерак се приведе към хауфута.

— Ще приемем ли?

— Несъмнено — отвърна Кърр, а кметът кимна. — Говорителят им беше прав. Това е най-евтиният и бърз начин да постигнем желаното.

— Но приемането означава, че определени неща се подразбират — каза Хал. Останалите се обърнаха към него. Бяха отвикнали да чуват предложения от негова страна. — Ще трябва да вземем Аркоса на Немохайм и шестимата му колеги с нас. Ако не го сторим, това ще означава, че оставяме хора в Инструър, които, дори и да не желаят да поемат организацията му, може да бъдат посочени.

— Добре се сети — кимна фермерът. — Но има и други начини да се погрижим за тях.

— И ти би си послужил с тях? — Това беше някогашният Хал, когото помнеха от пътуването към Инструър.

— Не — призна Кърр. — Никой от нас не е привърженик на екзекуциите, но не бива да разкриваме това. В града има мнозина, които бързо биха посегнали към властта, ако сметнеха, че може да им се размине. Трябва да утвърдим влиянието си над Инструър, преди още някой да е осъзнал какво се случва.

— Ще помогне ли, ако провъзгласим, че се ползваме с благословията на Съвета? — попита Беладона.

— Това е добър въпрос — замислено каза хауфутът. — На някои може да вдъхне увереност, но други ще настрои срещу нас.

— Но пък е въпрос, над който трябва да размишляваме, след като поемем контрол. — Очите на Фемандерак блестяха с настойчивост. — Нека не се размотаваме. Ще приемем ли?

— Какво смята Носителят? — попита Грайг леко вдървено. — Все още щяхме да се молим за помощ, ако не беше той.

Лийт благодарно се усмихна към младия боец.

— Не смятам, че ги е грижа — каза му той, неспособен да скрие обидата в гласа си. — Аз съм само свещник, под чиято светлина останалите вършат делата си.

Останалите от Компанията го чуха, както и беше възнамерявал.

— Лийт, много неща се промениха за времето, през което те познавам. — За свое облекчение юношата не откри състрадание в сините очи на Фемандерак. Не би могъл да понесе още състрадание. — Ти си важна част от Компанията. Кога не сме се вслушвали в думите ти?

— Нямаме време за това — изръмжа Кърр. — Ако Лийт има да каже нещо, ще го изслушаме. Ако не, да решаваме.

— На мен ми се струва, че вече е решено — обади се Манум, може би за да прикрие посрамването на сина си. — Някой смята ли, че трябва да откажем? — Никой не се обади, а неколцина поклатиха глави. — Тогава да повикаме посланиците обратно и да започваме.

— Толкова бързо? — попита Беладона.

— Срещу ни крачи огромна армия — отговори Търговецът. — Колкото и бързо да действаме, боя се, че може вече да сме закъснели.

Напрежението на последните дни лиши Компанията от сносна почивка. Събитията, започнали да се развиват стремглаво, впоследствие ускориша хода си още повече. Подготвяното с месеци се разгърна само в рамките на часове.

Бе решено, че трябва да установят присъствие в четирите ключови за града постройки. В контрола над тях се криеше влиянието над града. Дори и с наличието на Джугом Арк щеше да е трудно, ако не и невъзможно, да получат подкрепата на останалата част от града, ако останат в периферията му. Първоначално смятаха да се преместят там изцяло, но Хал ги посъветва да оставят неколцина. Самият той, заедно с Ахтал, хауфутът, Манум, Индретт и началникът на стражата,

който охраняваше Аркоса на Немохайм, останаха. Аркосът на Плоня предостави четирите ключа на Кърр. Сетне шестимата посланици вдигнаха качулките на плащовете си — донякъде нелепо в есенната горещина — и поведоха остатъка от Компанията през оживените улици. Над града започваха да се събират облаци, обещаващи дъжд, макар все още да беше ранна утрин.

През следващите тридесет минути навсякъде можеха да се видят белези от скорошните разрушения. Някои от постройките все още димяха, предимно онези, разположени в края на тесни улички, далеч от водоизточник. Те бяха оставени да доизгорят и угаснат сами. Отвъд жилищата, разположени от лявата им страна, лежаха опустошените житници и складове. Там също се издигаше дим. Опустошения имаше и сред близо една четвърт от жилищните постройки. Но дърводелци работеха усилено по възстановяването им, наобиколени от помагащи им граждани — включително много такива, работещи в складовете и за момента получили неочакван отпуск. Провикваха се уморени гласове — разменяха се материали, предлагаха или диреха помощ, викаха работниците да се подкрепят. Някои от тях помахаха на Компанията, разпознавайки Стрелата. Много скоро около приключенците се бяха насъбрали деца, които подскачаха весело. Поне те признаваха, че се случва нещо специално. Закъснението на възрастните се дължеше на умората от случилото се през последните дни — или на по-голямата съдържаност в по-бедната южна част на Инструър.

Пътят им ги отведе отвъд обичайните места, които посещаваха след завръщането си в града. Улиците започнаха да стават по-широки и по-чисти, понесли по-добре облечени хора. Членовете на Компанията започнаха да срещат мнозина, които не бяха съзирали Джугом Арк, и новините за преминаването им бързо се разпростряха. Гражданите наизлизаха по вратите си и се подредиха по пътя, ръкомахайки и разговаряйки оживено. Неколцина от струърските деца все още играеха ролята на придружители и разказваха на хората за Компанията.

Започнаха да се изкачват към Съвещателната зала, най-голямата и най-значимата от четирите палати — огромна постройка, обгърната с паркове и градини. Тази сграда им беше позната до болка. Като молители многократно бяха извървявали пътя от дома на Фоилзи до нея и обратно.

Събраните останаха вън, а членовете на Компанията за втори път влязоха в колосалната Външна камера. Аркосът на Деруйс им показва мястото, където синият огън бе погълнал мраморна маса и разял пода. Не било останало нищо от Деорк или тримата посланици, каза той. Лийт си спомни гнусното лице, злорадстващо над окованата Стела. Стела! Дали Фемандерак бе видял истината? Дали и тя е била изпепелена от пламъците? И дали е боляло? Наистина ли я е изгубил завинаги?

Лийт погледна нагоре. Очите му бяха замъглени от сълзи, които още не бе имал време да пролее. Чувстваше някаква непоносима болка, която изглеждаше, че му заграбва контрола над тялото — задръства гърлото му, прогаря гърдите, отслабва крайниците. Знаеше, че това е мъка. Че скоро трябваше да ѝ се отдаде — почти можеше да си представи как Хал му дава подобен съвет. Само че не още.

Сенките по сводестия таван трепнаха и се разбягаха под светлината на Джугом Арк. Лийт осъзна, че това място е построено в съобразяване със Стрелата, макар и съградено стотици години след Бюрей, ако си спомняше правилно. Възможно ли беше строителите да са знаели? Младежът въздъхна. Ако не друго, вече се бе научил да не прибързва с отхвърлянето на вероятности.

Един от връчените им ключове предоставяше достъп до Вътрешната камера.

— Няма да я използваме — изрекоха едновременно Лийт и Кърр. После се засмяха и фермерът разроши момчето. Върнаха се в обширната зала.

Аркосът на Плоня се опита да ги разубеди.

— В тази зала през по-голямата част от зимата е студено, а ехото погажда номера. Не е подходящо за съвещанията на малка група.

— Свикнали сме със студа — отговори Лийт, — а и не планираме да оставаме дълго. Само колкото градът да се успокои и да съберем армия. Тогава ще поемем на изток. Онези, които оставим начело, са свободни да се срещат където искат.

— А защо да не използваме някоя от другите палати? Залата на знанието например? — попита Беладона. Фемандерак се обърна към нея и кимна одобрително.

— Не, трябва да е тази — решително рече Кърр. — Това е палатата, която жителите на Инструър асоциират с властта. Затова ще

останем тук.

Вратата се отвори и вътре нахълта младеж в ливрея.

— Трябва да дойдете — каза им той, без да е сигурен към кого точно да се обърне. Накрая се спря на Аркоса на Деруйс. — Голяма група се е събрала вън. Искат да видят Съвета и звучат много ядосани.

Компанията можа да види посетителите от мецанина на входното крило. Редиците се простираха встрани и се губеха от поглед.

— Заобикалят ни — промърмори Кърр.

— Какво искат? — попита Лийт.

— Нека да чуем. — Аркосът на Деруйс разтвори прозорците. Това не остана незабелязано от хората отдолу. Висок, русокос мъж в синя роба се обърна и посочи, извиквайки:

— Погледнете ги! Ето прогнилите съветници! Онези, докарали тъма в Града на светлината!

— На кладата! На кладата! — зарева тълпата.

Аркосът отново затвори прозореца.

— Кой са тези хора? — поинтересува се объркано той. — Какво искат?

— Мъжът в синьо е нашият стар приятел Отшелникът — каза Кърр кисело. — Основоположникът на Еклесията.

— А, будалата на Деорк. — Аркосът на Плоня се усмихна. — Каквото и да говорим за брудунеца, не може да му се отрече умението да пренасочва чуждите усилия за своя полза.

Лийт разсъждаваше на глас:

— След като има шест-седем редици, които ни заобикалят, отвън трябва да са се събрали хиляди. Съмнявам се, че толкова много следовници все още са заплениени от Отшелника след случилото се пред Залата на знанието.

— Прав си — рече фермерът, като отново отвори един от капациите, за да надникне. С все по-раздразнен глас се обърна към останалите и рече: — Долу, до Отшелника, е застанал старейшината на Ескейн. Изглежда са обединили сили. Трябваше да предвидим това.

— Тук сме в капан — каза нервно Лийт. — Ако поискат да ни задържат вътре, няма да можем да сторим нищо. Какви глупаци сме!

— Не виждам как бихте могли да го предвидите — изръмжа Маендрага. — Не си мисли, че ще успееш да разгадаеш всички тайни на западния свят. От това, което сте ми казвали, тези двамата са горди и амбициозни мъже, несклонни да поделят славата с друг. Този съюз е роден от отчаяние.

— Нестабилен и лесен за разрушаване, ако намерим слабото място. — Кърр се приведе напред, разтваряйки капаците още малко. — Познавам старейшината още откакто беше млад изменник. Убеден съм, че ще се справя с него.

— Ами ако успеят да нахлуят? — поинтересува се Лийт. Нелепо несправедливо му се струваше появата на подобна заплаха точно когато бяха постигнали целта, за която бе пожертвано толкова много.

Колко още препятствия щяха да изникнат на пътя им?

Фемандерак се почеса по главата.

— Нека говорим с тях. Възможно е да определим на какво се дължи недоволството им и да загладим нещата.

Беладона се съгласи:

— Никому не мислим злото. Ако им покажем Джугом Арк и обясним плановете си, те ще бъдат привлечени към каузата ни.

Баща ѝ се изсмя.

— Зная, че си отгледана в саксия, дъще — меко каза той. — Но преживяното от нас през последните три месеца би трябвало да ти е показало, че нещата рядко са толкова прости. Тези двамата искат власт, не мир. И двамата вярват, че могат да управляват Инструър по-добре от нас. И двамата вярват, че наследството на Бюрей им се пада по право и че само тяхната ръка трябва да го обгърне.

— Маендрага е прав — каза Кърр. — Ще ми се хауфутът да беше тук. Той е прекарал най-много време с Отшелника и познава мотивацията му. Хал ни предупреди, когато го срещнахме за пръв път, помните ли?

Лийт помнеше. Хал беше посрамил Отшелника, осмивайки го пред гостите му, а по-късно същата нощ почти го беше убил. Лийт помнеше черните криле, насекомоидната форма, надвесена над леглото на Отшелника, изречените думи... *Може би постъпката на Хал е направила Отшелника това, което е сега. Ако Хал го бе оставил на мира, възможно бе Отшелникът да стане важна част от Компанията.* Синеробият умееше да вижда в бъдещето. Беше

предрекъл Лийтовото падане в студена локва, знанието му за тайната на Уайра, скрития път в Адунлок. А също така, че Лийт ще бъде водител, макар че тогава звучеше нелепо.

Отшелникът го бе придърпал встрани и бе предрекъл въздигната съдба. Точно за него, не за спътниците му. Други също бяха изричали подобни слова, включително легендарният му дядо, обявил го за Десницата. Носител на Джугом Арк, единствената ръка, която можеше да я носи, без да бъде обгорена. Докоснат от огъня, дочуващ гласове. Син на Търговец, внук на най-прословутия от това поприще. Целител и чудодеец. В центъра на всичко. Той се видя върху престол във Външната камера, стиснал Стрелата, а около подиума му насъбрани хиляди хора. Отрупани с храна маси, съпровод на менестрели, пратеници на чужди земи се покланят. И Лийт мъдро раздава справедливост, съчетана с милост. А всички очи са насочени към него, изпълнени с обич.

<Хубава картина>, изрече познат глас в ума му. <Нима в кралския двор носят подобни дрехи?> В гласа се долавяше леко веселие.

Къде беше? Лийт не споделяше веселието — чувстваше се, сякаш е бил шпиониран.

<Изчаквах да достигнеш този момент>, лаконично отвърна гласът. <Всъщност трябва да кажа, че съм впечатлен. Младежът, когото призовах преди хиляда години, се смяташе за владетел на света. Нищо, което казвах или вършех, не можеше да промени това. Така и намери смъртта си той, смятайки се за неуязвим, поемайки да се катери сам по водопада. Бе оставил останалите зад себе си, а понеже избра погрешната страна, се озова пленен на недостъпен ръб. Беше прекалено горд, за да извика за помощ. Костите му и днес лежат там. Беше обикновен коняр, но в рамките на няколко месеца стана прекалено самоуверен. Не като теб, Лийт. Макар да си узрял, на теб още ти липсва увереност.>

Възнамеряваш да ме мъмриш?

<Не, просто да ти предложи съвет. Търси баланс. Не позволявай чуждите хвалби да те замаяват, но и не се преструвай, че все още си обикновено селянче от севера. Стой свързан с реалността. Научи се да се смееш, това е ключът!>

Лийт изсумтя. *Проповед от гласа на Стрелата? Най-голямата сила в света помага, като дава съвети?*

Сега в гласа се долавяше гняв. <Нима мислиш, че има нещо по-мощно от разумността? А може би с твоя хилядолетен опит имаш друго разбиране?>

Не, сопна се юношата. Само че разумността не те измъква от периферията на цивилизацията, за да те изправи срещу Рушителя. Ако бях използвал разумност, все още щях да си играя край езерото в Аулеа.

Гневът изчезна. На Лийт му се струваше, че долавя усмивка в гласа. <Прав си. Ти пое много рискове, всеки от които оправдан от тогавашното ти знание. Но съветът ми си остава. Разсъждавай трезво. Старай се да не вземаш решения, повлияни от настоящите ти емоции.>

Този тон беше познат на Лийт. Той показваше, че гласът е приключил.

Почакай! Искан да те попитам за Стела! Тя добре ли е?

Но мълчанието беше единственият отговор, който получи.

Разстроен и ядосан, Лийт се обърна към спътниците си. Струваше му се, че не е изминало време. Кърр разказваше това, което бе научил от Манум и Индретт: как Отшелникът наложил волята си над Еклесията, смятайки себе си за избраника на Бога. Опиянен от това си виждане, той се бе заобиколил със следовници, захвърлили самостоятелната си мисъл. Това беше довело до напускането на Компанията, а впоследствие и до кръвопролитие, организирано от коварния Тангин.

Аркосът на Плоня разтвори широко капаците и се провикна:

— Какво искате от Съвета на Фалта?

— Убийте ги! Изгорете ги! Стъпчете ги! — ревноха гърла. По-културен глас добави:

— Предайте ни съветниците, с което ще предоставите града на Посочения от Бога!

А друг, по-възрастен мъж се провикна:

— Предайте града на Часовоите! Време е Ескейн да поеме властта!

— Предводителите не са от значение — тихо каза Кърр. — Тук долу се развива нещо опасно. Виждал съм го и преди като млад, в сивитарските бунтове. Хората са разгневени, защото мнозина от

приятелите им са намерили смъртта си през последните дни. Те няма да се разотидат просто така, помнете ми думите! Нужно е само някой да направи нещо глупаво...

— Като например това? — посочи Лийт.

— Небеса, какви ги върши той? Явно животът му е омръзнал. — Гласът на фермера издаваше вцепенение.

Аркосът на Деруйс се бе отделил от тях с явното намерение да разговаря с тълпата. Сега той изникна от входа и пое към събраните, които искаха кръвта му — животински вой оповести съзирането му. Аркосът повдигна ръка, но думите му останаха нечути. Само след миг той изчезна под няколко десетки люде — мъже и жени. Когато Лийт го зърна отново, посланикът бе сграбчен и със запушена уста.

Продължаваха да дотичват хора. Лийт осъзна, че е възможно да избягат през задния вход, ако такъв имаше. *Да, би трябвало да има вход за прислугата.* Но макар да знаеше какво е вероятно да последва сега, той беше като прикован.

— Вече подготвят стълба и дървата — каза Кърр. — Канят се... канят се да го изгорят жив! — Той се приведе през прозореца. — Ей, вие долу! Чуйте ме! — ревна настойчиво фермерът. — Трябва да поговорим!

— Трябва да изгорите! — отвърнаха стотици гърла.

— Не можеш ли да направиш нещо със Стрелата си? — попита Аркосът на Плоня, обърнат с ръце на хълбоците към Лийт. — Те ще го убият.

— Изглежда не става така — промълви юношата. — Много вероятно е да изпепели тълпата.

С намесата си Маендрага спаси Лийт от допълнително посрамване:

— Би било глупост да излизаш. Аркосът не може да бъде спасен. Бих могъл да създам илюзия, но от такова разстояние ще има ефект само ако им покажа нещо, което очакват.

— Забиха кола в земята... вързаха Аркоса и вече натрупват дърва около него, а той се мята. — Кърр гледаше навън. — Сега чакат нещо. Никой не може да намери огън! Може би има надежда! Не, една жена носи факла... Отшелникът стои наблизко и гледа със скръстени ръце, а Фийрик ги насърчава с цяло гърло... как го мразя! Сега запалиха кладата... Обърнаха гръб на Аркоса и гледат насам...

— Елате да се сгреете на пламъците! — Това беше гласът на ескейнския старейшина, назъбен от лудост. — Елате да пламнете! Елате да пламнете! Или ние сами ще ви доведем!

Кърр затръшна кепенците, но през процепите долиташе танцуваща светлина.

— Той гори... гори... — простена старият фермер, надничайки през пролуките. — А някои от тълпата вече идват насам.

Думите му бяха съпроводени от удари по вратата под тях. Сега Лийт можеше да чуе рева на тълпата — див, изоставен звук на стадно опиянение. Не можеха да бъдат различени отделни думи, но посланието им беше ясно. Наистина бяха споходени от огън, ала не от този на Бога, а от огъня на треската.

— Трябва да се махаме — каза Аркосът на Плоня. Обичайно спокоен, сега гласът му трепереше. — Скоро ще разбият вратата. Тя не е проектирана да устоява на обсади.

Сякаш в потвърждение на думите му, от стълбището изникна прислужник с почервенияло лице.

— Търсихме ви навсякъде! Отвън има тълпа...

— Знаем! — тросна се Аркосът на Плоня. — Как да се махнем оттук?

— Не зная, милорд! Галън опита да се измъкне през задния вход, но те го видяха и... и... Разкъсаха го, милорд. Всички сме ужасени.

— Колцина сте? — попита Кърр.

— Обичайният брой на персонала възлиза на петдесет и двама, милорд — бързо отвърна слугата. — Макар че поради непълния състав на Съвета, точ...

— Добре, добре — прекъсна го фермерът. — Ами другите?

— Милорд?

— Молителите! — Нетърпението на Кърр бе видимо за всички.

— Да, цял коридор — небрежно рече слугата. — Но...

— Значи колко е общият брой?

— Към сто и петдесет, милорд. Но молителите няма да са от полза...

— Когато тълпата нахлуе, няма да прави разлика между съветници, слуги и молители, а ще избие всички. Тези молители, за които ти очевидно смяташ, че са без значение, са наша отговорност. В това проклето място има ли някакви оръжия?

Лакеят ги отведе обратно във Външната камера, където се беше събрал персоналът. На пода бе струпана купчина стари мечове.

— Церемониални оръжия — рече ужасеният мъж. — Взехме ги от стените и хранилището на горния етаж. Ще стигнат за половината от нас.

Откъм Желязната врата долетя трополене.

— Нима вече са влезли? — възкликна Лийт.

— Не, това са молителите — отвърна слугата.

— Тогава ги пуснете, за бога!

— Но, господарю, правилата...

— Върви в нужника с правилата! Отваряй вратата или ще те хвърля на сганта!

— Но механизмът...

— ОТВОРИ ВРАТАТА!

Без да каже нищо повече, прислужникът направи знак на още двама от персонала и те задърпаха веригите. Бавно, на тласъци, Желязната врата започна да се издига, сипейки дъжд от зъбчати колела, пружини и прочие елементи. Веднага щом пролуката стана достатъчно голяма, изпод вратата започнаха да пропълзват хора. Лийт се радваше да види изплашени, а не побъркани лица. На два фута от земята вратата застина, прикована от повредения механизъм. Няколко мига по-късно всички молители вече стояха в залата.

— Затворете! — викна Аркосът на Плоня.

— Механизмът е повреден! Опитах се да ви кажа, но вие не ме доизслушахте!

— Трябва да я спуснем — обърна се Аркосът към останалите. — Елате, животите ни зависят от това!

Десет чифта ръце опънаха веригата. В продължение на минута единственият резултат беше стърженето на зъбци. Сетне долетя друг звук — и от друго място. Разцепи се врата, тръшна се на земята. Откъм коридора на молителите долетя рев.

— Идват! — ужасиха се неколцина от залата.

— Бързо, въоръжете се! — обърна се Фемандерак към персонала. Напразно.

Желязната врата започна да се спуска сред стържене, ала прекалено бавно. Още ръце сграбчиха веригата. Потни длани се изплъзваха от брънките, заменени от други. Откъм коридора вече

долиташе тропот на нозе. Металната преграда се спускаше инч по инч, ала бе прекосила само половината от разстоянието до пода, когато първите нашественици изникнаха. Тяло се промуши под вратата, последвано от още едно. И двамата нахлули бяха посечени от слугите, преди да са успели да се изправят. Останалите от тълпата спряха за миг. Разнесоха се крясъци, сетне двадесетина нахлуха едновременно. Желязната врата простена. Кърр изкрещя победоносно, когато преградата внезапно полетя надолу, смазвайки десетина под тежестта си. Късметлиите след тях умряха веднага.

Неколцината от тълпата, успели да преминат отвъд, се оглеждаха страховито. Само стоновете на премазаните им другари нарушаваха тишината. Насреща си метежниците имаха поне шестдесет души, решително грабнали мечове. Някои от заговорниците се обърнаха назад — напразно, защото пътят бе запречен от вратата и премазаните тела.

Внезапно старият фермер изрева страховито, втурна се напред и сграбчи за туниката един от нахлулите.

— Фийрик! — изръмжа той. — За теб е типично да командваш от сенките! Значи накрая реши да даваш личен пример?

Старейшината на Ескейн се бе скрил сред малката група. Той напразно се огледа. Птичето му лице беше пребледняло. Фермерът извади меч.

— Вижте какво е пропъзляло под вратата ни! Змия! Само че без отрова, а много скоро няма да има и глава!

— Не, Кърр, не го прави! — викна Лийт. — Не го убивай! Той може да ни е от полза в преговорите. Иначе не се знае какво ще последва.

— Нямах намерение да го убивам, макар това да е единствената съдба, която той заслужава — отговори Кърр, очевидно затрудняващ се да се владее. — Просто възнамерявам да го отделя от безценния му Ескейн.

По вратата отново затропаха пестници — тълпата продължаваше да настоява да получи Съвета.

— Говори с тях — изръмжа Кърр в ухото на отдавнашния си враг. — Кажи им да се разотидат.

Старейшината плю в лицето му.

Лийт зачака избухването, но такова не последва. Кърр небрежно измъкна носна кърпа от ръкава си, избърса се, а сетне поведе старейшината към една каменна пейка.

— Седни, стари друже — изрече той с необикновено спокойствие. — Предстои ни работа. По-късно двамата с теб ще поговорим.

Фермерът направи знак на неколцина от слугите да не изпускат от очи пленника.

— А междувременно — продължи Кърр, — трябва да избягаме. Бихме могли да проявим по-голямо търпение от това на тълпата, но имаме дела за вършене, които не търпят отлагане. Чакам предложения — рече с по-гръмък глас — относно как бихме могли да напуснем сградата незабелязано.

— А кои сте вие? — попита един от слугите. *И с право*, помисли си Лийт.

— Ние сме новите ви водители — отвърна Кърр. — Лийт, повдигни Джугом Арк. Предполагам това ви е познато? Ние сме пазителите на Стрелата, пристигнала сред нас в най-подходящото време. Фалтанският Съвет ни предостави контрола над града. Преди да продължим, ще направим предаването на властта официално.

И фермерът повика при себе си Лийт и Аркоса на Плоня. Под светлината на Стрелата и шума на сганта, под погледа на старейшината на Ескейн, неволен свидетел, остатъците от Съвета предоставиха властта си на Компанията.

Минути по-късно един възрастен лакей се приближи към Кърр и коленичи пред него.

— Ако разрешите, милорд, бих се осмелил да ви предложа идея. В южната част на сградата има врата, която отвежда...

— Нали тълпата ни е обградила? — раздразнено каза Аркосът на Плоня. — Защо ни губиш времето?

— Попитах за предложения, така че ще го изслушам! — остро каза Кърр. — Научи се да живееш без власт!

Аркосът на Плоня изненадано направи крачка назад, сетне кимна.

— Вратата е много близо до Пиниона, милорд — продължи възрастният прислужник. — На не повече от петдесет крачки. Един бързоног човек би могъл да прекоси това разстояние, преди онези навън да са успели да реагират.

— И тогава какво? — попита Кърр с известна грубост. — С какво ни помага това?

— Милорд, в продължение на петдесет години аз съм този, комуто е поверено да уведомява Пиниона за смяната на караула. А преди мен баща ми е вършил същото — и също тъй дълго. Разполагам с ключ към малка странична врата, която отвежда към камбанарията.

— Камбанария?

— Да, господарю. Смяната бива оповестявана с две иззвънявания. Нима не сте чували? Освен ако не живеете прекалено далеч, разбира се. Но думата ми беше за камбаните. Съществува сигнал за тревога, известен само на малцина, който се използва, за да бъдат призвани стражите в случай на опасност. Ако сигналят бъде даден, войниците ще ви се притекат на помощ.

— На чия? Тяхна или на Съвета? Чия власт биха припознали стражите? — попита Аркосът на Плоня, застанал разкрачен, със скръстени ръце и широка усмивка. — Може би малко прибързахме с церемонията. Изглежда още има нужда от Съвета.

Кърр не му обърна внимание.

— Значи искаш да ми кажеш, че бихме могли да изпратим някого през тази врата и да призовем стражите, които да разпръснат тълпата?

— Да, милорд — кимна възрастният мъж, доволен.

— Кой ще отиде? Нашият храбър посланик от Плоня несъмнено ще присъства, защото изтъкна нуждата си. Маендрага, в този случай една илюзия би ни била от полза. Можеш ли да направиш така, че да видят нещо, което не би ги изненадало? Също така някой умел с меч не би бил излишен, но всички те останаха в стария град или пътуват към владетелите си.

— Не всички — храбро отвърна Грайг. — Аз ще отида, за да пазя магьосника и Аркоса.

Кърр кимна.

— Много добре. Вървете тримата.

През целия път до тайната врата Аркосът на Плоня хленчеше и умоляваше да му бъде спестена честта, но никой не му обръщаше

внимание. Възрастният прислужник им предаде ключа, сетне се поклони и се оттегли. Тримата смазаха резетата и пантите, сетне Грайг откряна вратата — отвън имаше малка група обикновени хора. Те разговаряха помежду си. Несъмнено обсъждаха случващото се вътре в сградата.

— Бог да е с вас — прошепна Кърр, потупвайки немохаймския младеж по рамото. Рязко отвори вратата и отново я залости, когато тримата изхвърчаха навън.

Камбанният звън на Пиниона обявяваше тревога. Началникът на стражата рязко повдигна глава — не бе очаквал, че някога ще чуе този звук. Край него се намираше Аркосът на Немохайм, провиснал туловището си от двете страни на стола, за който беше вързан. Дебелият бе повдигнал глава и с издадена брадичка се бе опитвал да убеди бившия си служител да го пусне. Но при звука на тревогата думите му бяха забравени. Началникът провери още веднъж вървите му, сетне с бърза крачка напусна стаята, оставяйки Аркоса на грижите на двама войници. Бившият председател на Съвета беше затворен в къща, която местно семейство бе отстъпило на Компанията. Този дом се намираше на няколко стотин крачки от навеса.

Началникът се затича към Струърската порта.

— Строй се! — нареди той. Войниците тичаха да се въоръжават. Съжаляваха, че тежките им брони се съхраняват в Пиниона. Само след минути над хиляда бойци очакваха заповедите на своя командир.

Настъпилото оживление не остана незабелязано от онези членове на Компанията, останали в Струър. Манум събуди хауфута, позволил си да дремне. Двамата поеха да търсят началника на стражата, но не откриха нито него, нито Аркоса на Немохайм — използваното за затвор помещение беше празно.

— Сигурно капитанът е взел Аркоса със себе си — отбеляза хауфутът, все още потривайки очи. Ако бъдеше събуден, преди да се е наспал, главата го заболяваше. Но пък разбираше защо Манум бе сметнал за необходимо да го разбуди.

— Предполагам — промърмори Търговецът. — Но щеше да е добре да ни уведоми. Все още не ми се струва удачно да му поверяваме бившия му господар.

Върнаха се при навеса, където Индретт и жената от Ескейн раздаваха остатъците от припасите, предоставени от дарители. Беше се наложило да изхвърлят част от храната, защото се беше развалила. А нуждаещите се не секваха. Впрочем, кисело забеляза Манум, голяма част от тях щяха да се зарадват на даренията дори и да нямаше пожар. Жителите на тази част от Инструър не бяха процъфтявали под ръководството на Съвета.

— Чухте ли камбаните? — попита хауфутът.

— Мислехме, че бият за пладне — каза Индретт.

— Видяхме събирането на войниците. Може би е нещо по-сериозно. Никога не съм чувал камбаните да бият по такъв начин, а ти? — Едрият мъж се обърна към Манум, който поклати глава.

Четиримата се отправиха към Струърската порта, която все още лежеше разбита. Редици стражи заемаха откритото пространство пред нея. Капитанът издаваше отсечени нареждания, готвейки се да потегли.

— Какъв беше този звън? — попита Манум, малко по-сурово, отколкото бе възнамерявал.

— Тревога — напрегнато отвърна капитанът.

— И какво означава това?

— Че Съветът на Фалта по някакъв начин е застрашен. Когато камбаната удари три пъти, трябва да се отправим към Пиниона и да изчакваме заповеди. — Тонът му сякаш цитираше наръчник.

— Но вече няма Съвет. Ами ако това е някаква примамка?

— И кой ще я е устроил? — попита хауфутът. — Деорк го няма, Съветът ни предостави властта, а Аркосът на Немохайм е тук, наблюдаван от капитана.

Началникът на стражата се извъртя към хауфута.

— Не, не е тук. Аркосът е в килията си, охраняван от двама от най-доверените ми хора.

Търговецът бавно поклати глава, зинал.

— Аркосът не беше там.

— Значи е избягал — глухо изрече капитанът.

Индретт и съпругът ѝ въздъхнаха дълбоко.

— Така изглежда. Инструър е в беда.

— Но законът налага инструърската градска стража да се събере при Пиниона, когато прозвучи тревогата. Ако не се явим, това ще бъде

нарушение. Трябва да възстановим репутацията на стражата, не да я разваляме допълнително. Разрешавате ли ми да се подчиня на призива?

— Да, но ние също ще дойдем — отвърна от името на останалите Манум.

Забавянето бе не повече от петнадесет минути, но се оказа сериозно. По времето, когато началникът на стражата се отправяше с хората си към Пиниона, Аркосът на Немохайм вече беше подредил всичко спрямо желанията си. Само му се искаше да разполага с повече хора. Не би могъл да си мечтае за по-добри обстоятелства от тревогата, и то прозвучала толкова скоро сред отстраняването на главния му противник.

И докато началникът на стражата имаше силен и дисциплиниран ум, с двамата му подчинени нещата стояха по различен начин. Аркосът се нуждаеше само от мигове, за да придобие контрол над единия и да го накара да пререже гърлото на другаря си, а сетне да хвърли трупа в канала. След няма и пет минути посланикът на Немохайм вече беше свободен и се смееше над глупостта на противниците си, които не бяха преценили бъдещото развитие на събитията. *Търпението, каза си той, е единствената добродетел, която си струва да бъде развивана.*

Когато се наложеше, Аркосът на Немохайм можеше да се движи много бързо и умело. Бе го доказал на селските идиоти при изкатерването си към водопада. Те не бяха очаквали това! Нито биха очаквали да *изтича* до Пиниона, но той го стори. Атлет в ранните си години, Аркосът разполагаше със скрити ресурси, които можеше да използва при нужда, макар и не безнаказано.

— Привет, войници! — изрева той, докато крачеше към редиците им край Пиниона, без въобще да е задъхан. Петстотин елитни бойци отвърнаха като един:

— Привет, Аркосе!

Петстотин възхвални гърла. А в един момент си мислеше, че никога повече няма да чуе подобно нещо.

— Съветът беше предаден! — кресна Аркосът на Немохайм. — Инфилтраторът Деорк е мъртъв. Неколцина страхливи съветници

предадоха ключовете от четирите палати на шепа северни селяци! Това не бива да бъде допускано!

— Ами Джугом Арк? — долетя глас откъм задните редици.

— Намажи стрела с катран, запали я и ето ти реликва — презрително отвърна Аркосът. Още преди години бе научил, че няма значение какво казва, а как го казва. Войниците черпеха увереност от своите предводители.

— Как можеш да държиш подобна стрела, без да си изгориш ръката?

— Това е последният ти анонимен въпрос! — Времето беше тъй малко. Аркосът не можеше да си позволи да го прахосва в спорове. Но тази размяна на реплики му предоставяше възможност да подсили влиянието си. — Ако знаехме как става, щяхме веднага да разобличим мошеника. Ако беше всеизвестно, всяка година щяха да бъдат откривани стотици Стрели. Сега! Тревогата прозвуча, предстои ни да защитим града. С мен ли сте?

Отговорът беше оглушителен.

Лийт настойчиво се провикна към Кърр и останалите. Бяха се заели да преглеждат купчината оръжия, отделяйки най-добрите. Аз — *оръжейник*, присмя се Лийт. Собственият му меч почиваше на бедрото, напомняйки му за хората, които Лийт бе убил — безименния мъж от Уиндрайз и брудуонския Повелител на страха. Тогава някакъв нов звук привлече вниманието му. Юношата отиде до прозореца, където веднага разпозна тлъстата фигура, застанала пред Пиниона и издаваща заповеди към редиците стражи. Дъхът му секна.

— Къде са останалите? — възкликна младежът. — Защо Аркосът е сам?

Кърр ядно стисна зъби и посочи надясно, където друга сила се задаваше по Витулианската алея.

— Защото по някакъв начин е избягал. Вижте! Началникът на стражата приближава, водейки онези от войниците, които преминаха на наша страна. Какво е станало? Защо Аркосът на Плоня не е поел контрол над стражите? Тук има някаква измяна.

— Не виждам как — отговори юношата. — Грайг не би го допуснал.

Фермерът се изсмя.

— Не би. Той боготвори земята, по която крачиш.

— Не искам да бъда боготворен — изръмжа Лийт. И за момент се зачуди: дали Грайг чуваше неговия глас в главата си?

С появата на началника на стражата ситуацията стана неимоверно обърквана. Лийт и останалите бяха затворени в Съвещателната зала, заобиколени от следовниците на Ескейн и Еклесията — първите още не можеха да проумеят, че са останали без предводител. Тези две групи, наброяващи общо към три хиляди, на свой ред бяха заобиколени от войниците, наброяващи половината от тази бройка. За пръв път от клането пред Залата на знанието стражниците се събираха. Но не бяха единни — Аркосът на Немохайм нареди на петстотинте си войници да нападнат останалите стражи. Бойците неохотно се вкопчиха едни в други. Само че началникът на стражата нареди на хората си да се оттеглят и ги хвърли срещу обградилите палатата граждани. Няколко мига напрегната мисъл го бяха довели до заключението, че именно Съвещателната зала е целта му. Изникналите от Пиниона стражници не бяха обявили тревога, а само се бяха явили в неин отговор. Опортюнистът от Немохайм само се бе възползвал от ситуацията. Значи тревогата беше дадена в отговор на заплахата от онези, обградили сградата, в която бяха отишли бившите съветници и северняците. За доброто на реда, града и Фалта, момчето със Стрелата трябваше да бъде защитавано.

Опитният капитан постави ариергард копиеносци, които да защитават гърба на хората му от силите на Аркоса. Знаеше, че тези отбранители няма да издържат дълго, може би само минути. Останалите си хора хвърли във вихрена атака. Войниците се забиха като клин в редиците на най-близките врагове, които се случиха от Ескейн — и които сега знаеха, че водачът им се намира вътре в сградата.

За заговорниците от Ескейн следващите няколко минути бяха изпълнени с объркване и страх. Тримата оставащи старейшини настояваха за различни действия. Двама от тях започнаха да си крещят наред бойното поле, докато край тях техните приятели, синове на хората, с които бяха израснали, умираха. Бройката на погиналите растеше за секунди. Десет, двадесет, петдесет. Къде беше председателстващият старейшина? Защо всичко се развиваше толкова

различно от очакванията на градени с години планове? Как можеше да се сгромолясва тъй бързо?

С Еклесията нещата стояха дори още по-зле. Макар и визионер, Отшелникът осъзна, че в голяма степен бе разчитал на ескейнския старейшина да организира хората. Но той неразумно бе изчезнал вътре в сградата. Някои казваха, че бил премазан от Желязната врата, други — че бил пленен. Първоначалният замисъл целеше да завладеят четирите палати преди някой да е осъзнал какво се случва, само че не очакваха северняците да ги изпреварят. Старейшината на Ескейн се бе опитал да ги примамва навън. Изгарянето на Аркоса бе породило известна вина у Отшелника, но той се бе успокоил с мисълта, че понякога нечия смърт е наложима, за да спаси други животи. И жертвата щеше да е оправдана, ако северняците бяха излезли.

Но те не го сториха, така че Отшелникът се беше озовал начело на объркана и разделена сила, пленена между сградата и градските стражи. И войниците се приближаваха право към него. Пророкът бе заобиколен от група от най-добрите бойци на Еклесията, които бързо се топяха пред него. Ревът на битката се сведе до викове, ругатни и предсмъртните писъци на хора, с които бе споделял мисли и трапеза. Които сега умираха пред очите му. Войниците напредваха със сурови лица, размахвайки мечове с бързи и ефикасни движения. Един от тях впери поглед право в него. Намираше се на не повече от десет крачки, които прекосяваше бързо. В този миг мъжът със синя роба осъзна, че не е въоръжен. Някъде от лявата му страна долетя съскане. Остра болка в левицата го повали на земята — стрела се бе забила над лакътя му. Агонията се усили десетократно. Болката от раняването го изтръгна от мистичния му свят на видения и грубо го блъсна обратно в реалността. Той събра полите на робата си и затича, без да обръща внимание на виковете на следовниците, които оставяше да измират на бойното поле.

Това, което най-силно отвращаваше Лийт, наблюдаващ безпомощно отвисоко, беше миризмата. Още от съвсем малък играеше с приятелите си на войници. И винаги мечтаеше за слава. Как покосява вражеските редици, сразява предводителя им, как хората скандират името му. Но никога не си беше представял противната миризма на

битка. Телата не би трябвало да смърдят така, но те го правеха. Обезобразени, кървящи, сипещи вътрешности; стенещи, пищящи, умиращи. И всичко това сред поразителна воня.

В това няма никаква слава.

Без да каже нищо, той загърби прозореца и пое по коридора към малката странична врата. Отвори я, без да обръща внимание на протестите на Кърр и останалите, които не можеха да сторят нищо, за да го спрат. Сякаш думите им въобще не достигаха до него, не игнорирани, а несъществуващи. Младежът излезе под лъчите на слънцето, сред сражението, сред миризмата, сред крясъците, пищенето и риданията. А Джугом Арк започна да усилва блясъка си, докато не изпълни всички очи. Онези от сражаващите се, онези, които впоследствие бяха останали живи, разказваха за призрачен силует, изпълнен със светлина, който крачел сред битката, сякаш дошъл да събере душите на погиналите, за да ги отнесе в отвъдното. Той крачеше край бягащи следовници на Еклесията. Те спираха и се обръщаха, загледани, а някои от тях си спомняха първия път, когато го бяха зърнали.

Сега на бойното поле прехвърчаха и стрели, излитащи от стрелците на Аркоса на Немохайм. Бойците на капитана носеха леки брони и бяха беззащитни. Един от залповете надхвърли целта си и прониза редиците на Еклесията. Очи се обърнаха към небесната заплаха. Сражаващите се и от двете страни следяха полета на стрела, насочена към сияйната фигура, понесла Джугом Арк. Изстреляната стрела не може да стори нищо: перата и стволът ѝ се разпаднаха на пепел, а обезформеният наконечник издрънча на земята. Един мъж бързо го повдигна с крайчеца на наметалото си — нова свещена реликва.

Лийт продължаваше да крачи сред бойното поле, сияен като мъстящ ангел, прекрачващ ранените, без да го е грижа за размахваните край него копия и мечове. Вървя, докато достигна малко възвишение, на което се покатери, стъпил здраво, сякаш да устои на невидима буря.

— Спрете! — извика с гръмовен глас, пронизал сърцето на битката. — СПРЕТЕ! — повтори, разперил широко ръце.

Всички гласове утихнаха.

Без един. Аркосът на Немохайм знаеше, че това е последният му шанс, затова кресна на хората си да продължат с атаката. Почти бяха

разкъсали издигнатата срещу тях отбрана! Ала войниците му, до един суеверни люде, вече не го слушаха. Върху един нисък хълм наред битката стоеше омразното момче със Стрелата. Стрелата, която по право принадлежеше на Аркоса! Джугом Арк, немохаймската реликва, по право собственост на потомците на Бюрей!

Изревавайки вбесено, Аркосът на Немохайм напусна битката.

ГЛАВА 8

ВЛАДЕЛЕЦ НА ИНСТРУЪР

Новините за оттеглянето на Съвета се разпространиха из града по-бързо и от неотдавнашния пожар. Още по време на битката се беше събрала тълпа. Имаше стотици свидетели, които се кълняха във внезапната поява на Джугом Арк, изникнала, за да сложи край на сражението. Историята за стрелите, изстреляни към момчето, но вместо това погълнати от огъня, се разчу бързо. Слуховете прерастваха в истории, на сънища биваше придавано значение. Еклесията подчертаваше свръхестественото, Ескейн говореше за героичното. Скоро всички граждани знаеха за Джугом Арк, реликвата на вековете, и дойдоха да съгледат славата ѝ.

Затова целият град присъства на обявяването на новите предводители на града, състояло се две седмици след Битката при четирите палати. Обширното открито пространство пред Съвещателната зала, неотдавна станало свидетел на битка, сега бе заето от стотици ликуващи граждани, облечени в ярки цветове и съответстващо настроение. Нямаше значение, че новите предводители не бяха представители на шестнадесетте кралства. Хората все така се радваха. Всъщност дори по-гръмко от обичайното. Старият Съвет бе мразен в рамките на най-малко поколение. С високи данъци, спиращи търговията и разрастването на бизнеса (поне така говореха търговците), с постепенното занемаряване на пътища и канали, с полицейските часове и побоищата, с оправдано страховитата репутация на Пиниона и откритото преследване на Часовоите, принудени да минат в нелегалност и да образуват Ескейн, Съветът не даваше поводи да е обичан. Но с оглед на безскрупулните мерки, които бяха посрещали гласния израз на каквото и да е недоволство, това отношение, макар и повсеместно, биваше споделяно само с най-близките и зад затворени врати. За мнозина от местните Инструър се бе превърнал в сиво и опасно място.

Поради тези причини обявяването се проведе сред тържествена атмосфера. Дори болните се бяха надигнали от креватите си, за да съзрат мъжете и жените от севера, които бяха дошли, за да спасят Инструър от Съвета. Възрастните лежаха на носилки, деца стискаха здраво ръцете на родителите си, бебетата бяха заели привилегировани позиции върху гърбовете на майките си, а за ранените в битката бе запазено специално място в предните редици на тълпата. В ъглите на площада изникнаха импровизирани пазари, макар че единствено продавачите на цветя и реликви се радваха на известен интерес. Всичко друго бледнееше пред Джугом Арк. Сред тълпата се движеха търговци на храна и напитки, предлагащи стоката си на онези, които бяха забравили да се подкрепят. А вътре в сградата имаше набързо издигната сцена, където градските първенци и хиляда специално подбрани гости с нетърпение очакваха началото на церемонията.

Лийт също беше нервен, оглеждайки събраната тълпа. Все още съществуваха неща, които можеха да се объркат. Последните две седмици се бяха слели в светкавична поредица събития, която не му бе оставила време да си почине. А и не всичко се беше развило добре. Още помнеше вечерта преди шест дни, когато самият крал на Строукс се беше срещнал с Компанията. Владетелят беше ядосан, че е принуден да напусне Мерциум и да дойде при тях като някакъв молител. Той бе заявил верността си към Фалта и, без да се вслушва в съветите на Компанията, бе заповядал на съветниците си да проверят истинността на Стрелата. Тази проверка доведе до няколко изгорени ръце, които Лийт бе излекувал. По-точно Джугом Арк бе излекувала. Кралят бе побързал да заяви, че е убеден, бе изразил готовността си да съдейства (макар и да не призна властта им), бе обещал десет хиляди бойци за армията и предостави списък с имена, от които да изберат следващия строукски Аркос. *Защо кралете са тъй упорити до глупост*, чудеше се Лийт.

— Не се доверявам на този човек — бе казал хауфутът.

— И с право — рече Манум. — Той заемаше челно място сред изменниците, които ми изброи Рушителят. Каквото и да беше казал кралят сега, нямаше да ме убеди.

— Но той се е покаял — тихо бе казал Хал. — Докога ще отказваме прошка на онези, които молят за нея?

Този братов коментар беше вбесил Лийт. Кралят на Строукс беше наивен и горд мъж, с типично аристократични поведение и морал, който показваше, че ги смята за селяни. Макар те да бяха точно това. Кралят не се бе извинил, не беше признал за предателството си, не бе показал и частица скромност. Къде беше покаянието, което съзираще Хал?

Това беше типично за сакатия. Неговата доброта се застъпваше с наивност. Готовност да съзира само добрите черти и да вярва, че всеки може да се промени, стига да му бъдат обяснени грешките. Бе се отнасял по такъв начин с Аркоса на Немохайм, а сега и с краля на Строукс — хора, необратимо обгърнати от зло. Бе се отнасял така и с Ахтал, в дните преди брудуонецът да се е доказал. Какво следваше? И към самия Рушител ли щеше да проявява снизхождение?

А може би това не беше наивност. Може би изпитваше неутолима нужда да парадирва с добротата си пред всички, във всеки един удобен момент. Разновидност на цинизма, ограничила интерес до признаването на собствената му доброта. Никаква мисъл относно последиците, които подобно сляпо доверие щеше да има. Да окуражава хората да мислят позитивно, дори и когато отвъд портите се събират врагове. Да не признава вина, дори и когато му бъде показано, че неговите действия са предизвикали появата на тези армии...

— Време е, момче — изрече груб глас. Допирът на старческа ръка го изтръгна от мислите. — Чакат.

Лийт въздъхна и оправи одеждите си. Искаше да носи старите си дрехи, онези, които Кроптър им бе дал в началото на пътуването. Само че те бяха прекалено топли за слънцето на късната есен по тези места. Пък и майка му настоя да се облече подобащо.

Той неохотно пое по стълбите към Външната камера. Лилавата му роба се стелеше назад, а лъскавите черни ботуши затрополиха по стълбите, привличайки стотици очи отгоре му. По-точно не към него, а към Стрелата, проблясваща в дясната му ръка. Лийт оправи жилетката си и рюша, който неприятно дразнеше кожата му. Представи си как пропуска да уцели някое стъпало и прелита остатъка от стълбището, за да рухне в подножието му пред очите на всички събрани.

Членовете на Компанията и слугите, по-голямата част от които служители на предишните съветници, го последваха през залата. Хал бе настоял, че от прислугата ще има полза. Макар не всички от лакеите

да бяха без вина, никой друг в града не познаваше бюрократичните тънкости и табиети. Невинността и вината щяха да бъдат определяни по-късно, като виновните щяха да получат втори шанс.

Хал с неговото неизменно опрощение!

Лийт залитна, настъпвайки крайчеца на робата си. За един ужасяващ момент помисли, че ще падне, но успя да възстанови равновесие, без някой да го е забелязал. *А може би всички са видели, призна си Лийт, но никой не каза нищо. Като че биха посмели! Страх ги е от Стрелата.*

Никой от групата не носеше тежки ботуши. Само неговите крачки отекваха из залата. Естествено, това бе сторено умишлено, за да насочи цялото внимание към него. *И има ефект*, отбеляза си Лийт, докато внимателно се изкачваше по стълбите на дървения подиум, кимвайки на първенците от двете му страни, както му бяха казали. Младежът спря на уреченото място и видя, че някой е указал точната му позиция, очертавайки стъпалата на ботушите. Ядосан, той умишлено застана малко встрани. Това означаваше, че следващите го изпитваха известни затруднения, докато достигнат местата си, но него вече не го беше грижа. Пак нарочно остана на място няколко секунди по-дълго от указаното — един кос поглед към Кърр показва, че фермерът го пронизва с режещ поглед — и едва тогава седна на единствения празен стол.

Церемонията започна, но Лийт беше прекалено вбесен, за да обръща внимание. *Аз съм дете. Облечи това, облечи онова, застани тук, направи това, носи стрелата, спаси Фалта. Отнасят се с мен като с дете.* Води ни, води ни, бяха казали, а после, когато сам бе решил да се сдобие с верността на Аркоса на Немохайм и когато бе приел посланиците, всички го бяха критикували. И отново бяха започнали да вземат решения, без дори да се посъветват с него. *И сега ще бъде същото.* Тълпата също умоляваше да бъде водена. Личеше в очите на събраните. *Всички са се вторачили в Джугом Арк. Но щом им кажа какво да сторят, те ще намерят причина да не го направят и ще си вършат каквото са си намислили. Е, какъв е смисълът?*

— Лийт! Лийт! — Гласът на майка му го изтръгна от вгълбеността. Едва сега Лийт забеляза мърморенето из залата. Той се извърна и видя, че всички са се отдръпнали от него и че седи сам.

Погледна надолу към ръката си — Стрелата блестеше като слънце, обгаряйки пода. Всеки момент можеше да избухне пожар.

Аркосът на Плоня предпазливо се приближи напред и се обърна към нервната публика.

— Както казвах, не съществува никакво съмнение в силата на Джугом Арк! Виждате сами как тя блести в отговор на нуждата ни! Бившият Съвет предава водителството на Инструър на Лийт Манумсен и неговата Компания следовници. Говорих ви за измяна. Обясних ви как самият фалтански Съвет бе започнал да изпълнява волята на Рушителя. Разказах ви историята за пристигането на Стрелата. Верен на дълга си предупредих колко близо до разрухата се намира Фалта. Вие сами съзирате колко тежко е положението ни: Джугом Арк не би изникнала след две хилядолетия, ако не беше така.

Затова нека се изправим като един, обединени от присъствието на Стрелата, докато Лийт Манумсен се намята с предводителската мантия.

Аркосът се обърна към северния младеж, чието по принцип дружелюбно излъчване сега бе станало някак заплашително, и каза:

— Лийт Манумсен, ще ни поведеш ли?

Ако Джугом Арк бе блестяла силно преди, то това, което стори сега, не можеше да се опише. Огънят се разгърна нагоре и настрани. Представителите на Инструър се разбягаха от сцената. Лийт се изправи на крака: в ръката си държеше огън, а зад гърба му се издигаше сянка. Той пристъпи напред, сякаш стъпквайки враговете на Фалта под подметките си, без да обръща внимание на обгърналия го пламък.

— Ще ви поведе — отговори той. Всяка дума беше пламък, който ревешком разтърси залата. От тавана се отрониха пращинки.

— Сега ще поставя мантията на раменете ти — храбро каза Аркосът на Плоня. Той пристъпи напред, понесъл кървавочервената одежда, но не можеше да се приближи на по-малко от три крачки.

— Остави я — каза Лийт. Някъде в задната част на обширното помещение декоративна броня се срути с метален грохот.

— Но церемонията изисква... да, милорд — каза Аркосът, остави мантията на пода и бързо се отдръпна към един от ъглите на платформата.

Лийт стоеше изправен. Някак — никой не можеше да каже по какъв начин, дали заради магия, или защото блясъкът на Джугом Арк беше прекалено ярък за смъртните очи — мантията бе обгърнала раменете му само след миг.

— Ще ви поведат — повтори той. Един от столовете падна от подиума. Неколцина, прекалено изнервени, избягаха от залата.

— Ще ви поведат — изрече Лийт за трети път. — Не защото искам, а защото трябва. Не ми е предоставен избор. Задачата ни може да е безнадеждна. Мнозина от вас ще погинат, преди тя да е съзряла края си. Аз самият очаквам да умра. Един от най-близките ми хора вече погина!

Помещението се разтърси отново. Голямо парче мазилка се отрони от тавана, като падна досами хората.

Овладейвайки се, обгърнатият в огън Носител продължи.

— Също като мен, през задаващите се дни на ужас вие не ще бъдете способни да вършите желаното. Ще отнема синовете и дъщерите ви, за да нахраня с тях ненаситния бог на войната. Ще увеличи данъците ви, за да укрепя стените. Ще се опитам да бъда справедлив, няма да фаворизирам никого. Собственото ми семейство ще бъде на предната линия. Но няма да проявявам търпение към онези, които застават насреща ми. Не изисквам мълчаливо съгласие. Кажете ми в лицето, че не одобрявате вършеното от мен. Но не ми пречете. Задачата ми е да ви спася, не да ви унищожавам. Не искам да бъда рушител.

Лийт отстъпи назад. Сиянието на Стрелата избледня, пламъкът изчезна. Скоро тя проблясваше съвсем леко в ръката му. Следващата част от церемонията, поне така му бяха обяснили, беше символичното предаване на ключовете. Това официално превръщаше членовете на Компанията във временен Съвет. Само че никой не помръдваше. Хиляда души стояха неподвижни, втрещени от повелителното могъщество на гласа, който току-що бяха чули.

Най-сетне някакъв възрастен мъж от предната редица се изправи на крака, покланяйки се към платформата. *Кланя се на мен*, осъзна втрещено Лийт. Сетне мъжът се обърна и напусна залата. Последва го друг. После се изправи жена и направи реверанс. Само след мигове примерът им бе подет и от оставащите присъстващи. И всичко това ставаше сред пълно мълчание.

Когато във Външната камера останаха само членовете на Компанията и техните слуги, хауфутът се изкачи на подиума и отиде при Лийт.

— Защо беше всичко това, синко? Бяхме говорили за нещо съвсем различно! Искаме да ги окуражим да застанат зад нас, не да ги изплашим до смърт. С какво постъпката ти се различаваше от методите на Деорк? И освен това не бяхме официално обявени за Съвет. Ще трябва да назначим нова церемония.

Междувременно Кърр също се бе приближил.

— Не смятам, че това има някакво значение, друже. Нима наистина мислиш, след това, което видяхме, че някой ще си мисли за Съвета? Самият Бог не би могъл да бъде по-впечатляващ, момче! Ако в онзи момент ми беше заповядал нещо, каквото и да е, щях да го изпълня.

— Това... това не бях аз. Не бях аз! — промърмори Лийт, като не поглеждаше спътниците си в очите. — Зная, че не трябваше да казвам такива неща. Не зная какво стана.

— Стига с тези глупости за Стрелата, обземала ума ти — изръмжа хауфутът. — Това е само стрела, която пламти, нищо повече. — Но докато говореше, погледна към дясната ръка на Лийт, сетне погледна към собствената си десница.

— Който и да е бил, каквото и да се е случило, не мисля, че навреди — усмихна се Фемандерак. — Никой не очаква от теб да я контролираш. На Първородните са им били необходими години, за да овладеят Огъня на живота у тях самите. Струва ми се, че това е същото. Но ти трябва да научиш за Огъня, Лийт. Трябва да научиш за Фуирфада, неговия път. Мога да те науча. Убеден съм, че присъствието ми тук се дължи именно на това.

— Не е навредило? — Манум изглеждаше ядосан. — Току-що заплашихме гражданите на Инструър със Стрелата. Нима би имало нещо, което ще затрудни отношенията ни повече?

— Аз пък си мисля, че няма да има толкова затруднения — тросна се Кърр. — И не съм сигурен, че Лийт е заплашвал някого. Той каза само, че ни предстоят пожертвователни дни. Някой смята ли, че това не е така? Знаех си. Просто го каза по-властно.

Фермерът погледна към десницата на Лийт, който повдигна Стрелата в отговор.

— Що за оръжие е това? — замисли се на глас възрастният мъж. — Какво може да прави? Какво още не знаем за него? — Той премести погледа си към очите на Лийт. — Най-важното, което можеш да сториш през следващите седмици, момче, е да слушаш Фемандерак. Възможно е в ръката си да стискаш оръжието, което може да спаси Фалта.

Компанията прекоси коридора на просителите. Кърр бутна високата дървена врата, отвъд която ги посрещнаха лъчите на слънцето и гръмовното ликуване на тълпата. Оживлението се разстла, предизвикано от появата на новия Съвет. Фемандерак весело помахаше, предизвиквайки нов рев. Останалите членове на Компанията — на Съвета, напомниха си — също се присъединиха към него. Тълпата им направи път, утихвайки само когато спряха при импровизирания паметник на погиналите в битките от последните три седмици. Сетне чужденците отново продължиха. Лийт видя как проходът зад тях се затваря — хората горяха от желание да ги зърнат. *Всичко това е нелепо*, помисли си той. *Само преди месец никой от тези хора не би си направил труда да ни погледне.*

Наслаявалата се с дни умора още не го беше напуснала. Дори в долината на Нюм и в Джорам не се беше затруднявал толкова. Тогава му се налагаше да се съсредоточава само над едно нещо. А тук имаше толкова много хора, с които трябваше да се среща, толкова много съветници и неща за четене — и за всичко трябваше да избира от няколко решения. Накрая най-уморителната част от делото им бе отминала: бяха насочили вниманието на Инструър — и голяма част от Фалта — към брудуонската заплаха. Лийт копнееше за почивка. Реши, че един следобед в квартирата им, където да прекара времето си на спокойствие в размишления — или по-скоро в дрямка — е нещо, от което отчаяно се нуждае.

В този миг от тълпата изскочи стражник, който се хвърли в краката им. Войникът дишаше тежко, беше тичал с все сили.

— Задава се армия... огромна армия... прекосява Дългия мост! Странни хора с коне и ужасяващи скотове! Трябва да съберем войската! — Мъжът се подпря на ръка, за да си поеме дъх.

— Бийте тревога! — ревна началникът на стражата. Моментално двама от хората му се завтекоха към Пиниона, намиращ се на няколко стотин ярда. Тълпата се пръсна, макар и не без неколцина съборени.

Армия пред портата. Мисълта се въртеше някъде около ума на Лийт, сякаш неспособна да си проправи път. Не я допускаше друга мисъл: *всичко досега е било напразно.*

Началникът на стражата изпрати група войници към Струърската порта. Те се затичаха с ясното съзнание, че може би отиват към смъртта си. Други бяха изпратени да приготвят коне, макар че вероятно беше късно да се изпрацат конници. Въпреки това той се впускаше в изпълнението на всяка идея, която го сподолеше. Капитанът намръщено погледна към Пиниона. Вече би трябвало камбаните да са зазвънели.

Пътуването до Инструър, после на юг към Кантара. Лийт си припомняше лицата на загиналите: Уайра, Парлевааг, Илион, Стела. Погинали напразно. *Отвъд стените има армия, а ние сме пленени тук.*

Тълпата бързо се пръскаше във всички посоки. Лийт нямаше представа какво са научили събраните, не се и замисляше за тях — до такава степен беше вцепенен от новините. Някой — Фемандерак — го сграбчи за ръката и го задърпа на север, към Иннската порта. Не чуваше думите на високия философ — навсякъде крещяха. Лийт прокле гласа, довел го тук, после седна на калдъръма и уморено отпусна глава в ръцете си.

— Лийт!

Това беше гласът на майка му, но звучеше приглушен, сякаш тя се бе омотала с одеяло.

— Всичко е наред!

Той отвори очи. От дясната му страна стоеше Иннската порта, залостена. Членовете на Компанията се бяха подредили около него. Някои от тях изглеждаха притеснени.

Посрамен, юношата се изправи.

— Какво стана?

— Ела, Лийт — меко каза Фемандерак. — Трябва да видиш нещо.

Младежът последва приятеля си, макар крачката му все още да беше несигурна. Двамата се отправиха към най-близкото стълбище и се изкачиха на върха на стената. Лийт тръсна глава и се загледа към полята на Деювър, ширнали се отвъд Алениус.

На отсрещния бряг действително се простираше армия. Но това, което привлече вниманието му, се намираше право под него: четири дребни фигури, които подскачаха и зовяха името му. Две от тях бяха обвинили ръце около раменете на видимо пияния Фарр. Фемандерак се засмя топло, сочейки шокираното Лийтово изражение на останалите от Компанията, които също се присъединяваха към тях на стената.

— К-какво? — можа да промълви Лийт.

— Северната *лозианска* армия! — обяви звънко даурианският философ. Лийт се вгледа по-внимателно и можа да види урусите, кожите и многобройните цветове, които говореха за фодрами, фенни и уайдузи. Знаеше, че съзира чудо. Фемандерак се доближи до него и тихо добави: — Но те не се наричат така. Пристигат точно навреме, за да се присъединят към нас в похода ни на изток. А най-магичното от всичко е, че са били доведени тук от лозианомразец!

Отново се разнесе безгрижният му смях.

Когато членовете на Компанията изскочиха през откrehнатата порта и прегърнаха приятелите си от леса Уитвества, а после се присъединиха към техните песни и танци — за изненада и веселие на местните, които гледаха от стените — изглеждаше, че везните са се наклонили в тяхна полза и сразяването на Рушителя е само въпрос на време.

Празненствата едва бяха започнали, когато разтревоженият началник на стражата привика Лийт при себе си.

— Не исках да тревожа останалите — каза тихо капитанът. — Но нещо неприятно се случи в Пиниона.

След кратък размисъл Лийт взе със себе си Кърр и хауфута, който не се зарадва особено, защото бе забелязал раздаваното говеждо, и се върна в града. Пинионът се намираше на половин час път пеша, но за Носителя на Джугом Арк взеха кон, защото той все още се чувстваше отслабнал.

Докато приближаваха ниската, дългнеста сграда, Лийт видя групички стражи, които нервно гледаха към него и Стрелата, сякаш изчакваха да видят каква ще бъде реакцията на новите предводители.

— Изглежда някой се е възползвал от церемонията по встъпването ви, за да нападне Пиниона — каза началникът на стражата. — Един от каналите е бил насочен към тъмницата.

Капитанът поспря край капака.

— По-добре се възползвайте — рече той, посочвайки към застанал наблизо войник, който държеше кърпи. Началникът на стражата взе една и я омота около долната част на лицето си. Тримата северняци последваха примера му и когато бяха готови, войникът повдигна капака.

Вонята беше невероятна. Лийт веднага почувства как очите му се насълзват. Отвратен от гледката на отходните води, юношата стисна очи.

— Помня, че оковахме изменилите Аркоси долу — рече Аркосът на Плоня, който също се появи. — Предполагам последните им мигове са били особено неприятни. — Той се стараеше да потиска усмивката си.

— Колко затворници имаше в подземиеето? — попита Лийт, все така отвратен.

— Не сме сигурни — отговори началникът на стражата. — Аз се поинтересувах от същото и изпратих да проверят документите в Съвещателната зала. Пише, че подземиеето побира до двеста души.

— Това е убийство! — промърмори Лийт. — Колкото и да са заслужавали смърт тримата предатели, долу е имало и много други, които не са.

И той се обърна към Аркоса на Плоня. Двамата се гледаха в очите.

— Милорд, тази постъпка нашепва за Аркоса на Немохайм — каза капитанът в ухото на Лийт. — Несъмнено би поискал да отмъсти на Аркосите, които са посрещнали прогонването му с радост. На всички тях. — Той се обърна към Аркоса на Плоня, който сега изглеждаше разтревожен. — Трябва да е подготвил някакъв план. Но преди да го изпълни, ще иска да си отмъсти за всички обиди, които е понесъл. Сънят ми нямаше да е лек, ако бях представлявал част от Съвета по времето на Деорк.

— Искам да бъде намерен — каза Лийт. Разяждаше го гняв. — Искам да бъде открит преди да тръгнем за Просеката. Не бива да оставяме врагове в града, когато напуснем. В името на огъня, трябва да бъде намерен, преди да е причинил още смърт.

— Да, милорд — отвърна войникът.

— Но преди да направя каквото и да било, трябва да поговоря с един човек. Достатъчно дълго отлагах това.

Кърр и хауфутът се спогледаха объркано, но не им оставаше нищо друго, освен да последват младия си водител, който се отправяше обратно към портата на стара Инна.

Поне Стела не е била долу, каза си Лийт, докато поемаше на север по Витулианската алея, загърбвайки коня си. Поне бях достатъчно разумен да проверя Пиниона миналата седмица. Където и да е тя, каквото и да ѝ се е случило, поне не е погинала в тази ужасна тъмница.

Стела премигна и се огледа. Току-що бе изникнала от дълбока, камениста пещера. Може би наоколо щеше да намери нещо, което да ѝ е от полза, а може би наблизо живееше някой, който да ѝ помогне... но не виждаше нищо от това. Пред нея се простираше обширна заснежена равнина, блестяща под лъчите на слънцето. В далечината хълмове се допираха със стоманата на небето. Зад нея, тласкащо я напред, се долавяше раздиращото присъствие на Неумирация. *Довел ме е тук, за да направи смъртта ми по-мъчителна. Бях готова за смърт сред мрака, но не и на открито!*

Тя бе тласкана напред единствено от волята му. Очите ѝ още не бяха привикнали със слънцето. Светлината изглеждаше някак различна. Причиняваше ѝ болка. Дали пък проблемът не беше в нея самата? Предвид това, което бе изтърпяла, напълно вероятно.

Постепенно тъмното петно сред равнината придоби по-ясни очертания. Сърцето ѝ се сви. Армия. За която девойката знаеше накъде е отправена.

Рушителят я отведе на скалиста платформа, откъдето се виждаше последното учение на бойците му преди потеглянето. Хиляди бяха събрани долу, пред двамата.

— Вдигни ръката ми — нареди той. Стела се подчини, без да мисли, потръпвайки при допира. В отговор войниците изреваха, сетне започнаха тренировката. Маршируваха наляво и надясно, разделяха се и отново се събираха със смразяваща прецизност, раздираха равнината с виковете си.

Цял ден армията демонстрираше умения пред своя господар. Стела държа ръката на мъжа в тъмна роба, докато нейната собствена ръка не можеше да издържа повече и девойката се отпусна върху студения камък, измъчвана от главоболие. Но не ѝ бе позволено да почива. Силата му я накара да се изправи и отново да издигне ръката му. В агония на изтощение, тя намери сила да продължи да се подчинява. Не се осмеляваше да мисли откъде идва тя, какво щеше да ѝ причини. Деорк подробно ѝ бе разказвал как Рушителят събира сила, за да използва магията си.

Когато слънцето се скри и мразът на тукашния климат започна да се усеща болезнено, Неумиращият най-сетне ѝ позволи да отпусне ръката му. Той се смя, докато тя се свличаше на земята, сетне я издърпа права с единствената си ръка.

— Ето моята работна ръка! — провикна се той. — Ето бъдещата ми съпруга!

Стела усети погледите на всички войници върху себе си. Под приветствието на петдесет хиляди гласа девойката от Лулеа потъна в несвяст.

Фарр действително беше пиан, за пръв път в живота си. Две седмици в присъствието на фодрамите бяха го накарали да изостави резервите си и сега също надигаше пенливите им халби. Той весело приветства приятелите си от Компанията. На лицето му имаше неизменна усмивка, а гневът му беше изчезнал.

Непрекъснато разказваше на Компанията как срещнал *лозианската* армия северно от Деювър, като не се уморяваше възторжено да описва пеенето под лунна светлина. Говореше за приятелите си сред фодрамите и за онези сред фенните и уайдузите, с които се беше сприятелил. За собствената си роля винаги говореше със смях, сякаш се бил изгубил, преди да попадне на тях, а четиримата фодрами се смееха с него всеки път, когато разказваше това.

— Бих искал да попитам нещо — каза му Перду, но Фарр не го слушаше. — Как така врагове крачат заедно? — Фенните не се отказваше. — Как така уайдузи и фодрами спят в един лагер? — Братовчед му само се засмя и му предложи халбата си. Накрая Перду се отказа и възкликна: — Ще говоря с вожда си. Къде е той?

— На другия бряг, заедно с останалите предводители, чака покана да влезе в града — изрече женски глас зад него, омаен глас, говорещ език, който Перду не бе чувал от месеци. — Ще говориш ли с мен?

— Халдемар! — Перду вихрено се извъртя и прегърна съпругата си. — Ти тук! А момчетата...

— У дома във виддата, където и трябва да бъдат. Където и ти трябваше да бъдеш. Ела и говори с мен, съпруже, и ми кажи не ти ли се полага наказание, задето стоя далеч от мен.

Думите ѝ бяха остри, но и игриви. Не можа да каже нищо повече, защото Перду я притисна към гърдите си.

Лийт ги подмина, насочил ума си само към един човек. Той отиде до брат си, който тихо разговаряше с родителите си и Ахтал, и го сграбчи за рамото. Докато сакатият се обръщаше, през ума на Лийт пробяга мисъл. *Кога го докоснах за последно?*

— Лийт! Точно говорехме...

— Ти друго не правиш! — тросна се младежът, придърпвайки брат си встрани. Ахтал навъсено ги гледаше как се отдалечават, сетне се обърна и каза нещо на Манум. Търговецът кимна и отиде да търси Кърр и хауфута.

— Лийт, какво... — поде отново Хал, но брат му пак не му даде възможност да се изкаже, а го остави да седне на една бъчва, поставена близо до реката.

— Какво е станало ли? — процеди той. — Нищо особено, само двеста мъртви, убити по унизително гнусен начин от Аркоса на Немохайм. — *Не поглеждай в лицето му, не се отвличай в спорове.* — Това е човекът, с когото ти имаше споразумение, Хал. Ти знаеше, че той е предател и убиец, който не ще се поколебае да ни предаде при първа изникнала възможност. Защо не го уби в пустинята, както е заслужавал?

— Лийт, няма значение какво е правил преди, той заслужаваше...

— И не започвай с приказките за чест, прошка и жертва! — изръмжа Лийт. — Ти винаги си намираш оправдание за въздигнатите си дела. Двеста души са мъртви, Хал.

По лицето на сакатия пробяга измъчено изражение, може би породено от някакви съмнения. Лийт се опиваше от гледката.

— Не мислех, че би сторил подобно нещо. Но дори и така, беше правилно да му дадем шанс. — Но Лийт беше убеден, че зад тези думи на Хал е съзрял несигурност.

— Не е било правилно. Не е заслужавал шанс. Никога не може да е правилно да предоставяш някому възможност да убива още невинни. Ти дори не ме попита как са умрели. Не те ли е грижа?

— Мислех, че говориш за Битката при четирите палати — отвърна Хал. — Нещо друго... нещо друго ли има?

— Току-що — отвърна уморено Лийт. — По някакъв начин е наводнил Пиниона, избивайки останалите предатели и кой знае още колко. Хал, те са умрели, задавени от екскрементите на Инструър. Нагълтали са се с фекалии, защото ти си предоставил шанс на Аркоса на Немохайм. Защото си искал да покажеш на всички колко си непоковарен и чист.

Двамата се намираха на около крачка един от друг. Думите на Лийт излитаха като стрели, а яростта им беше толкова силна, че свеждаше до незначителност околния свят.

— Ръцете ти са омърсени. Все едно ти си натиснал главите им в мръсотията. Двеста живота секнаха заради гордостта ти.

Той не можеше да повярва на очите си — мълчаливи сълзи започнаха да се стичат по лицето на брат му. Частица от Лийт се радваше на гледката.

Нечий глас разкъса мига им на болка.

— Лийт! Лийт! Какво правиш? — Гласът на майка му.

— Не се мотай, момче — долетя друг глас, глас, който някога го бе ужасявал, но сега нямаше власт над него. — Трябва да се срещаш с предводители, да преглеждаш армия. Нямах време за подобни неща.

Без да се обръща, Лийт махна с ръка по посока на гласовете зад себе си. Не видя синкавия пламък, бликнал от Стрелата и накарал родителите и съселяните му да се отдръпнат.

— Не прави това, Лийт — предупреди го гласът на баща му.

— Щом искате да останете, нека бъде така — каза Лийт. — Това, което имам да кажа, трябва да бъде изречено пред свидетели.

Сега той се обърна към тях и забеляза, че хауфутът отупва прегорената си роба.

— Обвинявам Хал в заговорничене в името на Рушителя — изрече бавно и отчетливо младежът. Думите отново се сдобиха със собствен живот, отсичайки двамата от останалия свят. — Той не само бе сключил съюз с Аркоса на Немохайм, а и настояваше за приятелство с изменника начело на Строукс. Освен това направи пионка от брудуонския воин. С каква цел, Хал?

— Какво говориш, Лийт? — провикна се гневно Манум.

— Каквото и да е, трябва да бъде казано — изръмжа фермерът, изненадвайки останалите. — Лично аз бих искал да чуя отговора на този въпрос. По време на пътуването често се чудех за Хал Манумсен.

— Той е просто момче! — възкликна Индретт. — Не е наранил никого!

— Ти не можеш да го видиш — рече Кърр. — Ти си прекалено близка с него, прекалено привикнала. Но аз мога. Той знае прекалено много, за да е просто момче. — В гласа му се долавяше болка.

— Какво искаш да кажеш?

Лийт продължи:

— Кажи им за ускоряването си, Хал. Кажи им как ни повлия в Кантара. Ти можеш да правиш магия. Ти беше този, който надви Маендрага и Беладона, пазителите на Стрелата. Отричаш ли го?

— Не. Не, не го отричам. Умея да използвам Огнепътя, за да изменям начина, по който нещата се случват. — Думите на Хал бяха тихи, напрегнати, лишени от обичайната увереност на знанието. Индретт рязко си пое дъх. Кърр изръмжа.

— Да — рече фермерът. — В началото си мислех, че просто имаш вярата на някогашните хора, стояли по-близо до боговете. Но ти действително умееш да заклинаваш. Къде си се научил да правиш магия?

Хал преглътна, преди да отговори. Изглеждаше преследван.

— Прекарвах много време насаме, заради... Наблюдавах какво се случва в гората и на полето. По някакъв начин открих, че мога да изменям... да ускорявам много от нещата. Чувам гласа на Бога, Лийт.

Ти искаш да кажа, че това не е така. Как бих могъл да направя нещо, което е, в нещо, което *не е*? Защо това е от такова значение?

— Защото искаме да узнаем какво си — каза Фемандерак с боязън в гласа. — Защото може да си брудуонски посредник, без да го осъзнаваш. Хал, бил си намерен изоставен. Впоследствие никой не е признавал чие дете си. Във всяко село се намират деца, родени извън брака. Някои момичета се чувстват толкова засрамени, че изоставят децата си. Може би на това дължиш произхода си. Но ако има някакво по-зловещо обяснение?

Още докато философът говореше, Кърр се бе опитал да се намеси. Сега избухна:

— Не! Ти отиваш прекалено далеч! Нямах право да се бъркаш в личните истории на хора, принудени да вземат отвратителни решения, защото иначе люде като теб биха казали, че стореното е грешно! Не задълбавай повече в това, предупреждавам те — или може да узнаеш нещо, за което ще съжаляваш!

Индретт се взираше във фермера, внезапно пребледняла.

Без да е разбрал думите на Кърр, объркан от внезапната промяна на позицията му, Лийт продължи:

— Имало е и други случаи, когато Хал можеше да се намеси, за да помогне, но той не го правеше. Не е ли така, братко? Оставил си ръката на хауфута да зараства сама. Можел си да ускориш възстановяването ѝ, но не си го сторил. Що за урок си се надявал да получи?

— Понякога болката може...

— Не искам да слушам подобни глупости! — тросна се Лийт. — Проповед за ползата от болката? С какво право?

Хауфутът леко пристъпи напред, потривайки ръката си.

Лийт бавно вдиша:

— Кажи им за пещерата на Отшелника, Хал. Хайде, кажи им. — Гласът му беше сух и повелителен.

— Лийт, моля те, не ме карай да говоря за това. Ще нанесе много вреда.

— И ти си този, който отсъжда какво причинява вреда? — изкрещя младежът. — Ти, който причини толкова много? Говори или ще бъдеш прогонен.

И Хал разказа на възмутените си спътници за онази нощ. Разказа им как се е промъкнал в стаята на Отшелника, как разпознал началните стадии на ухапване от черна муха и ускорил действието на отровата. Тук Лийт го прекъсна, предоставяйки подробно описание на промяната във формата на Хал, надвиснал над безпомощния Отшелник с черните си криле. Индретт захлипа, но Лийт не ѝ обърна внимание.

— Ти ми каза, че си искал да дадеш цел на хауфута, така че си го убедил да остане да лекува Отшелника. Но какво ти дава правото да нараняваш един, за да помагаш на друг?

— Лийт. — На по-младият брат му се стори, че гласът звучи сразен. — Лийт, не мога да обясня как зная какво да направя. Чувам думите на Бога и им се подчинявам. Струваше ми се правилно Отшелникът да получи време да размишлява над неправилната употреба на даровете си. А хауфутът получи възможност да възвърне увереността си. Да не казваш, че съм постъпил грешно?

— Да! Точно това казвам! Толкова си прав, че чак грешиш! — Лийт вече не мислеше какво казва. Всичко в него се изливаше. — Отшелникът дойде в Инструър и поведе хиляди хора по кривите пътища на проклетата си Еклесия. Може би ако ти не се беше замесвал в живота му, той нямаше да стане толкова свят, фанатичен и приличащ на теб. Може би изобщо нямаше да идва на юг. Може би децата, които видях да умират пред Залата на знанието, още щяха да са живи. Може би Стела никога нямаше да срещне Тангин! Може би тя все още щеше да е с нас, ако не беше злата ти добрина.

— Лийт, изслушай ме...

— Не, няма да слушам! — изрева младежът. — Уморих се да те слушам. Цял живот те слушам! Винаги си се смятал за по-добър от мен! Но не си!

— Лийт...

— Мълчи! Повдига ми се от гласа ти. Чувам го непрекъснато. В началото си мислех, че това е Стрелата, но сега осъзнавам, че всеки път, когато се замисля над нещо, чувам *твоя* глас в главата си. Дотук! Няма да те слушам повече! Няма да бъда твоя сянка, твое безполезно ехо. Искам да бъда повече от слабостта, която подсилва увереността ти! Искам да бъда себе си!

Лийт бавно осъзна обгърналото го мълчание. Приглушено, сякаш много отдалеч, чуваше как *лозианската* армия се приготвя да

нощува извън стените, но мълчанието бе замразило всичко край него като пряспа. Никой не се осмели да последва изречените току-що думи. Хал не каза нищо в своя защита, само се вглеждаше в брат си с поглед, изпълнен с болка.

— Ти си причината да се намираме в сегашното положение, Хал — тихо каза Лийт. — Не искам да чувам как ти се е струвало, че вършиш правилното дело. Не искам да ни разказваш за гласа на Бога или каквото си представяш, че чуваш. Искам да признаеш, че сгреши. Просто ми кажи, че не си съвършен.

Хал продължи да мълчи с каменно лице. Лийт се отдалечи, оставяйки родителите си и приятелите си да осмислят чутото. Той гореше от болка и срам и му бяха нужни много усилия да не се обърне и започне да моли за прошка.

Същата вечер водителите на *лозианската* армия прекосиха Дългия мост и бяха отведени в Залата на знанието, където бяха приветствани в Инструър от името на Джугом Арк. Лийт не обърна внимание на формалностите. Умът му все още преповтаряше и размишляваше над разговора с Хал. Думите на стария фермер — на които не бе обърнал внимание тогава — повдигаха въпроси, които оставаха неразгадани. Лийт най-сетне бе успял да постави на мястото му гордия си, вечно прав брат. И това би трябвало да го е направило щастлив, но не беше. Чувстваше се така, сякаш собственоръчно е убил ранено агне.

Водачът на фодрамите, Ейксхафт от Фернтикет, представи останалите предводители пред Компанията. Лийт хвърли кратък поглед към вожда на фенните — това не беше онзи предводител, когото бяха срещнали във виддата, а водачът на всички кланове — и неговия жрец. Малко по-дълго задържа очи над предводителите на уайдузите, но техните лица също му бяха непознати, не бяха онези, присмивали се над смъртта на Парлевааг, а имената им не му говореха нищо. Всъщност останаха почти нечути. Можеше да мисли единствено за скорошната си постъпка, с която бе блъснал брат си в яма подозрение и недоверие. Предводителите обсъждаха усложнените действия, довели до формирането на *лозианската* армия. Кърр и хауфутът задаваха множество въпроси, а Лийт просто седеше,

нахлузил неразгадаема фасада на лицето си, зад което се въртяха мислите. В един момент от сенките пристъпи възрастен мъж и заговори. Гласът му звучеше като този на самия Бог. Лийт се откъсна от унеса си достатъчно дълго, за да разпознае Джетарт от Инч Чантър, когото всички възхваляваха като отговорен за сбирането на армията. Лицето на този мъж съдържаше нещо, което новият владетел на Инструър не можеше да гледа. Лийт се изправи, извини се и напусна Залата на знанието почти тичешком, за да избяга от очите, съдържащи въпрос, пред който не можеше да се изправи.

ГЛАВА 9

ФАЛТАНСКАТА АРМИЯ

Фемандерак намери Лийт на следващото утро да седи на каменна пейка, потръпващ от хлада на ранната зима и загледан в струите на реката. По врата на младежа се стичаха капки от листата на голямо дъбово дърво, останали незабелязани. Той изръмжа в отговор на поздрава на философа. Трябваше да разтрие вкочанените си крака, преди да може да се изправи.

— Време е да започнем уроците ти, Лийт — каза меко Фемандерак. — Време е да научиш за Огнепътя.

— Не се интересувам от нищо, свързано с огъня — рязко отвърна юношата. До него Джугом Арк бе оставила бразда в пейката.

— Изслушай ме, Лийт. Скоро ще напуснем града, за да се отправим на битка със самия Рушител. Ако се изправиш срещу мощта на магията му неподготвен, дори няма да ти остане време да съжалиш, че не си се възползвал от предоставената ти възможност. Нима от упоритостта ти ще има полза, когато той се привежда, за да вземе Джугом Арк от вкочаняващите ти се пръсти?

Тези думи бяха посрещнати с груб смях.

— Колко мелодраматично! Защо направо не използваш и словоплетство, като си започнал? Или това е специалитет на Хал?

— Наистина говорих с брат ти — отвърна Фемандерак. Начинът, по който наблегна на края на изречението, не можеше да бъде пропуснат. — Подобно на останалите от Компанията, аз също бях изненадан от снощните разкрития. Хал призна, че е прибавил част от силата си към моята, когато се изправяхме срещу пазителите. Но моето знание за *Фуирфада* все така остава ключово за надвиването на Маендрага и дъщеря му. Останалите от Аркимм спомогнаха за успеха ни в Кантара. Хал е самоук магьосник, нищо повече. Лийт, не всичко, добро или лошо, се случва заради брат ти.

Лийт изсумтя.

— Но така изглежда, Фемандерак. Знаеш ли, че Стрелата ми говори с неговия глас?

— Снощи ти спомена нещо подобно, което ме накара да се замисля. А ти замислял ли си се, че може би си представяш, че чуваш неговия глас, защото го асоциираш с мъдрост? Убеден съм, че в действителност не чуваш Хал, иначе защо му е на Най-възвишения да ни отвежда чак до Кантара? От нас щеше да се иска само да се вслушваме във всичко, което брат ти ни каже.

Лийт мълчеше, размишлявайки над това. След известно време се размърда, а мъката в гласа му бе покъртителна:

— Фемандерак, всичко се свежда до това. Чувствам, че губя контрол. Всичките ми приятели правят каквото си поискат, а аз трябва да се съобразявам с десетки люде, преди да направя каквото и да било. Ако се отдам на Стрелата, нещата ще се влошат още повече. Страхувам се, че ще изгубя себе си, ще се разтворя. Не искам да бъда нечия марионетка.

Джугом Арк проблесна леко, едва ли не засрамено.

— Тогава ще трябва да се научиш да бъдеш този, който контролира — тържествено изрече Фемандерак.

— Не искам да имам нищо общо с това.

— Тогава просто се откажи — каза философът. — Но ти няма да направиш това. Зная го, Лийт. Трябва да разбереш, че всеки час, прекаран в Инструър, е един час по-малко, през който бихме могли да напредваме към Просеката. Не е нужно да скачаш от ентусиазъм за това, което вършиш. Просто продължи напред. Рано или късно чувствата ти ще се успокоят.

Лийт изсумтя неопределено, протегна се и се отправи към Иннската порта.

Разтревожен, Фемандерак се опита да продължи разговора с приятеля си, докато вървяха през града, но в отговор получаваше единствено намусеност. *Точно като Мауфус*. Философът си припомни своя безгрижен другар от детинство и промяната, настъпила у него след назначаването му в даурианския съвет. *Той също беше прекалено млад за онова, което искаха от него.*

С приближаването към Залата на знанието Лийт се оказа наобиколен от симпатизанти, очевидно незабелязващи мрачното му настроение. Около сградата кипеше активност — през нощта бяха изникнали шатри, край които шареха хора с кошници и ръчни колички.

— Какво става?

— Провизии — отвърна лаконично Фемандерак. — Армията ще се нуждае от храна и припаси. Ще бъдат пренесени по реката, докъдето е възможно плаването.

— Кой го реши?

— Ти. По-точно твоите съветници, след като се консултираха с Компанията. Естествено, биха се допитали до теб, но никой не можеше да те намери.

— Мислех, че аз съм председател на Съвета!

— Не може да притежаваш взаимоизключващото се — каза философът и се засмя, за да не прозвучат думите му като укор. — Ако не искаш отговорността, просто остави Стрелата. И ще потърсим друг, който да я вземе. Иначе...

Появата на Кърр, хауфута, Перду и мрачния Фарр спести на Лийт нуждата от отговор. Селският водител и фермерът поздравиха младежа по съвсем обичаен начин. Двамата го хванаха за ръцете и го поведоха, внимателно, но решително, към палатка, над която се вееше голям жълто-оранжев флаг.

— Какво е това? — Лийт кимна към знамето. То изобразяваше...

— Огнена стрела — каза Кърр. — Или поне каквото можах да създадат най-добрите шивачки в града. Това ще бъде нашият символ, символът на обединена Фалта.

— Още едно решение, което съм взел? — младежът повдигна вежда към Фемандерак. Високият мъж сви рамене с пресилен жест, а Лийт не можа да сдържи усмивката си.

— Жителите на Инструър са готови за война — каза хауфутът, като повдигаше платнището за Лийт. В палатката имаше няколко маси, отрупани с карти и купчини хартия. Около тях имаше хора — някои бяха познати на младежа, други не — потънали в оживено обсъждане. Баща му помахаша. Индретт също повдигна глава към него, преди да продължи разговора си. На Лийт му се стори, че погледът ѝ е особен.

Хауфутът не спираше да говори, с което не му оставяше възможност да разбере причината за странното поведение на Индретт.

— Предстои ни да вземем множество решения, преди да се отправим на изток — каза той, мушвайки грубо скицирана карта в лявата ръка на Лийт. — Ето тук е Инструър. Тази ивица е Алениус. Ей тук — хауфутът посочи най-горния десен ъгъл на пергамента — се намира Просеката. Виж как реката излиза от нея. Бихме могли да я следваме чак до Брудуо.

— Колко време ще отнеме този преход?

— Никой не знае със сигурност — каза началникът на стражата, застанал зад лявото рамо на Лийт. — Предполагаме около стотина дни, но много зависи от времето. Северната зима е... точно на вас не е нужно да обяснявам.

Манум се приближи към тях.

— Земята се вкочанява толкова здраво, че се превръща в мразовита непристъпност. От изток вее вятър, който изцежда силата ти, без значение колко дебело си облечен. От небето се сипе лед, наподобяващ късове натрошено стъкло. Нагорж е безмилостно място.

— Нагорж? — повтори Лийт, макар да виждаше думата изписана и на картата.

— Така наричат Просеката в Сна Вацта. Земите на запад от Просеката не са част от никое фалтанско кралство, защото климатът е тъй суров, че никой не може да живее там. Най-близо са Сна Вацта на север и Пискасия на югоизток.

— Звучи ми като виддата северно от Брейданската пустош — каза Перду. — А ние възнамеряваме да заведем там армия през зимата?

— Всъщност е по-лошо от виддата. И отиваме там, защото се налага — отвърна решително Манум. — Плановете на Рушителя разчитат на зимна инвазия. Той е обучил силите си да пътуват през мразовити условия, така че в това ще има предимство.

— Тогава защо да не изчакаме, докато не се приближат до Инструър? — попита Лийт. — Дотогава ще е дошла пролетта. Ще можем да се сражаваме на своя земя и няма да ни се налага да отиваме толкова далеч.

— Заради това, което ще се случи на фермите, селата и градовете на пътя на брудуонската армия — отвърна Манум, измъчван от стара болка. — Брудуонската армия ще премаже всичко по пътя си към Инструър. Погледни картата! Пискасия, Редана, Фавония, Строукс: всички ще рухнат. Дори и впоследствие да им нанесем поражение, ще

бъде невъзможно да ги изчистим от сърцето на Фалта. Не, не можем да допуснем и едничък брудуонец да прекоси Просеката.

— Поемаме сериозен риск — долетя гласът на Джетарт. — Същината на успешното сражение се крие в избирането на позицията, която е най-благоприятна за твоите сили и затруднява врага. Все още не знаем дори собствената си численост и умения, за противника да не говорим. Една снежна буря би могла да прореди редиците ни. — Той въздъхна. — Може би никоя територия няма да крие преимущества за нас, а може би никоя не ще носи затруднения за Брудуо. Но въпреки това... трябва да се бием.

— Да, Джетарт, трябва — отвърна Манум, поглеждайки към възрастния мъж.

Помня как снощи в Залата на знанието говореха за този старец. Казваха, че Джетарт посетил земята на уайдузите и убедил воините на Адунлок да се присъединят към лозианската армия. Баща ми носи неговия меч, получен като отплата за спасяването на пленници от Инч Чантър. И говореха как Джетарт бил най-добрият фехтовчик на западните земи. Но това време очевидно бе отминало.

Неспирните обсъждания около Лийт го отвлякоха от мислите му. Младежът се озова въввлечен в планирането. Край една от масите обсъждаха най-добрия начин да пренесат припасите през Лешоядова гуша, прословутия пролом, където водите на Алениус ставаха невъзможни за плаване. На съседната маса, надвесени над най-добрата карта на Нагорж, която беше изнамерена, неколцина по-възрастни мъже слушаха един от събеседниците си, който говореше за тактика. Лийт се заслуша, но не разбираше почти нищо от казаното. Следващата групичка включваше неколцина от командирите на лозианската армия и, доколкото Лийт можа да разбере, обсъждаше йерархията. Край всяка маса присъствието му биваше любезно приветствано и биваха задавани въпроси относно неговото мнение, но юношата не можа да не забележи погледите, насочвани към пламтящата Джугом Арк в ръката му. Те бяха неспокойни, дори донякъде боязливи.

Утринта, прекарана в палатката, му донесе много информация. Призори бяха потеглили съгледвачи, които да определят най-подходящия маршрут на армията, да подирят евентуални препятствия и да преценят на каква подкрепа можеше да се надява войската по

пътя. Други ездаци вече се бяха отправили на изток към Просеката, получили нареждания да открият брудуонската армия и да преценят силата ѝ.

— Знанието, милорд, знанието е всичко — казваха всички.

Пратеници, чиято задача беше не по-малко рискована, бяха поели към владетелите на всяко от Шестнадесетте кралства. В някои случаи изпращаните съобщения бяха резки — предателството бе известно и щеше да бъде опростено единствено ако владетелят предоставеше цялата си армия под командването на новия Съвет. На други бяха изпратени по-дружелюбни, но не по-малко настойчиви съобщения, в които се разказваше накратко за случилото се в Инструър, обясняваше се задаващата се от изток заплаха и завръщането на Джугом Арк. Тези посланици на Стрелата щяха да молят за съдействие и щяха да приемат всичко — хора, припаси, злато. На тях бяха възлагани големи надежди, но не и очаквания.

Градските съветници закупуваха храна, оръжия и лекарства от цял Инструър. Градските счетоводители докладваха, че хазната се изпразвала заплашително бързо. Но в квартирите на някои от бившите Аркоси бяха намерени големи количества злато — включително и от брудуонски произход — които се оказаха изключително полезни. Хал се намираше извън града, организирайки събирането на припаси — трудна задача предвид неотдавнашното опожаряване на зърнените припаси. Из околностите пътуваха търговци, закупувайки продукцията както на поселища, така и директно от самите земеделци.

Лийт узна, че фалтанската армия ще потегли до три дни. Това беше срокът, който очевидно той бе поставил пред гражданите на Инструър, който ентусиазирано му бе повтарян от онези, които работеха за него. Така и не бе определил същинския източник на нареждането. Деювърска войска, предвождана от своя владетел, щеше да се влее в силите им на полята северно от Инструър. Сетне армията щеше да бъде пренесена по реката до Сивитар — тази маневра щеше да им спести прекосяването на блатистата Маремма. Сетне щяха да продължат през западната провинция на Строукс, докато достигнат Виндикеър. Там отново щяха да продължат по река Алениус до Лешоядова гуша. За да спазят графика, трябваше да пристигнат на това място до петдесет дни след напускането на Инструър. Дърводелците

вече работеха над големите салове, които щяха да бъдат необходими за пътуването от Виндикеър.

— Ами Строукс? — попита Лийт, прекъсвайки длъжностното лице, обясняващо горния маршрут.

— Простете, милорд?

— Какво ще стане, когато армията ни напусне Инструър? Няма ли кралят на Строукс да завладее града? Известно ми е, че дълго време е точил лиги по него, смятайки го за част от кралството си.

— Милорд, той се среща с вас само преди няколко дни и се съгласи...

— Той е предател. Нямам му доверие — рязко го прекъсна Лийт. Сведе поглед към картата, забивайки пръст в нея. — Ще напуснем от южната порта, ще прекосим Южния мост и ще се отправим към Мерциум. Ще поискаме да докаже лоялността си. Той ще ни предостави най-добрите си войници и ще ни придружи на изток — или ще бъде осъден на смърт за измяна.

— Но, милорд, споразумението...

— Споразумението налага той да подкрепя фалтанския Съвет в случай на война. Няма да бъде оставен да заплашва беззащитните граждани на Фалта — заяви Лийт. Зад него неколцина от присъстващите изразиха съгласието си, после подновиха съответните си дискусии.

— Подобно решение ще ни коства ценно време, момче — тихо каза Кърр. — Толкова ли си решен да вървиш против всичко, което брат ти съветваше?

Лийт се обърна към фермера. За момент Стрелата в ръката му просия ярко, протягайки пламъци в опасна близост до стареца, който стоеше със скръстени ръце и неразгадаемо изражение върху лицето си. След миг юношата се овладя и сиянието отслабна.

— Хал не е единственият Манумсен, който има идеи — отвърна Лийт. — Мисля, че това е правилният начин да постъпим. Само че не мога със сигурност да предричам чуждите реакции. Преди година бях обикновено селянче, а ти беше овцевъд. Можеш ли с абсолютна увереност да ми кажеш как ще постъпи кралят на Строукс?

Кърр прехапа устни, очевидно преглъщайки хаплив отговор, сетне кимна неохотно.

— Може и да си прав, момче. Може и да си прав. Досега сме поемали безброй рискове. Защо не и още един?

Следващите три дни изминаха в размита последователност срещи. Валеше неспирно. Хладните капки указваха края на топлото време, макар че за Лийт, свикнал на далеч по-големи студове, те не бяха нищо. Но тази промяна му напомни, че не бива да провлачат излишно, ако искат да имат шанс да извършат успешно прехода си. Младежът започна да поема контрол. Той беше единственият, който споделяше знанието, извлечено край различните маси, и постепенно си спечели уважението на командирите. Напускаше палатката само за да поспи в луксозната си стая, намираща се в Залата на знанието.

Лийт се чувстваше неудобно сред кадифени завеси, гоблени и дебели килими, сред наличието на слуги, изчакващи пред вратата му. Но в най-голяма степен го измъчваше самотата. Липсваше му присъствието на Хал, разговорите, които двамата водеха, сутрешните стъпки на брат му. А сега не го беше виждал от дни.

Отминаването на трите дни завари Лийт на гърба на едър бял кон. Младежът беше облечен в церемониална броня, хванал неловко меч в лявата си ръка и Стрелата в дясната. Още едно задължение, което да изпълни. Утрото беше мъгливо. Фалтанската армия — три хиляди стражници, придружени от десет хиляди зле обучени цивилни и *лозианската* войска — стоеше готова да потегли. Зад него членовете на Компанията стояха напрегнати. Сред тях беше и Индретт. Макар Лийт и Манум да я бяха умолявали да остане, тя щеше да ги придружи. Бившата придворна дама се бе оказала неочаквано умел тактик, способна да създава съчетания от традиционни и смайващо дръзновени решения. Тя бе обяснила, че това е наследство от интригантските сражения в кралския двор. Останалите генерали не бяха посрамени от превъзходството ѝ, а бяха помолили Лийт да ѝ разреши да дойде.

— Нейният тактически гений може да спаси много животи — бяха му казали те. И Лийт се беше съгласил привидно неохотно, макар че вътрешно изпитваше гордост.

В крайна сметка всички от Компанията щяха да дойдат, дори невръстната робиня, която бяха спасили от пазарите в Гадир Масаб. Тя

не искаше да се отделя от Индретт, към която се бе привързала силно. Инструър бе поверен на комитет търговци, добре запознати с последиците от измяна. Освен това Лийт беше принуден да остави хиляда войници от градската стража, тъй като Аркосът на Немохайм все още не бе открит. Никой не искаше да се завърнат — без значение като победители или не — и да заварят града в негова власт.

И сега всичко беше готово. Или поне дотолкова готово, колкото може да бъде постигнато за три дни. Лийт се изправи на седлото, издигна Джугом Арк високо над главата си и нареди:

— Напред!

Под виковете на хората, събрани на площада пред портата, наизлезли по прозорци, балкони и по стената, Струърската порта се отвори. Армията бавно започна да се проточва по отчасти поправения Южен мост, изгубвайки се в мъглата. Войската изчезна, а гражданите се разотидоха. Предстоеше им дълго чакане, изпълнено с неизвестност.

Членовете на Компанията и първенците на Инструър бяха размишлявали усилено и внимателно бяха планирали похода, извличайки максималното от опита си и от краткото време, с което разполагаха. Ала бяха забравили за един човек. Въпросният човек сега стоеше в сенките на Струърската порта, скрил русите си кичури под качулка. Достатъчно висок, за да вижда над главите на онези пред себе си, той гледаше неприязнено към юношата, възседнал кон. Не това бе наредил Богът. Думите, които мъжът бе чул от него, бяха подкопани от дирещата слава Компания. Но сега досадните северняци се оттегляха, а той можеше да превърне думите в действителност, преди те да са се завърнали. Извъртайки се рязко, при което синята му роба прошумоля, мъжът потъна обратно в дебрите на града. Ако имаше късмет, тази армия нямаше да се завърне.

Когато Стела дойде на себе си, струваше ѝ се, че всичко около нея се движи. Обгръщаше я ярка белота. Объркана, за момент девойката си помисли, че се намира сред ледена пещера, макар че не чувстваше студ. Но постепенно осъзна, че обкръжението ѝ не се състои от лед, а от възглавници, чаршафи, завеси и дантели, които бе

помислила за сняг заради белотата им. Но усещането за движение остана. За няколкото мига преди отвратителните спомени да нахлуят тя си представи, че се намира в някакъв дворец, типа място, за което си бе мечтала да отседне по време на мизерните нощувки по пътя към Инструър.

Но сега отвратителните спомени нахлуха, карайки я да обгърне коленете си с ръце и да се свие. Сега тя беше друга, различна от онази Стела, която би се оплакала от лошите условия на нощувка в северните лесове. Мечтите ѝ бяха разкъсани от мъж, неизмеримо по-зъл от хлапака Друин. Последният сега ѝ се струваше далечен и дори приятен спомен — най-голямата злина, на която той бе способен, се изчерпваше със залавянето на насекоми, за да им къса крилете. Настоящата Стела беше само остатък с изчерпана същина, самоопределящ се чрез болката по изгубеното — и нетърпимия страх от бъдещето.

Завесата бе отметната от бузесто, плешиво лице, усмихнало се празновато насреща ѝ.

— Готова ли е Сияйната?

Гласът му, топъл и необичайно писклив, съдържаше почитателност.

— Каква сияйна? Какво искаш? Какво става с мен?

Всеки неин въпрос бе по-трескав и нервен. Преди непознатият да е съумял да отговори, тя се отдръпна от него, ридаейки.

— Не, не! Без плач! Плачът не е позволен! — Пухкавата му ръка се протегна към нея и я оципа по рамото. Допирът му породил неочаквана агония, която не угасна с минути, отмервани от накъсаното ѝ дишане.

Гологлавият изчакваше търпеливо, без да се впечатлява от болката ѝ. Когато Стела отново беше в състояние да говори, тя прошепна хрипкаво:

— Рушителят наблизо ли е? — Девојката се опита да надникне край туловището му, но откри, че не може да помръдне. — Можеш ли да ми помогнеш да избягам?

— Неумиращият наистина е наблизо — заяви глас, долетял от устата на мъжа. Дълбок глас, гласът на Рушителя. На Стела ѝ се струваше, че под нея зейва бездна на отчаяние. Тя пищеше и пропадеше, а омразният глас продължаваше да се весели.

Стела опита всичко. Отказваше да яде, но плешивият я принуждаваше. Опитваше се да се възпротиви, но той я влачеше, без да обръща внимание на ударите ѝ. Можеше да я потопи във вълни на болка само с едно докосване. Няколко пъти тя дори се изпускаше в дрехите, но личният ѝ надзирател я почистваше и преобличаше като бебе. И тя неизменно биваше връщана в бялата носилка, носена от четирима евнуси, слуги на Неумирация. Грижещият се за нея също беше скопец. Стела започна да се страхува от гласа му и от носилката. Мразеше безпомощността си. Но повече от всичко се страхуваше от онези мигове, в които едрото туловище на пазителя ѝ се вцепеняваше, очите му се подбелваха, а гласът му се променяше. Това бе дори по-лошо от срещите очи в очи с Рушителя.

Брудуонската армия маршируваше. Стела си нямаше представа къде се намират, колко далеч са от границата на Фалта и колко време ще им е нужно, за да я достигнат. Но знаеше, че войската, чиято подготовка бе съзряла, е непобедима. Дори тя можеше да разбере това. По време на дългия преход на запад момичето узна същинската степен, в която тези бойци споделяха безскрупулността на своя Господар.

Някъде около седмица след началото на прехода — Стела бързо бе изгубила представа за времето, пък и то нямаше значение — армията спря в ранния следобед, макар обичайно спирането да ставаше едва при залез-слънце. На Стела бе разрешено да наблюдава случващото се, несъмнено като пореден урок, от който да си извлече съответните поуки. Но дори и да не беше допусната, пак щеше да чуе достатъчно, за да разбере.

По време на пътуването тя бе забелязала, че войниците биват разделени по цвят. Всеки войник, без значение дали кавалерист, пехотинец или резерва, носеше цветен нагръдник. Това деление не се отнасяше до йерархията, защото бе виждала генерали и пехотинци да споделят един и същи цвят. Затова тя предположи, че цветовете указват произхода. През последните три дни носилката ѝ се бе озовала до част от армията, чийто цвят беше червеното. Тези бойци не отговаряха на очакванията ѝ за кръвожадна и зла орда. Изглеждаха най-дружелюбни от всички, които бе съзирала досега.

Ранното спиране беше предизвикано от техен генерал, херцога на Рудос, получил съобщение от конен пратеник. Въпросният разузнавач бе сред онези, на които бе възложено да не допускат разпръскването на армията, да следят за правилната посока, да улавят дезертьори и да се грижат за набирането на допълнителни припаси. Тъй като в момента прекосяваха суха хълмиста земя, Стела предполагаше, че именно последната задача ще ангажира по-голямата част от времето на разузнавачите.

Така и се оказа. Докладът на разузнавача говореше за село, намиращо се на половин ден път на юг, отказало да предостави провизии за армията. Селските първенци се били оправдали с неотдавнашна чума и слаба реколта, но имаше подозрение, че същинската им цел е получаването на повече пари.

В този момент към тях се приближи облечен в черно конник. Стела бе научила, че тези тъмни ездачи са личните слуги на Рушителя, ползващи се с власт, надвишаваща дори тази на генералите. Той чу последната част от доклада. За момент очите му се изпразниха. Стела знаеше какво ще последва, затова побърза да се извърне, борейки се с поредна вълна от страха, започнал да въплъщава съществуването ѝ.

— Ще се позабавляваме с жените им, а после ще опожарим всичко — обяви черният ездач.

— Милорд? — Херцогът на Рудос се взираше в говорещия, зяпнал.

— Щастливи са онези, избрани да бъдат острието на славната ни инвазия — продължи слугата, сякаш не е бил прекъсван. — Червеният херцог и хората му ще бъдат първите, които ще се насладят на плодовете от плановите на Господаря.

— Изпитание на лоялността ни! — изръмжа херцогът, а суровата красота на лицето му побледня. — Твоят господар знае неприязънта ми към подобни „забавления“ и иска да ме обвърже, за да се сдобие с безпрекословното ми подчинение. Знаех, че рано или късно ще се стигне до това.

Херцогът отметна глава назад и издаде брадичка.

— Готов съм да напада варварската земя и да пролея кръвта на войниците ѝ в служба на моя повелител — продължи гордо той. — Но няма да насилвам жени. Никой от хората ми не ще го стори. Няма да

повдигна ръка срещу онези, живеещи под властта на моя господар. И няма да позволим жени да бъдат изгаряни.

— Моят Господар предвиждаше подобен отговор от твоя страна — рече самодоволно слугата, сякаш той самият бе създал този замисъл, а не беше прост изпълнител. — Той те предупреждава, че отказът ще ти струва живота. Ако не се подчиниш на волята му, ще бъдеш изгорен като предупреждение каква е ориста на онези, които смятат, че нещо е по-важно от заповедите на Повелителя на Андрантан.

— Хитър план — рече Червеният херцог с горчилка. — Моят род винаги е бил трън в очите на андрантанските машинации. Твоят повелител ще се сдобие с още земя и власт, без това да му коства нищо. Но как бих могъл да изгарям живи жени? Предпочитам да умра.

Херцогът се изпъна още повече.

— Отказвам да изпълня нареждането му, както той е предвидил — гордо заяви той. — Предпочитам да погина от огън, отколкото да го използвам, за да откупя жалък живот.

Облеченият в черно пратеник го зашлеви през устата. Повечето от околните войници не бяха чули думите, но разбраха значението им.

— Така да бъде — заяви слугата. — Всеки от рода ти, който храни подобни предателски виждания, да пристъпи напред, за да погине редом със слабоумния си първенец. Иначе поемате призори, за да дадете урок на онези селяни. Има ли други, които ще пламнат край глупавия си херцог?

Двадесетима мъже пристъпиха напред. Херцогът се усмихна широко — не очакваше някой да се присъедини към смъртта му. Сетне още неколцина се присъединиха към тях, както и един боец със зелен нагръдник, указващ потекло от Биринж.

— Ти не си преценяван тук! — кресна му слугата.

— Така е — гордо отвърна старият боец. Гласът му носеше силен акцент. — Ти и твоят господар бивате съдени, ти, той и всички ние. Делото, което искаш от рода Рудос, е противно на истинския войник. Не мога да стоя безучастно.

— Тогава изгори редом с тях, изкуфял глупако! — кресна раздразнено слугата.

— Избирам да умра с чест! — провикна се възрастният мъж, докато биваше привързан към набързо струпаната клада. Алените следовници на херцога подкрепиха думите му с вик. Сетне те също

бяха вързани, а в краката им бяха струпани клони. Стела се възхищаваше на храбростта им, но знаеше, че няма да може да понесе гледката, затова подири укритието на паланкина. Час по-късно, когато и последните писъци бяха затихнали, тя бе започнала да изпитва съмнение от мъдростта на постъпката си — надали същинската гледка е била по-лоша от това, което бе породило въображението ѝ. Но пък знаеше, че пред ориста, която ѝ готви Рушителят, изгарянето на клада би било за предпочитане. Ужасяващо знание.

Лийт си мислеше, че няма начин кралят на Строукс да знае, че армията на Фалта ще го посети. Но когато наближиха портите на Мерциум, в късния следобед на втория ден след заминаването, той ги очакваше, притиснал русите си коси с корона, заобиколен от гвардейци. *Сред хората ми има шпионин.*

Кралят си придаваше храбър вид, но нямаше как да не остане потресен от силата, изправена срещу него. Мерциум бе многолюден град — някои говореха, че е втори по населеност във Фалта, отстъпващ единствено на Инструър — а Строукс беше най-населеното от всички фалтански кралства. Макар че щеше да е нужно време за събирането на армия, която да се противопостави на войската, спряла край града, кралят на Строукс разполагаше с достатъчно сили, за да причини сериозни загуби на силите на Лийт.

— Радвам се да ви видя, милорд — изрече кралят с мазен глас, видимо признаващ превъзхождащите сили на Лийт — и също тъй видимо недоволен от принудата да го стори. — А къде е вашият съветник? Сакатият младеж? Надявам се, че той също е добре?

Погледът на владетеля се плъзна по лицата на онези, застанали начело на войската, но не откри този, за когото питаше.

— Брат ми е добре — отвърна Лийт, — но днес лично ще говоря от свое име. И в името на споразумението, копие от което ти нося сега като напомняне за вричането ти.

Един слуга повдигна запечатан документ и препусна напред, за да го постави в ръката на краля.

— Дойдох да поискам помощта ти във време на война. Ще ни предадеш командването над армията си. Можеш да запазиш малка част

от силите си в Мерциум, която да защитава града по време на отсъствието ти.

— Но, милорд, срещу кого ще се сражаваме? Не ми е известен враг, който да смърсява земите на Строукс. — Тогава владетелят осъзна смисъла на думите. — По време на отсъствието ми? Не искате да кажете, че...

— Искам — отвърна Лийт. — И преди да си се унизил в по-голяма степен пред хората си, каним те да обсъдим нещата в шатрата ни.

Там кралят на Строукс оживено се опитваше да разубеди Лийт и Компанията, но в крайна сметка не му оставаше избор. Носителят на Джугом Арк със задоволство разбра, че макар кралят да е узнал за приближаването на армията едва снощи, за един ден съумял да събере четири хиляди бойци, като утре по залез броят им можел да се удвои. Това щеше да улесни нещата. Кралят щеше да придружи войниците си на изток, за да е сигурна лоялността им, а най-големият му син щеше да управлява в негово отсъствие.

— Ако се завърна — горчиво каза владетелят, — ще очаквам много в замяна на този ден.

— Ако беше избирал съюзниците си по-внимателно, този ден никога нямаше да настъпи — отговори му Лийт.

По време на вечерята, която кралят неохотно сподели с Компанията, един от войниците му нахлу в палатката, макар и задържан от двама от хората на Лийт.

— Кралю! — промълви той, останал без дъх, и се вкопчи в ръба на масата, за да запази равновесие. Дори изостави обичайните формалности. — От юг се задава армия!

— Що за мошеничества! — ревна кралят, скачайки на крака. — Храните се с мен, а в същото време изпращате сили към града ми!

Лийт също се изправи.

— Не сме сторили нищо подобно. Остави вестоносеца си да продължи. Под какъв флаг марширува тази армия?

Войникът погледна към краля.

— Това е новият владетел на Инструър, Фринвалд. В ръката си държи Джугом Арк. Можеш да говориш пред него.

Очите на мъжа се разшириха, но той се овладя и продължи:

— Знамето им носи жълт лъв с шутовска шапка върху зелен фон. Известно ми е знаме с лъв на такъв фон, но...

— Шапката трябва да е скорошно допълнение. Подходящо на Бесния крал на Деруйс — намръщи се строукският владетел.

На Лийт му бяха нужни големи усилия да скрие радостта си.

— Тази армия не е неочаквана — рече уверено той, сякаш нещата се развиваха точно по негово нареждане. — Деруйс идва в подкрепа на каузата ни. Още една причина за присъединяването на Строукс.

Кралят на Строукс кимна учтиво, но макар да наведе глава, уж заинтересуван от блюдото си, не можа да скрие гнева си.

На следващия ден Лийт, придружен от Компанията, *лозианските* пълководци и краля на Строукс, отиде да посрещне деруйсианската армия. Бесния крал ги поздрави многословно. Край него стоеше принц Уизаго, ухилен като резен диня.

— Пет хиляди елитни бойци маршируват зад нас — каза принцът, докато язدهа към армията. — И още пет хиляди ни чакат на северната граница на Деруйс. Аз ще поема към тях и ще ги поведем на изток. Към тях ще се присъединят децата на Мъглата.

Лийт пресметна наум. Никой не знаеше точната численост на *лозианската* армия. Най-вероятно бойците ѝ възлизаха на двадесет хиляди. Значи, общата бройка на фалтанската му армия, включително войниците, изчакващи на деруйсианската граница, достигаше петдесет хиляди. Той се навъси. Най-оптимистичните предвиждания за бройката на брудуонците сочеха двойно по-голямо число.

— Не се притеснявай — рече Уизаго, отгатнал мислите му. — Бойците на Деруйс и Хинепукохуранги са калени в бран. Един от бойците на Мъглата струва колкото десетима от твоите стражи.

Но тези думи не успокоиха Лийт. Брудуонските воители също щяха да бъдат калени, може би дори в още по-голяма степен, ако можеше да се съди по Ахтал.

Следващите няколко дни установиха известен ритъм. Армията пое почти право на изток от Мерциум, прекосявайки плодородните поля на Строукс. Кралят неохотно им бе предоставил разрешение да набавят провизии, от което бойците на Лийт се възползваха.

Снабдителите внимаваха да заплащат стриктно и да не вземат прекалено много, за да не настройват населението против себе си. Всеки ден една десета от войската се грижеше с набавянето на храна за останалите девет, така че запасите, които все още се точеха от Инструър, оставаха недокоснати. Армията потегляше час след изгрев-слънце, като спираше за почивка след четири часа. Сетне следваха още шест часа маршировка, последвани от спирането за лагеруване точно по залез. Тогава биваха запалвани огньове, правеха се проверки, хора и екипировки биваха привеждани в оптимално състояние, сетне опитните войници лягаха да спят.

Но не всички се оттегляха рано. Много от по-младите се задържаха край огньовете, където се лееха песни и алкохол, къде закупен, къде взет назаем от някой фермер — макар пиенето да беше забранено и да се наказваше строго. Някои се оправдаваха с нервност, а другарите им ги съветваха да си пазят силите, защото щяло да дойде време да ги използват.

Лозианите също не си лягаха рано — и млади, и стари танцуваха и пееха до късно през нощта, а на другия ден съумяваха да станат редом с останалите войници и да не изостават от тях. Някои от фалтанските войници недоволстваха, но командирите им оставаха непреклонни, така че първите бяха принудени да лежат в палатките си и да слушат долитащото веселие.

На третата нощ от напускането на Мерциум (пета от потеглянето) Лийт посети лагера на *лозианите*. Там край огромен огън се срещна с Ейксхафт, Танама от народа на уайдузите, върховния вожд на фенните и тревожщата го фигура на Джетарт, седнал в сенките като тъмен облак. С тях бяха Перду и Фарр, като последният се пошегува, че е променил народността си.

— Разчетохме изникването ви по звездите — каза върховният вожд чрез посредничеството на Перду. — Пет небесни коня, възпрявящи се срещу синия огън от изтока. Сблъсъкът на огньовете приближава. Ние бяхме призовани да подкрепим Първородните с даровете, дадени ни от боговете — тайните дарове на виддата, които са известни само на нас.

— Какви са тези дарове? — попита Лийт. Когато въпросът бе преведен, вождът отвърна съвсем кратко.

Перду объркано сви рамене.

— Той отказва да сподели. Самият аз не зная нищо за тях. Зная, че жителите на виддата използват огън, но не го боготворят. Те гледат на себе си като на хора на Въздуха: от него долита снегът, сред него се реят орлите. Макар да ме приеха сред себе си, има много тайни, които фенните отказват да споделят с мен, защото ме наричат дете на Огъня. Преди не разбирах какво имат предвид. — Той погледна към Стрелата в ръката на Лийт. — Сега мисля, че разбирам.

Лийт благодари на фенните, че са се отправили на това пътуване.

— Трябва да сте тръгнали скоро след като напуснахме земите ви — рече той.

— Напуснахме веднага щом жреците ни се срещнаха — отговори вождът. — Вашето пристигане потвърди виденията им. Поехме на изток, за да видим спускането на огъня.

Тези тайнствени думи изчерпаха отговора.

Ейксхафт и Танама седяха един до друг като съюзници, но Лийт усещаше напрежението между тях.

— Не беше моя идея да се съюзим с враговете си — каза предводителят на фодрамите. — Този бисер е дело на приятеля ни от Инч Чантър, който е седнал встрани, сякаш няма нищо общо с нас.

Ейксхафт се засмя. Звукът напомни на Лийт на боров мирис и гъстините на леса; на водата, пенеща се около носа на кану.

— Една вечер той изникна, доволен като мечка, намерила мед, сякаш не бе изоставил земите ни за повече от двадесет години.

Отново смехът, смекчил думите.

— По петите му вървяха уайдузките водачи — или каквото беше останало от тях. Изглежда те се отнасят към него със същото уважение, както и ние. И не ни оставаше нищо друго, освен да приемем. — Той кимна към уайдузкия вожд, седнал до него. — Едва се бяхме завърнали от Хелиг Холт, но Джетарт ни подбра и още преди да е свършило лятото, поехме на път. Армия от фенни, фодрами и уайдузи. Кой би си помислил подобно нещо?

И той отново се изсмя на думите си.

— Какво? — промълви Лийт. — Джетарт ви е казал да тръгнете — и вие сте тръгнали? — Той хвърли боязлив поглед към сенките, но прегърбената фигура не показваше да обръща внимание на разговора.

— Той ни обясни значението на скритите знаци — каза уайдузкият предводител. — Разказа на нас, тези от Земята, за

поражението на Огъня. Думите му носеха увереността на жрец. Той ни изведе от Адунлок, от Фрерлок, от Уфлок, от крепостите ни и от местата, на които извършваме свещените си танци. Обеща ни, че ще доживеем деня на свободата си. Каза ни какво ще видим в ръката ти.

Преди някой да е успял да го предупреди, мъжът се приведе напред, протегна ръка и, без да откъсва очи от лицето на Лийт, докосна Джугом Арк.

Лийт извика задавено и се втрещи, защото предводителят на уайдузите остана невредим. Зад него останалите от Компанията също бяха вцепенени.

— Но... Как така можеш да я докосваш? — промълви юношата. — Да не би Стрелата да се полага на теб?

— Не — долетя дълбок глас откъм сенките. — Не. Още ли не разбираш, младежо? Стрелата е Огън. Тя има власт само над тези, които са Огън. Той е уайдуз и може да я докосва, но не и да я контролира. За него тя е просто стрела. Как така не знаеш това?

Старецът се изправи и пристъпи по-близо до огъня, обръщайки се с лице към Компанията. Макар и възрастен, все още в стойката му личеше сила, а очите му пламтяха. Погледът му се спря на Фемандерак, към когото Джетарт насочи и следващите си думи.

— Защо не си му казал, потомъко на Стейн? Защо иначе си бил призван отвъд пустинята, ако не, за да го наставляваш?

В гласа се долавяше сила. Лийт усети влиянието на словоплетството — сега вече бе разбрал названието на странната мощ, която бе усещал многократно от началото на това приключение.

— Ще започна да го наставлявам, когато той се съгласи да бъде наставляван — рече Фемандерак. — Макар да ми се струва, че така дори е по-добре.

Мъжът от Инч Чантър повдигна рунтавите си вежди, сетне се засмя.

— Не е бил готов. Все още не е готов. Не иска да бъде готов. Но трябва да се научи! — Той се вторачи в Лийт, който от своя страна се опита да не трепне под бухаловия взор. — Трябва да разшириш знанието си, и то бързо. И да започнеш да се вслушваш в онези, предвидени да те учат.

— Как така аз съм единственият, който не знае какво трябва да правя, а пък всички останали знаят?

— Как така все още не знаеш какво трябва да правиш? — отвърна Джетарт.

— А *ти* знаеш ли? Питам те учтиво. — Начинът, по който Лийт натъртваше сричките, обезсмисляше последните думи.

— Не аз съм определеният да те уча.

Лийт скочи на крака, при което издърпа Джугом Арк от пръстите на уайдуза.

— Защото не знаеш.

— Може би е така — отвърна му Джетарт.

— Тогава сам ще открия отговорите. — Лийт се отдалечи от огъня.

Фемандерак го последва. Без значение колко бързо вървеше младежът или в каква посока поемеше, философът не изоставаше. Гневните стъпки на Лийт го отведоха далеч от лагера; край часовете, които не се осмелиха да се обърнат към младежа с огнената Стрела; сред полята на Строукс — и Фемандерак продължаваше да го следва. Скоро юношата от Лулеа започна да тича, отново разгневен от нелепостта на постъпката си и от това какво щяха да си помислят *лозианите* за него. Спря едва когато преследвачът му го хвана за рамото.

— Седни, Лийт. — Лицето на философа беше скрито в мрака. Допирът на ръката му и гласът му бяха единственото нещо, указващо присъствието му. — Седни и ме изслушай.

Лийт приклепна на земята, а Фемандерак продължи.

— Трябваше да ти кажа. В началото само го подозирах. Едва когато ти изпрати Огъня, за да посочи *лозианите* в тълпата, осъзнах какво означава това. Трябва да ти се извиня.

— Кое си подозирал? За какво говориш? Защо уайдузът не бе изгорен?

— Ще обясня всичко, Лийт. Моля те, не ме прекъсвай. Онези фалтанци, които са потомци на Първородните, носят Огъня в себе си. Това е същината на завета, който Богът им е поверил. Но не всички хора са възплъщение на Огъня. Някои от фалтанците произхождат от елемента на Земята, като уайдузите и децата на Мъглата. Други водят произхода си от Въздуха, като например фенните. Има и следовници на Водата.

— Но те са *лозиани*! — възкликна объркано Лийт. — Те са избягали от Долината, от Огъня — и са изгубени. Как е възможно да имат друг обет?

— Защото *лозианите*, за които споменават Първородните, са само мит — заяви Фемандерак решително. — В Долината е имало хора, които отричали Най-възвишения, но се съмнявам, че някой от тях е прекосил пустинята. Хората, живеещи във Фалта преди появата на Първородните, не са били бегълци от Долината на младостта. Притежавали са собствени разбирания за отношенията си с боговете. Когато Първородните пристигнали, те си създали история, която да обяснява присъствието на тъй наречените *лозиани* и да оправдава отнемането на земите им. Не разбираш ли? Огънят е стихията на Първородните, последните, дошли в тази земя. Преди идването на Огъня, тук са властвали Земята, Водата и Въздухът. Първородните са донесли смърт и разруха, страховит пожар, опустошил онази Фалта, позната на *лозианите*.

Лийт слушаше гласа, идващ от мрака. Хладен вятър долиташе от север, шумолейки сред класовете. Той донесе миризмата на лагера — познатото ухание на инструърски гозби, примесено с екзотична храна.

— Но ако Джугом Арк е оръжие единствено срещу онези, които са потомци на Първородните, защо гледаме на нея като на наша главна надежда в задаващата се война? — бавно рече Лийт, размишлявайки. — Брудуонците не са Огън.

— Не, не са. Тяхната стихия е Водата. Но помни, че Рушителят някога е бил Каннуор, познаващ добре *Фуирфада*. Знаем, че може да бъде засегнат от Джугом Арк. Заради нея той сега има само една ръка.

— Но тогава как е успял да подчини брудуонците на волята си?

— Това е голямата загадка — изрече гласът на приятеля му. — Хаутий смята, че когато Рушителят отпил от фонтана, той сключил втори обет, без да нарушава първия. Така Рушителят носи в себе си и Огън, и Вода. Смесвайки се, те го държат жив — по същия начин, по който пръските на фонтана дарявали легендарното безсмъртие на жителите на Долината. Този втори обет му е дал силата над брудуонците. Той единствен в света може да владее Фалта и Брудуо. Такава е амбицията, му.

Лийт нервно се размърда. Струваше му се, че Стрелата е започнала да гори по-силно, макар светлината ѝ да си бе останала

същата.

— Само онези, които не са Огън, могат да докосват Стрелата — каза той. — Тогава защо аз мога да я нося?

Известно време мракът мълчеше.

— Този отговор не ми е известен, Лийт. Но по някакъв начин ти и Стрелата сте свързани: тя отговаря на мислите и емоциите ти; лекува, където съзираш болка; пламти, когато си ядосан. Тя е допълнение на сърцето ти. Всеки, който поглежда към Стрелата, вижда теб, красотата и силата на огъня в теб.

Гласът на философа звучеше някак колеблив и несигурен, сякаш доближаваше мисъл, която не възнамеряваше да изрече. Но това остана неуловено от Лийт.

— Моето сърце? Или това на Стрелата? Фемандерак, по-скоро се чувствам така, сякаш аз съм нейно допълнение. Колчан, където да изчака истинския си носител. Понякога тя ме кара да изпълнявам волята ѝ. Нямах представа колко пъти съм искал просто да ме остави на мира.

Юношата рязко се изправи и закрачи отново, в невъзможност да понесе бремето на онова, което биваше искано от него. Стрелата блестеше като призив в ръката му: ярка, чиста, подканяща. Зовяща.

Този път Фемандерак не го последва. Вместо това отпусна глава между ръцете си и прошепна:

— Виждам сърцето ти, Лийт.

Сетне, неспособен да изрече думите, отпечатани в собственото му сърце, заплака.

ГЛАВА 10

ЗАЛАТА НА КОНАЛ БЕЗСТРАШНИ

Брудуонската армия крачеше на запад, отвеждайки и Стела със себе си. Някъде напред лежеше границата на Фалта, а отвъд нея се гушеха стотици градове и села, обитавани от хора, които нямаха представа каква участ се е отправила към тях.

Понесена в белия си пашкул, девойката потръпваше. На самата нея участта ѝ беше известна. Бе я съзряла в обгръщащото я безмилостно насилие. Тя се взираше навън към пустошта, но виждаше единствено пламъците, които щяха да обгърнат Лулеа, и сякаш вече можеше да чуе писъците на горящите. Не можеше да стори нищо, за да прокуди ужаса — този ужас, надвишаващ дори страха ѝ от мъжа, държащ я в плен.

Преди седмица Стела се беше събудила от кошмарите си, за да открие надвесения над нея евнух, разтърсващ рамото ѝ. Очите му бяха сведени до белота, а тлъстото му тяло бе сковано по начина, указващ, че е преминало под контрола на господаря му.

— Събуди се, бижу на Фалта! — изхриптя подигравателният глас. — Събуди се, моя Зорнице! Имам нещо да ти покажа!

Както винаги, силата на гласа бе достатъчна, за да я вдигне на крака и да я накара да пристъпи навън, облечена в омразната копринена нощница.

Пред тях се бе разгръщало село, свито в долина — очевидно предлагаща защита срещу северните вихри. Къщите бяха съзирали и по-добри дни. Старите каменни стени бяха подсилвани с кожи, дъски и клони. Не повече от тридесетина постройки се бяха скупчили, притиснати като в уплах.

Стела беше принудена да гледа как местните биват извличани на сила от домовете си и събирани на утъпканата пътечка, изпълняваща функцията на главна улица. Мъжете, жените и децата бяха облечени в окърпени дрехи. Много от невръстните бяха боси. Всички изглеждаха

уплашени, присвили рамене в страх. Може би знаеха какво им предстои.

Стела знаеше. Това беше селото, отказало да предостави провизии на армията. Предишния следобед войската беше поела на изток, отклонявайки се от досегашния си път, за да поеме по рядко използвана пътека, отвеждаща към сковани от лед хълмове. Бяха дошли тук, за да накажат селото, да затвърдят безскрупулността на бойците. И да дадат пример и на самата Стела. *Може би Рушителят опустошава това село, за да демонстрира силата си?* Тя се бе опитала да помръдне скованите си крайници, макар да знаеше какво наказание ще последва, ако се опита да избяга. Преди да успее да направи и крачка, ръце бяха притиснали раменете ѝ надолу, пробождайки я с вълни на болка. *По-добре това... по-добре това, отколкото да изтърпя последващата гледка...*

Когато бе дошла на себе си, жените биваха отвеждани. Стела бе видяла как последната от тях се обръща, подтиквана от наконечника на копие, към близките си, които никога вече нямаше да види. Две парцаливи, кървави форми лежаха на земята пред децата и мъжете. Откъм едната все още долитаха скимтящи звуци. Някой се бе възпротивил.

Войниците бяха започнали да подпалват къщите, а Стела гледаше. Бяха започнали да секат ръцете и краката на невръстните, а Стела пак гледаше, обезчувствена от гледката. Бе видяла как войниците донесят парчета дърво — врати, маси, стени — от горящите къщи, хвърлят ги на земята и приковават мъжете с гвоздеи. Бе слушала ревящия пукот на пламъците и срутването на домовете. Бе чула как децата пищят, а мъжете крещат от болка и безсилие, как войниците ликуват и се смеят с нечовешко злорадство. От недалеч долитаха и други писъци, но тях тя се стараеше да не чува.

Гласът, долитал от пухкавото лице на евнуха, бе ѝ изреждал подробно описание, а тя трябваше да го слуша. Бе изричал коментари за точността на стрелците си, получили възможност да се упражняват в стрелба по живи мишени. Бе описвал в подробности агонията, изпитвана от селяните, и времето, което щеше да им е нужно да умрат. С всяка дума бе подчертавал като с игла безпомощността ѝ.

Дългите часове се бяха слели в картина на кръв и страдание, сбито предизвестие на бъдещето, което очакваше Фалта. Този ден

сред погиващото село показва пред Стела същинската злина на живота — далеч по-ясно и конкретно от мъките на пленничеството ѝ първо на Деорк, после и на господаря му. Някога тя бе смятала, че светът е красиво място. Каква безумна наивност! Сега Стела виждаше нещата по-ясно. Светът беше място на сила и безсилие: малцината, които притежаваха сила, имаха властта да превърнат съществуването на останалите в жестока мизерия. Опитът да вижда нещата по различен начин би бил опит да отрече истината. Опит, подтикнат от нежеланието да осъзнае собственото си безсилие. Могъщите можеха да сторят всичко на безсилните.

Всичко.

Фалтанската армия на Лийт продължаваше похода на изток. Два дни след потеглянето бойците бяха достигнали Мерциум, а след още пет дни вече достигаха Сивитар, голям град, разположен на южния бряг на река Алениус. Тук спряха, за да попълнят запасите си, голяма част от които бяха пристигнали по вода от Инструър. Лийт все повече и повече се убеждаваше в мъдростта на своите генерали, които единодушно твърдяха, че успехът в настоящата война зависи колкото от тактиката, която биваше обсъждана всяка вечер, толкова и от провизиите.

Самата армия не бе допусната в града, за да се предотвратят пиянства, дезертирания и прочие воински изкушения. Но Кърр настоя Компанията да отседне в странноприемница. Час преди залез той ги развеждаше из града, където се беше родил и отраснал и където се бе сражавал в бунтовете преди почти половин век. Завръщането му донесе смесени чувства. През годините, в които бе отсъствал, много от познатите му места се бяха променили до неузнаваемост. Той призна, че някои от щетите са последици от самото въстание, но най го изненада състоянието на фонтаните, някога прославяли Сивитар. Голяма част от тях лежаха занемарени, други вече ги нямаше — например на мястото на прословутия Диамантен фонтан сега се издигаше моряшка квартира. Градът бе запазил част от красотата си, но за Лийт и останалите дори миризмата му говореше за лека немара.

Същата нощ младежът седеше на неудобен дървен стол, надвесил се над подробна карта на Алениус. Бе открил малък склад в

задната част на странноприемницата, запълнен единствено с два-три прашни матрака, и се възползваше от възможността да прекара малко време насаме, встрани от гълчавата на войската и вечното присъствие. Пред вратата остави слуга, заръчвайки му да не допуска никого.

Река Алениус пресичаше голяма площ от Средните полета. Основното ѝ тяло се виждаше ясно, по-широко и по-право от потоците, макар че дори и то беше принудено да лъкатуши като червей. Дълги виещи се езера, канали, отвеждащи до блата и потоци, които ту се сливаха, ту се разделяха, допълваха сложната картина. Генералите му бяха обяснили как армията ще марширува на запад до Виндикеър, далеч от реката, за да избегне затрудненията на този труден терен.

Пръстът му проследи реката до Виндикеър. Тук тя изглеждаше послушна, течаща в един канал. Дисциплинирана. Лийт тихо се засмя. Точно както родителите му искаха той да бъде.

На вратата се почука. Без да чака разрешение, майка му я отвори и пристъпи вътре.

— Здравей, Лийт — каза тя. — Липсваше ни през последната седмица. Как си?

Младежът се подразни от думите ѝ. *Как съм бил? Канеше се да ме попиташ къде съм бил.* Но не каза нищо, а стана и ѝ предложи стола си.

— Бях зает.

— Има ли нещо, с което бихме могли да помогнем? — Майка му все още се усмихваше, но очите ѝ се бяха присвили по познатия начин.

— Не, освен ако не можеш да разчиташ карти. Но ти благодаря за предложението.

Недвусмислено отпращане, преждевременно и малко грубо. Но пък с такова нетърпение бе очаквал усамотението си.

Очите на Индретт се присвиха още повече.

— Може да не искаш помощ, синко, но ти е нужна. Компанията иска да бъде сигурна, че знаеш как да използваш Джугом Арк. А аз искам да бъде сигурна, че ще се извиниш на Хал за нещата, които му наговори.

— Седнала си да наставляваш предводителя на фалтанската армия как да се отнася с брат си? — Лийт бе решен да не избухне.

— Може да носиш Стрелата, но все още си мое дете. — Тя моментално съжали за думите си.

— Дете? Майко, не става така. В един момент ми казваш да порасна, а миг след това ме наричаш дете? И за Хал ли разсъждаваш по същия начин?

— Той не е дете — Индретт повиши глас, — но това не значи, че не може да бъде наранен. Обещай ми, че ще го потърсиш и поне ще поговориш с него. Моля те, Лийт.

— Ще го сторя — отвърна той. Жената си отдъхна. — Ще го сторя — повтори, — когато ти отидеш при него и му кажеш същото. — Лийт указателно застана до вратата. — А сега ще ти бъда благодарен, ако ми предоставиш малко време да се усамотя. Има много неща, над които трябва да разсъждавам.

На Индретт не ѝ оставаше нищо друго, освен да излезе. *С право ѝ казах това.* Лийт затвори вратата след нея. *Ако сега отстъпя и се разхленча пред Хал, всички ще забравят въпросите, които повдигнах.*

Той се върна на стола, но този път не взе картата. *Не съм дете. Но тя е отчасти права — трябва да потърся Фемандерак и да науча повече за Стрелата.*

Може би за стотен път си помисли дали да не се обърне към гласа на Джугом Арк. Но не знаеше кое ще бъде по-лошо: самодоволен отговор, целящ да го отведе още по-далеч от собствената му воля, или мълчание.

Лийт въздъхна. През последните няколко дни Фемандерак се държеше странно. Защо всичко трябваше да бъде толкова усложнено?

Фарр не можеше да заспи и се въртеше в калпавия сламеник. Бе отстъпил по-доброто ложе на хауфута, гръмко хъркащ до него. Известно време винкулчанинът се опитваше да си представи, че лежи под гъсти клони, но в тясната таванска стаичка отсъстваше онова успокоение, което му носеше мъхът на леса. В един момент той отметна одеялото и излезе.

Макар да стъпваше внимателно и да беше без ботуши, дъските заскърцаха под краката му. Беше тихо. Нямаше представа колко е часът, но дочу някакъв шум откъм стълбите. Явно още някой не можеше да заспи. Звучеше, сякаш някой е ранен. Фарр се стрелна напред. Не, това бяха ридания.

Индретт бе приседнала на най-горното стъпало и плачеше с наведена глава. Сълзите ѝ се стичаха в скута. От отворената вдясно от нея врата се процеждаше светлина, открояваща силуета ѝ. Тя забеляза Фарр едва когато младежът се доближи съвсем до нея.

— Индретт? — прошепна Фарр, сетне повтори малко по-високо.
— Индретт? Мога ли да ти помогна с нещо?

Тя повдигна зачервени от плач очи.

— Не. Не и ако не умееш да правиш магии, за да накараш Стрелоносителя да изостави упоритостта си.

И гордата жена бавно разкри мъката си пред този неочакван изповедник. Фарр се затрудняваше да разбере как момче като Лийт би могло да се противи на съдба, твърде вероятно предоставена му от самия бог. Удивлението на винкулчанина нарастваше непрекъснато. Не беше свикнал с отбягването на дълга с хитровати оправдания. Де подобна чест да се беше паднала на Уайра — или на него самия. Фарр не би се поколебал нито за миг! Би грабнал Джугом Арк и би се изправил лице в лице с Рушителя, ако се налагаше.

— Индретт, трябва да говорим с Компанията за това — каза ѝ той. — Лийт трябва да се вразуми или да отстъпи мястото си на подостоец. — Гласът му бе станал хрипкав от гняв. — Това, което ми каза сега, е прекалено важно, за да го премълчаваш. Ще организирам срещата при първа възможност.

Индретт кимна. Фарр я потупа по рамото и пое обратно към стаята си.

Рано на следващата сутрин Компанията зае обичайната си позиция начело на войската. Лийт се обърна назад и погледна към редиците, повдигайки високо ръка. Пламтящата Стрела изтръгна хилядогласен рев от следващите го бойци, оповестяващ началото на днешния поход. Юношата отново се обърна напред. Армията му вече бе претърпяла първите си загуби. Преди два дни един кон бе хвърлил ездача си и войникът трябваше да поеме обратно към Инструър заради счупената си китка. Лийт бе видял напускането му: ратникът се опитваше да си придава тъжно изражение заради случилото се, ала седмица с армията му бе показала какво предстои, затова облекчението му беше видно. Неговият командир бе разговарял с Лийт, възползвайки

се от повода да огледа Джугом Арк отблизо, и се беше оплакал, че му е трудно да поддържа дисциплината сред младите бойци. Думите му, макар и отправени към юношеско лице, не съдържаха ирония. А самият Лийт бе отправил след поемащия обратно към дома поглед, съдържащ значителна завист.

Бяха изникнали и други злополуки, най-значителната от която се изразяваше в пиянския побой, в който двама закоравели войници от околностите на Мерциум бяха пребити до несвяст от все още неоткрити противници. Говореше се, че виновниците трябва да бъдат търсени сред редиците на *лозианската* армия, но Лийт се съмняваше в това, предполагайки, че обвинението бе отправено натам заради привидно по-слабата дисциплина на съюзниците. Може би трябваше да говори пред войниците си по този въпрос.

Както обичайно, генералите яздеха близо до тях, за да предадат по-важните вести за случилото се с хората им. Лийт знаеше, че това е единствено проява на учтивост. Решителните командири, които щяха да поведат в битка силите на *лозианските* народи, Деруйс, Инструър и Строукс, бяха много близо до снизхождението. Началникът на инструърската стража беше най-младият в тази група и най-склонен да се вслушва в думите на Компанията, но също така и най-ниско в йерархията. С изключение на *лозианските* предводители, които бяха третирани с любезно безразличие. Ейксхафт бе изтъкнал пред Компанията, че от военния съвет единствено той, уайдузът Кула и феннският боец Нутагвал притежават истински боен опит. Гражданската война в Инструър *лозианите* не смятаха за истинско сражение. Според фодрамеца единствено войниците на Деруйс разполагаха с нужния опит.

Въпросното утро нямаше много за обсъждане. Припасите ги очакваха на пристанището, което накара Кърр да отбележи, че е било възможно армията да поеме същия път, спестявайки ценно време. Но генералите не се съгласиха, за радост на Лийт, вместо това изтъквайки разумността на потеглянето към Мерциум. Младежът се бе опитал да скрие усмивката си, породена от недоволството на стария фермер, но ако можеше да се съди по мръщенията, които си спечели, очевидно опитът се беше оказал неуспешен.

Армията остави Сивитар и Алениус зад себе си и пое на изток към Виндикеър, най-големия град в източната провинция на Строукс.

На север от пътя им обширните поля внезапно потъваха в зловонни блатата, през които огромната река неспирно лъкатушеше. На юг, ставащи все по-големи, се издигаха върховете на Веридия. Тази планина част от Компанията бе прекосила на път от Гадир Масаб. На четвъртия ден от тръгването Кърр отбеляза, че сега войската вървяла по същия път, който самите те били използвали. Вдясно, в далечината, фермерът посочи към древна скала, по която се виеше хамадабадският път, увенчана с рицарска крепост.

В южната част на Строукс армията напредваше с отлично темпо: четиринадесет левги на ден.

— Всичко опира до разстоянието, изминавано дневно — казваха генералите. — По десет левги в продължение на сто дни — и ще пристигнем при Просеката.

Но Лийт забелязваше, че напоследък лицата им не изразяваха същата увереност. Как щяха да поддържат същото темпо в по-труден терен? Той си спомни затрудненията, които бяха изпитали заедно със спътниците си в Брейданската пустош. Но на въпросите му за подобни трудни места биваше отговаряно с неспокойно размърдване и реплики от рода на „Нагорж на места е труден“ или „лошо става, ако те завари сняг в Лешоядова гуша“. Тези коментари биваха повтаряни, което още повече усилваше неспокойствието на Лийт.

Накрая той ги накара да му покажат целия път на картата. Напредването им на изток от Инструър, малка точка близо до брега в левия край, беше проследено от червена линия. С кръстче бяха отбелязани местата, където армията бе спирала за нощувка. Виндикеър все още се намираше на повече от седемдесет левги на изток, на брега на Алениус, която, както Лийт помнеше от собствената си карта, се извиваше на север между Сивитар и Виндикеър. Възнамеряваният им маршрут беше отбелязан с черно, като на изток от Виндикеър той се придържаше към реката.

— Това е защото от Виндикеър ще продължим по Алениус — казаха генералите и стратегите. — Вече сме говорили за това, забрави ли? Именно по тази причина изпратихме напред всички с плавателни умения.

Лийт кимна, без да си прави труда да поправя впечатлението им, че е забравил. От бележките върху картата можеше да види, че

пренасянето на армията по Алениус ще спести много дни. Командирите бяха много горди с този си замисъл.

За първата фаза от пътуването, обхващаща почти три четвърти от него, бяха заделени петдесет дни. Още толкова дни бяха отделени за оставащата четвъртина.

— Тогава ще бъде по-студено — казаха му генералите. — Трябва да предвидим по-трудните условия.

При Лешоядова гуша Алениус ставаше непроходима. Там армията щеше да срещне трудности. Уодранианските планини, разположени на север, не бяха подходящи за прекосяване, не предлагаха и храна. Същото се отнасяше и за Коренливите хълмове на юг. Височината им бе непроходима през зимата.

Стратезите твърдяха, че пътят отвъд Лешоядова гуша ще бъде труден, но не и невъзможен за прекосяване. Източно от Каскин, столицата на Редана, която според картата щяха да достигнат след шестдесет дни; войската щеше да последва северния бряг на Алениус през Пискасия до град Адолина, намиращ се в стръмния пролом Сивера Аленския. Този малък градец в източната периферия на обитаваните земи щеше да бъде достигнат на осемдесет и петия ден от началото на пътуването, оставяйки на армията петнадесет дни да преодолеят Стръмнината и да стигнат Нагорж. Оттам щяха да се отправят към Просеката, притисната между огромното туловище на Алдраските планини и сухите от студ игловати върхове на Арматура. Именно на това място щяха да очакват брудуонската армия.

Общо сто дни, от които оставаха осемдесет и осем. Лийт яздеше, пресмятайки наум, а междувременно излезлите на полето спираха работата си, за да поздравят минаващата армия и момчето с пламтящата стрела. Лийт не отговори на поздравите им. Изчисленията не му излизаха от ума. Петдесет хиляди войници, хиляда левги, сто дни — и един непредсказуем враг, който може би точно в този момент изливаше пълчищата си скакалци през Просеката, дошли да опразнят фалтанския килер.

Стела не разполагаше с карти, по които да определи местоположението си. Дните монотонно се нижеха в компанията на нейния пазител, който през всеки един момент можеше да се превърне

в посланик на Рушителя. Той неизменно яздеше край носилката ѝ — която, каза ѝ евнухът, пътуваше в края на брудуонската армия, заедно с каретата на Неумирация: позиция на голяма чест. Понякога тлъстият пътуваше вътре с нея. В началото тя просто се извръщаше от него, изплашена от внезапна трансформация, и през прозореца се взираше към сивите хълмове, за които изглеждаше, че ги следват на запад. Евнухът не казваше нищо, а само я поглеждаше с воднистите си очи. Запазваше мълчание дори и когато тя плачеше.

Преди той ме нараняваше, когато плачех, осъзна един следобед Стела. Щипеше ме по рамото. Вече не прави така. Защо? Може би тя вече бе придобила нужното поведение и не прекращаваше невидимата линия на допустимото. Не, надали беше това. Защо преди я бе спирал? Може би му е жал за мен. Надали някое сърце може да е толкова кораво, че да не изпита съжаление пред съдбата ми.

Тя извърна глава от завесата и се взря в лицето на надзирателя. Обръсната коса, пухкави, голобради бузи, малка уста — освен когато биваше стърчена от Рушителя — и големи кафяви очи, напомнящи ѝ за селските кучета, с които обичаше да си играе. *Точно като опитомено куче, покорно на господаря си, лишено от свобода — също като мен. И той е в същото положение*, Стела се опита да разгадае лицето му. Откриваше ли споделено страдание в погледа му?

— Откъде си? — попита тя с приглушен глас, подканящ отговор. — Къде е домът ти?

И Стела се приведе към него.

Устата на евнуха потрепна, когато си пое дъх, за да ѝ отговори. Но миг след това той се усети. Лицето му стана празно и безизразно, а очите се превърнаха в прозорците на необитавана къща.

Почти успях, каза си Стела. Почти.

На шестото утро след Сивитар рицарите напуснаха скалистия си замък, за да се срещнат с фалтанската армия. Те бяха сто и девет на брой, облечени в церемониални брони със старомоден дизайн. Всеки яхнал черен кон, придружаван от флагодържец и оръженосец. Следваха ги местни люде, облечени в пъстри дрехи.

За момент Лийт изпита тревога. Боеше се, че страховитите рицари възнамеряват да се нахвърлят върху армията му. Но около себе

си чу смях. Когато проследи погледите и сочещите пръсти на развеселените си генерали, разбра причината. Някои от рицарите изпитваха видими затруднения да се задържат на седлото, а други залитаха под тежестта на броните. Причината за това стана ясна, когато свалиха шлемовете си. Всички те бяха стари. Старостта не беше подминала и конете им, почернени с боя, както и голяма част от екипировката им.

Но смехът затихна, когато, с достойно излъчване, най-предният от редиците на рицарите се приближи до Лийт, слезе от коня и коленичи. Боецът излъчваше благородство, което се намираше извън времето. Той продължаваше да стои на колене, без да помръдва. Лийт неловко се огледа.

— Не го оставяйте да седи така, сър — каза оръженосецът на рицаря, широко усмихнат. Говореше със силен диалект. — Подканете го да се изправи.

— Изправете се, рицарю — произнесе Лийт със същия глас, който бе използвал в Лулеа, когато с останалите деца си играеха с мечове. Под удивения му поглед мъжът се изправи и му кимна почтително. Удивлението му не свършваше тук, защото разпозна ухиления оръженосец. — Лесип! — изненадано възкликна юношата. — Значи все пак доведе рицарите.

— Казах ви, че ги познавам! — доволно заяви мъжът. — Не ми повярвахте, ама се оказа така.

— Вече ти вярвам — усмихна му се Лийт. Настъпи кратко мълчание, в което можеха да бъдат чути думите на един от генералите:

— Но каква полза ще имаме от тях?

Рицарят пристъпи напред, леко смръщен.

— Аз не съдя според вида — рече той с чист и рязък глас. — Би ми било интересно да премеря сили с човека, помислил си, че с един поглед е преценил умениято ми.

Рицарят насочи изпепеляващ поглед към деруйсианския генерал, който се бе обадил. Сетне се обърна към Лийт:

— Разрешавате ли, Стрелоносителю?

Лийт знаеше, че най-разумно би било да откаже. Но сега събитията бяха поели по коловоз, утъпкан от вековете. Затова той кимна. Генералът — казваше се Рийф — слезе от коня си и изтегли оръжие. Преди някой да е успял да каже нещо, двамата противници

вече се покланяха един на друг. Рийф беше едър мъж на около петдесет години, който изглеждаше развеселен, че едно негово подмятане бе породило такава реакция.

Внезапна мисъл вледени ума на Лийт. *Дали боят е до смърт?* Юношата вече се канеше да прекрати дуела, когато рицарят пристъпи напред и с невероятно бързо движение изби меча от ръката на Рийф. Оръжието полетя във въздуха. Докато потъне в тревата край пътя, рицарят бе прибрал собствения си меч в ножницата и протягаше ръка към деруйсианеца.

— Стойката ти е добра — каза възрастният боец, кимвайки одобрително.

Лийт въздъхна дълбоко, а Джугом Арк проблесна в отговор на облекчението му. Привлечен от светлината, рицарят се обърна към младия предводител и се поклони.

— Нашето братство на верността възлиза на сто четиридесет и четирима — каза той. — Но не всички от редиците ни бяха достатъчно крепки, за да ви посрещнат. Казвам се Чалкис. Аз съм пряк потомък на Конал Безстрашни — онзи, който прогонил брудуонците от Фалта преди хилядолетие.

Рицарят се усмихна, свали ръкавицата от лявата си ръка и разроши косата на оръженосеца си.

— Немирният ми син ми каза, че ще дойдете, но неговият глас далеч не бе от първите, предизвестили появата ви. В продължение на много години знаехме, че брудуонските орди ще се завърнат във Фалта и че Джугом Арк ще бъде издигната насреща им. Сред нас имаме и ясновидец. Той беше този, който ни подбуди да се подготвим. В продължение на дванадесет години се подготвахме за предстоящото. — Чалкис отново се усмихна и кимна на унижения деруйсианец, който се беше върнал на седлото и смучеше убодената си ръка. — От каква полза бихме били? Засега сме приготвили банкет, където да се подкрепите с музика и пища. А утре, когато продължите, ние ще ви придружим, за да се изправим срещу враговете си. Заповядайте.

Замъкът изглеждаше заплашителен, но подобно на своите обитатели беше малко западнал и огризан от времето. Лийт все не можеше да си състави крайно мнение за рицарите.

А те се бяха подредили около Компанията и генералите и ги съпровождаха по ставащия все по-тесен път. Входът на замъка ги отведе в широк двор с ъгловата, висока постройка, която по нищо не отстъпваше на сградите в Инструър. Тук вече камъкът изглеждаше добре поддържан. Един от рицарите — бе представен от Чалкис като сър Пилорус — разтвори вратите, за да разкрие пред гостите удивителна гледка.

Лийт дочу зад себе си сподадено възклицание, което много напомняше за гласа на брат му. Не беше виждал Хал повече от седмица. *От онази нощ. Ако това е бил той, значи започва да губи контрол. Старият Хал никога не би...* Погледът му бе привлечен от вътрешността на откритата се зала — младежът трябваше да положи усилия, за да не изрази гласно удивлението си на свой ред.

Уамбакалвен. Това беше първата дума, споходила ума му. Архитектът, създал това място, беше уловил същината на подземна пещера: проблясващото преплитане на светлина и сянка; златист пясък, разпръснат по пода, контрапунктирац колоните с канелюри, които се издигаха към тавана като стотица сталагмити. Ами таванът! Сто вихрени сцени се вливаха една в друга по сводестото небе. И всяка насочваше окото към централната сцена, изобразяваща дъга, разпростряла се над бранно поле.

В средата на помещението имаше маса, отрупана с храна, около която рицарите започваха да се настаняват. Първоначално трапезата се бе сторила на Лийт прекалено дребна, за да побере всички им, но с приближаването си той разбра, че очите са го заблудили — всичко с обичаен размер, включително и най-голямата маса, която бе съзирал, щеше да изглежда дребно в тази изкуствена пещера.

— Бъдете наши гости. — Гласът на сър Чалкис бе усилен по начин, различен от илюзиите, с които умееха да си служат Фемандерак и магьосниците. На ухото се струваше, че думите долитат едновременно от всички ъгли на залата.

— Каква съвършена акустика! — възкликна Фемандерак с очи, в които се четеше удивление. Той извади арфата си. — Разрешавате ли? — обърна се той към сър Чалкис.

— Сър Пилорус е пазителят на тази зала. Нему се пада да разрешава или забранява.

Философът се обърна със същото питане към въпросния рицар и получи утвърдително кимване. Пръстите на мъжа от Даурия веднага докоснаха струните.

Лийт тъкмо бе седнал, когато музиката започна. Звуците накараха останалите от Компанията да останат застинали — край местата си или замръзнали над тях. Сега беше ред на рицарите да се удивляват. Поток леещи се ноти се сля с втори, сетне и с трети. Басова нота бе вплетена, присъединила се към настойчивата мелодия. Последната се раздвои и се сдоби с ехо — колко ръце имаше Фемандерак, зачуди се Лийт. Настъпи пауза: тогава философът събра несъизмеримите ноти в сплав от чист звук, който пулсираше с ритъма на живота, докато танцуваше с веселост из самите им съзнания. Джугом Арк засия ярко в ръката на Лийт. Вдълбаните в залата легенди погълнаха лъчите, превръщайки ги в слава. Светлина и музика обгърнаха всички в прегръдката си.

Още дълго Лийт не можа да се отърси от удивлението, което пораждаше у него тази зала, така че изпитваше затруднения да се съсредоточи върху гласа на домакина. Младежът отново се загледа към декорацията по тавана. Тук беше vyplътено онова усещане за мощ, което Съвещателната зала в Инструър се бе опитала да улови, но не беше успяла изцяло. Лийт усещаше, че тук занаятчиите са се опитали да предадат израз на нещо повече от обикновена сила. Делото им отдаваше почит на въздигнатост, величие и удивление — в степен, недостижима за колегите им от Инструър. Той отметна глава, за да разгледа по-добре дъгата, изобразена над него. Тя се разливаше от скалите, обгърнали битката от две страни — многоцветен банер на надежда, протегнат над поле отчаяние. Изображението пораждаше смесени чувства с острота. А там, на преден план...

Дъхът на Лийт застина, съумявайки да задръсти гърлото му с буца.

На преден план, застанала на една скала, наблюдавайки битката, стоеше фигура с факла в ръка. Не, не факла. Стрела, несъмнено стрела, пламтяща с огъня на Бога.

— Това е пророчество — каза глас. Лийт откъсна погледа си от образа и отново го насочи към сътрапезниците си.

— Моля?

— Това е пророчество — повтори сър Чалкис. — Цялата зала е пророчество.

Кърр, който седеше от лявата страна на младежа, погледна нагоре, объркан за момент. Сетне очите му се разшириха.

— Пророчество на какво? — попита тихо Лийт.

— По-добре се обърнете към сър Амасиан. Това е негов проект. — Рицарят се приведе наляво. — Сър Амасиан? Стрелоносителят проявява интерес към работата ви. Ще споделите ли с него видението си?

Седнал срещу Лийт, Фемандерак отново започна да свири, затворил очи като в молитва, докосващ струните едва доловимо. Един възрастен мъж внимателно се надигна и се приближи към Лийт. Старецът беше прегърбен, облечен в червена роба. Ореол бяла коса обгръщаше плешивото му теме. Той отпусна мазолестата си ръка върху рамото на Лийт, а младежът отмести Стрелата встрани, за да не застрашава рицаря с пламъка си.

— Остави я — каза старецът с глас, мек като на дете. — Не се притеснявай, тя няма да обгори никого в тази зала.

Лийт кимна и постави Джугом Арк на масата. Различните разговори затихнаха. Всички сътрапезници се обърнаха към тях, за да слушат.

— Имали сте видение, сър Амасиан? — попита учтиво юношата, едва съумявайки да съдържа вълнението си. Може би този човек щеше да му каже всичко, което трябваше да знае.

— Стоях в тази зала преди двадесет лета — поде старецът с тънък глас, а очите му се затвориха, като че изживяваха всичко отново.

— Тогава дванадесетте дванадесетици — колоните, които поддържат покрива — служеха единствено да крепят имената на онези, погинали след дните на Конал. Залата нямаше никаква украса, но дори и така беше достойно място. По онова време на мен беше възложено да паля факлите преди вечеря. Точно се бях върнал от малкия параклис, където бях разтворил душата си в агония пред Бога, дирейки неговата наръка — вече бях прекалено стар, за да яздя с братята от ордена. Обмислях оттеглянето си, та да заживея с братята си в Сивитар. Когато прекрачих прага на залата, фитилът в ръката ми внезапно заблестя със сиянието на хиляди слънца, прекалено ярък за очите, прекалено свят, за да бъде съзиран. За момент си помислих, че е избухнал пожар, ала

разбрах, че не е така, защото светлината се изпълни с образ — бурно полесражение, където две армии си оспорваха надмощието. Гледах как войници падат под враговете си, как ратници биват събаряни от седлата и пълзят в бягство от смъртта, как храбреци се сражават в достойно отчаяние. Виковете долитаха до мен съвсем слабо, но дори и това бе достатъчно да разпали ужаса ми от гледката. Тогава видях обгърната в сиво фигура, с една ръка, застанала на хълм високо над една от армиите. Насреща му видях друга фигура, момче в бяла роба, застанало на скала, издигаща се над другата армия. Едноръкият повдигна единствената си ръка. Огромен пестник се надигна иззад хълмовете, готвещ се да смаже армията на момчето. Мъжът разтвори пръсти. Пестникът повтори движението му. Но момчето повдигна десница. В нея имаше стрела, а тя сияеше и прогаряше — тя прогони разтворилия се юмрук. Тогава сред тъмните облаци на войната се разгърна дъга, възрадвала изтормозеното ми сърце. Момчето със стрелата извика победоносно. А стрелата запламтя толкова ярко, че сложи край на видението ми.

Старецът вдиша дълбоко, отвори очи и пристъпи напред, за да погледне към удивеното лице на Лийт.

— Знаех, че това видение е предричащо. Дарен съм със способността да надзървам в предстоящото. Не за пръв път виждах. Милорд, видях Рушителя и неговите следовници. Видях армията на Фалта. А начело ѝ, с Джугом Арк като победен талисман, видях... вас.

Сър Амасиан направи крачка назад и заговори с гръмък глас:

— Съзрях онзи, който ще надвие Рушителя. Днес той е в моята зала, седи в светилището, което създадох преди много години да очаква появата му. Каква чест! Каква слава! Да видя със собствените си очи Дясната ръка на Бога! Да предрека появата му! Двадесет години труд в тази зала не ще бъдат достатъчни да платя дълга, който дължа на Най-възвишения.

И той се поклони дълбоко пред Лийт, толкова дълбоко, че плешивият череп почти докосна пода. А наоколо се носеха възхваляй възгласи.

Лийт отново се събуди в легло, с което не беше свикнал — разположено в богата стая със слуги, но пак непознато. Някаква чернота бе обгърнала сърцето му и не му бе позволила да спи спокойно. Вести като тези, които му бе съобщил сър Амасиан, би

трябвало да успокоят съмненията му — в крайна сметка такъв ефект имаха с всички останали. Но юношата не можеше да се отърси от неспокойството. На страх от смъртта ли се дължеше? Не — с този страх се беше срещал многократно от началото на пътуването и го познаваше ясно. Сравнен със сегашното му усещане, страхът от смъртта бе нещо чисто, нещо, за което никой не можеше да го държи отговорен. Но какво изпитва тогава? Дали това е тежестта на отговорностите? Хауфутът бе говорил с него за това след потеглянето от Инструър. Но дори отговорността не би го измъчвала така. Лийт беше наясно, че хора щяха да умират каквито и решения да вземеше.

Да, усещането се дължеше отчасти на отговорността. Но и нещо друго се гърчеше в стомаха му, лишавайки го от покой и сън. То се беше настанило у него тази вечер, след като Лийт бе принуден да се изправи и приеме възхвалата на рицарите, последвала думите на техния ясновидец. Това го беше накарало да се почувства като измамник. Не той трябваше да бъде на онзи хълм, изправен срещу Рушителя. Заради несигурността си нямаше право да повежда армията. Трябваше да отстъпи и позволи другиму да застане начело, иначе армията на Фалта щеше да бъде сполетяна от разруха... гигантският юмрук на Рушителя щеше да се стовари отгоре им, премазвайки всички под мощта си.

Пестникът полита. Пада бавно, но за приятелите му пак е невъзможно да избягат от смъртта... Кърр пада премазан, като не спира да съветва Лийт, крещейки... Родителите на Лийт изчезват под сянката, зинали в безмълвен крясък на ужас... Хал търпеливо изчаква удара, изразил обич и търпение на лицето си... Лийт крещи, но ударът се стоварва, изтръгвайки сърцето му под натиска...

И Рушителят се обръща към него:

— Не бих успял без теб — казва с подигравателен глас. Той се привежда напред и поставя ръка върху рамото на Лийт. Допирът му е леден. — Заради твоите думи, заради твоите! — Той започва да се смее, поваляйки камъни с гръмкия си глас. И отново заговаря победителят: — Сега ще бъдеш моята дясна ръка!

Юмрукът се разтваря, издига се, надвисва над Лийт за миг, а после го повдига и го поставя на хълма до Мъчителя на Фалта... Лийт не може да диша. Някаква тежест притиска гърдите му, премазвайки го както бе премазана армията му. Не може да диша, не може да диша...

Крясъкът, с който Лийт се събуди, отекна само в ума му. *Боже, какво направих?*

Облечен само в нощна риза, Лийт отвори вратата и откачи факла. Пред стаята му стоеше на пост рицар, който се обърна при шума и кимна. Макар младежът да му направи знак, че не желае да бъде следван, боецът взе меча си и пое подире му.

Лийт помнеше пътя. Само след минути вече отваряше вратата към залата на Конал Безстрашни, в която все още пламтяха няколко факли. Младежът бе оставил Джугом Арк върху перваза в стаята си. След като помисли за миг, реши, че постъпката му е била умишлена. Може би пророчеството щеше да изглежда по различен начин под светлината на обикновена главня.

Картината отново се разгърна над главата му. Дъгата, изградена от плочки, създаващи впечатлението, че преливат цветовете си, под светлината на факлата изглеждаше по-скоро като вестител на гибел, отколкото на победа. Изглеждаше, че двете армии се сражават сред здрач, а жертвите им остават незабелязани. Върху хълмовете от двете страни се бяха възправили двама. Или това беше само един човек с умело отражение?

Лийт подири лицата на приятелите си, родителите и брат си, но тях ги нямаше. *Било е просто кошмар.* Докато се обръщаше, за да си иде, погледът му бе привлечен от детайл в едно от другите изображения. Той го проследи до края на тавана, сетне пое обратно към средата, следвайки разгръщането на трети образ. Дванадесет пътя, дванадесет души водеха до образа на победата.

<Казах ти.>

Колко са? Колцина си призовавал?

<Ти не беше първият. Но си единственият, успял да стигне толкова далеч.>

Значи трябва да бъда тук?

Ако гласът можеше да въздъхва, щеше да го стори. <Защо хората си мислят, че най-важният въпрос е къде са? Като че е по-важно къде живееш, а не как.>

И все пак не би ли трябвало да зная, ако в този момент трябва да бъда другаде и да върша нещо друго?

<Лийт, има стотици начини, по които задача може да бъде изпълнена. Има стотици хора, които биха могли да я изпълнят. Рицарят

бе получил образ на истината. Върху тавана на тази зала той се опита да го изрази, представяйки множество начини, отвеждащи до същото място. Бъди внимателен, Лийт. Образът се оказа прекалено силен за ума му. Той не го е изобразил изцяло по начина, по който му беше показан. Не се уповавай на образа.>

Тогава защо изобщо си му го показвал? И защо го показваш на мен?

<Надценяваш силата ми в света на хората. Показах видението на Амасиан, но нему се падаше да го изтълкува. Аз мога само да посочвам пътя. Никого не мога да задължа да тръгне по него. Макар и неохотно, ти пое по пътя, по който друг не искаше да върви. Ти вече си взел решения, направили този път по-труден за преход. Тепърва ще го усложниш допълнително.>

Къде е грешката ми?

<Трудно ти е да се доверяваш. Отдръпнал си се от хората, които ти помагат най-много. Може би за човек като теб това е единственият начин.>

Макар този глас да отекваше в ума му, Лийт беше сигурен, че дочува топлота, примесена с вековна умора. Може би самата земя говореше с него.

Кой си ти? Кажу ми!

<Един ден ще научиш името ми.>

Моля те, кажи ми!

Но гласът бе утихнал. Лийт понечи да погледне към Стрелата, може би за да подкани с поглед още реплики — и осъзна, че я бе оставил в стаята си.

На сутринта приятелите му го откриха в залата, седнал сам на масата, с дремещ рицар зад стола му. Лийт се смееше тихо.

Сто и дванадесет рицари, придружени от оръженосци и хералди, се присъединиха към фалтанската армия, която изчакваше потеглянето си в равнината. Хералдите нададоха тръбен призив. Блестящата подлъчките на слънцето войска заликува в отговор. Ликуването се усили, когато рицарите се разделиха и извадиха мечовете си. През този метален шпалир преминаха Компанията и генералите, предвождани от Стреланосителя. Онези от войниците, които се намираха достатъчно

близо, можаха да видят странна усмивка, огънала устните на последния.

Същия следобед времето се затопли. От юг долетя топъл вятър, прекосил пустинята, скрита зад планините на Веридия. Скоро войниците се бяха изпотили под наметалата, конете се бяха покрили с пяна, а пехотинците се затрудняваха да вървят. Над склоновете от дясната страна на маршируващата армия се появиха малки облачета, уголемили се с течение на деня — извлекли сила от хладния въздух на равнините и нестабилност от топлината на пустинята. Те продължаваха да се издигат. Скоро от черните им дъна започнаха да проблясват мълнии.

Времето се развали на следващия ден. Ветровете дотласкаха буря откъм Веридия, която се изправи пред армията. Макар маршируващите да заемаха повече от две левги, от Компанията и Джугом Арк начело до последната кола на обоза, облакът покри всичко. Навсякъде около тях проблясваха светкавици, а после започна дъждът, излял се с ярост, стараеща се да натика войниците в калта. Лийт бе принуден да даде знак за спиране, макар до края на деня да имаше още няколко часа. Рисковано щеше да е да продължат в такова време. Съобщението се предаваше бавно по редиците, макар някои от по-опитните войници вече да бяха започнали да опъват палатки в очакване на заповедта.

Бурята нямаше никакво намерение да бърза, пълзейки бавно над тях. На моменти дъждът отслабваше, сякаш уморен. Но скоро след това облакът подновяваше усилията си, бомбардирайки палатки и щитовете. *Лозианската* армия понасяше градушката със стоическо мълчание — войниците ѝ не разполагаха с много палатки и нямаха намерение — или не бяха поканени — да споделят подслона на Първородните си съюзници.

В разгара на бурята изникна галопиращ кон, поел сред облаци пръски към шатрата на генералите. Ездачът скочи от седлото и връхлетя вътре. Това беше един от хералдите, които всяка сутрин биваха изпращани да оповестят пристигането на фалтанската армия и да поведат евентуални желаещи да се присъединят.

— На по-малко от левга на пътя ни има многохилядна армия — каза той. — В момента са спрели заради бурята, но ще продължат на запад, когато времето се оправи.

— Знамената им, човече! — ревна един от строукските генерали.
— Какви бяха знамената им?

— Зелен фон, милорд — заекна хералдът, — със сини ивици и кафяво дърво.

Неколцина от генералите въздъхнаха облекчено, а онзи от Строукс плесна с ръце.

— Ти си от Деруйс, нали? Не ви ли учат да разпознавате знамето на северната равнина? Това е армията на Деювър, идва да се присъедини към нас!

Добрите новини бързо се разчуха, отчасти компенсирани всеобщото подгизване. Привечер бурята се оттегли, отивайки да тормози други люде, продължавайки пътя си на север. Бойците от Деювър се присъединиха към най-голямата армия, събирана някога в историята на Фалта — поне така твърдеше старият Джетарт, когото Лийт често виждаше край баща си.

Бележката дойде, когато Лийт слушаше подробен отчет за оставащите запаси на армията. Чувстваше се недостатък от оси, последица от неравната земя. Лийт смяташе за важно да е запознат със случващото се, макар че очевидно имаше кой да се занимава с тези проблеми. Настоящата тема не му беше особено интересна, а когато забеляза и почерка на майка си върху пергамента, разбра, че става въпрос за нещо по-важно от оси за колите. Затова той се сбогува с чиновника и последва младата жена, която бе донесла бележката. Половин миля по-късно през утъпканото поле той вече наближаваше бяла шатра, над която се издигаше неговият флаг.

Клопка. Тази дума изникна в ума му, когато отметна платнището. Слугите вече раздигаха остатъците от обяда — обяд, на който Лийт не беше поканен и несъмнено е бил обсъждан. Дрънченето на дървените съдове заглушаваше тихите думи на близки и приятели, които седяха на пейки от двете страни на масата. Когато младежът се приближи, те се обърнаха към него и утихнаха, насочили погледи като обвинение.

И без да му казват, Лийт се досещаше за какво щеше да става въпрос. Манум и Индретт седяха в средата на едната пейка. По подпухналото лице на майка му личеше, че е плакала. Фарр се надигна, а Лийт започна да се разгневява.

В ума му изникна неочакван образ. Масивна форма, разгръщаща се в спомена. Тя идваше от съня в мазето на Фоилзи, когато Огънят се бе спуснал върху Компанията.

<Казах ти, че ще ти напомня за това.>

Не съм забравил, отвърна Лийт. Чувствата от тогавашния сън разтвориха гнева му, оставяйки го спокоен. Онази нощ бе съзрял огромен куб, изразяващ обичта, която останалите изпитваха към него. А видението беше придружено от глас, изрекъл, че никакво дело на Лийт не би изчерпало любовта на близките и приятелите му към него.

Все още помня.

<Скъпите на сърцето ти ще говорят заради обич, но думите им ще те наскърбят. Те не разбират трудностите, които ти носи Джугом Арк.>

Аз самият не ги разбирам. Мога ли да говоря с теб за това?

<Разбира се, но не сега. Те искат да говорят именно за същото.>

Както обичайно, тази размяна се проведе извън времето. Фарр се изправи на крака, прочисти гърло и приветства Лийт на срещата.

— Тук сме, за да говорим за ролята ти в задаващата се война. Събрах Компанията, защото се притесняваме за способността ти да ни поведеш.

— Думите на Фарр бяха малко резки, но отразяват същината — каза Манум. — Не можем да продължим, без да сме се убедили. Разговаряхме с *лозианските* водители, по-точно с Джетарт. Той обясни как онези, които не са от Огъня, не биват наранявани от Джугом Арк. Тази информация носи притеснение, Лийт.

Лийт понечи да отговори, но бе изпреварен от Кърр.

— Така е, момче. Каква полза от оръжие, което не може да бъде вдигнато срещу враговете ни. Играеш си с бъдещето на Фалта. Как може да си толкова глупав?

— Хора загинаха, за да бъде намерена тази стрела — каза тих глас отдясно. Жената от Ескейн.

Хауфутът също искаше да каже нещо, само че Лийт го изпревари.

— Прави сте — изрече той.

Трябваше да бъде предпазлив. Не искаше да бъде заличен от гласа на Джугом Арк. Повече от всичко желаше да избегне съдбата на Хал. Мистичният съюз на брат му с Бога, без значение дали

въображаем, беше унищожил самоличността му. Със следващите думи Лийт трябваше да си остави свобода, като същевременно си запази доверието на Компанията.

— Всички вие сте прави — повтори той. — Не зная какво да правя със Стрелата. Трябваше да съм узнал по-рано. Фемандерак говори с мен преди седмица, но оттогава не съм го виждал. Забелязвам, че той не е сред нас. Беше ли поканен?

Фарр се намръщи:

— Има ли значение? В моето родно място от младите мъже се очаква много. Да не си изпълнил дълга си до този момент е признак на страхливост. Как може да се отнасяш с такава небрежност към саможертвите на онези, които погинаха, за да можеш ти да стигнеш тук?

— Фемандерак не искаше да присъства — каза Индретт. — Обидил ли си го с нещо, Лийт?

Неизказаното в гласа й говореше за Хал, който също отсъстваше. *Каквото и да кажат, няма да изчерпят любовта ми към тях.* Тази перифраза на видението позволи на Лийт да успокои изнервянето си.

— Майко, не зная какво му е. Нужно ми е знанието му, но всеки път, когато го повикам, той се оправдава. Или е зает, или е болен...

— Тогава трябва да потърсиш друг наставник. Никой от нас не знае нищо за Стрелата. Намери Фемандерак и го *накарай* да говори с теб. Ако не иска, опитай с Джетарт или Маендрага. Или Хал. Но, синко, моля те да се погрижиш да узнаеш всичко възможно за Стрелата, преди да сме се изправили срещу брудунците.

Хауфутът намести туловището си.

— Лийт, на твоето място аз бих се тревожил за Рушителя. Очакваме го да придружава армията си. В ръката си ти носиш единственото оръжие, което може да го нарани. Не се ли страхуваш, че цялото това пътуване отвежда към сблъсък между теб и Неумирация?

— Хауфуте! — просъска Индретт. — Съгласихме се да не споменаваме тревогите ти!

— Така е. Но искаме от Лийт да се заеме с отговорностите си. Ние също трябва да се нагърбим със своите. Не можем да го оставяме да разрешава загадката сам.

Благодаря ти, хауфуте. Лийт не очакваше да се изправи лице в лице с Рушителя — несъмнено брудунският предводител си имаше

по-важни хора, с които да се занимава. Важното беше, че селският предводител е разкъсал досегашната тенденция, изричайки първите думи на застъпване.

— Научих *някои* неща за Стрелата — уверено каза Лийт. — Тя реагира на емоциите ми, макар да не съм сигурен с какво може да ни помогне това. Приемам всякакви съвети. — *Нека те се замислят.* — С нея мога да лекувам. Не съм се опитвал да я използвам като оръжие.

Притеснявам се, че ще причиня щети, които не желая.

— Трябва да си намериш подходящо място и да се упражняваш — предложи Фарр.

— Как да се упражнява? — тихо попита Маендрага. — Ще набираме доброволци, които да бъдат убити от Джугом Арк?

— А ти какво предлагаш, магьоснико? — Винкулчанинът се приведе към пазителя, като че по-голямата близост щеше да означава по-голяма вероятност за отговор.

— Защо просто не ѝ се доверим? — Беладона се изправи и с елегантната си походка се приближи до Лийт, в чиято ръка блестеше Джугом Арк. — От думите ви излиза, че Лийт насочва Стрелата чрез волята си. От това, което съм видяла, реалността е далеч по-сложна. Понякога Стрелата отразява чувствата на Лийт, но друг път насочва действията му. Как иначе бихме могли да обясним начина, по който Лийт отблъсна нечистия огън на Деорк?

За момент Лийт обмисляше да каже на Компанията за гласа, който чуваше. *Стрелата разговаря с мен, но иначе нищо ми няма. Не съм си изгубил ума, честно.* Вече можеше да си представи реакцията им. Той им казва за гласа, а те единодушно решават, че е побъркан, и го принуждават да остави Стрелата. И Лийт се подчинява, отстъпвайки делото на друг, по-достоеен.

Не, вече беше направил избора си. Два пъти бе повдигал Стрелата — веднъж в Джорам, а после при съгласието си да поведе Компанията. Не можеше да избяга. Сега той беше техен предводител — време беше да ги поведе. Иронично, първото му дело като водач бе да изслуша как следовниците му го корят.

Следващият час му се стори цяла вечност. През цялото това време бе наставляван от Кърр и — по-меко, но пак обидно — от хауфута, чието оттегляне в Уитвества изглежда беше забравено. Баща му повдигна въпроса за Хал, докато майка му кимаше. Отново никой

не спомена за трудностите на Манум със собствения му баща, Модал. Всичко беше толкова несправедливо.

В съзнанието на Лийт изникнаха думи. *Точно както аз бях справедлив към вас и признах вината си, така и вие трябва да бъдете справедливи към мен. Докато Хал не обясни защо толкова голяма част от заръките му са в ущърб на интереса ни, той трябва да бъде наблюдаван внимателно. Повикахте мен, за да отговарям за постъпките си. По същия начин трябва да повикате и него.*

Но юношата стисна зъби и не изрече думите. Съзряното в мазето на Фоилзи му позволяваше да изтърпи срещата, без да каже нещо, за което щеше да съжалява. Само два гласа се отличаваха от всеобщото мнение. Маендрага и дъщеря му продължаваха да твърдят, че нямало повод за притеснение, но Лийт не смяташе така. Нужно му беше знание. Поне знаеше откъде щеше да се сдобие с него.

Стела се събуди малко по-рано от обичайното, плъзна се по копринените чаршафи и отдръпна завесата на носилката. Брудуонската армия бе прекарала последната седмица в бавно изкачване на стръмнини, поела към земя, издигаща се по-високо дори и от платото на Биринж. Снощи войниците бяха спрели на широка скална площадка точно над дърветата. В сумрака на зората земята около Стела приличаше досущ на северен Фирейнс, околностите на Уиндрайз, да речем, или долината Траелл. Само мисълта за тези места беше достатъчна да прободне сърцето ѝ. Сълзите, които ѝ се струваше, че пролива непрекъснато, отново ѝ навлажниха очите. Във въображението си тя изпълни околностите с обитатели — смеещи се фодрами — и няколко села, от които се издигаше ленив дим. Представи си Компанията да крачи в сенчестото дефиле отдясно. Фермерът Кърр начело, Лийт и брат му Хал отзад, потънали в дълбок разговор. Погледът на Стела се премести по-надолу. Струваше ѝ се, че вижда себе си, забила поглед в каменистата земя, а пред нея вървят Фарр и Уайра — тук сърцето ѝ се сви — следвани от Перду и хауфута, които се шегуваха. Въобразената гледка я прониза като нож. Тя стисна очи, но образът остана запечатан в ума ѝ.

На няколко крачки вляво четиримата ѝ пазачи се бяха скупчили около малък огън, ядейки от същата каша, която ѝ даваха за закуска.

Един от тях започна да пее. Пронизителният, жаловит напев звучеше напълно в синхрон с отчаянието ѝ. След няколко минути пеещият се изправи, остави купата си край огъня и пое към носилката на Стела. Несъмнено идваше да я събуди за поредния ден на страх, безнадеждност и мрак.

Внезапно тя не можеше да издържа повече. В тази горчива утрин смъртта сред пустошта ѝ се струваше далеч по-пленителна пред съществуването в робство, пък било то и в кафез сред скъпа коприна. Девойката се стрелна, отблъсквайки се високо от земята. Само след мигове сенките я погълнаха.

ГЛАВА 11

ЛЕШОЯДОВА ГУША

Топлите южни ветрове продължиха да веят около седмица.

Рано следобед на дванадесетия ден след потеглянето от Инструър пред армията се разкри централна Фалта. Под възвишението, на което се намираха войниците, се извиваше Алениус, отпавила се на северозапад към блатистите земи на Маремма, където блестяха стотици безименни езера. Вдясно се намираше Виндикеър, столицата на източната строукска провинция. Отвъд града се простираха над триста левги суха пустош — до Коренливите хълмове в Редана на изток и от пустините до Фавония. Войската щеше да прекоси тази земя, но не в пеш преход. Под тях, в широкото пристанище, приютено в една от извивките на реката, очакваха десетки шлепове.

— Надявам се замисълът ни да успее — обърна се Лийт към генералите си. — Изпразнихме инструърската хазна, за да платим за тези салове.

— Шлепове, милорд, не салове — каза началникът на стражата. — Внимавайте да не ви чуят местните.

— Ще чуят и други неща, ако не са построили обещаната бройка — изръмжа Кърр. — Аз преброявам само петдесет. Не поръчахме ли най-малко сто?

— Разполагали са с един месец — обади се инструърският чиновник, комуто бе възложено организирането на това дело. — Един месец, през който да намерят материали, да наемат работници и да построят сто шлепа. — Той се усмихна раболепно, сетне сви рамене в жест, че случилото се не е по негова вина. — Това е трудно предизвикателство.

Зад чиновника някой простена. Лийт знаеше, че пътуването е срещнало първата си сериозна пречка. Той изпрати генералите си да прегледат състоянието на войската и заедно с Компанията и неколцина служители се отпави към доковете, за да установи точната бройка на

шлеповете. Скоро щяха да научат дали ще бъдат принудени да зарежат спускането по Алениус и да пожертват поне десет дни в бавен марш през степите.

Фалтанската армия бе принудена да прекара два мъчителни дни във Виндикеър. Хауфутът се опита да си внуши, че това забавяне не е от значение, че брудунците или вече се изливат от Просеката, или се намират на половин година път от нея. Но тези размишления само насочиха мислите му към въпроса как Лийт възнамерява да осигури провизиите на армия от шестдесет хиляди души, докато изчакват появата на Рушителя, и колко глупаво щеше да изглежда Компанията, ако брудунската армия не изникнеше. Но с тези неща щяха да се занимават в бъдеще. Важното сега беше да дочакат изработването на допълнителните шлепове.

По време на закуската на втория ден Лийт се изказа в сходен смисъл. Хауфутът се възползва от възможността да отговори на собствените си съмнения.

— Пристигнахме три дни по-рано от обявеното — рече дебелият мъж, докато приготвяше нова хапка. — Не е справедливо да очакваме корабостроителите също да са приключили преждевременно. — Той се приведе напред и потупа ръката на Лийт. — Вчера успяхме да изпратим почти една трета от хората. Сигурно вече са напреднали доста.

— Хауфуте? — тихо каза Лийт. Мъжът се приведе към него, привлечен от нещо в гласа му. — Как постъпваше ти, когато ти се събереше прекалено много? Когато хората искаха от теб повече, отколкото си бил способен да им предоставиш?

Селският водач въздъхна облекчено. След срещата обсъжданията в Компанията бяха продължили — всички се тревожеха за Лийт, притеснени, че той няма към кого да се обърне. Бяха съзрели бездната, зинала между братята. И продължаваха да крият същинската степен, в която Хал беше наранен. Малко вероятно беше двамата да се помирят, което елиминираше единия от доверените на Лийт люде. Оставаше Фемандерак. Любопитният философ от Даурия също изглеждаше близък с момчето от Лулеа, ала и между тях изглежда се беше случило нещо — макар да липсваха доказателства, а и самият Лийт да беше

отрекъл. Във всеки случай даурианецът се стараеше да отбягва Лийт, макар сам да бе обещал, че ще го посвети в мистериите на *Фуирфада*.

Момчето трябваше да поговори с някого. Всички бяха единодушни, че от него зависи прекадено много, за да се самоунищожава с подобно мълчание. Сега, след като Лийт бе проговорил, хауфутът трябваше да подбере отговора си много внимателно.

Не бъди прекалено сериозен, напъти се сам. А на глас каза:

— Винаги разчитах на селския съвет. — Хауфутът изрече думите небрежно, привидно не разбрал сериозността на въпроса. — Ако нещо ми се стореше прекалено тежко, винаги се обръщах към тях.

— Но никой от тях не може да понесе моята тежест — каза Лийт почти шепнешком. — Никой от тях не разбира.

— Във всеки случай видът ми не говори за водителско величие — продължи хауфутът. *Не бива да звучи поучително*. — И селяните знаеха границите на възможностите ми. Понякога виждаха в мое лице дебел глупак, който разбира единствено от храна. Трябваше да се науча да оставям другите да вършат неща, които бяха напълно по силите ми. Но не съм сигурен как бих се справил, ако носех твоята тежест.

— В началото на пътуването ти искаше да ни изоставиш. — Гласът на Лийт беше напрегнат. — Искаше да продължим по Западния път без теб. В крайна сметка ти остана с Отшелника и си почина от грижите. Но кой ще даде почивка на мен?

— Лийт, тогава всичко изглеждаше срещу нас. Мостът беше сринат, брудунците ни се присмиваха от другия бряг. За спасяване на родителите ти не можеше да става и дума — нашият собствен шанс за оцеляване беше нищожен. А виж къде сме сега! Виж колко далеч стигнахме! Намерихме Джугом Арк, с нейна помощ събрахме огромна армия. Поели сме да осъществим това, което някога смятахме за неосъществимо. Тогава бяхме шепа, сега сме хиляди. Множество мъдри и разумни люде могат да споделят тежестта ти.

— Не — промълви Лийт. — Няма кой друг. Само аз съм.

Отговорът на хауфута беше преустановен от местен служител, нахлул в палатката.

— Помолихте ме да докладвам при оттласкването на стотния шлеп — бързо каза мъжът. — Работихме цяла нощ под светлината на

факли. Последните десет шлепа са готови. Ще дойдете ли да ги прегледате?

Изражението върху лицето на Лийт, оставил закуската си недоядена и вървящ след служителя, едва не разкъса едрото сърце на хауфута.

Числа, числа. Четиристотин и седемнадесет погинали, когато седемдесет и първият шлеп потънал и следващият налетял отгоре му. Числа, а не войници, давещи се в тъмните, студени води. Просто числа. Над двеста дезертирали, предимно от армията на Строукс, избягали от призрака на войната, защото вдъхновението им бързо бе угаснало. Шестдесет хиляди минус четиристотин и седемнадесет, минус още двеста. Числа...

Около Лийт войниците се редуваха да насочват шлепа по бавното, но неуморимо течение. Всеки час биваше изминавана левга. Десет левги всеки ден. До следващия етап от пътуването оставаха двеста и петдесет левги. Още числа. По-малко от половината дни и повече от половината левги бяха изминати. Напредък с добро темпо. Поне така казваха. За Лийт това бяха само числа. Той си припомни уроците пред дома на хауфута. Те винаги му се бяха удавали. При различните манипулации числата придобиваха форма в ума му. Усещаше допусканите грешки почти физически. Числата, които сега прехвърляше из ума си, отново носеха усещането за грешка от небрежност. Лийт знаеше, че не е допуснал грешка, но усещането оставаше.

Съветниците му обявиха загубите за лоши новини. Веднага след това бяха добавили, че загубите щели да бъдат далеч по-сериозни, ако войската била поемела пеш през степта. Далеч по-сериозни, говореха те, подредени пред палатката му, съобщаващи новините с напълно делови тон. Просто информация. Лийт взел най-правилното решение.

Младежът не можеше да спи. Всеки път, когато затвореше очи, му се струваше, че потъва под зеленикавите води, ококорен, и гледа как други също потъват в мрака, а той не може да спаси нито тях, нито себе си, не може дори да диша... Накрая Лийт се надигна, излезе от палатката и седна на брега на проклетата река, където изплака мъката си под безразличните звезди.

Деветдесет и осем шлепа достигнаха пункта цели пет дни преди най-оптимистичните предвиждания на генералите. Само още един шлеп бе изгубен, и то постепенно, разпадайки се в течение на няколко дни. Фалтанската армия беше добре отпочинала, готова отново да поеме пеш през северната зима към Просеката. Припасите бяха намалели драстично, но щяха да им стигнат за двете седмици, които щяха да са им нужни, за да достигнат Каскин отвъд Лешоядова гуша.

Имаше и други добри вести — друга армия ги изчакваше край реката. Пет хиляди на брой, почти всички дошли от Стурренкол, столицата на Фавония, чийто крал бе верен на Фалта. Крал Куанта бе дошъл да ги посрещне, за да види Джугом Арк с очите си. Компанията прекара вечерта в дискусия с краля и неговите съветници.

— Никой не познава Лешоядова гуша по-добре от нас — заяви кралят — къдравокос, луничав мъж на около тридесет години, визирайки себе си и свитата си. — Ако имаше друг път на изток, бих ви посъветвал да поемете по него. Само че няма, тъй като първите снегове вече са направили непроходими уодранианските проходи. Предстоят ви трудности. Лешоядовата гуша не е гостоприемна към зимните пътници. Нима не е било възможно да тръгнете по-рано?

— Има проходи? — попита началникът на инструкторската стража. — Ние чухме, че планините са непроходими.

— И в момента наистина е така. Върховете гъмжат от диваци, дошли от севера. Те не ще се поколебаят да устроят засада на всеки, осмелил се да се изкачи. Мнозина мои хора са намерили смъртта си там. Оцелели с очите си са видели как някои от жертвите биват измъчвани и изяждани. Съмнявам се, че тези *лозиани* биха се осмелили да нападнат армия като вашата. Ако бяхте пристигнали преди шест седмици, спокойно щяхте да преминете. Но сега снеговете ще покосят армията ви далеч по-бързо от кулинарните огньове на уодранианците.

— С какво толкова е опасна Лешоядовата гуша? — поинтересува се Лийт. Червенокосият монарх обърна недотам царственото си лице към младия Стрелоносител от севера, понесъл в ръката си спасението на Фалта. Неговите съгледвачи му бяха казали, че Стрелата е истинска. Значи заплахата от изток също не беше слух. Освен това едно от източните му села бе разрушено преди няма и година, и то не от

диваците. Неколцината оцелели твърдяха, че нападателите били брудуонци. Казаното днес от бащата на Стрелоносителя потвърждаваше историята.

Преди да отговори, кралят на Фавония огледа преценяващо предводителя на фалтанската армия. Неговите информатори в Инструър бяха споменавали могъщ магьосник, способен да прекратява сражения с една дума и който обгръщал враговете си в огън. Стрелата несъмнено изглеждаше способна на подобни неща, но, поне на пръв поглед, нейният притежател приличаше на простоват селянин.

Това ли беше възможността, която бе чакал?

— Лешоядова гуша е дълбок пролом, където река Алениус реве и се мята като гневна мечка — каза кралят. — През зимата там падат обилни снегове, които затрупват всичко, а лете реката приижда, като понякога отнася пътеките и всички крачеци по тях. Всяка пролет водите донасят по няколко тела, все още замръзнали. Когато реката се отдръпне, там се събират лешояди. Оттам е и името.

— Защо ни е тогава да превеждаме армията си през това място? — остро каза Сйенда от Деруйс. Тя беше кастелан на Бесния крал и се бе оказала незаменима при пазаренето с доставчиците. Често съумяваше да предостави жизненоважни провизии на цени, далеч по-ниски от онези, които чиновниците на Лийт договаряха. Тя имаше открито, кръгло лице, създаващо у мнозина впечатлението за наивност: впечатление, което се изпаряваше още при първата ѝ дума.

— Направо да изсипем припасите си в реката!

— Защото, красавице, още не е нито пролет, нито средата на зимата — отвърна разпалено кралят на Фавония, присвивайки очи.

— Макар че ако се помайвате в напразни копнежи неизбежното да ви подмине, напролет ще можете да посрещнете брудуонската армия направо тук!

Лийт заговори точно навреме, за да предотврати спор между хора, от които определено се нуждаеше.

— Щом трябва да поемем по този път, нека се отправим колкото се може по-рано. Никак не ми харесва това, което чувам и виждам, а аз самият съм северняк. Не ми се мисли за хора от юга, приклепени от зимна буря.

— Ще изпратя умели водачи, милорд — обеща крал Куанта. — След два дни ще достигнете мост и там ще трябва да изберете между

северния и южния бряг. Северният път е по-дълъг, по-стръмен и потесен, но пък е закътан от ветровете. Южният път е около три дни по-къс, само че пътниците са изложени на бурите, идващи откъм планините. Ще ви е нужен местен човек, който да ви помогне с избора.

Сйенда изсумтя демонстративно, изразявайки съмнение, че някой местен би могъл да знае повече от нея за дислоцирането на хора и припаси. Лийт леко се приведе напред, за да я вижда по-добре и предотврати възникването на евентуален спор. Стрелата блесна в ръката му. Царедворците, разположени край него, се дръпнаха в страни. Собствените му съветници също. Лицето на Сйенда беше преbledнало.

— Извинете ме — промърмори засрамено младежът. — Стрелата е свързана с мен. Още не съм се научил да я контролирам.

От този момент на срещата биваха обсъждани по-незначителни въпроси. Лийт остана изолиран сред дискутиращите. Седящ тихо в ъгъла на собствената си шатра, кралят на Фавония наблюдаваше младия Стрелоносител и разсъждаваше как най-добре би могъл да обърне ситуацията в полза на своя нов господар — и себе си.

Лийт размишляваше над други неща. Беше уредил Маендрага и дъщеря му да пътуват на неговия шлеп. В компанията на двамата магьосници бе прекарал три интересни седмици. По време на плаването по ленивата Алениус те бяха напълнили главата му с мистицизъм и полезни съвети. Проблемът беше, че Лийт силно се затрудняваше да определи кое, кое е.

Пазителите бяха приятни и спокойни събеседници. Никой от двамата не го притискаше по начина, характерен за останалите му приятели, тласкали го да се задълбава в диренията си за Стрелата. Вместо това тримата прекарваха дните си в бърбрене, рядко докосвало се до най-важната за всички им тема. Беладона и Маендрага знаеха, че Лийт трябва да се научи. Знаеха и че той знае. Но техният подход беше спокоен, предразполагащ и неприбързан.

— Да — бе казал Маендрага, напомняйки на Лийт с гласа си за времето, което двамата бяха споделяли в Уодаитическо море. — Джетарт е прав. Стрелата има влияние само над онези, които са от Огъня.

— Но защо е така? И съществуват ли талисмани за останалите елементи?

Беладона се бе засмяла, разкривайки редките си зъби.

— Така ни беше казано. Това знание се е предавало още от времето на Бюрей, но никой не може да каже със сигурност.

— Аз самият не смятам така — бе я прекъснал Маендрага. — Джугом Арк е продукт на бунт и последвала справедливост. Съмнявам се, че подобни ситуации са сполитали хората на Водата, Земята и Въздуха.

За известно време двамата пазители бяха обсъждали помежду си тази идея, непрекъснато позовавайки се на писанията на предците си. Върху тази тема Лийт не можеше да прибави нищо. С полюшването си реката го бе приспала.

Друг път Лийт им зададе въпроса, тормозещ неизменно ума му.

— Оръжие ли е Джугом Арк?

По някаква причина, която не бе могъл точно да определи, му беше трудно да повдигне темата.

Баща и дъщеря бяха обсъждали известно време, но не можаха да достигнат до отговор. Маендрага защитаваше позицията, че Стрелата трябва да има функция на оръжие, а Беладона настояваше за обратното.

— Нима едно оръжие може да обединява? — бе отвърнала тя, когато баща ѝ беше изтъкнал, че самата форма на Джугом Арк е достатъчно красноречива.

Лийт се бе възползвал от думите ѝ.

— Оръжията разединяват и сразяват — каза той. — Как така разединението може да обединява?

Маендрага бе отговорил веднага:

— Много лесно, Лийт. Особено ако оръжието разединява Фалта и Брудуо. Каква по-добра причина да обедини Фалта! Разбира се, че е оръжие.

— Но ако е оръжие, как работи? — бе продължила Беладона, вкопчена в темата като в стърчащ конец.

Маендрага се беше обърнал към Лийт, повдигайки вежди във въпрос.

— Не съм я използвал като оръжие — беше отвърнал юношата. — Използвах я за целение — в кралския двор на Немохайм, а после и в

Инструър, когато следовниците на Еклесията и Ескейн бяха нападнати от Деорк. Използвах я, за да отблъсна синия му огън. Но не знаей какви други сили крие тя. — Той погледна към Стрелата в ръката си.

— Най-голямото чудо е събирането на тази армия — бе рекъл Маендрага със замислен глас.

— Може би Стрелоносителят трябва да лекува ранените си бойци, като по този начин поддържа единството на армията? — До този момент Беладона бе седяла със скръстени крака на дъските. Сега тя се бе надигнала, започвайки да се разхожда.

— А може би лекува и ранените брудуонци, призовавайки ги към единство с Фалта? — Говорейки, Маендрага бе протегнал ръка и бе докоснал дъщеря си, подчертавайки думите си.

— Но тя е откъснала китката на Рушителя — каза Лийт. — Нали това е била първоначалната ѝ цел? Ами ако от мен се очаква да го нападна с нея?

— Не съм сигурна как ще сториш това — отвърна Беладона.

Тогава Лийт си бе послужил с най-убедителния си аргумент, до който беше достигнал преди седмици.

— В Съвещателната зала Богът е изобразен да запраща Стрелата към Рушителя с лък. На мен не ми бе даден лък. Ако е трябвало да използвам Джугом Арк като оръжие, не би ли трябвало да получа такъв? Как иначе бих могъл да я запратя?

Маендрага беше потъркал брадичката си, дълбоко умислен.

— Джугом Арк не би изтърпяла обикновен лък, колкото и умело да е изработен. Дървото би пламнало веднага.

— Нима трябва да се промъкна в брудуонския лагер и да я хвърля с ръка по него? Ако го направя и тя не го унищожи, ще съм захвърлил Стрелата за нищо.

— Може би трябва да се доближиш съвсем близо до него и да я забиеш в тялото му. — Тонът на Беладона показваше, че дори самата тя се съмнява в думите си.

— През събраната мощ на Брудуо и самите Повелители на страха? Това е дори още по-лошо. Ако те ме заловят, в ръцете си ще имат и Стрелата, и мен.

Дискусията бе продължила още около час, но на Лийт му се струваше, че е напразна — нямаше как да докажат каквото и да било. Не можах да изработят дори и един метод, с който да изпробват

ефективността на Джугом Арк като оръжие, който да не включва раняването на техни собствени войници. Лийт вече си представяше възмутения глас на Хал, ако *подобна* идея бъдеше предложена. *Самият аз също бих се присъединил към протеста му*, беше си помислил Лийт.

Макар пътуването с шлеповете да беше приключило, Лийт се надяваше да прекара още време с магьосниците през подновения преход по суша. Двамата бяха по-дружелюбни от родителите му и не го съдеха толкова. *Върви да говориш с Хал*, щяха да му кажат Индретт и Манум. Той се съмняваше, че би могъл да им обясни защо не може да го стори. *Чувам Хал в мислите си. Той превзема ума ми. Трябва да намеря решението без негово влияние!* Признаването на подобно нещо щеше допълнително да снижи и без това намалялото уважение, което те изпитваха към него.

Лийт се откъсна от размишленията — владетелят на Фавония се канеше да се оттегли. *Най-добре да си държа очите отворени. Да се възползвам от всяка възможност да разговарям с Беладона и Маендрага. И Фемандерак, ако успея да го намеря.*

— Това време никак не ми харесва. И не ме интересува какво казва Рубен. — Кърр не се свенеше да уведоми останалите за недоволството си. — Зная какво биха означавали подобни условия във Фирейнс.

Фарр стоеше рамо до рамо със стария фермер.

— И ти го подушваш, нали. Във Винкулен вече щяхме да прибираме добитъка и да сечем дърва. Задава се голям сняг.

Рубен-рамен, техният набит водач от Фавония, ги изгледа изпод власатите си вежди.

— Аз идвам ли в твоята земя, чужденецо, за да ти казвам как да живееш? Щеше ли да ме питаш кога да сееш и кога да жънеш? Целият свят не се изчерпва с родния ти крайчец! Позволи на хората, които живеят тук, да знаят повече!

Кърр рязко си пое дъх, но се сдържа, поглеждайки към Лийт. Обаче Фарр не възнамеряваше да премълчава.

— Където и по света да си, снегът си мирише на сняг. — Мъжът от Винкулен обхвана с жест широката поляна, тесния мост над

Алениус и притисналите се от двете страни хълмове. — Тук в долината е спокойно, обаче я погледни към планините на север. Виждаш ли онази леко размазана белота в небето? Това е отвяван сняг, който вихрите заграбват от върховете. Освен ако тукашният сняг не се отличава коренно от този във Фирейнс, към нас се задава вихър. Кой знае какво ще донесе този вятър.

— Много умно, планинджийо. По тези върхове винаги е ветровито зиме. Понякога духа от север, но главно от юг. Това е известно на всеки, който живее по тези места. Преди да е настъпила вечерта, вятърът ще се е обърнал на юг и ще е безопасно да поемете. След седмица ще се тъпчете в Каскин и ще пиете за здравето на Рубен-рамен от Фавония.

— Ти няма ли да дойдеш с нас? — изненадано попита Кърр.

— Моят крал се нуждае от мен в Стурренкол — отвърна водачът. — Не мога да не се подчиня.

Лийт пристъпи напред.

— Благодарни сме на твоя владетел и на теб, Рубен-рамен. Вземи тези монети като допълнително възнаграждение за добрия съвет, даден въпреки враждебността. — Последните думи бяха придружени с мрачен поглед към Кърр и Фарр.

— Това е незаслужено, момче — промърмори фермерът. До него Фарр изръмжа одобрително.

— Също като критиките ви — отвърна Лийт, раздразнен от упоритостта на стареца. — Защо винаги трябва да си мислим, че ние знаем всичко? Ние, Първородните, скачаме да наложим възгледите си всекиму. Този път ще се вслушаме в предоставения ни съвет.

В ума си той отново чуваше как пристанищен работник обижда островитянина при пристигането им в Инструър и си спомняше срама, който беше изпитал тогава.

— Ще поемем по южния път, както ни посъветва Рубен-рамен. Кралят ни предложи помощта си. С какво загърбването на съвета му ще спомогне за единството на Фалта? Ще използваме всяка помощ, която ни е предоставена. Сега бъдете така добри да уведомите командирите. Трябва да продължим колкото се може по-скоро.

Макар да го дразнеха втрещените погледи и мърморенията, последвали решението, Лийт изпитваше странно задоволство — като че решението, взето въз основа на дошла извън Компанията

информация, по някакъв мистичен начин щеше да се окаже вярно. Нямаше значение, че жителите на Фавония също бяха Първородни. Това пак щеше да се отрази добре на арогантното всезнание на Компанията.

В началото времето се задържа ясно, но студено — както когато бяха започнали прехода си от грамадния базалтов склон край Алениус, издигащ се като порта над реката и носещ съответното име. Стоте левги между това място и Каскин, столицата на Редана, не можеха да бъдат преминати по реката, защото тя ставаше невъзможна за плаване в рязкото си спускане. Всяка сутрин армията се събуждаше сред мразовита скреж, която в сенчестите части на Лешоядовата гуша се задържаше чак до ранния следобед. Дъските на моста, отвеждащ към северния път, също бяха покрити със скреж. Войската му щеше да се затрудни да прекоси хлъзгавината. Той още веднъж се поздрави за решението.

Снегът започна на четвъртия ден от прехода им в Гушата, четиридесет и седми от потеглянето. Първоначално лек, той долиташе от предимно чисто небе, засипвайки и без това трудния път с коварни гранули студ. Въздухът стана непоносимо студен.

— Раздайте плащове на всички, които нямат — нареди остро Сйенда с мъглив дъх. — Пригответе допълнителни порции — заповяда тя на готвачите. — Добавете и по глътка бренди.

Неколцина от готвачите се усмихнаха едва забележимо. Значи драконът все пак имал сърце.

По обед снегът беше покрил пътя. Отъпкан от хилядите нозе, той се вледени в гладка пързалка, върху която беше почти невъзможно да се ходи стабилно. Могъщата фалтанска армия на Лийт бе засегната от натъртени ръце и колене, както и случаи на счупени кости. Докато светлината бавно се отдръпваше от южните хълмове, Лийт замислено се загледа към северния бряг. Линията на тамошния път едва се различаваше върху склона. На юношата му се стори, че дори съзира неколцина, поели по маршрута — или може би те наблюдаваха фалтанската армия, поела на изток по южния друм?

Кралят на Фавония заповяда на хората си да спрат. Високо над Алениус той и най-верните му служители наблюдаваха дългата процесия, виеща се на пресекулки из долината.

— Справи се добре — обърна се Куанта към пълничкия мъж до себе си. — Пълни глупаци, да поверят командването над подобна армия на едно дете.

— Да, господарю — отвърна Рубен-рамен. — Той дори отхвърли съвета на опитните си помощници.

— Колцина смяташ, че ще изгубят? — попита кралят.

— Въпросът, милорд, е: колцина ще се завърнат?

Къдравоглавият монарх се изсмя.

— Пригответи огъня, Рубен-рамен. Да видим дали магията ще проработи. Господарят ще остане много доволен от работата ни.

— Да, Ваше Величество. Може би дори ще подкрепи остатъка от плана ви?

— Остатък? Какво знаеш, стари друже?

— Зная само това, кралю, че на ваше място бих подготвял марш на запад с десетте хиляди войници в запас. Сещам се за един незащитен град, който би могъл да се превърне в прекрасен и заслужен дар от нашия нов Приятел.

Кралят отново се смя, този път дълго и гръмко.

— Рубен, понякога забравям колко си умен. Жалко, че не си със синя кръв. Ти си далеч по-полезен и достоен от посредствените въшки, ограбващи кралската кесия.

Рубен-рамен се усмихна на доволството на своя владетел, сам доволен, че е отгатнал правилно. Но вътрешно изпита гняв, докато отпушваше малката стъкленица, която бе получил при посещението си в брудуонската крепост. Спомняше си за преврата, извършен от дядото на Куанта. Синя кръв! Та онзи дъртак беше наполовина уодранианец!

Първата нощ свобода бе същинска агония за Стела. Девойката се съмняваше, че ще преживее и втора. Беше се втурнала да бяга инстинктивно, действие извън мисълта, породено от отчаянието. Първата ѝ мисъл бе да се отправи към селото, което брудуонците бяха нападнали преди дни, надявайки се да открие храна и подслон сред останалите къщи. Носеше у себе си някаква смътна представа, че ще

помогне на оцелелите — все трябваше да има такива. С помощта си тя щеше да успокои вината, измъчваща я всеки път, когато отвратителните образи проблеснеха в ума ѝ.

През първите няколко часа очакваше да я заловят всеки миг. Когато минутите се бяха разтеглили в часове, а часовете докараха вечерта, Стела започна да се надява — и да се притеснява. Наметалото ѝ беше тънко, обвило единствено дантелена нощница, а бе започнал да вали сняг. Все още не беше гладна. Изобилстваха ручеи, от които тя да пие, но къде щеше да се подслони?

Под един бор, така се оказа. Нощта почти се беше спуснала, когато Стела достигна тясна долчинка, приютила иглолистни дървета. Треперейки неудържимо, момичето разкопа меката почва между корените на един вечнозелен исполин и се зави, доколкото можеше, с шепи иглички. Пръстта беше студена, но девойката успя да запази топлината си, като се сви на кълбо.

Тя не можа да заспи, а лежа будна, отмерваща дългата нощ с размишления. Бе заменила парфюма за боров аромат, коприната за иглици, храната за глад. Но за пръв път от онази нощ, когато глупаво беше изоставила Компанията заради Тангин, момичето допусна слаба надежда да се прокрадне в сърцето ѝ.

Към средата на следващия ден Лийт знаеше, че се намират в беда. През нощта снеговалежът бе забавил падането си, но точно преди разсъмване температурите паднаха рязко, докарвайки още сняг. Тогава се бе появил и вятърът, мятащ ледени късчета в лицата им. За пехотинците напредването се беше забавило до затруднена крачка, така че по обед — или поне времето, което Лийт прецени за обед — войската бе напреднала не повече от левга. Вихърът виеше, запращайки снега към тях като иглени стрели, свели света им до шестдесет хиляди мишени. Привели глави, омотани в плащовете си, вторачени в краката си, войниците бавно се придвижваха напред — но беше толкова студено... Командирите започнаха да губят връзка с хората си. Коли започнаха да затъват в снега. Конете залитаха, а ратниците проклинаха късмета си. *Лозианската* армия беше по-добре екипирана за подобни условия. Нейните войници спряха по обед. Макар огромните уруси да изглеждаха необезпокоявани от времето,

лозианските командири знаеха на какво е способно то. Дори сред жизнерадостните фодрами веселието беше рядко срещано. А снегът продължаваше да натрупва.

— Сега е едва есен! — провикна се Лийт, тръсвайки рамене. — Колко дълго ще продължава това?

Кърр поклати глава. Нямаше да има полза да изтъква, че юношата е решил да загърби съвета му. Само че Фарр не се сдържа:

— Няма как да знаем. Ние не сме местни, забрави ли?

Снежната буря продължаваше да вилнее. *Най-сетне да има някаква полза от Стрелата*, помисли си Лийт, докато яздеше сред виелиците. Нямаше да замръзне до смърт, а с нейна помощ можеше и да вижда малко по-далеч от останалите. Можеше да запалва огньове, а няколко пъти бе разтопил и запречили пътя им преспи. Но не можеше да бъде навсякъде, а снегът вече бе натрупал педи.

Внезапно вятърът утихна, за да се нахвърли върху тях с още по-голяма сила. Снегът утрои усилията си, стоварвайки отгоре им рухваща белота. Това, което предизвикваше отегчение, бързо се превърна в нещо опасно, дори фатално. Само след минути армията бе обгърната в хаос. Някои ратници бяха достатъчно разумни да останат на място, притиснати към онези, които можеха да намерят, но други поеха слепешком по пътя — или където си представяха, че се намира той. Крясъци изразяваха объркване, после гняв, после страх... и накрая отчаяние. С все по-отслабващи гласове.

Нощта, спуснала се над Лешоядова гуша, донесе със себе си мълчание.

През втория си ден свобода Стела рискува да излезе на пътя, подгонена от глада. Брудуонската армия бе опустошила всичко, но сред отпечатъците от ботуши и изстиналите огнища девойката откри замръзнали късчета храна — парчета моркови, едри трохи, изплюто месо. След час търсене фалтанското момиче бе събрало достатъчно, за да залъже глада си. Нахрани се вървешком, поела все надолу по склона, следваща дирята опустошения обратно към сърцето на Брудуо.

След пладне заваля студен дъжд, бързо обърнал се в суграшица. Клетото момиче подгизна до кости. Стела усети как мускулите ѝ започват да се вкочаняват, напук на усилията, на които тя ги подлагаше

с вървенето. Знаеше, че трябва да изпитва страх. Освен ако не се обърнеше и не изтичаше обратно при Рушителя, тя щеше да умре. Но също така знаеше и без капчица съмнение, че хилядократно предпочита да умре тук, сама сред мраза на непозната земя, отколкото да зърне дори и още веднъж омразната носилка. Смъртта ѝ тук щеше да бъде чиста, следствие от собствен избор, причинена от природа, помилостива в безразличието си от злите ръце на онзи мъчител. Ако се завърнеше при брудуонците, смъртта ѝ щеше да бъде неизбежна и далеч по-жестока. Тя още помнеше изгарянето на Червения херцог, десетките стрели, посипали се върху мъжете от безименното село, или техните останали без ръце деца. Затова Стела щеше да върви, докато не рухне.

Треперейки от студ, тя се изкачи на поредното възвишение. Отвъд него, забравена наред пътя, лежеше брудуонска войнишка раница. Девојката се стрелна към нея като паяк, опитвайки се да заповяда на коленете си да се свият. *Тя е истинска, истинска е*, повтаряше умът ѝ, вкочанен по-зле и от тялото. След като посинелите ѝ пръсти се пребориха със закопчалките, тя откри червен шарф и черно наметало с ален ръб. Офицерски плащ. Само техните наметала бяха поръбени с цвят. Значи тази раница е принадлежала на войник на херцог Рудос. Доволна от размишленията си, Стела разгърна наметалото и побърза да се увие с него. Какво друго? Чифт ботуши — прекалено големи, но лесно можеше да ги натъпче с вълна, която ще откъсне от плаща. Малко храна, както и манерка с някаква зловонна течност, която тя веднага изля. Уайра. Брат ѝ. И двамата поробени от алкохола. Затова тя нямаше намерение да пие, без значение колко щеше да се сгрее.

Умът ѝ бавно се съсредоточаваше. Сега вече изпитваше истинска надежда! Вече ѝ беше далеч по-топло. С наметалото, ботушите и припасите в раницата, несъмнено щеше да успее да достигне селото. А после, някъде през пролетта например, Стела щеше да предприеме дългото пътуване обратно към Фалта и хората, които обичаше.

Оживена от тези мисли, младата жена повдигна раницата и я сложи на раменете си, намествайки ремъците с възвърнали гъвкавостта си пръсти. Нито за момент не се зачуди защо, след като всичко наоколо бе замръзнало и покрито със сняг, раницата беше суха.

Лийт неспирно продължаваше, без да е сигурен в посоката, в която се е отправил, останал съвсем сам в сърцето на бурята. *Шестдесет хиляди войници*, не спираше да си повтаря. *Шестдесет хиляди погубени*. Бе се озовал в някаква друга долина, където той беше единственият оцелял — той и слабо просветващата Стрела. Бе оставил коня си и надеждата, крачещ сред долината на отчаянието и получил последиците от онова своенравно решение, което щеше да коства толкова много животи. На моменти се препъваше в нещо проснато, само за да открие след привеждането си, че това е тялото на вкочанен от студ и смърт боец. При първата си подобна среща юношата се бе опитал да сгрее войника със стрелата си, но бе постигнал единствено димяща, подгизнала месна каша, накарала го да повърне. *Боже! Боже! Къде си?! Как може да позволиш да се случи подобно нещо?*

В един момент мракът се раздигна, указвайки настъпването на утринта. Това нямаше значение за Лийт. Малко след това той едва не падна в Алениус, в димящото сребро от сива пяна, което се стрелваше край него от дясно наляво — от изток на запад, припомни си той, представяйки си картата. Тунел от течен метал, изливащ се в ковачницата на някакъв гигант. От изток на запад. Той бе вървял по течението. Това ли беше правилният път? Дали армията му бе продължила срещу течението към снежни гробове?

По-късно сутринта, след като си проправи път сред замръзнала пряспа, Лийт се натъкна на първия оцелял — инструкьорски войник, посивял от студ. Ратникът беше пхнал ръката си под мишницата на труп, опитвайки се да го извлече на безопасно място. Носителят на Джугом Арк се опита да го убеди да остави тялото, но не успя. В крайна сметка младежът взе другата ръка на мъртвеца и тримата поеха на запад.

След като се измъчиха с една стръмнина, явно прекрачиха някаква невидима граница, очертана от зъл климатичен бог, защото снегът спря. Пред тях лежеше сивотата на крайречна равнина. Постепенно Лийт можа да различи движение сред сивото. Впоследствие движението се превърна в огромна сбирщина люде. Неговата армия. Или поне оставащото от нея.

Глави се обърнаха към тях. Викове съпроводиша съзирането на Стрелата. Лийт се отпусна на колене, насълзен. Силни ръце го

подхванаха и издигнаха като трофей, за да го отнесат към палатките и огньовете, но допирът им остана почти неосъзнат. Загрижените лица около проснатото му тяло не съществуваха: майка му и баща му, приятелите му от селото, от Компанията, брат му.

Бе оповестено, че Стрелоносителят е здрав. Остатъците от могъщата фалтанска армия приветстваха тези новини с ликуване. Може би се намираха и такива, които проклинаха името му, но във всеки случай никой от тях не изрази мислите си гласно — кой сред тях би могъл да оцелее сред подобна буря? Някои твърдяха, че оцеляването му било потвърждение за все още неоттеглената подкрепа на Бога и че младежът оставал негова Десница. Мнозина ратници говореха как видели светлината сред бурята да сияе като маяк, насочваща ги на запад, далеч от челюстите на бурята. Той беше техен спасител. Той ги беше отвел на безопасно място.

Докато Лийт лежеше замаян, членовете на Компанията стоически изслушваха първоначалните изчисления за загубите. Близо десет хиляди войници липсваха. Десет хиляди! Опитните ратници казваха, че несъмнено не всички от изчезналите са мъртви и че подобни неща били неизбежни през зимните преходи. Несъмнено голяма част от смятаните за погинали всъщност щели да се отправят към Каскин или друго безопасно място. Но приключенците от Компанията се съмняваха в думите им. Бяха видели прекалено много застинали тела. Освен това бе връхлетяла и лавина — само на ярдове от спасението отгоре им се беше нахвърлила снежна стена, унищожила голяма част от фургоните и отнесла стотици хора. Сйенда беше изгубена, както и мнозина от деруйсианците, които се грижеха за колите — бялата смърт ги бе отнесла в реката.

Стратезите съветваха войниците да получат почивка. Това щеше да доведе до известно изгубено време, но подновеният проход рискуваше нови жертви, този път от изтощение. Сред ратниците несъмнено имаше и такива, които още не осъзнаваха тежкото си състояние — щяха да го разберат, когато ги връхлетеше внезапната слабост. Освен това трябваше да мислят за духа им. Поради тези причини повечето от генералите настояваха за отдих.

— Нека войниците продължат колкото се може по-скоро — каза Джетарт от Инч Чантър. — Не им давайте време да мислят за раните си, иначе не ще съумеете да се оправите с дезертиращите.

Някои от по-младите генерали го обвиниха в безчувственост, но другите разбраха идеята му. Той искаше максимален брой годни за бран войници да оцелеят. Старият герой защитаваше позицията си решително. В крайна сметка неговата логика надви.

Лийт дойде на себе си сред звуците на гласове, които обсъждаха ситуацията им.

— Подобна кампания не може без загуби.

Загуби?

— Армията на Сна Вацта изгуби повече от десет хиляди бойци по обратния път от Хаурн.

Десет хиляди!

— Поне *лозианите* са се отървали сравнително леко. Те имат онези големи крави...

Уруси!

— ... които да ги пазят от снега. Пък и те живеят сред подобни места. Свикнали са.

Какво направих?

— Стрелоносителят все още е с нас. Той ще ни пази. Разбрахте ли за пророчеството, което било изобразено в залата на рицарския замък? Просто трябва да го запазим жив... но той е буден! Стрелоносителят е буден!

В края на ужасна седмица Стела най-сетне наближи покрайнините на селото, което търсеше. Не се бе притеснявала от изгубване, защото дирята на брудуонската армия се виждаше ясно. В бързината си войниците бяха захвърлили множество полезни неща. Затова не й липсваше храна, а дебелият наметало се грижеше за студа. Вчера бе намерила огниво и бе нощувала сред лука на огън — ако не бяха непознатите нощни звуци около малкия ѝ бивак и пронизващата самота, почти би могла да си внуши, че се намира на Западния път с приятелите си.

Дъските, към които мъжете от селото бяха приковани, още стояха, но без гнусните си човешки украшения. Личеше, че за отстраняването са се погрижили диви зверове. Стела се стареше да не поглежда към полуизядените трупове. Сега трябваше да бъде

внимателна. Вълци или мечки можеха да се навъртат наблизо, свикнали с лесна храна.

Тя пое надолу по склона, напрегнала очи, вглеждащи се за следа от живот. Хвърли поглед надясно, където бяха завлечени жените... там Стела нямаше да отиде, дори и ако имаше шанс да намери живи. Девойката подмина първата колиба, вече нищо повече от обгорена руина с клатеща се безразлично врата. Внезапен лай раздра въздуха. Момичето се сепна и се дръпна в сенките. Три псета притичаха край нея — първото носеше нещо в челюстите си, а останалите две го преследваха. Стела изчака давенето им да утихне, преди да продължи.

Там! Вляво! Една колиба се бе запазила като цяло, а от комина ѝ се издигаше пушек. Слава на небесата, някой беше оцелял! Стела се затича към къщичката. Едва когато посягаше към вратата се сети, че трябваше да обмисли нещата по-задълбочено — местните може би нямаше да се зарадват на присъствието ѝ.

Но тя вече не можеше да се спре. Нуждата за човешки контакт, който да подкрепи надеждата ѝ, беше прекалено голяма. Тя хвана дръжката, разтвори вратата, пристъпи в колибата, видя синия огън, пламтящ в огнището... видя четиримата евнуси в бели роби... видя мъжа в сива роба да се изправя и да се обръща към нея... чу приветствените му думи, бе обгърната в дивашкия му смях...

Стела прехапа юмрук, но въпреки това изпищя в необхватен ужас, докато Рушителят я хващаше за ръката и я отвеждаше към стол.

— Нима мислеше, че си ни избягала, красавице? — попита той, приведен над нея като лешояд, вкопчен болезнено. — Че трябва само да побегнеш и ще бъдеш свободна?

Гърдите ѝ бяха изпълнени с болезнен огън — отчаянието заплашваше да я погълне. Несъмнено сърцето ѝ бе преустановило ударите си. Цялото ѝ съществуване се беше свело до желанието да вие.

— Кой те пазеше всяка нощ? Кой остави раницата на пътя, за да можеш изобщо да стигнеш тук? Кой изчакваше търпеливо в тази колиба, копнеейки да види изражението на лицето ти, когато най-накрая осъзнаеш какво ти се е случило?

Стела успя само да простене. Суровото, ъгловато лице се надвеси още по-близо до нея, замъглено от сълзите ѝ.

— Ти си моя, сега и завинаги. Аз казвам, значи е така. Пътуването през синия огън те беляза. Мога да те проследя където и да

отидеш. Познавам те, Стела. Познавам страховете ти. Самият аз ги сложих там. Дватама с теб ще сключим брак, символ на света, обединен от ръката ми. Ти ще властваш над Фалта. Аз го предричам, така че знай, че е истина. Ти ще бъдеш фалтанската кралица, тъмна и ужасяваща. И ще властваш над хиляди години мъчение!

Думите му отекваха в главата ѝ, обвиващи я като втора кожа. Стела потръпваше от допира им.

Рушителят отдели погледа си от нея и тя рухна като лишена от кости. Замаяно чу заповедите, издадени на евнусите, слабо усети противното им докосване, когато те я повдигнаха, отнесоха я навън и я привързаха към едно седло.

Думите на Рушителя предшестваха изпадането ѝ в несвяст.

— Сега бързайте. Удоволствието, което си доставих, струваше на армията седмица забавяне. Това е малка цена, която мога да си позволя, но фалтанците не бива да получават истинска надежда.

— Днес е траурен ден, Лийт. Войниците почитат паметта на мъртвите си другари. Не можем да ги изпратим назад в снега, за да изкопават телта. Не разполагаме с време.

— Но... Не трябва ли да погребем мъртъвците си?

— Отделяме ден в тяхна памет, приятелю — тихо каза Ейксхафт.

— Ако отделим и времето да ги погребваме, впоследствие може да ни се наложи да заплатим за това с още повече погребения. Всички генерали са единомисленици. Един ден траур, сетне отново на път. Който и път да изберем. — Той плъзна поглед из палатката, събирайки утвърдителни кимвания.

— И кой път ще изберем? Северен, южен или обратно на запад?

— Кралят на Строукс, видимо ядосан от загубата на войниците си, подчерта забележимо последния вариант.

— Изпратили сме разузнавачи по двата западни пътя. Дадохме им инструкции да напреднат колкото се може повече, без да застрашават живота си — каза инструкторският чиновник. — Трябва да се върнат по някое време днес.

Фактуалният му глас отказваше да предостави значимост на трагедията, която ги беше сполетяла.

— Донесената от тях информация ще ни помогне в избора — каза Кърр. Той прикриваше шока, който беше преживял от случилото се, защото знаеше, че трябва да скрива съмненията си в компетентността на момчето като техен водач — иначе то щеше да изгуби и малкото си оставаща самоувереност.

— Не можем да тръгнем назад — разпалено каза Лийт. — Не можем! Представете ли си какво би било? Войници да прекриват труповете на приятелите си? Продължаваме по северния път — или се връщаме в Инструър да очакваме гнева на Брудуо.

— Но, Лийт, разузнавачите...

Един жест със Стрелата смълча хауфута. За всяко нещо ли щяха да му противоречат?

— Няма да приема друг маршрут! Повикайте разузнавачите обратно! Продължаваме по северния път. Проклет да бъде, ако отново поема по южния!

Изял гнева си, Лийт бързо напусна палатката, оставяйки след себе си мрачни лица и притеснени умове.

Застанал сред студения, но прохладен въздух на източна Фавония, младежът се огледа. Армията беше разпръсната в долината, намираща се на изток от последния мост, зловещия мост, който Рубен-рамен ги бе посъветвал да не прекосяват. Ако някога Лийт се натъкнеше на този човек отново, щеше да се погрижи да му причини възможно най-мъчителната смърт! Подобна грешка не можеше да е случайна! Потискащите гледки навсякъде около него уталожиха гнева му. Войниците се бяха събрали на малки и големи групи, които се молеха, разговаряха тихо или просто стояха мълчаливо — както изискваха техните обичаи. За момент Лийт също реши да се присъедини към някоя церемония, но се отказа. Присъствието на Стрелата само щеше да привлича внимание. Той прикри светлината ѝ, докато внимателно прекосяваше долината. Накрая, отбягвайки събраните групи, Лийт стигна до ръба на малка долчинка, в дъното на която се издигаше дърво. В нея се стелеше мъгла — очевидно причината мястото да остане празно.

Всъщност в долчинката имаше един човек, застанал близо до голоклонестото дърво. Лийт направи няколко крачки по склона, но осъзна кой е самотният, така че спря.

Брат му Хал. Значи той също бе оцелял. Гневът на Лийт припламна отново. *Къде е магията ти, братко? Гласът ти? Знаеше ли за бедствието, надвиснало над главите ни, Хал, или то те изненада? Доверих се на краля на Фавония и неговия водач, точно както ти би постъпил — и виж какво се случи! Десет хиляди! Убих десет хиляди!* Лийт стисна челюсти, за да не пропусне вика, напирасц да изскочи от гърлото му.

Неохотно се приближи още малко, за да види какво прави сакатият. Хал беше взел клон в лявата си ръка и го размахваше като меч. Несъмнено Ахтал го беше обучавал, но с каква цел? Чувствайки се като шпионин, Лийт се прокрадна към един голям камък, иззад който можеше да наблюдава. Клонът прелиташе напред и назад. Сакатите крака на Хал го отхвърляха в различни посоки, вплетен в танц с невидим партньор.

На Лийт много му се искаше да поговори с брат си, да сподели мъката в сърцето си. Но бяха казани прекалено много гневни думи, прекалено много тайни съществуваха. Затова той запази мълчание, дори и нужното за това усилие да породи болки в гърлото му. Колко дълго бе стоял Хал в тази долчинка? И защо беше сам? Лийт отново изпита гняв, но този път сходен с онзи, спохождал го в детството, когато на Хал му се подиграваха.

Тогава Лийт осъзна иронията на мислите си и отчаяно увеси рамене. *Какво направих, боже?* Иззад камъка той наблюдаваше лицето на брат си, което беше насълзено с горчилка. В един момент Лийт не можеше да издържа повече, затова напусна долчинката и пое към палатката си, залитащ като пиян. Едва когато се отпусна на сламеника си осъзна, че Хал трябва да е забелязал присъствието му. Стрелата, която младежът бе забравил, че държи, несъмнено бе проблясвала, докато се криеше зад камъка. Но сакатият с нищо не се беше издал.

Хал, какво направихме?

Снежната буря отмина на юг, така че армията на Фалта можа да поеме по северния път през Лешоядова гуша, макар и придвижването да ставаше по-бавно от очакваното. Снегът беше натрупал и тук. Лийт се успокояваше с мисълта, че през такава буря и двата пътя биха били

непроходими. Но колко ли по-малко войници щяха да измрат, ако бяхме поели по този път в самото начало?

В действителност в момента се намираха на едно от най-красивите места на света. Лятното прекосяване на Гушата беше прекрасно преживяване — внезапно изникващи водопади, стръмни скали, сенчести долини, пенести бързеи, малки селца. Никой не пътуваше през зимата, затова снежната картина на дърветата, стелещата се над реките мъгла и внезапно изникващия дим на поселищата оставаха невъзхвалени.

Фалтанските ратници не бяха в настроение да се наслаждават на пейзажа. В началото бавно, а сетне по-бързо и по-бързо, те крачеха към Каскин. Само осем дни след поемането си по този път вече прекосяваха река Дону малко над мястото, където тя се сливаше с Алениус. Войниците маршируваха бързо, тласкани от някаква настойчивост, която дори генералите не успяваха да усмирят.

Този бърз ход се отрази на армията. Навлязоха в Каскин на деветнадесетия ден по северния път, двадесет и четвърти от началото на тази част на маршрута. В столицата на Редана войниците получиха ден почивка, а предводителите им се срещнаха с регента. На аудиенцията те изразиха неискрените си съжаления за скорошната смърт на владетеля (когото Манум бе разобличил като предател), неохотно им бяха предоставени провизии, но не и войници, и не твърде деликатно им бе казано да си вървят. Макар да показаха на регента, че неговото кралство лежи право на пътя на брудуонската инвазия, възрастният мъж ги отпрати с подигравки.

Едва когато напуснаха лагера си в покрайнините на града Лийт узна за армията, разположена на един ден път югозападно от тях, близо до Просопон, втория по големина град в Редана. Армията била от запада, рече информаторът им, но силите на регента не ѝ позволявали да напредне. Очевидно регентът възнамеряваше да попречи на тази армия да се съедини с войската на Лийт.

— Над десет хиляди са — каза патриотът. Беше прикрил лицето си с кърпа, за да не бъде разпознат. — Някои са от низините. Знамето им е жълт лъв на зелен фон. С тях има и бойци с копия и тояги, без знамена. Притиснати са от цялата армия на Редана, която наброява поне двойно повече. Не могат да помръднат, без да избегнат кръвопролитие.

— Ще сложим край на това! — остро каза Лийт, а в гърдите му припламна надежда. Несъмнено ставаше дума за армиите на Деруйс и децата на Мъглата, които се присъединяваха според обещанието. — Уведомете войската. Ще изтласкаме силите на Редана в реката.

В продължение на няколко секунди цареше мълчание. Очевидно всички си мислеха едно и също — как да кажат на Лийт, че идеята му не е добра, без да го обидят? Моментът беше критичен.

Но тогава Лийт сам се засмя, разпръсквайки напрежението.

— Или пък бихме могли да се върнем при регента и да му обясним, че измамата му ни е известна? Тази идея по-добра ли е?

Нескрито облекчение бе изписано по околните лица.

Стрелоносителят поведе пет хиляди от войниците си към двореца. Сега, след като знаеха за армията край Просопон, тихите улици и липсата на млади мъже им направиха впечатление. Освен това доловиха атмосфера на страх. Затворени прозорци, спуснати пердета, иззад които надничаха очи, пустите пазари — всичко това показваше, че Каскин е под тежък контрол.

— Нямаме време за това — тревожеше се хауфутът. — Все още ни предстои да наваксваме дни.

Лийт се навъси.

— Не можем да оставим съюзниците си притиснати от предател! Ако успеем да отстраним този регент, времето ни няма да е изгубено напразно.

Регентът бе уведомен за приближаването им, защото ги очакваше сам наскрив площта пред двореца си. Лицето му беше скривено от гняв.

— Заповядах ви да напуснете града ми! — кресна той. — Защо се връщате?

— За да се заемем с един предател! — отсечено отговори Лийт. — Който си позволява да задържа съюзниците на Инструър. Надявал си се, че няма да узнаем за приятелите си, но не си предвидил доблестта на собствените си поданици. Преди колко време бе купен? Нима очакваше да получиш награда от Рушителя за службата си? На твоето място бих се притеснявал повече за по-непосредствените заплахи!

Той пристъпи напред към стареца, свит на земята от страх заради пламъка на Джугом Арк.

— Значи сплашването сработва където дипломатията не — продължи Лийт. — Ще ме отведеш до лагера при Просопон — иначе ще позволя на Стрелата да те изпита с пламъка си. Виждам, че силата ѝ ти е позната. Рушителят ли ти е разказал за нея? Изправи се!

Владетелят на Редана, който бе изпразнил града от евентуална помощ (глупава постъпка, както се оказваше), пое към Просопон с вързани ръце, възседнал сивкав кон. Неговите командири бяха отвратени от гледката, но не сториха нищо, защото знаеха числеността на фалтанската армия. Затова войската на Редана се оттегли с удивителна бързина, оставяйки Лийт да посрещне новите попълнения към силите си — и двама приятели, които много му липсваха.

— Уизаго! Туа! Как успяхте да пристигнете тук преди нас? Не ви видяхме на пътя?

Лийт скочи от седлото и бе прегърнат първо от Уизаго, а после и от Те Туахангата. И двамата не обърнаха внимание на пламтящата Стрела в ръката му, което юношата си отбеляза със задоволство.

— Тук сме от седмица, Лийт — каза принцът. До него Туа изръмжа:

— Чакахме те да ни спасиш. — Но изрече думите усмихнат. — Храбрият принц смяташе, че е най-добре да не избиваме притисналата ни армия. Аз, както винаги, последвах съвета му.

Лийт се засмя — за пръв път от години насам, поне така му се стори.

— Нека позная. Прекарали сте седмица в спорове относно най-разумната постъпка. Не се съмнявам, че с идването си сме прекъснали пореден дебат. Да ви изчакаме ли в Каскин да изгладите недоразуменията си?

— Могъщият Стрелоносител ни се подиграва. — Уизаго се обърна към Туа. — Защо да го слушаме? Освен ако не проявиш нетактичността да упоменеш, че нося белега на рана, изцелена от стрелата му. Няма да го споменеш, нали?

Лийт отново се усмихна. Чувстваше се добре сред двама от хората, които още не го мразеха, които не бяха страдали заради него, които уважаваха него, а не Джугом Арк. Никак не му се искаше да ги посреща с ужасни новини. Знаеше, че Уизаго ще тъгува за загубата на толкова много деруйсиански войници и Сйенда. Макар да беше решил, че ще им съобщи за бедствието веднага, сега не можеше да се насили.

— Бяхме на по-малко от ден път след вас, когато напуснахте Виндикеър с шлеповете — каза принц Уизаго. — Не можехме да ви последваме по реката, защото построяването на още шлепове щеше да отнеме много дни.

— А децата на Мъглата не биха стъпили върху тях, дори и да ни чакаха сглобени! — разпалено добави Туа. — Няма да поемем на война плавайки!

Уизаго продължи.

— Затова поехме на изток край полите на Веридия, надявайки се да се присъединим към вас там. Бяхме чули, че Коренливите хълмове са невъзможни за прекосяване зиме, така че Туа видя в това предизвикателство. — Принцът се засмя. — Ако трябва да бъда честен, аз също. Бяхме прекосили Долината на хилядата огъня и оцеляхме Керсос. С какво можеха да ни уплашат няколко хълма?

— Вярвам, че си бил повлиян от кръвожадния си приятел — рече Лийт. — Но изглежда е бил прав, иначе сега нямаше да сте тук.

— Прав беше, обаче прекосяването беше рисковано. Разделихме армията си и прекосихме хълмовете по три прохода, за да стане по-бързо. Проработи, но...

— Но в най-северния проход снегът ни спря — каза Те Туахангата. — Не бяхме толкова глупави, че да продължим, но докато изчаквахме бурята да отmine, свити под един хълм, изгубихме петдесетима. Не виня никого. Нито принца, който предложи да отведе изнежените си хора през северния проход, нито себе си, че не можах да предвидя бурята. Но петдесетте бойци, които изгубихме, бяха добри воини.

Уизаго се обърна към Лийт:

— Вие сте минали през Лешоядова гуша. Снегът там трябва да е бил отвратителен. Как се справихте?

Доброто настроение на Лийт се стопи мигновено. *Получавам само по няколко мига, в които да забравя, че съм предводител — и отново трябва да вляза в ролята.* Той въздъхна. *Защо винаги става така?*

Групата, която влезе ездешком във фалтанския лагер вечерта, беше мрачна. Падаше лек дъждец, съответстващ на настроението им.

Загубата на десетте хиляди войници, сред които имаше познати на Уизаго, ги бе вцепенила. Лийт захвърли наметалото си и отиде в командната палатка, чието знаме беше оклюмало под дъжда. Туа и принцът на Деруйс го последваха.

Изад платнището ги очакваха всички членове на Компанията, стратезите и генералите. Подготвяйки се за поредните обвинения, Лийт бе изненадан от значително по-оживеното посрещане. Двамата му спътници още не бяха забелязани, а хауфутът вече се изправяше на крака.

— Лийт, трябва да чуеш това. Един от разузнавачите ни се завърна.

Блед червенокос младеж бе изтикан напред, видимо изнервен от присъствието на Стрелата, към която не спря да хвърля погледи, докато изнасяше доклада си. Те Туахангата и Уизаго пристъпиха в палатката, докато той говореше.

— Милорд, бях изпратен на изток веднага щом Инструър премина под властта на северняците — простете, на групата на Стрелата. Беше ми предоставено писмено разрешение да получавам отпочинали коне, така че се придвижвах с добро темпо. Добро дори за ездач от Бранка, откъдето съм родом. Ние сме ненадминати. — Тук очите му проблеснаха гордо. — Един месец и двадесет коня по-късно прекосих Просеката и навлязох в Кафявите земи. Откраднах сив жребец и поех право към брудуонската армия. Ден и нощ пътувах към платото на Биринж. Там отглеждат най-добрите коне на света.

— И какво видя? — попита меко Лийт.

— Останах само колкото да ги преброя, милорд. Свикнал съм да броя добитък, така че петдесет хиляди войници, насядали около хиляда огъня, не ме затрудниха — по петдесет седяха около огнище. Не страдаха от липса на провизии, а конете им бяха далеч по-добри и от най-добрите фалтански атове. Във всеки случай по-добри от магаретата, които видях в този лагер. Моля да бъда извинен, милорд, но това е истината.

— Колко далече са, човече? — викна един от деювърските командири, неспособен да се сдържа повече. — Кажи му. Колко дни ни остават, за да достигнем Просеката.

Младият съгледвач си пое дъх.

— По принцип е трудно да се прецени за колко дълго се изминава разстоянието пеш, прекосено на седлото, но ние от Бранка го умеем. Един месец. Разполагаме с един месец.

Още числа.

— Тогава трябва да достигнем целта си до тридесет дни, каквото и да ни струва — реши Лийт. — Надпреварата започва.

ГЛАВА 12

ПРОСЕКАТА

Генералите оставиха армията да марширува усилено в продължение на три дни, като всеки войник крачеше със своя бързина. Редиците се разгърнаха по пътя.

— В началото ги оставете на мира — бяха посъветвали те. — Нека почувстват, че наваксват изгубеното време.

На четвъртия ден ходът се забави значително. Генералите отново оформиха ротите, за да преброят силите.

Сега ще узнаем какви са загубите ни в действителност, помисли Лийт. Това предложение бе дошло от лозианските предводители, които от опит знаеха, че първоначалната оценка на загубите често се оказва невярна. Ранените и липсващите по различни причини първоначално биваха смятани за мъртви. Ако те се окажеха прави, ако бройката на погиналите беше по-малка, новините щяха да обнадеждат ратниците. *И не само тях,* каза си Лийт. *Аз самият също не бих отказал малко добри новини.*

Той се съмняваше, че в следващите дни ги очакват добри вести. Онези сред предводителите, които познаваха източните пътища, се отнасяха със силно съмнение към вероятността подобна армия да достигне до Просеката в указания срок. Лийт вече разбираше мнението им. Пътят, макар и притиснат колкото се може по-близо до Алениус, често трябваше да свива на изток, за да заобикаля стръмни скали или склонове. Вътрешността не предлагаше по-лесни пътища — с изключение на тясната ивица, обитавана от риболовци, неплодородните земи се издигаха във възвишения, където се разхождаха единствено вихри. Действително изминаваният от армията път се оказа по-дълъг от показанията на картата. И макар сега да се придвижваха с най-голяма бързина от началото на пътуването, напредъкът им беше по-бавен. Ковачите докладваха за изкъртени подкови. Лекарите говореха за разтягания и счупвания, мазолите и умората бяха всеобщо оплакване. След случилото се в Лешоядова гуша

лозианската армия бе преустановила вечерните си забави (и с изключение на няколко бледи опита, не се и опита да ги поднови). Между залез и изгрев никакъв звук не долиташе откъм армията. Седлото измъчваше Лийт, а душата му беше обгърната в умората на неспокойствието, носено от отговорността. Знаеше, че преходът ще донесе страдания, но все не можеше да свикне.

Скоро резултатите започнаха да пристигат. Някои роти нямаха жертви, други бяха отброили стотици загинали. Чиновникът, нагърбил се със сумаирането, непрекъснато съобщаваше обновления сбор. В началото бройката се изкачваше бавно: петстотин, осемстотин, хиляда, хиляда и двеста, хиляда и петстотин. В шатъра се зароди надежда, но по-трезвомислещите изтъкнаха, че все още предстои да пристигнат резултатите от по-големите единици, чието преброяване отнемаше повече време.

Настроението бързо спадна. Само за десет минути бройката достигна пет хиляди. Изкачването им породило мълчание. След шестхилядната граница темпото започна да спада. Лийт не откъсваше очи от платнището, което не бе помръднало вече от минути.

— Каква е общата бройка? — попита той, без да се осмелява да изпитва надежда.

Чиновникът напълни дробовите си с въздух:

— Шест хиляди седемстотин и...

Платнището бе отметнато от възрастен мъж — явно чиновник, защото беше прекалено стар, за да се сражава.

— Тук съм, за да докладвам загубите на деруйсианската армия — каза той с гробовен глас. — В снеговете на Лешоядовата гуша изгубихме осемдесет коли, над две хиляди коня и хиляда петстотин и дванадесет души, сред които целия ни контингент от обоза. Разполагаме с храна за по-малко от три дни...

— Небеса — простена Лийт, прекъсвайки изброяването на чиновника. — Бях забравил за Деруйс. Общо колко?

— Осем хиляди двеста и деветдесет, милорд — отвърна педантично водещият сметката. — Далеч по-малко от първоначалната ни преценка.

В палатката изникна вълнение. Усмехнати командири се тупаха по гърбовете. На Лийт му се повдигаше от тези поздравления.

— Бройката може и да е по-малка, но тези числа не ми носят радост. — Гневните му крачки отъпкваха пръстения под. — Как бих могъл да съобщя тази вест като че е някакъв триумф?

— Защото войниците ти искат да чуят — разпалено отвърна Фарр. — Това са почти две хиляди по-малко загинали. Не си ли струва да узнаят за това?

— Ако разрешите да предложа нещо? — Тези думи принадлежаха на възрастния мъж от Трейка, Джетарт. Най-близкото нещо до истински водач, осъзна Лийт. — Разполагаме с доклади за храбростта, проявена от оцелелите. Носят се слухове за войници, които успели да достигнат чак до Каскин по северния път. С ваше позволение ще взема със себе си онези, чиито истории могат да бъдат потвърдени, за да обиколим лагера. Именно тези истории ще повдигнат духа на другарите им.

Идеята му беше одобрена. Старецът получи помощници, които да издирят подобни герои.

Бедствието бе изчислено, но знанието за намалената бройка жертви не донесе облекчение на Лийт. *По-добре беше, когато не знаех*, осъзна той. Сега юношата имаше осем хиляди двеста и деветдесет причини да лежи буден под бледното платнище на палатката си.

Крайт на поредния ден бяла самота бе ознаменуван с рязкото спиране на носилката. Стела протегна вкочанените си крайници и продължи да подклажда гнева си, разпален от жестоката игра на Рушителя. Девойката знаеше, че е безсилна пред волята на принудата му. Самата мисъл за това я караше да потръпва. Но защо той просто не се наложеше над нея? Защо настояваше да я изтощи? Упоритостта ѝ беше единственото, което можеше да я изправи насреща му. Защо той искаше тя да се предаде?

Може да има само един отговор: имам нещо, което той иска. Но аз нямам нищо! Или поне нищо, за което да зная. А може би има нещо, което иска да сторя... Мислите ѝ сами се насочиха към последния път, когато зърна Компанията, пък макар и само за мигове...

Деорк я беше извел в града, където се бе изправил срещу огромната тълпа, събрана на един от площадите. Стела виждаше ясно сцената в ума си. Край хората се промъкваха стражите, готови да се

нахвърлят изненадващо. Окована и със запушена уста, тя бе принудена да следва Деорк. Тълпата се бе разтворила пред тях като море... За да разкрие приятелите ѝ, застанали начело на сбирането.

До този момент Стела не се беше връщала към спомена — той бе прекалено болезнен, за да го съживява отново. Но сега тя позволи на гледките и звуците отново да обземат сетивата ѝ, за да може да потърси решение. Върху десницата си отново усещаше вкопчването на Деорк. Ноздрите ѝ можеха да подушат яростта му. Точно пред нея пламва синият огън, готов да погълне света. Около нея тълпата мърмори и пици в ужас. Местните осъзнават, че се случва нещо ужасно. Недалеч стои Компанията — мисли! Не извърщай поглед! — Манум и Индретт, Фемандерак, Кърр и хауфутът, Хал, някак размазан, сякаш стои на две места едновременно — или може би протегнат над тях. Лийт, хванал някакъв сияен предмет, който сигурно е Джугом Арк. Как ѝ се искаше... как... Желанията нямат значение.

Гласът на синия огън изревава към събраните, които потъват в ужас. Сетне блясва ослепителна светлина, принудила всички наоколо да закрият очи. Само Стела не можа да закрие очите си, защото нейните ръце бяха вързани. И тя видя Лийт да скача върху кутия и да се провиква към нея:

— Стела!

Викът беше необичайно настойчив, обгърнал раздираща емоция. Тази интензивност я бе разкъсала далеч по-силно от всичко, изпитвано в присъствието на Деорк. Чувството на Лийт беше много дълбоко... бе усетила и някакво друго присъствие, пламтящо...

... пламтящо като огнения стълб, отнесъл я от мазето на Фоилзи в Лулеа, за да ѝ покаже някогашните приятели... пламъкът, който се бе влял в ръката ѝ...

... а Кърр им бе разказвал истории сред снега, легендите на Първородните... за децата от Дона Михст, дирещи огъня на Най-възвишения, поемащи по Огнепътя с пламък в себе си...

... студен мраморен под в мрака, вие ѝ се свят. Ужасно възрастен мъж, приличащ на жив труп, се самоизцелява. Студеният му и жесток глас претърсва ума ѝ — търси Десницата, която държи Джугом Арк... и наред агонията ѝ спира, за да се взре в нещо дълбоко в нея. В същия пламък.

Джугом Арк, Огънят от съня й в мазето, Фуирфадът на Дона Михст. Пламъкът е същият. Тя знаеше тайната.

И ако Рушителят отново надникнеше в ума й, той също щеше да узнае. И всичко щеше да бъде изгубено.

Сякаш призован от мисълта, копринените завеси на паланкина бяха отменати от гнусното му лице. Стела изпищя, а Рушителят се усмихна.

— Нима съм толкова неприятен? В Брудую има жени, които убиват съпрузите си след една нощ, прекарана с мен, вярвайки, че с това получават по-голям шанс да станат мои спътници. Всички жени ще ти завиждат. — Усмивката напусна лицето му като разядена. — А сега ела. Има нещо, което искам да чуеш.

В сумрака неколцина люде се бяха събрали около познатия син пламък. *Вероятно дори не подозират, че му предоставят от силата си*, мрачно помисли Стела.

— Направете път за кралицата на Брудую! — обяви Неумиращият. Мъжете се изправиха и се поклониха дълбоко, докато тя биваше довлечана по-близо до гладния пламък. — Говори! — заповяда повелителят.

— Нося ви добри новини, господарю! — долетя далечен глас. — Примамахме тъй наречената фалтанска армия в капан. Двадесет хиляди от тях изпратихме на смърт!

Стела стисна очите си, но един от мъжете я бе сграбчил за раменете, така че тя не можеше да затули и уши.

— Колко остават? — попита Неумиращият, а сричките му бяха като ледени игли.

— Хората ми прецениха, че оцелелите са не повече от тридесет хиляди, болшинството от които са в лошо състояние. Продължиха към Каскин. Наблюдавахме ги, докато навлязат в Редана.

Лицето се обърна към нея.

— Чу ли, Стела? Двадесет хиляди погинали! Въобще не се налага да отделяме мисли за Фалта. Нашите съюзници вършат всичко сами! Каква награда ще искаш, кралю на Фавония?

— Шанс да ви служа още по-усърдно — отвърна покорно гласът. Огънят леко почервения. — И моля да ми разрешите да изпратя хора

към Инструър, за да довърша делото, в което предишните ви слуги са се провалили.

Неумиращият протегна напред ръката си. Пламъкът се сгърчи като от болка.

— Не се ли надценяваш? Нима мислиш да се превърнеш във владетел на Фалта?

Сега в отвръщащия глас се долавяше болка, сякаш вкопчен в огромен пестник.

— Простете ми, господарю! Желанието ми е единствено да служа под властта ви!

Рушителят разтвори пръсти, а гласът се превърна в писък, несвършващ писък.

— Това място е запазено за друг — обяви Рушителят, без да обръща внимание на долитащото откъм пламъка страдание. — Властта над Фавония ще ти бъде достатъчна. Скоро ще прекрача Иннската порта като победител. Сам видях образа.

Той отдръпна ръка. Пламъците се оттеглиха в отговор, смалявайки се до въгленчета. Писъците замлъкнаха. Потискаща тишина се разстла над лагера.

— Видя ли? — обърна се Рушителят към Стела, докато я повеждаше обратно към носилката. — Разбираш ли най-сетне? Армията, предвождана от селския ти приятел, е осакатена още преди да се е сблъскала с моята. Плановете ми са изготвени и усъвършенствани в продължение на хилядолетия — а благодарение на теб, зная какво възнамерява да направи моят Враг. Неговият план вече е в действие. Трудно е да бъде променян, защото замислите му винаги се опират на слабоволеви смъртни. Докато моите планове са гъвкави. Сега имам теб, сега съм готов да заловя Десницата на Най-възвишения за себе си. Ще имам ръка, която ще носи Джугом Арк! А ти — тези думи сведоха гласа във фамилиарен тон, — ти ще си тази, която ще ми го доведе.

Армията на Лийт прекоси Алениус още един, последен път — при Турту Дунижа, столицата на Пискасия. Местните наизлизаха от домовете си и се събраха върху насечената на тераси земя, за да гледат как войниците прекосяват тесния въжен мост. Това забавление

продължи целия ден — последните коли прекосиха нестабилното съоръжение точно преди лъчите на залеза да напуснат обширната долина.

Фалтанските предводители прекосиха моста едва на следващата сутрин. Благодарение на Манум знаеха, че владетелят на Пискасия е сред предателите, затова очакваха да срещнат съпротива или някаква измама, целяща да ги забави. Но до този момент не се бяха натъкнали на нищо такова. Доколкото можеха да видят, наблюдаваха ги единствено фермери и рибари. Дори в самия град не срещнаха противници. Възнамеряващ да въздаде малко справедливост, да отмъсти мъченическата смърт на Аркоса на Пискасия — останал верен на Фалта дори и след измяната на своя владетел — Лийт поведе малка група конни стражи към двореца. Той се оказа празен, видимо напуснат прибързано. Изглежда кралят бе узнал за пристигането им и беше избягал.

Пълководците останаха да нощуват в замъка, възползвайки се от запасите в кралските килери. На сутринта ги събудиха звуците на сбрана тълпа.

Пет хиляди бяха изпълнили градския площад, награбили всевъзможни сечива, изживяващи се като оръжия. Те посрещнаха Компанията със слаби възгласи. Един, който щеше да говори от името на импровизираната армия, пристъпи напред с видима неохота. Членовете на Компанията стояха нащрек, защото това можеше да крие някакъв номер.

Говорителят с омазана коса прочисти гърло и хвърли нервен поглед към Джугом Арк.

— Чухме за армията ви — чепато изрече той, като че слаб във фалтанската лингва франка. — Хората казват, че отивате да се борите с брудуонците. Нам те не са неизвестни. Те често преминават през Пискасия на път за пазарите на роби в Хамадабат. Те лъжат, крадат, отнасят се с нас като към скотове. Кралят не прави нищо, за да ни защити, затова го прогонихме. Искаме да дойдем с вас и да се сражаваме с брудуонците, за да не нападат повече земите ни.

Изрекъл речта си, мъжът бързо пристъпи обратно сред редиците на тълпата.

Лийт се обърна към генералите си. Попълненията никога не бяха излишни — събраните тук до голяма степен щяха да компенсират

загубите, понесени при прекосяването на Лешоядова гуша — само че видът им не пораждаше увереност. Фалтанските предводители се посъветваха, сетне Джетарт пристъпи напред.

Мъжът от Инч Чантър говореше тихо, но гласът му се разнесе из всички кътчета на площада. Някой трябваше да подсилва думите му. По навик Лийт се огледа за Хал, ала брат му не го беше придружил до замъка. Както впрочем и родителите му. Юношата напегна паметта си: къде беше ги видял за последно?

— Ако поемете да се сражавате срещу брудуонците, шепа от вас може и да доживеят да се завърнат у дома — рече прямо той. — Останалите ще погинат. Дори и да ви раздадем хубави оръжия, тази орис е неизбежна.

От тълпата започна да долита недоволно мърморене.

— Не подлагам храбростта ви на съмнение. Как бих могъл, след като вие сте се събрали тук, готови за саможертва. Но за вас би било по-добре да останете тук, да защитавате семействата си и да се готвите за зимата. Така че ако брудуонци пробият редиците ни, вие ще бъдете готови да ги посрещнете.

Недоволството сред тълпата се усили. Ясно беше, че събраните не възнамеряват да се вслушват в подобни съвети, пък били те и разумни. Тъй като не искаха да се стига до сблъсък — съмняваха се, че биха се измъкнали невредими — предводителите на фалтанската армия се качиха на конете си и поеха към моста.

Ден след напускането на Турту Дунижа стана ясно, че фалтанската войска е следвана. Група пискасианци, далеч по-многобройна от събраните на площада, ги следваше пеш и на коне.

— Ще трябва да ги храним — бе казано на Лийт. — Те ще ни забавят. Същинско бедствие.

Но излезе, че няма пискасиански водачи, с които да разговарят. Нямаше и време да разговарят с всеки пискасианец поотделно.

Оставаха двадесет и три дни. Сега Алениус се бе стеснила, а земята от двете ѝ страни изглеждаше пуста — както от растителност, така и от обитатели. Само на места се издигаше някое и друго дърво. На втория ден след Турту Дунижа започна да вали — слаб дъждец, но подпомаган от упорит източен вятър. Водата носеше със себе си

впечатление за застоялост, като че бе престоявала с месеци в облаците. Двадесет и два дни. По бреговете на Алениус личаха следи от наводнението, което, според срещнатите местни, беше връхлетяло местността миналата пролет. Грамадни стволоче, избелели от слънцето, лежаха като изтървани подпалки. Високо над реката личаха дири от водата й. В продължение на дни войниците трябваше да си проправят път през доличаните останки. Това породило напрежение у предводителите. Осемнадесет дни. Дъждовете спряха в същия ден, в който на отсрещния бряг на реката изникна малък градец. Някой каза на Лийт, че това поселище се нарича Саумон, само че младежът беше прекалено изморен, за да се грижи за подобни детайли. Всяка сутрин ставаше още със зората, закушваше набързо, за да язди до здрач, през което време непрекъснато слушаше, обсъждаше и планираше, докато не му се завиеше свят. Шестнадесет дни. „Армията“ на Пискасия бе останала някъде назад. По съвет на генералите Лийт забрани на колите да спират за тях. Надяваше се, че така пискасианците ще бъдат принудени да се върнат въщи. Загърнатите със сняг Уодраниански планини, наблюдавали целия им преход през рибарските земи, сега потънаха отляво. Тринадесет дни. Малка група зле екипирани наемници се спусна от планината, за да предложи услугите си на войската. Лийт прие, макар че генералите му го посъветваха противното, но в крайна сметка Стрелата бе посочила и уодранианци. Всичко опираше до единството.

Най-сетне достигнаха края на дългата пискасианска долина, простираща се от югозапад на североизток в продължение на почти двеста левги. Пред тях лежеше сгушено дребното поселище Адолина — куп дребни хижи с високи комини, разположен на около левга от Алениус. Армията на Лийт беше изтощена, а оставаха още единадесет дни преход.

Загърнати в тежки роби, които да ги предпазват от зимния студ, тримата заговорници се срещнаха в изоставен склад в средата на житниците. Част от покрива липсваше, открила изглед към сивото небе. Студените плочки още носеха белезите на пламтящите греди, отронвали се от тавана. Тримата мъже обикаляха около масичката в средата на помещението, като че държаха оръжия в ръцете си и

изчакваха подходящ момент да нанесат удар. Столове липсваха — а и да имаше, никой нямаше да седне в тях.

— Дължиш ми вярност — изхриптя дебелият, като насочи тлъстичък пръст към по-възрастния и по-слаб от събеседниците си. — Аз те измъкнах от онази тъмница, където иначе щеше да изгниеш. Ти си мой. Твоите хора ми принадлежат.

Възрастният с птичи черти настръхна и понечи да отвърне.

— Не се притеснявай — засмя се дебелият. — Това не ще бъде трудно. Твоите желания съвпадат с моите: да се отървем от проклетите северняци и да въведем този измъчен град в нова Златна ера. Сега тях вече ги няма и Инструър е узрял плод, очакващ ръцете ни.

Третият, до този момент мълчал, повдигна ръка. Той се отличавахе от останалите двама по това, че имаше красиво и спокойно лице. Това спокойствие се преливаше и в думите му, придавайки допълнителна сила на умелата му реч.

— И двамата признаваме превъзходството ти — каза третият и се приведе напред, при което русата му коса трепна. — Относно това няма да има спор. Нито ескейнчанинът, нито аз искаме да ни тежи това, което трябва да бъде направено. Бог ми каза, че огънят ще дойде в Инструър. Макар да се вслушвам напрегнато, усамотявайки се така, че да чуя и най-тихия шепот, Той вече не ми говори. Това може да означава само едно: че се е случило нещо, което не е по волята Му, затова Той запазва мълчание, изчаквайки нещата да бъдат върнати в руслото на правотата. Северняците и измамникът Тангин бяха грешка. Макар че Тангин изгоря, северните селяни са още живи. Те също трябва да пламнат.

Обикалянето около масата продължи.

— Така и ще бъде! — възкликна яростно едрият мъж. От очите му надничаше черна празнота. — И те няма да бъдат единствените! Всички, които се противопоставят на властта ни, ще си платят!

Лицето му изрази страховит глад, достижим само за онзи клетник, съзрял пищна трапеза след дни лишение.

— Съберете остатъците от следовниците си — изрече той, спирайки да обикаля, за да прониже събеседниците си с гнусния си поглед. — Не са ни нужни мнозина, затова говорете само с онези, чиято вярност не подлежи на никакво съмнение. Доведете ги тук — ще се срещнем след две нощи. Тогава ще ви кажа какво ще правим.

— И Инструър ще бъде наш? — попита слабоватият, изпълнен с надежда.

— Не просто Инструър. — Отговорът бе задъхан от желание. — Кой знае колко от Фалта ще бъде предадена в ръцете ни!

Припомняйки си времето, през което бе пленена от Деорк, и осъзнавайки, че макар условията да са различни, двете пленничества са обединени от една и съща безпомощност, Стела възобнови подсилването си. Наложил си да проявява интерес към земите, из които пътуваха, към хората, които виждаше, към малцината, с които общуваше — с изключение на Рушителя, разбира се. Опитваше се да се сдобие с някаква информация относно фалтанската армия. И си наложи да поддържа добра форма — седмицата на напразното ѝ бягство недвусмислено бе изтъкнала слабостта ѝ. Също така търсеше някакъв начин да забави прогреса на брудуонците, макар да не очакваше да ѝ се открие подобна възможност.

Понастоящем евнухът споделяше носилката ѝ. Беше ѝ донесъл от гнусната, пълна с бучки каша. След като се бе нахранила, Стела му бе предложила остатък, който той изяде с охота. Не беше казал нищо след залавянето ѝ, но беше очевидно, че е понесъл някакво наказание: погледът му се стрелкаше неспокойно, а бузите на тъжното му лице бяха хлътнали. Може би приемаше остатъците ѝ, защото бе лишен от храна.

— Защо не говориш за себе си? — каза му тя с подтикващ глас. — Ти не си инструмент на господаря си. Къде си роден?

Нещастното излъчване стана по-силно. Стела усети, че събеседникът ѝ иска да заговори, ала същевременно се страхува. Известно време той бе потънал във видима борба, накрая въздъхна, сви рамене и каза:

— Не ми е разрешено да говоря извън нужното за изпълняването на задълженията ми — рече той с несвойствено напевния си глас. — Не ми е разрешено да говоря за себе си.

В думите му ясно се долавяше съжаление.

— Част от задълженията ти е да ми говориш за себе си — отговори Стела, търсейки оправдание. — Ще бъда по-склонна да се доверя на господаря ти, след като вече съм те опознала.

— Желаете да научиш повече за мен?

Думите бяха тихи, човечни, изпълнени с нужда. Що за страховити неща му бяха причинени?

— Искам да разговаряме. Красиво ли беше родното ти място?

Евнухът кимна едва забележимо. Сетне, одръзновен от постъпката си, кимна отново.

— Да — прошепна. — Красиво беше.

Стела наблюдаваше очите му, гледайки за следи за внезапната поява на Рушителя, но такива нямаше.

— Как по-точно?

— Морето има омаен пастелен цвят. Слънцето си играе с топлите му води като щастливо дете. Ако можех да пожелаая нещо, бих искал да се завърна да го видя още веднъж, преди да умра.

— Кога за последно си бил там?

— Преди много години. — За момент очите му се замъглиха. Стела изпита зачатъците на паника, но евнухът само се бе върнал в спомените си. — Тогава Джена и аз плувахме пред дома й. Помня как се смеехме... помня как я прегръщах... Същото лято бях избран от набиращите, които ме отведоха със себе си на север в Малаю. — Сега очите му бяха затворени, а лицето му бе придобило болезнено изражение, измъчвано от спомените.

— Набиращи? — Стела знаеше, че трябва да бъде тактична, но прекалено много бе заложено на карта.

— Господарят ми винаги търси хора с превъзхождаща интелигентност, които да му служат в Андранат. Родителите ми бяха толкова горди, когато бях избран. — Той замълча, преглътна и каза: — Чудя се дали са още живи.

Стела поде нов въпрос, но евнухът не обърна внимание на думите й и продължи:

— В Андранат бяхме подлагани на тест. Само най-даровитите бяха пощадени. Това е място на неописуема жестокост, лейди, където прошката е нещо нечувано. Там ме скопиха и обръснаха, сетне ме отведоха при господаря, който ме привърза към себе си. — Той отвори очи. — Беше същинска агония. Той прогаря... Самоубий се, лейди. Не му позволявай да те плени!

Тези му слова я смразиха.

— Той вече ме е пленил. Огледай се! — Стела посочи коприната и дантелите.

— Не, той е пленил само тялото ти. В никакъв случай не му позволявай да плени и ума ти!

Втрещена, Стела се протегна и взе пухкавата му ръка.

— Толкова съжалявам. Има ли нещо, което мога да направя?

Евнухът се приведе към ухото ѝ и с едва чут измъчен шепот рече:

— Убий ме. Отнеми живота ми! Сложи край на страданията ми. Той е поставил бариера в ума ми, която не ми позволява да посегна на себе си. Единствената ми надежда е да го разгневя дотолкова, че той да ме унищожи.

— Как би могъл да сториш това? — попита девойката, ужасена.

— Вече го направих. Говорих с теб.

— Ще те убие ли заради това?

— Виждал съм го да покосява слугите си за далеч по-незначителни провинения. Може би жизнената ми сила ще бъде предоставена на огъня. Бих приел болката, ако тя ми донесе покой от допира му.

Стела пусна ръката на евнуха.

— А сега той посяга да заграби света. Трябва да го спрем. — Тя се вгледа в насрещните очи, лишени от надежда. — Как се казваш?

За момент той замълча, а после заговори глухо и измъчено:

— З-зная името си, лейди, но не мога да ти го кажа. Ако то се отрони от устните ми, той ще узнае. Има много неща, които би могъл да ми стори, за да увеличи страданията ми, без да угаси живота ми. Изпитал съм всички тях. Искам да сложа край на агонията си, не да я удължа. Прости ми.

Тя кимна, а евнухът остави купата.

— Трябва да вървя — рече той. — Потърси ме вечерта. Ще поговорим пак, ако той не ни разкрие.

Мъжът се обърна и излезе от носилката.

— Довиждане — промълви тихо Стела към гърба му. *И се върни скоро.*

Адолина беше прекрасно място. Сгушен под платото на Нагорж, най-северният град на Пискасия бе приютил домове със стръмни

покриви, разпръснати сред огради, дъбове и тополи. Чакълениите пътища блестяха под скрежта. Докато навлизаше в поселището начело на стотина ездача, Лийт усещаше, че в гърлото му е застинала буца. Това място много силно му напомняше за дома.

Местните излязоха от къщите си, за да разгледат новодошлите. Лийт също се взираше в тях. Онази жена би могла да бъде Мерин, съпругата на хауфута — а мъжът до нея бе достатъчно едър, за да бъде самият хауфут, макар и да не му достигаше ръст. Онзи там можеше да е Раут от съвета. Недалеч от него стоеше Херца, майката на Стела. Играещите си хлапетии можеха да бъдат децата на Лулеа.

Лийт вдигна поглед нагоре, проследявайки дима на комините, виещ се високо в хладния въздух. Взорът му бе дръпнат от синкавите склонове, простиращи се към небето. Свод и скала бяха разделени от тънка сива линия.

Над тази сива линия щяха да се излеят брудунците. Щяха да се спуснат надолу с крясъци, унищожавайки всичко, което не беше достатъчно бързо да се отдръпне от пътя им. Мерин, Раут и Херца щяха да умрат. Децата им също. Как пищят! Димът почернява, сгъстява се. Огън бушува под тъмните облаци. Камъкът на улиците аленее. И също тъй внезапно брудунците продължават надолу. За момент е настъпила тишина, нарушавана само от риданията на децата. И огънят се разпростира, облизвайки покривите. Къщи рухvat. Вече всичко е утихнало. Започва да вали сняг... опит на природата да затвори зейналата рана.

Докато Лийт изживяваше това видение, наслаждащо се върху съзираното в действителност, Джетарт говореше на местните, предупреждавайки ги за приближаващата заплаха. А визията растеше. Черната вълна обгръщаше не само Адолина, но и стотици населени места в Лулеа.

Местните отвърнаха, че ще останат тук и ще се сражават. Нищо, което им биваше казвано, не бе в състояние да ги разубеди. Някои от по-младите мъже бяха изтичали да вземат ръждясали мечове и вече ги размахваха разпалено. Точно преди да ги смъмри, Лийт се сети как Компанията бе размахвала подобни оръжия в странноприемницата в Мьолкбридж. Само след няколко дни им се беше наложило да използват ръждивите мечове срещу нападателите от Уиндрайз.

Само че неколцина мърляви бандити не могат да бъдат сравнявани с брудуонските орди.

Фалтанци не разполагаха с време за пилеене: очакваше ги изкачването по Нагорж, последвано от трудния път към Просеката. Не можеха да си позволят да спорят с жителите на Адолина. Дано на последните никога не се наложеше да се отбраняват от брудуонците.

Хилядната армия продължи на запад, крачейки сред голи поля. След една левга войниците се събраха в подножието на очакващия ги склон. Колите отново бяха пълни с припаси. На Лийт много му се искаше да защити Адолина, ала не можеше да си позволи да отслабва армията си. Затова оставиха местните зад себе си — шепа заселници на грешното място.

Към Сна Вацта, най-голямото и най-изолирано от Шестнадесетте кралства, отвеждаха само два пътя. Планините и ледът го правеха по-недостъпно дори от пустинната Сариста, разположена хиляда левги на юг. Пътят, по който вървеше войската, се виеше по стръмния склон, пораждайки асоциации за лиана. По време на обедната почивка ратниците можаха да видят смайваща гледка — предоставена както от височината, така и от хладния, чист въздух. Вляво от тях Алениус излизаше от чернотата на Сивера Аленския, а пред и под тях се ширеше долината на Пискасия, умален модел на света. Светлина и сянка очертаваха ивиците на земята. Ако напрегнеше очи, Лийт можеше да съзре ивицата на Алениус, виеща се към хоризонта.

Изкачването продължи цял следобед. Пътниците се виеха като дим. Ако погледнеше надолу, младежът от Лулеа, който вървеше начело на войската, можеше да зърне хората си, прострели се по целия път назад. От тази позиция Адолина не се отличаваеше от точица в подножието на склона. Изкачваха се неспирно. Здрачът ги завари изминали седем тежки левги. А склонът над тях не свършваше.

Оставаха десет дни. Утрото бе смразяващо и донесе зефир, който започна да се вихри около тях. Палатките бяха раздигнати в мълчание — породено от удивление към обгръщащата ги гледка, а може би и от отвращение към предстоящия тежък проход. Предводителите наложиха бърза крачка, решени да не прекарат втора нощ на склона.

След няма и час петдесет хиляди души пъхтяха като новобранци на първи марш.

— Заради височината е — обясниха генералите на Лийт. — Тук въздухът е по-рядък. Затова не бива да ги изморяваме прекадено.

Но Лийт разреши единствено кратката почивка за обяд. Най-сетне, към края на следобеда, точно когато притежателят на Джугом Арк бе започнал да се отчайва и се канеше да даде знак за спиране, пътят се изравни, за да ги изведе в Нагорж.

На обширното плато западният вятър се нахвърли върху тях с вой. Фалтанци опитаха да разположат стана си, но след като първите три палатки бяха ответи, бе взето решение да се върнат назад и да спрат за нощувка непосредствено под ръба на платото. Последвалата нощ беше неприятна. Неспирният вой на стихията се погрижи само най-изтощените да успеят да заспят. Повечето войници бедуваха върху сламениците си, копнеейки за удобството на нощувката в Адолина.

Оставаха девет дни. Графикът, който си бяха наложили, може би беше грешен, но преди да се завърнат други от разузнавачите им, това бе единствената налична информация. Стратезите изпратиха още разузнавачи — в случай че брудуонците вече са преминали отвъд Просеката. Деветдесет и един дни бяха изминали. Времето, спечелено по Алениус, бе изгубено в Лешоядова гуша, но бързият преход през Пискасия беше смекчил забавянето. Като цяло войската се движеше по планирания в Инструър график. Скоро щеше да стане ясно дали стодневният преход е бил успешен — или се е провалил.

Евнухът не се появи вечерта — нито следващата вечер. Храната бе мушната между завесите от слуги, които Стела не беше виждала преди. Макар да се оглеждаше за него, нямаше и следа от новия ѝ приятел.

Сега брудуонската армия маршируваше сред напълно чуждоземен пейзаж. Всеки път, когато Стела надникнеше от носилката, пред погледа ѝ се разстиляше камениста, сивкава равнина. Някъде вдясно се виеше малък поток, бързайки да отнесе струите си далеч от вятъра. Разсечените от него скали показваха отровни оттенъци на червено и охра, наподобяващи разрез на гнил лук. Подобна основа обясняваше липсата на растителност — нито дървета,

нито дори трева. Бодливите храсталаци, опитващи се да компенсират еднообразието си с различие в ръста, не можеха да бъдат наречени флора. Техните кафяво-зелени цветове предоставяха единствения отдих за окото сред сивотата. С шиповете си сякаш се заканваха да пробият желязното небе, та да потече вода. На някои места те отстъпваха на някакви хълмове, които Стела първоначално взе за пясък, но впоследствие, когато можа да допре ръката си до един от тях, разбра, че те всъщност са изградени от частиците на някаква бледа субстанция, чиято миризма ѝ напомняше на сярата от склоновете на Щефл. Тя тъкмо се канеше да обърне шепата си, когато сред пещчинките изникна дебел паяк. Стела веднага тръсна ръка, захвърляйки го на земята, при което посипа и вътрешността на паланкина с пясък.

Някъде пред тях виеше вятър, раздигащ щипещи очите облаци. Скоро войската напредваше съвсем бавно, а носилката на Стела се клатеше заплашително. Девойката започна да се тревожи, а сетне леко гузно осъзна, че положението на четиримата ѝ носачи е далеч по-лошо. Но когато се опита да надникне, вихрите я блъснаха грубо. Северното момиче придърпа плътно завесите и започна да се моли за четиримата носачи, за които бе почти сигурна, че също са жертви на злината на Рушителя. Молеше се вихрите да се усилят. Вече не вярваше в Бога, не и след фалша на Тангин и Еклесията, но въпреки това се молеше.

На Лийт му се струваше, че на гърба му е опряна голяма ръка, която го тласка напред. Конете бяха нервни, изтормозени от виещия вятър, който днес се бе явил далеч по-силен от предшестващите четири дни. Генералите твърдяха, че армията е прекосявала над петнадесет левги дневно за последните три дни. Нещо лесно обяснимо, предвид вятъра, който духаше в гърбовете им. *Това би трябвало да улеснява нещата, но не е така*, смяташе Лийт. Силният вятър напрягаше всички. Караше ги да се свиват като нападнати от зъл скот.

Нагорж изцеждаше силата на армията му. Може би лете бе красиво място, макар и със сурова, минималистична красота, ала през зимата се превръщаше в жестока и безсърдечна земя, където единственото напомняне за човешко присъствие се свеждаше до пътя

пред тях. Впрочем дори и друмът, изработен от строшени черупки, приличаше на чудат артефакт, изпънал се право пред очите им. *Откъде ли строителите са вземали тези черупки, след като в радиус от петстотин левги няма океан?* Някъде през последния ден пътят незабелязано бе завил към Сна Вацта, намираща се на дни разстояние. Земята от двете страни бе лишена от всякакъв цвят. Само някакви дребни зеленикави храсти нарушаваха надгробната сивота, сякаш гребната от небето. *Нищо чудно, че местните наричат това място Бродеядец.*

— Лийт, ще ми отделиш ли момент? — Любезният, но твърд глас го откъсна от мислите му.

— Какво има, Фарр? И как са нещата с армията на лозианите? Те смятат ли, че ще успеем да стигнем навреме?

Винкулчанинът се изсмя, макар в гласа му да се долавяше напрежение.

— Фодрамите са изтощени, но не са готови да си признаят. Иначе всичко друго е наред — доколкото това е възможно на толкова отворително място. Но не съм дошъл да говорим за лозианите, Лийт.

— А за какво тогава?

— За брат ти. — Фарр леко издаде брадичката си, несъзнателно, но за Лийт изглеждаше като прелюдия към повдигане на пестници. — Всички са на мнение, че си се отнесъл прекалено сурово към него. Вечер той се усамотява — никой не знае къде — и често на сутринта леглото му е непокътнато. Очите му са червени, отбягва хората. Лийт... не мога да го кажа по-прямо от това. Ти подслуша мен и Уайра, когато спорехме за проблема му с пиенето. Не, не отричай. Зная, че беше ти. Но това не е от значение. Ти чу какво си казахме. Когато той умря, голяма тежест притисна раменете ми, бreme, от което не мога да се отърся. Всеки ден ми се иска да можах да поговоря с него, макар и за няколко мига. Да му кажа, че го обичам, макар и да не разбирам защо си причинява това.

— Не е нужно да продължаваш, зная какво ще кажеш — каза кисело Лийт. — Кой те изпрати? Кърр? Или хауфутът?

Фарр тръсна юздите на коня си, направил няколко крачки назад. Прахът скриваше чертите на планинджията, скосявайки го до силует.

— Лъжеш се, ако смяташ, че ще тръгна да изпълнявам нечий нареждания — сопна се той. — Дойдох по своя воля. Мислех, че си

достатъчно зрял, за да чуеш истината, но явно съм сбъркал. Нима мислиш, че ми е било лесно да ти кажа това?

Фарр рязко дръпна юздите, отвеждайки коня си далеч от Лийт.

— Почакай! Фарр, почакай! Защо той не дойде при мен? Защо аз трябва да го правя?

Но младият мъж вече си беше отишъл. Дори и на самия Лийт му се стори, че гласът му е прозвучал капризно.

Джетарт му бе казал за самотността на водителството. Но Лийт не си беше представял, че то ще означава да изгуби приятелите си. Липсваха му някогашните дни на Компанията, вечерите край огъня в леса, разговорите по Западния път. Толкова много бе изгубил, а толкова много бе заложено.

Оставаха пет дни. Лийт се взираше напред в мрачината, сякаш можеше да зърне Просеката, ако се напегнеше достатъчно. Няколко храста, няколко скали. Не, това не са скали, а ездаци! Стрелоносителят нададе вик и спря коня си. Зад него фалтанската армия поде бавния процес на спирането.

Лийт повдигна Джугом Арк, но дори нейната светлина не можа да разпръсне праха. Конниците се приближаваха. *Не са достатъчно, за да бъдат армия, освен ако армията не е била скрита. Защото с този прахоляк не бихме ги видели, дори и да бяха на минута път от нас.*

— Стрелоносителю! Лийт Манумсен! Слава на Бога! — Водачът на конниците спря, приведе се напред в седлото и протегна ръка към младежа, хванал Джугом Арк, който на свой ред се провикна.

— Модал! Дядо! Чудех се дали си успял!

Предводителите на фалтанската армия бързо се събраха. Онези, които не бяха от Инструър, бяха разбрали, че Модал се е завърнал от отвъдното. Всички се дивяха на появата му в Нагорж. Също така бяха чули, че той е баща на Лийтовия баща. Сега, когато двамата мъже можеха да бъдат видени един до друг, приликата бе неоспорима. Очите, формата на брадичките, упоритият начин, по който държаха устните си. Трябваше да е истина! И ако Модал наистина беше жив, може би също беше истина и това, че е довел със себе си армията на Сна Вацта.

— Водите ли войници? — Уизаго попита направо. Останалите командири изостриха внимание.

— Зад мен е цялата армия на Сна Вацта — отвърна възрастният мъж. — Наброяваме тридесет хиляди.

Тридесет хиляди! Възможно ли е това? Сборът на числата проблесна през ума на Лийт: почти сто хиляди войници!

— Поднасям извинения, че не можахме да тръгнем по-рано, но срещнахме известни затруднения — продължи дълбокият глас на Модал. — Изглежда Рушителят е очаквал подобно действие, защото беше предприел мерки да попречи на тръгването ни или поне да го забави. Неколцина царедворци, които смятахме за лоялни, се простиха с живота си. Но те отчасти успяха — ако не бяха те, вече щяхме да сме заели позиция на Просеката.

— Но нали сега сте тук! — провикна се сияещият Лийт, грабвайки ръката на дядо си. — Все още ще можем да се укрепим в Просеката!

Старецът присви устни, загледан във внука си.

— Що се отнася до това, получихме доклади, че брудуонската армия се намира на няколко дни път от Просеката. Заради бурята не знаем точно колко. Два дни, може би три. Има вероятност да не стигнем навреме.

— Тогава да не се помайваме. — Лийт скръцна със зъби. — Да продължим.

— Първо трябва да се срещнеш с моята владетелка — отвърна бавно и с достойнство Модал. — Тя не може просто да се присъедини към войската. На Сна Вацта трябва да бъде отдадено полагащото се зачитане.

От задната част на събраните водители долетя наскърбен глас:

— А за Строукс? Моята армия ми беше отнета от моя сеньор — тази дума бе изречена злостно, — а аз по нищо не се отличавам от затворник! — Кралят на Строукс разбута генералите и съветниците. Озлобеното му лице рязко контрастираше със спокойствието на сनावатанския генерал.

— Моята кралица не е предавала Фалта — отвърна Модал. — Благодарим се, че не си бил владетел на Сна Вацта, защото тогава царствените ти вътрешности щяха да красят портата на Инменност.

— Защо трябва да имаме каквото и да било общо със сनावатанци? — не мириясваше кралят на Строукс. — Те нападнаха и опустошиха Хаурн, едно от Шестнадесетте кралства. Ако им

предоставим възможност, биха заграбили цяла Фалта! Викаме мечка, за да прогоним плъх!

Бледа фигура пристъпи до Модал и свали качулката си.

— Мечката с радост би се погрижила за всеки плъх, който Носителят на Джугом Арк ѝ посочи — изрече женски глас, отличаващ се с аристократична красота и необичайна ледност. — Не искаме нищо повече от това да защитим себе си и Фалта от брудуонците. — Под острия ѝ взор монархът на Строукс се сви. — А ти какво си готов да защитаваш?

Последвалата тишина бе нарушена от Модал.

— Лийт Манумсен, Носителю на Джугом Арк, първенецо на Инструър, представям ти Ледената кралица на Сна Вацта, Северното копие, подарка на нашите сърца; диамант за своите поданици.

Лийт видя Модал и кралицата да се усмихват леко, но не можа да разгадае жеста. Кралицата повдигна ръка. Дядо му, застанал леко зад владетелката, му направи знак да я приеме. Младежът от Лулеа го стори, притискайки устни към предложената му ръка.

Златна диадема блестеше над овалното ѝ лице, чиято бледност надминаваше всичко, съзирано досега от Лийт. Освен ако цветът не беше дело на грим, той създаваше впечатлението за пълна липса на кръв. Но устните бяха червени и чувствени, а в очите се съзираше топлота. Косата на кралицата бе оформена в къдрици, подредени да откриват врата ѝ. Под пътническото ѝ наметало се съзираше загатването на украсена роба. Лийт неволно се изчерви. Не трябваше ли сенавацтанската кралица да е стара? Не се ли бе възкачила на трона преди най-малко двадесет години?

— Ваше Величество, приветствам ви сред армията на Фалта — каза той с цялата формалност, която като цяло бездействащият негов съветник по протокола би изискал. — Престоят ви сред нас е определен единствено от вашата воля. Моето притежание на Джугом Арк по никакъв начин не говори за предводителство над вас или вашата армия.

— Напротив — отвърна спокойно тя. — Както и трябва да бъде. Как би могла една обикновена кралица да изпреварва онзи, предричан в продължение на хилядолетие? — Тя се засмя на изненаданото му изражение — звънлива песен на ронещ се от клони лед. — Може да се

намираме на месеци път от Инструър, но не сме забравили какво ни прави Първородни. Покланям се на Огъня на живота.

Кралицата действително придружи последните си слова с поклон. Бузите на Лийт се изчервиха отново.

— Ще желаете ли да яздите с нас? — попита Лийт с пламнали уши. — Все още ни предстои да изминем няколко левги, преди да спрем за деня.

— Много добре — отвърна тя с усмивка. — Трябва да напуснем пътя и да се отправим на изток. Ще позволите ли на моите разузнавачи да ви посъветват? Те са отраснали в Нагорж и го познават отлично.

Хора са раснали тук? Лийт огледа виещия се около него прах, стелещ се по скалите. Къде живеят? И как оцеляват?

Той ѝ кимна по начина, по който владетел би се обърнал към съюзник — почтително, но с елемент на благоволение. Това породило ново споглеждане между кралицата и нейния пълководец. *Той е точно какъвто ти каза, че ще бъде*, представи си Лийт. А изражението на дядо му сякаш отговаряше: *но ще се справи добре*.

Брудуонската армия спря да станува сред обширно каменисто поле. На много места камъните изглеждаха подредени в определена формация, макар че Стела не можеше да си представи какви усилия би коствало това. А и каква полза?

Земята излъчваше студ. Въпреки луксозния уют на бялата клетка, той съумя да се промъкне вътре.

Но Стела не получи възможност да размишлява над камъните или студа. Бе отведена в палатката на Рушителя. По пътя девойката бе вцепенена от мисълта за евентуалната съдба, която можеше да я очаква там. Не таеше илюзии относно ориста си, но до този момент бе съумявала да държи ужаса ограничен до близкото неопределено бъдеще. Но ето че това бъдеще бе настъпило.

— Заповядай, Стела — рече любезно Неумиращият — с тон, удачен за обръщение към съсед, приел поканата му за чай. — Заповядай, седни.

Той посочи покрит с кожа диван — несъмнено довлечен от някой лакей, напомни си тя. *Не се поддавай на номерата му. Противи се!*

Но това беше изключително трудно. След ужасяващата жестокост, която бе демонстрирал, Стела неволно се чувстваше облекчена и при най-малката проява на снизхождение. Затова тя прие предложената ѝ топла манерка и отхапа от някаква сладка, преди да е съумяла да усили решението си.

Дребен, обрулен войник влезе в палатката. Не бе помолил за разрешение, значи появата му бе очаквана. Той промърмори няколко думи към Рушителя, който кимна. Сетне мъжът се оттегли.

— Извини ме за момент, красавице моя — каза повелителят на Брудуо, разпервайки ръце. — Трябва да се заема с известна работа. Изчакай ме в другата стая.

Някак замаяна, Стела се подчини. Отметна платнището към съседното импровизирано помещение, където се настани на ратанов стол. Малък сламеник и скъп килим изчерпваха мебелировката. След няколко мига девойката осъзна, че това е спалнята на Рушителя.

Странни звуци долитаха откъм главния дял на палатката. Котка? Не, звучеше по-скоро като ранена птица. Стела откряна платнището.

Беше мъж — не, по-скоро момче. То лежеше на пода, извило гръб, а крайниците му се гърчеха в неестествени ъгли. Сплъстената му червена коса отчасти скриваше множеството рани по лицето и скалпа му. Именно от момчето долитаха звуците, привлекли вниманието ѝ.

— Силите ви на снавацтанския път ли бяха, когато ги остави? — попита Рушителят със същия глас, с който бе разговарял преди малко с нея. В думите се долавяше ясна принуда. Момчето стисна очи и зарови ръце в килима, стиснало зъби, но в крайна сметка процеди:

— Да... да... все още... на пътя...

Облеченият в сиво се приведе над жертвата си.

— Ти си ни шпионирал и преди. Съобщи ли позицията ни на командирите си?

От гърлото долетя скимтене, но главата кимна. Стела затаи дъх.

— Ще се завърнеш при момчето със стрелата и ще му кажеш, че сме принудени да изчакваме бурята. Ще му кажеш, че ако побърза, ще стигне първи до Просеката! — Принудата бе непосилна. Стела усещаше как думите си прогарят място в ума ѝ, макар изобщо да не бяха насочени към нея. — Ще забравиш за срещата ни и болката, която ти е причинила. Ще смяташ, че си паднал от коня, докато си ни шпионирал, както и че раните ти са от това падане.

Неумиращият повдигна ръка. Момчето крещя толкова дълго и настойчиво, че Стела очакваше гърлото му да се пръсне. После припадна.

Рушителят се обърна към платнената преграда. Не изглеждаше изненадан, че Стела гледа.

— Изникват неща, които изискват вниманието ми. Върни се в носилката и чакай.

Няколко мига по-късно Стела вече вървеше по каменистата земя. Краката ѝ сами я отвеждаха към омразния копринен затвор. Силата на принудата бе толкова голяма, че дори мисъл за съпротива не можеше да се зароди в ума ѝ. Влиянието на Рушителя се отдръпна, когато тя влезе в паланкина. Стела се отпусна на леглото и захлипа — това беше единственото, което можеше да прави в сегашната си роля: безсилната играчка на един умопобъркан.

Сутринта на предпоследния ден бурята започна да затихва, пясъкът се отдръпна към земята и Лийт можа да види целта им. Планините от двете страни разчепкваха вълната на облаците с върховете си, но пътят напред оставаше чист — тесен отвор между планините, отвъд който се виждаше сивота. Вятърът все така духаше от запад, тласкайки ги напред. Кърр лаконично бе приписал стихията на всмукващия дъх на Брудую, което бе породило смях сред генералите.

— Още колко остава? — попита Лийт. Джугом Арк споделяше очакването му, сияейки ярко. Яздещият до него съгледвач, завърнал се наскоро, потри превръзката на главата си.

— Ден и половина, лорде — тихо каза той. — Ако побързаме, ще успеем да стигнем утре по обед, изпреварвайки противника с цял ден.

— Благодаря ти — отвърна младежът от Лулеа. Думите му бяха искрени. Действително изпитваше благодарност към всички онези, готови да рискуват в негово име. — Защо не идеш да те излекуват по-обстойно?

— Лекарите прегледаха раните ми, лорде, но не можах да ми помогнат за главоболието. — Докато говореше, на челото му пулсираше вена. — Досега не ми се е случвало да ме хвърля кон. Нито си бях удрял главата в камък.

Лийт предполагаше, че това признание трябва да е било неловко за червенокосото момче, затова го освободи и го изпрати в обоза.

Надпреварата навлезе в последните си трескави часове. Съобщението бе предадено по редиците. Онези, които заделяха последни минути сън, бяха събудени. Армията пое на път половин час по-рано от обичайното. Някои от единиците започнаха да пеят, подемайки заразителен пример.

— Няма значение в какво състояние ще пристигнем, стига да сме първи — говореха всички. Войниците се надпреварваха да крачат колкото се може по-бързо, което командирите бяха безсилни да предотвратят. Пък и много сред тях го одобряваха. В крайна сметка това беше шансът им да заемат по-добра позиция, можеше да означава разликата между загуба и победа, живот и смърт. По здрач хаосът беше пълен. Армията се беше размесила, а болните и окуцелите се влачеха много левги назад.

Компанията прекара нощта в обсъждане със стратегите. Бяха повикани малцината, прекосявали Просеката. Манум също трябваше да бъде сред тях, тъй като бе преминавал този път преди около година. Но той така и не беше намерен. Някои казаха, че бил останал при колите. Лийт бе принуден да преглътне разочарованието си.

В каменистата Просека имало много места, подходящи за засада. Най-добрите били в долината под бреговете на Алениус — на север — и върху склоновете на планините — на юг. Ако съумееха да заемат тези позиции, получаваха възможност да се нахвърлят внезапно върху врага. Получаваха шанс да решат нещата още с пълната атака. Други се обявиха против тази стратегия, защото тя изискваше да разделят силите си. Скриването върху склоновете също бе критикувано — ако изникнеше снежна буря, прикрилите се там щяха да бъдат отрязани. Обсъждането продължаваше разпалено. Лийт отдавна бе взел решение. Рискът си струваше. Най-сетне бе постигнато съгласие. Болшинството от генералите се съгласиха със Стрелоносителя. Бяха разпратени вестonosци към преките командири, за да бъде вложена стратегията в действие. *Един дързък удар, помисли си Лийт, и ако имаме късмет, ще смажем брудуонците тук, в Нагорж.*

Рано на следващата утрин завесата трепна. Стела се омота в завивките си — единствената защита, с която разполагаше. Но не Рушителят влезе в носилката ѝ. Тя възкликна радостно: посетителят ѝ бе кръглоликият евнух, когото не беше виждала повече от седмица. Веднага забеляза, че той изглежда болнав. Кожата му бе придобила сивкав оттенък, провиснала от бузите и врата му.

— Какво ти имаше? — попита Стела.

Той погледна към нея — две бездни отчаяние — а после отвори уста. За момент девойката не разбра. От гърлото на приятеля ѝ излизаха неразбираеми звуци. Очите му се насълзиха. Тогава Стела се вгледа по-внимателно и втрещено покри лице с длани. Езикът му. Езикът му бе отрязан.

Войниците разговаряха оживено под зората на новия ден. Беше слънчево, ясно и студено. Скрежовит дъх обгръщаше хора и коне. Облаците се бяха отдръпнали от склоновете, разкривайки заснежените скали. Тези безименни върхове оформяха стена, протегнала се от хоризонта, с Просеката за единствена пролука. Гледката излъчваше деликатната красота на стъклена скулптура.

— Не изглежда като място за сражение, нали? — каза Модал, който стоеше до внука си. Около тях хората от Инструър се приготвяха за последния отрязък от прехода. — До този момент имаме късмет с времето, но много от хората ти не са екипирани подходящо за северна зима. Да се надяваме, че войната няма да се проточи дълго, иначе войниците ти ще започнат да се топят като монети.

Лийт му се усмихна.

— Кралицата добре ли е? — попита срамежливо той. Посивялата глава кимна в отговор.

— Е, това е — продължи младежът. — Пътуването, започнало преди почти година, приключва тук. Надявам се да съм достатъчно добър с меча, че да оцелея.

Модал го погледна изненадано.

— Нима не знаеш как да използваш Стрелата като оръжие? Целият лагер очаква да си служиш с нея като герой. Как така...

— Той... Говорих с човек, който знае неща за Джугом Арк — рече Лийт, тъй като не желаше да разкрива специфичното си

отношение със Стрелата. — Той каза, че нещата, които мога да правя с нея, са ограничени. Фемандерак обеща да ме обучи, но не съм го виждал от много дни. Не зная какво е станало с него.

— С кого си се виждал? — меко попита старецът. — Говори ли с приятелите си? Със семейството?

— Не започвай и ти! — изръмжа Лийт. — Защо всеки си мисли, че брат ми е по-важен от задаващата се битка? Защо не ме оставяте да се съсредоточа над войната?

— Лийт, не съм казал...

— Ами ти? — На този последен ден напрежението на Лийт избухваше. — Няма ли един човек, с когото трябва да говориш? Дори опитал ли си се да говориш с баща ми?

По нараненото изражение на възрастния мъж Лийт можеше да види, че думите му са постигнали желания ефект, но видяното не му донесе радост.

Последният марш започна, само че армията не крачеше с вчерашната бързина. Погледите не се откъсваха от ставащия все по-голям пролом, поради което мнозина се спъваха. Земята ставаше все по-камениста — преливането ѝ остави назад лек наклон и остри скали, които трябваше да бъдат заобикаляни. В ясния утринен въздух Просеката изглеждаше изкусително близо, а все оставаше недостъпна.

Точно преди пладне авангардът на фалтанската армия изникна иззад хребет, озовавайки се в подножието на сипей. Пред тях лежеше Просеката, може би на около една трета левга. Онези, които бяха яхнали коне, дадоха воля на радостта си... но звукът бързо затихна, стопявайки се в ехото.

Надолу по склона се спускаха стотици, хиляди петънца, който се придвижваха с лекота и заемаха сякаш непревземаеми позиции. Само след мигове целият склон гъмжеше от тях, подобно на разбунен мравуняк.

Неспособен да почувства каквото и да било, изцеден и смазан, Лийт лееше горчиви сълзи от седлото си, гледайки как брудуонската армия се излива във Фалта.

ГЛАВА 13

ОБСАДАТА НА ЧЕРЕПНАТА СКАЛА

Брудуонската войска напредваше сред почти пълно мълчание. Никакви крясъци, никакви опити за сплашване на фалтанския противник. Армията на Рушителя се отличаваше с неестествено спокойствие, като че месеци наред бе упражнявала тази си поява, изчерпваща най-голямото им усилие — победата щеше да бъде тяхна. Тази тишина оказа далеч по-силно влияние и от най-кръвожадните резове.

Измамени, осъзна Лийт. Примамени сме тук като мишки в капан. По някакъв начин брудуонците бяха наясно, че ще пристигнат първи. Колко дълго бяха наблюдавали усилията на Лийт да сформира армия? Нима шпиони са докладвали напредъка ѝ още от напускането на Инструър? И врагът от Брудуо е разчел появата си, за да нанесе най-силно отчаяние на изтощените фалтанци? Ако знаехме, че ще изгубим надпреварата, щяхме да се придвижваме много по-внимателно. Тежестта на осем хиляди мъртъвци притисна още по-силно раменете на Лийт — те бяха умрели напразно. Дали грешният съвет на водача от Фавония бе случайност, както смятаха генералите, или криеше нещо по-коварно?

— Трябва да се отдръпнем назад! — кресна глас в ухото му. Но за Лийт думите бяха престанали да носят смисъл. — Те ще ни засипят с камъни! Да се отдръпнем към равнината!

— Не искам да отстъпвам — промълви Лийт. Крайниците му бяха като вкочанени. Шокираният му разсъдък също бе като потопен в лед.

— Отведете назад коня на Стрелоносителя! Не бива да оставаме тук!

Други гласове, също тъй трескави, се вляха в крещенето.

— Свирете сигнал за отдръпване!

— Уведомете колите!

— Не! Трябва да се изкачим!

— Погрижете се за Стрелодържеца!

Стърженето на камъчета придърпа вниманието на Лийт към сипея. Най-близкият брудуонец вече се намираше на не повече от минута бяг от тях, а зад него извираха още войници. Всичко това му се струваше нереално. Младежът се загледа в кафявите бойци и осъзна, че всичко това действително се случва. Пътуването им беше толкова дълго, че той бе забравил за свършека, който рано или късно щеше да настъпи. Брудуонците бяха истински, мечовете им също. И те се бяха укрепили в Просеката.

— Погледни — рече Рушителят, стискайки рамото на Стела. Пръстите му болезнено потъваха в плътта. — Виж как се разгръща планът ми.

— Виждам два пъти повече фалтанци — изсъска тя, без да я е грижа за наказанието, което щеше да последва. — Те също може да са ти подготвили капан.

Неумиращият се изсмя в отговор на думите ѝ.

— Може да са изкарали сто хиляди глупци на бойното поле, но всички те са необучени и изтощени от забързаното пътуване. И са обезкуражени, защото бързането им е било напразно. Моите воители са гладни за победа, докато техните отчаяно се надяват да избегнат поражение. Но не ще го избегнат, тъй предричам аз. А ти, моя малка тигрице, ще ги гледаш как умират.

Той отдръпна ръка от рамото ѝ. Стела почувства леко облекчение — както би се почувствала пленената муха, когато паякът насочи вниманието си към друга жертва.

— Пригответе синия огън — нареди Неумиращият на слугите си. — Трябва да имам връзка с *Махди Дац*.

Стела се приведе от скалата, опитвайки се да види по-ясно случващото се долу. Фалтанци вече отстъпваха, отдръпваха се от настъплението на врага още преди да са били разменени удари. Но въпреки това разстоянието между двете армии се топеше. От наблюдателната ѝ позиция армията на Фалта изглеждаше объркана — опашката още пристъпваше напред, докато авангардът тичаше обратно. А брудуонците напредваха, без да бързат.

Всичко може да се реши тук и днес. Тази смразяваща мисъл я накара да осъзнае колко много зависеше от фалтанската победа.

Лийт се опомни. Това беше неговата армия. Не всичко беше изгубено. Може би една победа, спечелена днес, щеше да донесе покой на осемте хиляди трупа. Отстъпването почти ги беше отвело далеч от коварната земя в основата на склона. Пред тях се беше разкрила широка равнина, покрита с фалтански войници. Някои от тях изваждаха мечове, а други приготвяха лъковете си за стрелба. Конници, копиеносци, пехотинци — умели и готови за битка. Гледката успокои нервите му. Лийт повдигна Джугом Арк високо и бойците му изреваха в отговор на пламъка.

— Обърни се! — долетя недалечен вик. — Обърни се и посрещни!

Джетарт. Лийт обърна коня си, за да се изправи с лице срещу брудуонците. Обзе го вълнение. *Смърт. Смъртта крачи насреща ни.* Сърцето му биеше ускорено. За миг той посегна към меча си, копнеец да нанесе удар, сетне се сети за Стрелата. *Никой не ще се изправи насреща ми, докато тя е у мен!*

Първите брудуонци вече изскачаха на равното. Точно тогава залп стрели изникна иззад гърбовете им и полетя към фалтанци, които се прикриха с щитовете си. В много случаи това се оказа фатално, защото ги остави уязвими за копията и мечовете на настъпващите врагове. Пронизваща смърт от небето и насреща им.

Лийт изтърпя отвратителни тридесет секунди, през които бойците пред него поглъщаха първия брудуонски удар. Надеждата му, че първата линия ще издържи, се топеше едновременно с погиващите под металната вихрушка.

Докато правеха прехода бе обсъждана позицията на Лийт по време на битка. Някои от генералите му бяха защитавали тезата, че той е прекалено ценен, за да бъде излаган на риск, а други, несъмнено възхитени от Стрелата, изтъкваха важността му за духа на войниците като надвишаваща всеки риск. Но през последната седмица не бяха обсъждали това, защото се надяваха да пристигнат първи. И сега Лийт се чувстваше объркан. Не знаеше къде би трябвало да бъде. Той се огледа, но не видя приятелите си — никой от Компанията, никой от

семейството, само неколцина генерали. Какво трябваше да стори сега? Къде трябваше да иде?

Брудуонците се приближаваха. Близко до Лийт един фалтански войник рухна крещейки, със стърчаща от окото стрела. С пламнал отново гняв, той издигна Стрелата и се отправи напред. Войниците му се отдръпваха пред горещината на пламъка, разкривайки път към брудуонските редове. Някой отзад извика името му, но Лийт не обърна внимание. *Време е полезността на това оръжие да бъде преценена.*

Нов залп изкърна по фалтанските щитове. Онези, които не носеха такива, извикаха болезнено. Но нито една стрела не можа да преодолее пламъка на Лийт и дори да го докосне. Стволите се сронваха на пепел, а наконечниците безсилно падаха на земята. Брудуонците започнаха да отстъпват — по-бързо, отколкото бяха напредвали. Въодушевени, фалтанците отново започнаха да настъпват зад Лийт.

— След тях! — провикна се той. — Смърт на враговете!

— Изгори ги! Смърт на враговете! — Викът се понесе из Просеката. Лийт насочи Джугом Арк и усили пламъка напред — огнена струя погълна разстоянието между него и бягащите брудуонци, поглъщайки десетина кафяви наметала. Радостен рев изригна от гърлата на следващите фалтански войници.

Но възторгът им мигновено се превърна в ужас при отдръпването на пламъка, оставил брудуонците недокоснати. Едва сега Лийт осъзна, че предупреждението на Беладона е съдържало истина. Джугом Арк не беше оръжие и не можеше да убива. По-точно: не можеше да убива брудуонци, не можеше да наранява онези, които не носеха Огъня. Със Стрелата Лийт можеше да наранява собствените си бойци, но не и вражеските.

За момент брудуонците останаха застинали от удивление, а след това с викове на подигравателно злорадство се нахвърлиха отново върху вцепенените фалтанци: пощадени от огъня, закипели от жажда за кръв. Само най-храбрите бойци останаха зад Лийт.

Викове и метално звънтене изпълваха долината. До този момент само малка част от двете войски се беше сблъскала. Равната земя беше около половин левга широка, като една трета от нея на север бе заета

от Алениус. Фемандерак откри огромна канара, отронила се от склоновете. Приликата ѝ с човешки череп беше неестествена. Философът се покатери отгоре ѝ, за да наблюдава по-добре сражението. Въпреки писанията на неговия духовен наставник Хаутий, заклеймяващи войната, мъжът от Даурия се чувстваше развълнуван. Знанието за тази битка несъмнено щеше да му заслужи почест в Дона Михст.

Ето там! Остър блясък край мястото, където се сблъскваха двете сили. Нямаше смисъл да се заблуждава. Фемандерак не се беше изкачил тук, за да наблюдава битката. Бе заел тази позиция, за да намери Лийт. От онази вечер край Сивитар преди почти три месеца, Фемандерак се страхуваше да говори с носителя на Джугом Арк заради изгарящата привързаност, която изпитваше към него. Джетарт от Инч Чантър бе говорил с философа, насърчавайки го да обясни на Лийт всичко, което момчето трябваше да знае за Стрелата. Но Фемандерак не можа да го стори. И сега Лийт не подозираше за опасността.

Или знаеше? Несъмнено би трябвало да е разбрал. Но Фемандерак бързо отхвърли тези напразни надежди — надали упоритият му северен приятел се бе замислял над това. Високият философ бързо свали арфата си, остави я върху канарата и скочи долу.

Сблъсъкът на армиите разтърси Фарр. Той стоеше на предната линия с фодрамите — почетно място, предоставено от смеещите се негови другари. Заеха позиция право срещу брудуонците, спускащи се по сипея. Настъпващите бойци, отличаващи се с червени шарфове и нагръдници, носеха и мечове, и копия. Точно преди да достигнат фалтанските редици, те ги засипаха с копията си. Но фодрамите бяха готови — отбиха хвърлените оръжия с дългите си брадви и започнаха да секат ръцете и краката на противниците си. Фарр стисна меч си и със страховит вик се хвърли в битката.

Насреща му веднага се изправи дребен боец, който непрекъснато размахваше крив меч пред себе си. Фарр направи крачка назад, увличайки врага си, после нанесе удар върху въоръжената му ръка, избивайки меча. Преди противникът му да е успял да реагира,

винкулчанинът го прободде във врата. Брудуонецът рухна със стон и остана да лежи на земята.

Огромно облекчение заля мъжа от планината. Страхуваше се до смърт, че в решителния час няма да прояви достатъчно храброст. Страхуваше се, че умението му няма да бъде достатъчно, че ръката му ще се окаже неспособна да нанесе завършващия удар. Въодушевен, той изкрещя:

— Винкулен! За Винкулен и Уайра Сторрсен!

Неколцина фодрами притичаха до възторжения чужденец, подеха вика му и започнаха да посичат всичко край себе си, смеейки се.

В сърцето на битката Фарр бе намерил своя дом.

Лийт стоеше застинал, изправен срещу настъпващите брудуонци. Конят му лежеше мъртъв зад него, поразен от заблудена фалтанска стрела. Стиснал меч в треперещата си ръка, младежът се подготвяше да се сражава и умре. Знаеше, че не е умел фехтовчик. Всичко зависеше от проклетата Стрела.

— Защо не ми каза? — кресна той към безполезния предмет в ръката си, но Джугом Арк не отговори.

Всичко около него се движеше ужасно бавно. Десетки брудуонци напредваха, повдигнали мечове, готови да запратят копия — предпазливи, но вече без страх. Странно приглушение обгърна света около Лийт. Звучите на битката останаха на заден план, ограничени до гарванов грак в някакъв далечен лес. Светът около юношата имаше радиус няколко крачки.

Изревавайки, петима фалтански войници изтичаха край него и се хвърлиха към брудуонците. Металният ехтеж беше оглушителен. Един фалтанец падна, пронизан от остриетата на трима брудуонци — враговете продължиха да сечат и мушкат далеч след като клетникът беше мъртъв. Останалите четирима се подредиха около Лийт, за да го защитават и да спечелят време. Един от тях простена, когато ръбът на копие разсече въоръжената му ръка.

Тези хора умират заради мен! Ако искаш някога да ти обърна отново внимание, говори!

<Не си губи времето да мислиш какво не може да направи Стрелата>, отвърна спокойният глас. <Мисли какво може да

направиш.>

Това ли е всичко? Длъжен си да ми кажеш повече!

Още един от хората на Лийт рухна, прободен от копие. Въпреки това боецът не спря да предупреждава другарите си. Покъртен от проявата на храброст, младежът понечи отново да си послужи със Стрелата. *Може би бих могъл да разтопя копията и мечовете им.* Само че неговите хора бяха прекалено близо и също щяха да пострадат.

— Отдръпнете се! Отдръпнете се! — извика им Лийт. *Не мога да нараня брудуонците — поне не директно. Но е възможно те още да си мислят, че притежавам сила. Значи може и да повярват, че оръжията им са станали прекалено горещи, за да ги държат.* С рев Лийт изскочи пред бойците си. Почувствания гняв той остави да се влива в Стрелата, която веднага запламтя.

— Вие може и да не изгаряте, но оръжията ви ще го сторят! — кресна Лийт, докато отбиваше удар. В ума си видя как остриетата се стопяват, а дръжките се нажежават. Стана точно така, както си беше представял. *Илюзия.*

<Да. По-мощна от реалността.> Гласът звучеше самодоволен. Лийт гледаше как брудуонците захвърлят оръжията си и побягват.

Младежът не можа да се овладее.

— Огледай се! — кресна той към гласа. — Умряха хора, за да ме защитят! Защо не ми каза по-рано?

Отговор не последва, което не беше изненадващо. Почти можеше да си представи отговора, предоставен във вбесяващия стил на Хал: *мога да работя само чрез хора. Изпратих ти наставници, а ти ги отхвърли до един. Искях да ти кажа, но ти не искаше да слушаш. Затова сега погиват хора.*

— Не приемам това — промърмори Лийт. — Тебе не те е грижа колцина умират, стига ти и скъпоценните ти планове да сте в безопасност.

<Ще видим>, каза тихо гласът. За объркания ум на Лийт това прозвуча по-скоро като жалба, отколкото обещание.

Под погледа на Стела умираха хора. Кафявите наметала на брудуонците с разноцветни нагръдници заливаха сивото и

тъмнозеленото на фалтанския авангард. Сред повалените имаше малцина брудуонци. Вляво от нея, в подножието на най-стръмната част от сипея, фалтанци се справяха малко по-добре — там брудуонците се бяха спускали по-внимателно, а защитниците се сражаваха яростно с брадви, лъкове, мечове и тояги. Стела с изненада забеляза сред тях голи до кръста тъмнокожи мъже. Но дори и тази част от войската на защитниците изпитваше затруднения заради неспирния дъжд от стрели, който изсипваха разположените на върха брудуонци. Най-отчайваща беше ситуацията в средата на бойното поле: повечето от отбраняващите редици падаха веднага, оставяйки само групици, които продължаваха да се сражават. Брудуонците се бяха вклинили в редовете на противника си, в стремежа си да напреднат колкото се може по-бързо, стъпквайки телата на убитите.

Погледът ѝ бе привлечен от ярка светлина, блеснала откъм най-напредналите брудуонски редици. Стела се вгледа по-внимателно. Нов блясък. Мъж. Не, момче. Хванало сияеща факла.

Лийт! С Джугом Арк в ръка!

Тя не беше единствената, която го бе забелязала. Неколцина брудуонци, водени от мъж с гарваново черно наметало, поеха към проблясващата светлина. *Лийт! Внимавай!* Стела осъзна, че е изрекла думите гласно едва когато стоящият до нея се изсмя.

— Не се притеснявай, момиче. Освен ако не е много глупав или с много лош късмет, няма да бъде убит. *Махди Дащ* са получили стриктни заповеди да заловят жив носителя на Джугом Арк. Скоро той ще бъде моя дясна ръка, обвързан с мен тъй плътно, както си и ти.

И той отново изрази веселието си — гладен звук, след който изглеждаше, че небето губи светлината си. Сравнена с гнусната му чернота, светлината на Джугом Арк изглеждаше много слаба и далечна.

Джетарт събра обезсърчените генерали.

— Време е да поемете контрол над хората си — каза им той със спокоен глас. — Така всеки от нас ще бъде далеч по-ефективен.

Без да изчаква да се увери, че препоръката му ще бъде последвана, той пришпори коня си, отправяйки го към *лозианската* армия, където битката бушуваше най-разпалено.

Мъжът от Инч Чантър изтегли меча си. Неохотно бе взел легендарното си оръжие. То му напомняше за горчивите времена, когато неговите сънародници и уайдузите се бяха сражавали неспирно; за смъртта на най-големия му син и за изчезването на единствената му дъщеря, за кръвта по ръцете му. За безразсъдната кървава жертва на незрял младеж, който не се бе замислял за призраците, които щяха да го тормозят, когато положеше оръжие впоследствие. Легендарният му меч и скъпата ножница бяха стояли окачени на стената на градската съвещателна зала: импровизирано светилище за младите мъже. Но Джетарт не бе го погледнал нито веднъж. И тогава севернякът Манум бе дошъл, бягайки от уайдузите, и му бе довел смятаната за мъртва дъщеря. Манум Модалсен бе познато име за онези, които следяха отблизо случващото се в западна Фалта. Синът на Модал бе взел меча на Джетарт и избягал от обсадения град през нощта, поел да търси сина си. Син, който сега притежаваше Джугом Арк и бе смятан за Дясната ръка на Най-възвишения.

Джетарт бе заплетен в най-значителната история, случвала се от стотици години насам — нещо, далеч надвишаващо пограничните конфликти, в които той беше придобил славата си. И когато на прага му бе изникнал пратеник от отдавнашния му приятел Кроптър, предлагайки му да организира *лозиански* съюз и да го поведе на изток, Джетарт не можеше да остане бездействащ.

Не можа да избегне мисълта колко нелепо трябва да изглежда украсената със скъпоценни камъни ножница край старческия му крак. *Нима съм си изгубил ума, че да сторя всичко това?* Без съмнение. В този момент можеше да седи край огъня с дъщеря си и внук си. Ала към него се обръщаха най-големите пълководци на Фалта, така че сега трябваше да поеме отговорност. Някой трябваше да спаси ситуацията, да изработи нови тактики, които да противодействат на вражеските. Този път нямаше да има обсъждания в удобна палатка. Джетарт щеше да поведе *лозианската* армия, сетне щеше да открие начин да обърне тази бъркотия в тяхна полза.

Лийт уморено тръсна глава. Бе се надявал да се прояви като могъщ боец, който обръща врага в бягство. В мечтите му Рушителят биваше покосен от пламъците на Стрелата, докато Манум и Индретт

гледаха. Но действителността се оказа различна. В действителност бяха нужни големи усилия, само за да останеш жив.

Лийт съжаляваше за коня си — пеш смъртта го дебнеше от всички посоки. Копия, стрели, мечове, тояги, брадви. Той не можеше да държи Джугом Арк пламтяща непрекъснато — предлаганата от нея защита зависеше от собствената му енергия. Употребата ѝ не само го изтощаваше, но и излагаше на риск фалтанските бойци. Младежът редуваше периоди на еуфория, в които не можеше да повярва, че е жив, с моменти на същински страх, в които изцяло инстинктивно отскачаше от удари. В даден момент от този трескав първи час Лийт се сражаваше редом с Перду. В периода на едно кратко затишие бе изпратил фенните да потърси кон и щит. Това се бе оказало грешка, защото след напускането на спътника му битката около юношата закипя двойно по-силно.

Този следобед на бойното поле се изяха както фалтански, така и брудуонски герои. Известно време момъкът от Лулеа се сражава редом с група от Строукс, закоравели бойци, които не му задаваха въпроси за безсилната стрела. Те използваха тоягите и мечовете си с ловкостта на танцьори. Групата им ту се стрелваше наляво, за да покоси брудуонски копиеносци, ту надясно, та бойците да се нахвърлят върху шепа едри брудуонци, въоръжени с широки мечове. Бяха последвали минути на жестока сеч, отнели множество жертви и от двете страни.

Огромен брудуонец с червен шарф отсечено бе дал заповед за отстъпление. Един от враговете, по-дребен, чийто нагръдник също беше с червен цвят, не успя да отстъпи навреме и се оказа заобиколен от фалтанци. Опитва се да разкъса кръга, но мечът бе избит от ръката му.

Изревавайки диво, огромният брудуонец с шарфа се хвърли върху враговете, поваляйки половин дузина фалтанци на земята. Другарят му се възползва от образувалата се пробойна и побягна. Сумтейки от усилие, едрият се изправи, макар че трима се бяха вкопчили в него, размахвайки ножове. Брудуонецът успя да се надигне в цял ръст, преди да се строполи отново.

Дребният боец, спасен от доблестната постъпка, изпищя, виждайки командира си да пада, след което затича обратно назад.

— Оставете го! — провикна се Лийт, осъзнал какво бе станало.
— Не го закачайте!

Бойците от Строукс мълчаливо се отдръпнаха, поемайки да дирят друга битка. Дребният брудунец — по-скоро момче — остана да тъжи край тялото на баща си.

Следобедът продължи. Лийт бе погледнал към бледото слънце и му се беше сторило, че то не е помръднало от мястото, където го бе зърнал предишния път. Когато обърна очи към него сега (сякаш бе изминал само миг), откри го надвиснало над хоризонта. Звуките и миризмите бяха отвратителни. Масово клане. Дори и ако се бяха предали, нямаше да е толкова зле. Дори завръщането на Перду, довел нов кон, не спомогна да отстрани ужаса на Лийт.

Вледеняващ кръвта напев се сля с шума на битката и накара младежа да потръпне. Гърленият звук не можеше да бъде изцяло определен като пеене. Младежът се огледа, дирейки източника му. Ето там! Напевът идваше от невъоръжения мъж в закачулена сива роба, застанал на няма и тридесет крачки от Лийт пред колона брудуонски бойци. Зад думите му се криеше сурова и страховита сила. Макар да биваха изричани на език, непознат за Лийт, смисълът им беше ясен. Това бяха слова на отчаяние, на загуба. Струваше му се, че не възприема думите със слуха си, а с кожата, където те се разливаха слuzесто, преди да се вкаменят и да го забавят.

Някои фалтанци отпуснаха оръжия под тази странна атака. Един дори наведе глава, без да направи опит да се отдръпне от замахнатия насреща му боздуган. Металната топка смаза черепа му с хрущене. Боецът рухна на земята, където остана да потръпва.

Каквото и да е това, трябва да бъде спряно!

Стрелата в ръката му пулсираше едновременно със сърцето му слабо и ускорено. Точно когато изглеждаше, че щеше да е от най-голяма полза, тя бе останала безсилна. Къде беше изчезнал гневът, който чувстваше по време на битката? Вдясно от Лийт един пехотинец се срина, обвинил ръце около проболото корема му копие. Вторачен, войникът погледна към врага, който го беше пробол, и леко повдигна една от ръцете си, като че умоляваше действието да бъде отмахнато. Брудунецът се протегна, сграбчи дръжката на оръжието си и я разтърси със злобен замах. Последвалият писък затихна с клокочене. Ботуш се стовари върху гърдите на трупа, за да може копието да бъде

изтеглено. Сетне ботушът скрива тялото и се отдалечи. Мъж, който бе оставил пребиванието си в Инструър, за да се присъедини на този поход, който бе оцелял преминаването през Лешоядова гуша, току-що се бе превърнал в празна черупка.

Качулатата фигура спря на няколко крачки. Заклинанието продължаваше да се излива от езика му. Той повдигна ръка и хвана ръба на гуглата, канещ се да я отметне. Усещането за заплахата се усили.

В този момент някой се озова зад седлото на Лийт. Сепнат, младежът се обърна, за да види Фемандерак.

— Трябва да се махнем веднага! — викна философът в ухото му, докато се пресягаше, за да сграбчи юздите.

— Защо? Какво има? — попита Лийт, разтриващ ръцете си. Дватамата препускаха назад през редиците на фалтанската армия. — Трябва да бъда на мястото, където сраженията са най-разпалени.

— Не, Лийт. — Гласът на философа показваше похвално спокойствие, което не издаваше нищо. — Мислиш си, че в ръката си държиш някакво непобедимо оръжие, но не е така. Да, то може да те предпази от удар с меч или от полета на стрела, но не може да ти послужи срещу брудуонците.

— Зная, Фемандерак — отвърна Лийт. — Зная!

Защо ми го казваш чак сега?

Фемандерак спря край една голяма канара, помогна на Лийт да се покатери, сетне продължи да говори.

— Водата е елементът на брудуонците. Джугом Арк няма да ти послужи срещу тях.

— И не възнамерявах да го правя, макар Маендрага да каза, че Рушителят...

Философът продължаваше да говори с настойчива разпаленост, която се отразяваше и в очите му.

— Ценността на Стрелата се крие в способността ѝ да обединява. Не са ѝ нужни никакви специални сили, за да прави това. Тя е просто символ. Без нея никога не бихме събрали тази войска.

— Която се разпада под унищожение точно в този миг! — провикна се Лийт. *Какво ти става, Фемандерак? Дори не виждам срам в очите ти!* — Очакваш от мен да седя на този камък и да не правя нищо?

— Нямах друг избор. Ти си единственият, на когото Стрелата...

— Зная и това! Само че може да съм единственият оцелял, ако нещата продължат така!

Лийт изтерзано разтърси Джугом Арк. Фемандерак бе принуден да отскочи назад, за да не бъде изгорен от пламъка.

— Бъди по-внимателен — оплака се философът, докато отново се настаняваше върху камъка. — Може да не съм от Шестнадесетте кралства, но също съм от стихията на Огъня. Джугом Арк ще ме изпепели, ако съм прекалено близо по време на изблиците ти.

— Ти трябваше да ми разкажеш повече за Стрелата. — Лийт размаха юмрук пред лицето на спътника си, при което Джугом Арк припламна отново, този път по-слабо. Но Фемандерак все така направи крачка назад. — Какво прави през последните няколко седмици?

Младежът от Фирейнс и даурианскиятучен стояха един срещу друг върху камъка, забравили за миг бушуващата около тях битка. Фалтанските войници от всички краища на бойното поле видяха блясъка на Стрелата и почерпиха храброст, за да се хвърлят поразпалено в битка. По това време само най-интензивно тренираните и опитни бойци не се бяха поддали на изтощението, така че повечето единоборства, ако не биваха разрешени до първите няколко удара, се превръщаха в счепквания. А през цялото това време зорки очи наблюдаваха битката, изчакващи подходящия момент да задействат внимателно изготвени планове.

В един момент от битката Фарр захвърли безнадеждно нащърбения меч. Сега бе стиснал брадва с дълга дръжка, с която посичаше врагове. През последните три месеца приятелите му сред веселие го бяха обучили да се сражава и с това оръжие, макар че така и не бе успял да привикне. Но сега нямаше избор. Подел винкулчанска песен, боецът притичваше от сражение на сражение, придружаван от растяща група фодрами, фенни и уайдузи. Те го следваха възхитени, защото съзираха в негово лице типа човек, когото смятаха за най-свят: онзи, който току-що е открил призванието си.

— *Скегокс! Скегокс!* — крещяха одобрително те, а Фарр посече един брониран конник, като едва не го разцепи на две. Ейксхафт бе наредил на трима от хората си да защитават обхванатия от плам северняк от брудуонските копия. Присъствието им беше нужно: добре

премерен удар с копие можеше да се вклини в бравата и да я изтръгне от ръцете на боеца.

Той се сражава безразсъдно, дивеше се Ейксхафт, докато наблюдаваше как Фарр Сторрсен посича поредния си противник с поредица бързи удари. А ръцете му не знаят умора. Четири замаха бяха достатъчни да обезсърчат новия враг, млад брудунец. Два удара по-късно момъкът лежеше в локва кръв, покосен като дърво. Бравата винаги е била оръжие на страстите. Фарр Сторрсен е бил призван за нея. Предводителят на фодрамите повдигна собствената си брава, за да посрещне следващия си противник. Но пак е мрачно дело.

— *Скегокс, скегокс!* — Виковете съпровождаха замахванията на Фарр. Частица от ума му бе в шок, съзираща нанасяните от него опустошения.

— *Скегокс!*

Приятелите му се сражаваха до него, а той се сражаваше за тях. Всеки удар го правеше по-достоеен за възхвалата им.

— *Скегокс!*

Насреща му се изправи ловък брудунец с меч в едната ръка и нож в другата. Фарр разчете намерението му още преди първия замах. Врагът възнамеряваше да отвлече вниманието му, използвайки меча, а същинският удар щеше да бъде нанесен с ножа. Винкулчанинът му позволи да изпълни първата част от плана си, но когато брудунецът понечи да хвърли ножа, Фарр отсече ръката му.

Насреща му пристъпи огромен мъж с боздуган, който въртеше над главата си. Фарр разгада и неговата атака по начина, по който брудуонската канара държеше оръжието си. Преди противникът му да е успял да се приближи, винкулчанинът блъсна дръжката на бравата си към веригата на боздугана и събори мъжа на земята. Фарр разсече гърдите му, оставяйки сразения враг да хъхри в безсилие.

Беше ред на група по-възрастни бойци. Фодрамите изтъниха редиците им с хвърлени брадви, преди да оставят приятеля си да ги посече като житни класове. Последва нова атака. Нови редици изникваха на мястото на покосените. Ръцете на Фарр пулсираха от болка, но той не обръщаше внимание, защото знаеше, че не може да си позволи и миг разсейване. С напредването на следобеда умората му

също растеше, прибавяйки острота — съзнаване за смъртност — към въодушевлението му.

В средата на следобеда, два, може би три часа след началото на битката, хауфутът успя да намери Джетарт, който бе разпънал палатката си край колите. Без да чака разрешение, мъжът от Лулеа влезе направо.

— Какво става? — обърна се той към трейканския генерал. — Стотици — не, хиляди — хора погинаха днес. Преграках в опит да организирам сбирщината, която командвам, а те продължават да се хвърлят към брудуонските копия, като че единственият начин да спрат Рушителя е да построят стена от труповете си. Вече не издържам! Правилно ли постъпваме?

Джетарт вдигна поглед от набързо начертана карта на бойното поле. Очите му бяха тъжни и изпълнени със състрадание.

— За момента се справяме добре — каза тихо той. — Но досега едва незначителна бройка от двете войски е влязла в сражение. Погледни. — Джетарт направи на хауфута знак да се приближи към масата. — Просеката не позволява повече от няколко хиляди да се сражават. Останалите изчакват реда си.

— Ами загубите, които търпим? Не искам да гледам как момчета рухват пронизани, без да съм сигурен, че няма да победим!

— Това не може да бъде определено. Преброителите ми казват, че за всеки техен войник ние губим по двама, което означава, че в момента единствено удържаме позиции.

Старецът се извърна и хвана ръката на хауфута с грубата си длан.

— Не загубите ме притесняват, макар болезнено да осъзнавам, че всеки погинал мъж е трагедия. Тревожи ме това, че Рушителят може да устройва демонстрация на силата си. Къде са най-верните му бойци? Къде са страховитите *Махди Дащ*? Зная, че те съществуват, защото съм чувал за уменията на брудуонския боец от вашата група. Къде са магьосниците, къде е магията? Не разбирам какво се случва. За неуспеха си да завземем Просеката би трябвало да сме заплатили с двадесет хиляди избити, а пък бройката на жертвите ни е далеч по-голяма. Какво подготвя Рушителят? Какво ще хвърли срещу ни? — Джетарт удари с пестник по масата, заливайки ъгъла на картата със

съдържанието на полупълната мастилница. — Върви и разбери. Сетне ще можем да изградим план.

В началото на битката Манум осъзна, че мястото му не е сред предните редици. Едва бе съумял да опази живота си в началната размяна на удари, успявайки да срази висок и широкоплещест брудуонец, когато онзи бе стъпил накриво. *Защо не се подреждат във формация?* — непрекъснато се питаше Търговецът. *Защо прахосват хората си така небрежно?*

При първа възможност той се отдръпна от фронта и пое обратно към обоза, намиращ се почти на левга от полесражението. Там бе организиран импровизиран лазарет, където се грижеха за ранените. *Лийт е трябвало да се погрижи за повече лекарства,* помисли си ядосано Манум, докато оглеждаше мизерните условия. Още една причина, изискваща намесата на Хал. Търговецът започна да търси сред палатките, защото знаеше, че сред страдащите щеше да открие съпругата си и големия си син. *За момента това е моето място. Лийт, защо загърби семейството си?*

Повелителят на Брудуо повдигна Стела на крака, сетне хвана брадичката ѝ в ръката си.

— Време е да осъзнаеш истинското значение на страха — обяви той. Устните му потрепнаха със сладострастна лакомия. — Войската на селското ти другарче е готова. Сега ще я премажа. А както подобава на жена, която е изоставила приятелите си, ти ще дадеш сигнала.

Принудата му преви волята на Стела. Девојката не можа да се възпротиви дори и за миг. Тя взе ръката му и я повдигна високо. Тръбачите, разположени по протежение на склона, изсвириха сигнал, откъртил камъни от сипея. Неумирацията затвори очи, съсредоточавайки огромната си сила. Зад него синият пламък припламна високо и още по-високо, а гладните му сетива лееха червено.

В първите няколко мига нищо не се случи. Притеснено стиснала устни и юмруци, Стела наблюдаваше продължаващото клане. Накрая можа да види промяна в предните редици. На две места сред

фалтанските редове изникнаха сиви фигури. Новите бойци разсичаха дълбоки проломи сред защитниците, които се топяха като сняг. Пробойните бавно се изпълваха с брудуонски бойци, вървящи след сивите. Фигурите продължаваха все по-дълбоко сред обединената армия, повели две дълги колони. Нищо не беше в състояние да спре кървавия им напредък.

Каква беше целта им? Стела напразно оглеждаше бойното поле, докато в един момент взорът ѝ не попадна върху малка скала, разположена на известно разстояние от предната линия. Двете колони се бяха насочили към нея, обграждайки я в пръстен брудуонска стомана. Двама бяха застанали върху скалата. Единият от тях държеше Джугом Арк в ръката си.

Фемандерак говори дълго, излагайки мислите си с яснота, която бе смятал за недостижима. *Яснота, породена от отчаяние*, призна мрачно. *Ако искаме отново да видим домовете си, това момче ще трябва да се научи да владее огъня в ръката си.*

— Джугом Арк е свързана с емоциите ти — повтори търпеливо. — Когато чувстваш силно, тя избухва в пламъци, както вече си открил. Но, позволи ми да кажа, че в последно време емоциите ти са били главно свързани с гнева. Още не знаем как Огънят реагира на другите емоции: надежда, радост, любов.

За момент философът замълча, сетне продължи:

— Все още не зная защо можеш да носиш Стрелата. — Той докосна главата си, опитвайки се да избистри мислите си. — От прочетеното зная, че никой фалтанец не може да докосва Джугом Арк, освен ако преди това не е получил Огнения дар. А този Дар не е бил даряван от падането на Дона Михст преди две хилядолетия. Оттеглянето на Огъня е част от Божието наказание за Първородните. Така твърдят архивите.

Фемандерак отново замлъкна, умислен.

— В Домаз Скреуд са записани думите, с които Богът се обърнал към Първородните. *Тъй губите правата си над водата от този фонтан, а Огънят на живота във вас ще угасва, за да бъде предаден на друго поколение. Ще бъдете прокудени от Долината и много години ще оцелявате сами в света, преди отново да ви посети с*

Присъствието Си. Така че освен ако нямаш брудуонска или лозианска кръв, ти също би трябвало да си уязвим от горещината ѝ.

Философът се обърна към момчето от Лулеа, носещо Стрелата.

— Лийт, откъде знаеше, че няма да бъдеш наранен от Джугом Арк? — Лицето на Фемандерак изразяваше объркване. — Как така посегна към нея, особено след като видя как хауфутът си изгори ръката?

— Почакай малко — остро отвърна юношата. — Тези божии думи са ми познати. Кърр ни е разказвал за Домаз Скреуд. Там не се ли казва, че ще дойде време, когато Огънят ще бъде върнат на Първородните?

— Повечето теолози смятат, че с това се визира задгробният живот, където онези, които са останали верни, ще бъдат с Него. Да не искаш да кажеш... Смяташ, че думите трябва да бъдат тълкувани буквално?

— Възможно ли е Огнедарът по някакъв начин... да разговаря? В мислите на човека?

Питането бе зададено с нескрито напрежение, привлякло вниманието на високия мъж.

— Какво имаш предвид?

— Например глас, който да каже къде е скрита Стрелата? И че тя е безопасна, стига да бъде сграбчена здраво? Би ли могъл Огънят да каже подобни неща? Или това са по-скоро признаци на... на зараждаща се лудост?

В лицето на юношата се четеше смесица от надежда и страх. След тези думи на Фемандерак, учен от Дона Михст, му стана ясно, че Огненият Дар действително се е завърнал. Самият той бе станал свидетел, макар и в сън. Явно поне един от хората в мазето бе разгърнал духа си, за да получи Дара. Значи Джугом Арк се бе свързала с Огъня, намиращ се в Лийт. Възможно беше и други от Компанията да го носят. А дали самият той, Фемандерак от Даурия, също го притежаваше? Можеше ли да се протегне и да вземе Джугом Арк в собствената си ръка?

— Фемандерак? Фемандерак! — младежът го задърпа за ръкава. — Какво става там? Погледни!

Високият учен се огледа и прекалено късно забеляза двете колони бойци, отпознали се към скалата, на която се намираше той.

За пръв път Фемандерак се изправяше лице в лице с ужаса на Даурия, *Махди Дащ*, Повелителите на страха. И когато осъзна какво ще се случи, страхът вледени гръбнака му.

Тръбите ехтяха над полето, оповестявайки онова, от което Джетарт се страхуваше. Изоставяйки картата, той изтича навън към коня си, за да разбере какво правят брудуонците. *Краката никога не са ме болели така!* На помощниците му им бяха нужни големи усилия, за да не изостават от галопиращия старец.

Едновременно със звука на тръбите, Манум усети как въздухът се сгъстява. В началото реши, че това се дължи на времето — може би се задаваше снежна буря, определено беше достатъчно студено. Той дори подаде глава от палатката, но небето беше ясно, дори по-ясно от преди. А въздухът продължаваше да се сгъстява, затруднявайки движения и мисли. Заедно с тази трудност се зараждаше и страх, неопределен, но настойчив и усилен.

Маендрага и дъщеря му Беладона бяха заели позиция в южния край на предната линия, обикаляйки сред бойците на Деруйс — понесли страховити щети въпреки храбростта си — и *лозианите*, които се справяха по-добре. Чувайки тръбите, магьосникът рязко вдигна глава, сякаш надушил нещо. Миг по-късно Беладона също застана нащрек. Двамата изоставиха магиите си. Цяла рота илюзорни ратници изчезна, оставяйки объркани брудуонци. Бившите пазители на Стрелата се спогледаха и се втурнаха към конете си. А тръбите продължаваха зова си.

Те Туахангата не обръщаше внимание на новия звук, защото беше потънал в шемета на битката. Редом с Уизаго и Перду той се втурваше към местата, където фалтанските редици изтъняваха. Множество воители ги следваха. Бързината и безразсъдството на Туа вече бяха сразили десетки. С удовлетворение боецът от Мъглата

забелязваше, че вражеските войници започват да бягат от него. Нямахме как да знае, че окървавеното лице под черната коса го кара да изглежда като небесен мъстител. Повечето от кръвта бе негова собствена, процеждаща се от плитка рана на лявото слепоочие. И също така не осъзнаваше, че съпровожда ударите си с безрадостен смях, достатъчен да стопи храбростта на противниците му. Дори Уизаго и Перду, свикнали да убиват, го гледаха подозрително.

Чуха тръбите, усетиха въздуха да се сгъстява, а сърцата им започнаха да се свиват, измъчвани от съмнения. Но Те Туахангата изглеждаше неуязвим и продължаваше да посича врагове, та онези около него почерпиха от куража му. Ала те бяха малцинство. Почти всички глави се обърнаха към средата на бойното поле, притеглени от някакво необяснимо чувство, предвещаващо случването на нещо отвратително.

Хал бързо се спогледа с Ахтал. Нямахме нужда от думи. Двамата очакваха нещо подобно и търпеливо бяха стояли скрити на известно разстояние от предната линия. Никой не би разбрал несклонността им да се бият, особено след като Ахтал представляваше такава ценност. Освен това към Хал бе гледано с известно подозрение след онази нощ, в която Лийт го бе обвинил в сътрудничество с врага.

Сакатият младеж от Фирейнс и брудуонецът изскочиха иззад скалите — Хал беше необичайно пъргав за човек в неговото състояние — и се затичаха към мястото, откъдето долиташе магията.

Бяха прекосили половината път, когато тръбите прозвучаха отново.

Стела скърцаше със зъби от безсилие. Двете брудуонски колони вече се бяха срещнали отвъд скалата, на която бе пленен Лийт. Сега облечените в сиво бойци се разгръщаха наляво и надясно, с което освобождаваха място за още бойци. Към пет хиляди фалтански войници се оказаха пленени в кръга. За момент Стела се надяваше, че те ще окажат съпротива, ала ратниците изглеждаха застинали и биваха

жестоко посичани, без да се съпротивляват. Тя ридаеше, трепереща от безсилие — свободна от парализа, а също толкова безпомощна. Гнусната фигура до нея дишаше дълбоко и се опиваше от гледката. Само как копнееше да нарани и него, както бе наранила Деорк, пък дори и ако това щеше да ѝ коства вечност агония.

Фемандерак приключи броенето си: тринадесет тринадесетици. Знаеше какво означава това. Би могъл да им даде название дори и ако не усещаше магията им. Това бяха *Махди Дац*, следовниците на ордена, нахлул в Даурия преди хилядолетие и отстъпил едва когато бяха пристигнали вестите за сразяването на господаря им, когото Конал Безстрашни надвил в Инструър. Подобно на всички дауриански учени, Фемандерак познаваше на какво са способни тези бойци.

Какво ме е прихванало — да се разположа на тази скала пред очите на враговете? Защо не осъзнах опасността по-рано?

Той знаеше отговора, но не искаше да мисли над него.

Втори тръбен зов прогърмя откъм склона. Повелителите на страха се отдръпнаха, пропускайки войници, въоръжени с мечове. Брудуонците се отправиха към вцепенените от магията фалтански бойци. Последните можеха само да наблюдават безсилно връхлитащата ги смърт.

Лийт изкрещя ядно. Значи неговата Стрела не беше оръжие? Пламъкът ѝ се извиси високо, достигайки самите облаци, а горещината беше толкова силна, че Фемандерак извика от болка, обгорен по лицето и ръцете.

— Лийт! Спри! Ще ме убиеш! — викна философът.

Напевът продължаваше да звучи — раздиращ звук, който встъргваше съзнанията на всички фалтанци. Лийт не беше засегнат. Може би Джугом Арк предлагаше защита срещу брудуонска магия, а може би — което беше по-вероятно — Повелителите на страха още не бяха разкрили пълната си мощ. Младежът от Лулеа бавно се обърна, но погледът му съзираше едно и също навсякъде. Неговите бойци стояха като вкаменени. Впечатлението за статуи се задържа само докато не рухнеха под безжалостните удари — редици метални класове. Умираха един след друг. Един подир друг. Умът му продължаваше да отброява числа, усилвайки бремето върху раменете. Един след друг. Съсъкът на

мечовете и напевът на сто шестдесет и девет гърла бяха погребална песен, съпровождаща гибелта им. Нови числа.

— Направете място! — провикна се Хал. — Каквото и да правите, разчистете място!

Объркани, втрещени от неестествен страх, околните фалтански войници откриха, че почерпват храброст от думите му. Те отново можеха да се движат свободно и се заеха да отблъскват брудунците. След секунди Хал и Ахтал стояха в средата на празно място с диаметър двадесет крачки. Сакатият се усмихна в отговор на въпросителния поглед на брудунеца и каза:

— Ще дойдат.

След мигове до тях изникна кон.

— Рушителят не възнамерява да ни надвие! — извика ездачът, скачайки на земята с младежка ловкост. — Просто ни задържа, докато...

— Докато се сдобие с Джугом Арк — довърши Хал.

— Кой си ти? — попита Джетарт. — Прости грубостта ми, но сега не е моментът за любезности.

— Хал Манумсен, син на Манум и брат на Стрелоносителя. Лийт е в беда. Рушителят е изпратил *Махди Дац* да го заловят.

Възрастният мъж кимна рязко.

— Прости ми, че не те познах. Помощта на всеки потомък на Манум е добре дошла. Кажи ми, откъде знаеш за *Махди Дац*?

— Знанието ми за тяхното съществуване е по-маловажно от знанието ми за това, което правят в момента — отсече Хал. — Опитват се да го обездвижат със заклинание. Ако си тук...

Маендрага и Беладона изникнаха като с магия, следвани от Модал и висока жена, която не бяха виждали преди. Няколко мига по-късно Манум също дотича, видимо останал без дъх. Върху ръката си бе получил рана, която кървеше. Той се огледа, усмихна се към сина си, но направи крачка назад, когато видя баща си. Появи се и Индретт, изглеждаща замаяна. Скоро около дузина люде стояха в празното поле, което бе защитавано от ставащите все по-тромави движения на фалтанските бойци.

— Всички вие сте тук, защото нещо ви призова — каза им Хал. Индретт никога не бе чувала такава настойчивост в гласа му. — В продължение на сто дни очаквахме сблъсък на мишци, но ето че не това е същинското сражение, което ще се води. Несъмнено усещате силата, която притежават слугите на Рушителя. Но за разлика от останалите около вас, вие сте съумели да се противопоставите. Днес вие сте същинските бойци.

Онзи Хал, когото майка му познаваше, детето с неземно спокойствие, бе пречупено от обвиненията, получени от брата. Оставащото изглеждаше по-уязвимо, по-човешко, но все така съдържаше и стомана.

— У вас има нещо, което реагира на призива, което се сражава с магията на *Махди Дац*.

Индретт тръсна глава и започна да разтрива слепоочията си, за да се отърве от лепкавата умора, обгръщаща я като сняг.

— Какво става? — попита Модал с напрегнат глас.

— Повелителите на страха заобикалят Лийт и Джугом Арк — отвърна Джетарт, сочейки на север, където звукът на напев продължаваше да долита над полето. Хал му кимна, сетне добави:

— Фемандерак от Дона Михст е с него. Неговия призив усещате.

— Достатъчно приказки — намеси се Индретт. — Какво ще правим?

Рушителят се извъртя наляво към момичето, за което смяташе, че е изцяло под контрола му.

— Какво правиш? — изкрещя той. — Усещам сила в теб!

Стела се усмихна през стиснати зъби. Не можеше да обърше потта от лицето си, не можеше да овладее треперенето на тялото си, но можа да обърне глава достатъчно, за да погледне лицето на врага си.

— Боря се с теб, глупако — процеди момичето.

Трети зов прозвуча над долината, призовавал промяна в заклинанието, чието впечатление омотаваше Лийт и Фемандерак в стоманени нишки. Отпуснат на колене, философът произнесе със слаб глас:

— Не мога... да дишам...

Лийт коленичи до него, вземайки лицето му в ръце.

— Фемандерак! След като елементът на брудуонците е Водата, как така могат да ни влияят с магията си? Не би трябвало, нали?

— Това е илюзия — каза им Хал, — но много силна.

— Значи може да бъде надвита — уверено заяви Беладона. — Макар никога преди да не съм срещала подобна.

— Тръбите бяха ключът — рече баща ѝ. — Те ни накараха да очакваме, че ще се случи нещо. Така по своя воля се включихме в илюзията.

— Да, може да бъде надвита — потвърди сакатият. — Дори някъде на бойното поле има могъщ магьосник, който се противи на Рушителя.

— Съпротивлявайте се срещу магията, не срещу онези, които я създават — каза Ахтал, съсредоточавайки се дълбоко. — Ще нападнем най-слабото място в позицията им. — Посочи с мускулеста ръка. — Ето там.

— Ще ги надвием — заяви фигура, току-що присъединила се към тях. Захвърляйки наметалото си, ледената кралица на Сна Вацта прибави и своята воля към тази на групата. — С години съм се съпротивлявала на плановете на Рушителя.

— Съберете се по-близо — рече Хал. — Нека ви покажа.

— Проклетата да си! — изпищя Рушителят. — Какво направи? Откъде черпиш тази сила?

Устата на Стела беше пресъхнала от усилие. По някакъв необясним начин бе разбрала, че трябва да се съсредоточи само върху неколцина от магьосниците. Или по-скоро върху това, което те правеха — вцепеняване, подобно на това, което Рушителят налагаше върху нея от началото на пленничеството ѝ. *Продължавай! Отслаби магията!* Трупаните с месеци гняв, ужас и яд ѝ придаваха сила, каквато Стела никога не бе подозирала, че е способна да загребе. И долу в равнината, точно до южната част на камъка, усилията ѝ породиха резултат. Други

— не можеше да види кои са — също насочиха съпротивата си към онези бойци, които тя бе избрала.

Устата на Стела беше пресъхнала, но винаги щеше да се намери достатъчно слюнка, за да заплюе Рушителя.

Изревавайки с неудържим бяс, Неумиращият я удари. Пестникът му я повали надолу по склона. Той изрева нещо подире ѝ, но девойката не го чу.

Той не диша! Не диша! Лийт разтърси лежащия мъж пред себе си, чиито устни бяха посинели. Дишай!

<Използвай Стрелата.>

Хлипащ облекчено заради гласа, Лийт положи Джугом Арк върху гърдите на Фемандерак, сетне вля цялата си душа в огъня ѝ. *Дишай!*

Радостта му от накъсания дъх на философа беше толкова голяма, че младежът не осъзна отслабването на обгръщалия го натиск.

— Напред! Сега! — Хал затича с рачешката си походка към пролуката в брудуонските редици. Ахтал извади меча си и се зае да разчиства път. Останалите тръгнаха подире им, без да знаят къде отиват, доверявайки се на сакателник, публично порицан от Стрелоносителя. Изглеждаше глупаво, но всички усещаха призива. Знаеха, че нямат друг изход.

Достигнаха Повелителите на страха. Сега Ахтал се усмихна. Двама от бойците се обърнаха, за да го посрещнат. Белязаните им лица изразяваха увереност, макар че губеха контрол над магията си. Увереността им намаля, когато видяха срещу кого се изправят, ала въпреки това изтеглиха мечове и застанаха рамо до рамо.

А натискът на въздуха продължаваше да отслабва.

Това ми е познато, осъзна Лийт със закъснение. Сцената върху тавана в залата на Конал Безстрашни. Пророчеството на сър Амасиан. Фемандерак се бе подпрял на ръце и кашляше, опитвайки се да изпълни дробовете си с въздух, но за момента юношата от Лулеа бе забравил за него. От двете страни на камъка Повелители на страха разгръщаха мрежа. В образа на тавана тя бе показана като нишки

чернота. Лийт го помнеше ясно: едно от дванадесетте изображения, отвеждащи до образа в средата — победата над Рушителя. Всички дванадесет пътя се бяха запечатали в ума му. Дълго се бе взирал в тях, дирейки някакво напътстване. Сега трябваше отново да извика спомена на преден план. Какво друго си спомняше? *Мисли!* Двама, застанали върху камък във формата на череп, единият от тях държащ огнена Стрела, а около тях *Махди Дац*. На върха на склон стои Рушителят, издигнал юмрук в привиден триумф. Лийт се огледа и му се стори, че съзира въпросната фигура сред едни скали, но не можеше да бъде сигурен. На преден план, срещу склона, отвеждащ към Просеката, бе стояла група фалтанци, разсичаща брудуонските редове, за да спаси Стрелата. Лийт рязко се обърна назад.

Рушителят запрати гневния си вик към небето. *Как може такава като нея да ме застраши, та било то и за миг?* Той се загледа в неподвижното тяло. *Какво си ти? Как можеш да притежаваш подобна сила, а да не я осъзнаваш? Ще те разпоря, ще те насека, ще те накълцам, ще те накарам да виеш, докато не разбере!*

Неумиращият усещаше малката групица фалтански магьосници. Можеше да прецени силата им и вероятността им за успех. *Достатъчно незначителни, но не бива да допускам и най-малката вероятност да бъда унижен.* Концентрацията му бе нарушена само за миг, но северното момиче бе съумяло да разруши магията и отложи триумфа му. *Да, да го отложи, не да ме лиши от него.* Той замахна рязко пред гърдите си, което беше знак за тръбачите.

Фалтанските магове се сражаваха храбро, но поражението им изглеждаше все по-неизбежно. Все повече и повече брудуонски войници изскачаха иззад двата реда *Махди Дац*, а Ахтал с големи усилия удържаше атаките на двамата си противници. В *крайна сметка той е още послушник*, припомни си Манум, докато брудуонският ренегат отбягваше на косъм пореден удар, който иначе би бил смъртоносен. Гледката на арогантните лица на двамата, сред които Ахтал сякаш танцуваше, породила у Търговеца спомени за страховитото

пътуване в плен и предшествалото го бягство. *Ако можех да убия дори и само един от тях, може би сънят ми ще бъде по-спокоен.*

Тръбите се обадиха отново, раздирайки небето със зова си. *Каква ли магия ще ни върхлети сега?* Очакваше го не нова магия, а изненада — Повелителите на страха се обърнаха и под удивения поглед на Търговеца поеха обратно към сипея. Усещането за сгъстеност на въздуха изчезна почти веднага след това.

Надвихме ги!, ликуваше Манум. *Не зная как го сторихме, но ги надвихме!* С повдигнат дух мъжът се присъедини към спътниците си, които вече се нахвърляха върху оставащите брудуонци. Застанал върху канарата, синът му ги чакаше.

Яростта на Рушителя не можеше да бъде измерена или овладяна. Слугите му се бяха изпокрили; за да не са му пред очите, докато той крачи гневно по върха на скалата. Вече бе ударил двама от тях, като единият беше свършил в пламъците на синия огън, останал доволен от жертвата.

Най-сетне той спря и обърна лице към битката, която се водеше долу.

— Няма да им предоставя време да празнуват мнимата си победа — бе чут да казва. — Ще смажа армията им! Ще пътувам до Инструър по настилка от труповете им! Никой, който ми се е противопоставил, няма да остане жив! НИКОЙ!

Неумиращият отново даде знак. Този път тръбите изсвириха продължително, призовавайки скритите резерви елитни бойци, разположени в двата края на Просеката. Самотен слънчев лъч пробди облаците. Брудуонците се обърнаха към мястото, което лъчът бе осветил.

Видяха как Повелителят на Брудуо хвърля поглед към потрошеното тяло на фалтанското момиче, лежащата надолу по склона играчка.

— Никой — чуха го да шепти неколцина от тях.

ГЛАВА 14

В ТЪРСЕНЕ НА ВИЗИЯ

Нова студена, сивкава зора. Нова купа яхния, която да бъде очаквана — сякаш можеше да засити за повече от час глада, гризящ вътрешностите му. Нова среща в раираната шатра, ново спокойно изреждане на загубите от предния ден. Нов гроб, който да бъде посетен, приютит пореден герой. Пореден от дните в месеца, който бе изминал от началото на сблъсъка. Различното днес беше, че гробът, който щяха да посетят, беше този на Джетарт.

Героят от Инч Чантър бе причакан в засада, докато провеждаше ежедневния си преглед. Маршрутът му беше променян всеки ден именно с цел предотвратяването на подобно събитие, което означаваше, че старецът или е извадил необичайно лош късмет, или е станал жертва на предателство. Брудуонците бяха избили придружителите му веднага, а сетне бяха измъчвали стареца пред очите на фалтанската армия, хвърляйки презрително осквернените му останки.

Тогава Манум бе толкова побеснял от гледката, че щеше с голи ръце да се нахвърли върху цялата брудуонска армия, ако не го бяха задържали. През остатъка от деня Търговецът се бе сражавал на предната линия и никой от враговете не бе съумял да се противопостави на нажежената му ярост. Мълвата за делата му вече биваше превръщана в песни.

Лийт въздъхна, потри наболяващия го гръб и повдигна Джугом Арк. Изглежда главното преимущество на Стрелата се състоеше в отоплението, което тя предлагаше. Всички останали бяха в една или друга степен измъчвани от студа.

Юношата отметна платнището и пристъпи сред снега.

Месец на ужас и безсилие. През онзи първи следобед, когато той и Фемандерак бяха спасени на косъм от ноктите на *Махди Дащ*, цялата война можеше да е свършила. Рушителят бе хвърлил най-силните си войници срещу тях — жестоки, непоколебими хора, които бяха

посекли хиляди фалтанци. За момент всичко бе изглеждало загубено. Едва падането на мрака бе спасило защитниците.

Ала бойците на Фалта демонстрираха храброст, далеч надминаваща и най-дръзновените очаквания на Лийт. Може би те знаеха, че единственият начин да се махнат от това проклето плато се крие в разгрома на брудуонската армия, а може би имаха ясна представа какво щеше да сполети родните им места, ако се проваляха. Във всеки случай те се сражаваха с упорита решителност, удържайки дори и най-елитните воители на Неумиращия, макар и на цената на страховити загуби. През цялата първа седмица ратниците на Лийт бяха изтласквани бавно назад през сивкавия камък на Нагорж, отстъпващи с неохота и само под най-суровите заповеди, изтъкващи липсата на алтернатива.

В края на тази седмица фалтанската армия беше изгубила три левги и се сражаваше на далеч по-разгърнат фронт. Загубите възлизаха на седемнадесет хиляди — ужасяваща бройка. Дори и когато на Лийт бе изтъкнато, че тя включва не само убитите, а и ранените, негодни за сражаване поради състоянието си, това не му донесе успокоение. Брудуонците бяха изгубили около една трета от тази бройка, несъмнено най-слабите и неподготвени бойци.

Тогава бяха дошли снеговете. Близо две седмици конфликтите почти отсъстваха, защото двете армии се бяха съсредоточили над оцеляването си. Сух сняг, спускащ се със съскане ден подир ден, вливащ ледените си води във вече натрупаните преспи; стареещ се да стъжни живота — а в някои случаи и да го направи невъзможен — на животните, съпровождащи бойците на Фалта. Само урусите, които върховният вожд на фенните до този момент бе щадил, изглежда нямаха нищо против студа.

Лийт прекара две седмици край палатките на лазарета, използвайки Стрелата си за сгриване и лекуване. Джугом Арк нямаше влияние върху *лозианите*. Юношата можеше да помага на съюзниците единствено като повдига духа им. Макар да се опитваше да свикне с ужасните гледки, които можеха да бъдат съзрени тук, Лийт не можеше да си изработи безразличие към стотиците мъже и момчета и неколцината жени, понесли ужасяващите си рани заради него. Искаше да ги помоли за прошка, да подири оправданието им. Удивляваше го това, че почти всички от тях на свой ред искаха да изразят подкрепата

и вярата си в него, а отношението към Джугом Арк се доближаваше едва ли не до обожествяване. За младежа щеше да е много по-лесно, ако се отнасяха към него с презрение.

През цялото това време Лийт не видя брат си. Бе предположил, че Хал ще е при болните заедно с родителите му, само че лагерът беше обширен и нито веднъж не се срещна с близките си. Макар да му липсваха, не му оставаше време да ги подири — винаги имаше още болни, които да лекува, още срещи, на които да се яви.

Той помнеше момента от първия ден, когато Повелителите на страха бяха напуснали бойното поле, а малцината фалтански магьосници му се бяха притекли на помощ. Това така го бе изненадало! Изглежда майка му, баща му и дядо му също притежаваха известна магическа способност, подобно на брат му. Имаше и други, на които дължеше живота си — дори Фемандерак бе спомогнал за отслабването на атаката на *Махди Дац*, макар че стройният философ отричаше. Несъмнено някакъв могъщ маг бе протегнал закрилата си, когато групата бе поела да го спаси, макар че никой от тях не беше сигурен кой е бил въпросният. Лийт и Фемандерак бяха прегърнали всеки от спасителите си, благодарейки горещо. Бе настъпил и един неловък момент с Хал.

— Хал ни поведе — бе казала Индретт с твърд, дирещ, изискващ глас. — Той ни събра и ни показа как да се борим с магията на Повелителите на страха. Без него сега щеше да си мъртъв.

— Несъмнено е имал причини да го стори — бе отвърнал Лийт и се беше отдалечил, без да обръща внимание на възклицанията зад себе си.

Може би дължеше извинение на брат си, само че Хал го нямаше никакъв. Единствено организирано дирене щеше да доведе до откриването му, но за такива неща време нямаше, защото бяха изникнали други, по-настоятелни проблеми с припасите. Колите от Адолина и Сна Вацта станаха много по-редки, защото дори примамливият блясък на инструърското злато не можеше да надвие преспите и замръзналите пътища, които превръщаха пътуването в опасно занимание. Малцината животни, сгруппили да излязат сред снега, биваха поглъщани от войниците. *Как ли се снабдяват брудуонците? Техният най-близък източник трябва да е много по-далече.*

Докато се отправяше към раираната палатка, която до вчера представляваше владение на Джетарт, Лийт се мъчеше да не допуска отчаянието върху лицето си. *Войниците не бива да си помислят, че губим надежда.* Той им помахавесело, а те му отвърнаха с ликуване: всяко усмихнато лице бе пореден пирон в гърдите му. Щом той беше гладен, разполагащ с най-доброто от храната му, как ли страдаха обикновените войници? Той се намръщи към Джугом Арк, тихо проблясваща в десницата му: *макар да умееш да лекуваш, не можеш да създадеш храна или да прогониш глада.*

Лийт влезе в палатката и откри, че е последният пристигнал, затова се настани по-назад. *Какво ще правим без Джетарт? Кого ли още ще изгубим в тази проклета война? И кой ще замести мъжа от Инч Чантър? Кой би могъл да принесе поне половината от мъдростта му?*

Последният въпрос се сдобил с отговор почти веднага. Изглежда Лийт бе закъснял повече, отколкото бе очаквал — дискусията вече беше отминала, а новият командир се изправяше, за да се обърне към тях. Лийт присви очи в объркване, а сетне и в удивление. Жената, застанала пред всички тях, беше Индретт.

— Предстои ни много за обмисляне — поде тя в решителния и уверен глас, с който Лийт я бе чувал да говори в Лулеа и пазарите в Инструър. — Изгубихме велик човек. Трябва да се подсигури да не изгубим и други. Брудунците показаха, че се готвят да възобновят бойните действия. Но преди да се втурнем към ротите и да се приготвим за битка, трябва да помислим внимателно. Какво се надява да постигне Рушителът?

Ако се съдеше по мърморенето, съпровождало думите ѝ, очевидно не всички генерали и стратегии одобряваха да бъдат предвождани от жена, без значение колко умела и чия майка е тя. За момент те приеха, че последната реплика е била реторичен въпрос, но тъй като Индретт не продължи, а зачака, вперила пламенните си очи в тях, започнаха да долитат отговори.

— Пълното унищожение на армията ни — каза Ейксхафт.

— Не! Отново ще се опитат да се сдобият с Джугом Арк. На всяка цена трябва да защитаваме Стрелоносителя! — провикна се началникът на инструърската стража.

Дълбокият глас на Модал за момент заглуши останалите:

— Повече от всичко Рушителят иска едно: да стъпи в Инструър като владеец на Фалта.

Индретт кимна.

— Аз също мисля така — каза тя, усмихвайки се леко. — Той би загърбил армията ни, ако това означава, че ще получи Инструър. Ако сега беше лято, той вече би поел по снавацтанския път с намерението да прекоси Аматник, Перевал и Хаурн, а сетне Асгоуан и Деювър. Но сега пътят му е задръстен от сняг и лед, така че Рушителят няма избор. Ще мине през нас, но с колкото се може по-малко жертви, защото ще са му нужни много бойци, за да контролира Фалта. Всяко от шестнадесетте кралства ще му се противопостави, а той ще трябва да ги подчинява едно по...

— Но ще има и някои владетели, които ще го посрещнат — вметна Манум. Индретт кимна.

— Да. Но той не иска дълга война, в това съм убедена. Ще опита нещо веднага щом времето се проясни. Някаква измама или магия, а може би и двете.

Повечето от присъстващите изразиха съгласие. Разговорът премина към обсъждане на позициите. Дали бе по-добре да изоставят Нагорж по свое желание, или да останат тук, докато не бъдат изтласкани като скочило върху масата куче? Колко невинни щяха да погинат, ако войната се изместеше на запад? Съществуваше ли начин, по който да използват магия срещу Рушителя?

Лийт, който откриваше в тази дискусия същите въпроси, тормозили го нощем, не казваше нищо, но слушаше внимателно. Събраните не разполагаха с почти никаква информация, върху която да основават решенията си, и знаеха, че всяко погрешно решение носи със себе си гибелта на хиляди. Но въпреки това те диреха решение. *Как могат да спят нощем? Не чуват ли затихващите викове в снега?*

Ледно и вцепенено, момичето лежеше върху сламеника, а подкованите с желязо ботуши нанасяха удари по красивия килим. В потрошеното тяло трептеше живот, блед въглен, намиращ се на границата на угасването. Мъжът с ботушите бе разполагал с две хиляди години, през които да се упражнява в изкуството на поддържането на осакатени тела, които иначе не биха се задържали в

живота. Само чрез най-крайните приложения на това си изкуство бе задържал момичето извън смъртта.

Девојката страдаше неописуемо от мерките, които беше принуден да предприеме. *Няма да позволя да избяга така. Трябва да поддържам живота ѝ, за да я изучавам. Трябва да узная откъде е получила Огъня.*

Той можеше да съзира сърцевината ѝ. Сънищата ѝ бяха изпълнени с цвят, но този цвят не се отличаваеше с пъстротата на пролетта, а съдържаеше бледата призрачност на зимата; жестокото сиво и кафяво, което я привикваше чрез болка, отдалечавайки я от съня на вечността. Но в най-дълбоката същност на тези ѝ сънища блестеше малък пламък. Понякога той ѝ говореше, казвайки ѝ да остане будна, напомняйки ѝ, че тя все още има нещо ценно, което да сподели. В тези моменти пламъкът пламтеше със синкав оттенък и на момичето гласът се харесваше, ала същевременно знаеше, че той я лъже, защото я обгръщаше с болка — страховита болка, пред която агонията изглеждаше като отдих. Понякога той ѝ нашепваше звуци, прекалено извечни, за да бъдат изразени в думи — звуци, които напомняха за нечленоразделната радост на майка към детето си. Тогава пламъкът заблестяваше в жълто — момичето се страхуваше, но знаеше, че този глас ѝ позволява да издържа на болката, която иначе би я тласнала в необратима чернота.

Настъпи денят, в който девојката можеше да диша чисто, без да се дави от собствената си кръв. Ботушите най-сетне се успокоиха. Носителят им изникна от палатката за пръв път от месец — налудна фигура на старец, която издаде заповеди на обърканите командири, сметнали го за луд или мъртъв. Битката за живота на момичето бе приключила. Сега беше ред на тази за Фалта.

Фалтанските съгледвачи щяха да съобщят за вражеското раздвижване, само че бяха избити до един от опитните следотърсачи, които ги бяха проследили буквално от покрайнините на лагера им. Затова командирите узнаха за атаката едва когато далечните кръсъци достигнаха до палатката им.

Индретт моментално скочи на крака, изоставяйки картата, която обсъждаха.

— Всички навън! — провикна се тя. — Заемете местата си! Няма да оцелеем дълго в подобна неизгодна ситуация! Поведете хората си назад при първа възможност! Ще се прегрупираме в равнината край Адолина!

В този първи час лагерът беше почти превзет. Брудуонските воители достигнаха чак до съвещателната шатра, опразнена само преди минути. Те насякоха неразбираемите карти, които с нищо не издаваха фалтанските планове. Някои от колите на обоза също бяха заловени, но храната в тях отдавна бе негодна за ядене.

Настоящите сражения бяха съвсем различни от онези, провели се преди месец. Брудуонците бяха изненадали противниците си в такава степен, че сблъсъци имаше сред цялото поле — бойците на Фалта не бяха успели да оформят защитна линия. Колкото и да им се искаше да останат и да се бият, колкото и да се ядосваха, че трябва да отстъпят Нагорж, за чиято защита толкова техни другари бяха погинали, фалтанските пълководци осъзнаваха, че единствената им надежда е да отстъпят и да се прегрупират. Как така тази жена го беше разбрала веднага? Явно цялото фирейнско семейство беше необикновено. А може би Джугом Арк ѝ бе казала какво да стори. Жена начело на армията противоречеше на възгледите им, но ако по някакъв начин можеше да ги спаси, полът ѝ нямаше да е от значение.

Бойците на Деруйс и Хинепукохуранги толкова дълго се бяха сражавали редом, че вече никой не мислеше за тях като за отделни сили. Предводителите им рядко биваха съзирани отделени. Тази сутрин също се биеха гръб до гръб, способни да се изправят срещу всеки. Туа отново не носеше наметало, дори и в този вцепеняващ мраз. Мускулите му се движеха като змии, докато отскачаше с лекота от удара на копие и премазваше глупавия си противник. Принц Уизаго ругаеше през зъби. Насреща им идваха червени нагръдници — част от добре обучените сили, срещу които се бяха сражавали в първия ден. Мъжът, с който се сражаваше в момента, разчиташе повече на груба сила, но притежаваше достатъчно техника, за да отбива ударите на принца. Ругатните му се усилиха. Скоро трябваше да моли Туа за помощ — отново.

Долетял иззад гърба на Уизаго стон го уведоми за това как се справя приятелят му. Миг по-късно непредпазливият брудуонец

насреща му се дръпна от профучалата към него огромна тояга — движение, оголило гърдите му за острието на принца.

— За пореден път ми помагаш, приятелю — усмихна се кисело Уизаго, отмятайки кичур от очите си. — Скоро няма да съм в състояние да ти платя дълга.

— Вас, брегаджиите, не бива да ви пускат да прекрачвате прага без придружител — отвърна Те Туахангата.

— Трябва да се махнем бързо. Виж — в битката встъпват още брудуонци. Не сме достатъчно, за да ги задържим.

— Ние сме двойно повече от тях. Как така не можем да ги спрем? Трябва да останем!

— Много добре. Ще се върна утре и ще те спася, както много пъти досега. Още един път няма да е от значение. — Уизаго се засмя, показвайки, че думите му не носят острота.

— Значи да побегнем и доведем брудуонците по-близо до домовете си. Това е разумността на Първородните. — Туахангата направи на хората си знак да започнат да отстъпват.

— Не е от значение колко пъти отстъпваме, стари друже, стига накрая да преминем в настъпление — отбеляза Уизаго, преди също да даде на войниците сигнал да изоставят бойното поле. — И стига да доживеем рухването на Рушителя.

По здрач ядрото на фалтанската армия се намираше в северна Пискасия, макар че хора и коли все още не спираха да се спускат откъм платото. Бе наредено преброяване. На сутринта щъкащите служители бяха определили, че край Адолина са разположени по-малко от петдесет хиляди фалтанци.

— И какво ще правим? — питаха се генералите. — Къде ще ги задържим?

Бяха повикани селяни, които им казаха, че сред предпланините на запад има множество проходи, които биха позволили на брудуонците да заобиколят. Последва оживена и прибързана дискусия, неспокойствието й породено от малкото време преди следващата атака. Недалеч войниците бяха направили барикада, знаейки, че това е напразно дело, но и че не им остава друго, което да сторят. Мечовете бяха почистени, счупените дръжки на копията бяха сменени с

резервни, но тъй като запасите от колите се оказаха недостатъчни, на мнозина се наложи да дирят клони край реката, за да могат да се защитават поне за още ден.

— Позицията ни е незавидна — каза Индретт. — Това място не може да бъде защитавано, а долината зад нас е широка. Не ми е известно място преди Редана, където бихме могли да се укрепим.

— Има едно място. — Слаб, търпелив глас прекъсна мърморенето, последвало думите на жената. — Освен ако брудуонците не са решили да чакат до лятото, всеки, който иска да поеме към полята на Строукс и Деювър, и съответно към Инструър, трябва да прекоси Лешоядова гуша. Видях сблъсъка! Там ще се реши всичко. Там Джугом Арк ще бъде издигната срещу Рушителя!

Лийт се изправи, събаряйки стола си. Сър Амасиан! Младежът бе сметнал, че възрастният рицар е останал в замък. Имаше толкова много неща, за които да го разпитва!

— Видял? Що за глупости?!

Мнозина от пълководците бяха изчерпали търпението си, изнервени от месец несигурност и страх. Осъзнаваха, че губят ценни мигове, а решение така и не бива взето.

— Не са глупости — отсече глас. Сър Чалкис пристъпи напред.

— Ние сме наследниците на Конал Безстрашни, прогонил Рушителя преди хиляда години. Нам често биват поверявани образи от бъдещето. Кой друг би отнесъл по-добре волята на Бога?

Тези му думи породиха още спорове, на които бе сложен край от Фемандерак, разперил ръце.

— Не бързайте да отхвърляте подобни неща с такава лекота. Аз съм Фемандерак от Даурия. Дона Михст е мой дом. Достатъчно от вас ме познават, за да потвърдят истинността на думите ми. Бях член на Компанията и спътник на Стрелодържеца още преди да пристигнем в Инструър. Бях един от онези, намерили Джугом Арк. В тези дни фактите се преплитат с легендите. Нима вие, изказващи съмнение във виденията на сър Амасиан — които аз съзрях в залата на рицарския замък — също така ще се усъмните и в чудото на Стрелата, пламтяща под носовите ви? Сър Амасиан бе предрекъл атаката на Повелителите на страха — аз бях там и видях предричането му да се сбъдва, макар да го осъзнах едва впоследствие. Мисля, че трябва да го изслушаме и сега.

Индретт се приближи до възрастния рицар, който се изправи.

— Какво желаете да ни кажете, сър Амасиан? Какво сте видели?

— Съзрях прекалено много, за да го описвам в подобен момент — рече той. — Но видях образи, свързани с Джугом Арк. Дванадесет души са били призовани от Бога да върнат Стрелата на истинските фалтанци. Видях възможните пътища за дванадесетте верни — онези, които щяха да ги отведат до мястото на сблъсъка. Тези пътища изобразих в залата на Конал. Една след друга тези души изоставяха пътя си, повечето от тях не успяваха дори да преминат границите на собствените си земи. Техните крачки са избледнели от ума ми. Лийт Манумсен бе този, който заедно със спътниците си разгада загадката, откри Джугом Арк и сега ни поведе в отбрана. Стоях в мрака и го наблюдавах как разглежда пророчеството. Той знае, че думите ми са истина. Не е ли така, Стрелоносителю?

Всички погледи се насочиха към Лийт и топлия блясък на Джугом Арк.

— Истина е — отвърна момъкът, изправяйки се. — Но, сър Амасиан, ако сте знаели, че сблъсъкът, както го нарекохте, е щял да се състои в Лешоядова гуша, защо не казахте? Защо ни позволихте да я подминем, поемайки към Просеката? Колко погинали щяха да са живи днес, ако бяхме останали на правилното място...

Лийт изчакваше отговор, стаил срамна надежда: *може би ако вината е негова, тежестта ще напусне раменете ми...*

— Разпознах мястото едва по-късно, когато го бяхме подминали. Никога не бях го посещавал преди. — В думите на рицаря се долавяше искрено разкаяние. — Нима трябваше да те потърся веднага, ако изобщо можех да те намеря в снега, и да ти кажа, че сме пропуснали мястото, където е трябвало да бъдем? Нима има по-кратък път към победата от онзи, показан ми от Бога?

Лийт кимна тъжно. Бе подозирал, че нещата няма да се окажат толкова лесни.

— Значи предлагате да се отправим към Лешоядова гуша?

— Изглежда смислено от тактична гледна точка — каза Индретт. — Ще можем да изберем позицията си, а мястото е дори по-тясно от Просеката. Това означава, че ще можем да удържаме позиции с по-малко бойци — останалите ще разполагат с повече време за почивка и възстановяване.

— Първо е необходимо да... — поде главнокомандващият на деювърските сили, но бе прекъснат от поредица протръбвания, долетели от различни посоки.

— Да вървим! — викна Лийт, изпълнен с гняв и умора. — Да си извоюваме време да се оттеглим.

Взели решение, предводителите на фалтанската армия изтичаха към конете си.

По-късно същия ден Лийт яздеше на юг. Конят му се препъваше от умора, а Джугом Арк проблясваше съвсем слабо. Денят бе изпълнен с неприятни изненади. Брудуонците бяха променили тактиката си: вместо да се разгърнат в широк фронт срещу противниците си, бяха започнали да изпращат най-силните си воини срещу малка част от фалтанските редици, вклинявайки се под ъгъл. Една десета от силите на Лийт се бе оказала пленена. Макар войниците му да бяха направили опит да спасят другарите си, опитът се беше оказал неуспешен. Никой не знаеше каква съдба е сполетяла пленените. Умът на Лийт отбеляза още пет хиляди, прибавящи се към бройката на страдалите заради него.

После бяха дошли запалените стрели. Десетки стрелци се бяха приближили до фалтанските линии, точно до мястото, което бе най-близо до обоза и палатките на пълководците, и бяха започнали да изстрелват стрела след стрела, продължавайки дори и след като бяха заобиколени. Всъщност стрелците дори не бяха направили опит да се защитят. Въоръжени само с лъкове, те бяха продължили обстрела си. Лийт искаше да бъдат заловени живи, но не успя да достигне навреме.

Беше принуден да гледа как побеснелите му сънародници насичат стрелците, отмъщавайки за изпозастреляните си другари. Огньовете бяха трудни за погасяване, тъй като реката се намиреше почти на левга разстояние от тях. Според главния чиновник на Инструър, почти половината коли на обоза бяха унищожени.

А бройката на брудуонците си изглеждаше същата. Стратезите на Лийт го увериха, че това не било така, че те също понасяли загуби и вече били намалели с една трета. Умът на младежа сякаш по своя воля обработваше бройката: може би бяха останали тридесет и пет хиляди

брудуонци — стига да не бяха получили подкрепления, това го тревожеше непрекъснато.

От своя страна фалтанците не бяха получили подкрепления, надали и щяха да получат скоро. Бойците на Сариста щяха да пристигнат — Лийт бе получил уверения — само че те или трябваше да прекосят Дълбоката пустиня, или да плават до Инструър. Дори и ако саристанският владетел бе започнал да събира армия веднага, щяха да минат много месеци, преди бойците му да бъдат съзрени на бойното поле. Немохайм нямаше да изпрати войска, същото се отнасяше и за Фирейнс. Но пък и двете кралства бяха тъй далече, че помощта им така или иначе не би била от полза. Същото важеше и за Плоня, откъдето имаше по-голям шанс да пристигнат подкрепления. *Лозианите?* Дали уодранианците щяха да се спуснат върху брудуонската армия, стрелвайки се от хълмовете си като лавина? Онези, които ги познаваха, казваха, че тези диваци са прекалено малобройни и не проявяват интерес към делата на Първородните. Кой други? Може би народът на Пей-ра...

Тук Лийт стисна юздите. След бавното изкачване в продължение на няколко минути, пътят сега поемаше рязко надолу. За момент конят се възпротиви, сетне се подчини. Небеса! Островитянският навигатор му бе обещал хиляда бойци в замяна на Астареа, а Лийт се бе съгласил сделката да бъде скрепена на трапезата. Кое то така и не се състоя. Как бе могъл да допусне подобно недоглеждане? Вече можеше да си го представи — търпеливо изчакващия островитянин, лишен от достъп до Инструър, докато накрая му е било казано, че Лийт е заминал. А може би мъжът дори е стоял сред тълпата, изпращала Стрелоносителя? Хилядата бойци щяха да останат на островите си, а народът на Пей-ра никога нямаше да се завърне в Астареа.

В този момент край него започнаха да се процеждат рицарите, понастоящем наброяващи не повече от осемдесетина и около петдесет оръженосци. Конете им изглеждаха измършавели. Лийт им даде знак да спрат.

— Сър Амасиан сред вас ли е? — провикна се той. Хубав завършек на противния ден щеше да бъде възрастният боец също да се намира сред убитите.

— Да — отвърна глас. Един конник се отдели от групата.

— Бих искал да разговарям с вас, ясновидецо — каза Лийт любезно. Сър Чалкис кимна и стисна обвитата в ръкавица ръка на другаря си. След миг рицарите вече продължаваха надолу.

— Ще ги настигна по-късно — тихо каза рицарят. Изглеждаше неимоверно изтощен.

— Как протича битката? — поинтересува се юношата, все още огорчен от грешката, която бе допуснал.

— Битката е ужасяващо място — отвърна старецът, повдигнал забрало, за да улесни поне малко напрегнатото си дишане. — Всяка смърт ме покъртва и разстройва, без значение от чия страна е погиналият. Понякога ми е трудно да повярвам, че това е волята на Най-възвишения. Мисля си, че би било по-добре да оставим брудуонците. Но пък и знам, че това не е така, че множество героични дела биват изпълнявани ежедневно. Стрелоносителю, това не е за мен! Трябваше да остана в замъка си, дирейки напътствието на Бога!

— Ала сте тук и можете да ми бъдете от полза. — Лийт замлъкна и се обърна на север, следвайки примера на рицаря. От високата позиция, на която се намираха, можеха да съзрат обширната долина. Може би половин левга обхващаше видимостта. Гаснещото слънце отправи последните си лъчи към поселището. Младежът и рицарят се удивиха едновременно. И двамата знаеха какво виждат.

От селото се издигаше дим. Склонът зад него бе почернял от брудуонци. В основата на димните стълбове блестяха пламъци. Тъмни фигури се движеха сред тях, понесли факли. Огънят се протегна към чернеещото небе. Двамата можаха да чуят писъци.

— Не мислех, че ще си правят труда да нападат такова малко поселище — прошепна Лийт. — Ние ги предупредихме. Умолявахме ги да напуснат.

— Може би са го сторили — отвърна възрастният мъж. — Може би чуваме брудуонците, умиращи в заложените им капани.

Но гласът му беше колеблив, изпълнен със съмнение.

— Това също бе изобразено върху тавана. До Черепната скала. Едно от вашите видения.

— Да — отвърна сър Амасиан, занесен.

— Но защо пътят ми трябва да съдържа и това? — провикна се Лийт. — Защо трябва да съзирам и причинявам толкова много страдание? Защо всичко става по моя вина?

Старият рицар не отговори, но присъствието му успокояваше Лийт. Дватама продължиха да стоят, обърнали гръб на залязващото слънце, гледайки как долу беснеят огньове. Завалят лек снежец — напразен опит да потули сквернението. Авангардът на брудуонската армия се приближи към тях — сивкава, безформена маса насекоми, връхлитащи върху трупа на Фалта. Лийт и сър Амасиан останаха до последния възможен момент, сетне обърнаха конете си и препуснаха надолу.

— Останете с мен — помоли Лийт. — Може би ключът към победата ни се крие в мистичното ви зрение.

— Разбира се, милорд — отвърна рицарят. — Разбира се.

И се усмихна на момчето: тъй младо, тъй храбро, с тъй малко вяра. Крехък съд за волята на Бога.

Фалтанци започнаха да прилагат измамна стратегия, за да прикрият отстъплението си. Всеки ден излагаха на преден план отпочинали войници, които изправяха срещу брудуонците. Два пъти успяваха да увлекат напред вражески сили, които впоследствие унищожиха до крак — номер, научен от самите брудуонци — но тази мрачна жътва им носеше само стотици, а не хиляди жертви. Стараеха се да отведат кафявата армия далеч от населените места, затова понякога напускаха пътя. В тези случаи разкопаваха нов път и го ограждаха с огради, пренесени от околните ферми. Гражданите на Саумон, които бяха в безопасност, защото се намираха на другия бряг на реката, окуражаваха фалтанските бойци. Но когато брудуонците се доближаваха на разстояние един изстрел с лък, те се изпокриваха, защото бяха чули за случилото се с Адолина. По-надолу по пътя първенците на Турту Дунижа срутиха моста си. Индретт и останалите пълководци проклинаха страхливостта им — бяха възнамерявали да сринат моста, след като преминат с войската, за да забавят врага. Но Лийт разбираше. *В Лулеа бихме направили същото.* Това означаваше, че за момента отвратителната бройка ще остане без промени.

Така седмиците минаваха, а фалтанци водеха брудуонската армия на юг през Пискасия, сетне на запад край Каскин. Обмисляха да прекосят моста и да поемат по по-тесния (и следователно по-лесен за защита) южен път през Гушата. Само че столицата на Редана имаше

население от близо двадесет хиляди. И Лийт не беше единственият, възпротивил се на жертването им.

Някъде в монотонното пътуване армията — или поне онези от нея, чиито домове се намираха в северните земи — празнува Средозимника. *Всичко това започна преди една година*, припомни си Лийт. Бе участвал в Пиесата заедно със Стела, а същата вечер родителите му бяха отвлечени. Сега те бяха спасени, а Стела бе изгубена. Лийт се присъедини към празнуващите близки и приятели, но, подобно на тях, на него също не му беше до празнуване.

Късно една нощ някакъв силует се приближаваше до палатката на Стрелодържеца. Пред входа ѝ изчакваха слуги, готови да изпълнят всяко нареждане на своя повелител, но силуетът нямаше работа с тях.

Щеше да бъде лесно. Нямаше луна и звезди, долиташе само блясъкът на стражевите огньовете край лагера. Тяхната светлина помогна на силуета да остане незабелязан. В никакъв случай нямаше да прибързва, защото от делото му зависеше успехът.

Някъде половин час по-късно той стоеше край палатката, към която тъй търпеливо се бе промъквал. През тънкото платнище можеше да види, че момчето е будно, четейки нещо под светлината на Джугом Арк, използвайки я като факла. Това беше добре. Силуетът не искаше да му се налага да го буди. Той повдигна платнището и се промъкна вътре.

Момчето чу шума и рязко се обърна, сграбчило Стрелата. Посетителят повдигна пръст до устните си и то кимна, сетне му направи знак да се настани. Мъжът приседна на ръба на сламеника.

— Изпратиха ме да поговоря с теб, синко — каза Кърр. — Дойдох късно през нощта и тайно, за да ти спестя срама.

— Срам? — объркано повтори Лийт. — Защо? Защо да ме е срам от посещението ти? — Тогава осъзна казаното преди това. — Какво имаш предвид с това, че си изпратен?

— Изглежда не искаш да прекарваш време с близките и приятелите си — остро каза възрастният мъж. Той повдигна ръце, предотвратявайки евентуалния отговор. — Просто ме слушай, момче. Разбери как ние виждаме нещата. Не си разговарял с брат си от нощта, в която го разпита. Не те критикувам за това, аз самият изпитвах

същите притеснения. Отбягваш майка си и баща си. С майка си говориш само когато е неизбежно, макар че сега тя заема длъжност, където сътрудничеството ти е наложително. Не знаеш ли, че те са се побъркали от притеснение? Проблемът с теб, момче, е, че си пораснал прекалено бързо. Смяташ, че вече не трябва да имаш нищо общо с хората, от които някога си бил зависим. Знаем, че носиш непоносимо бреме. Сами не можем да вземем Стрелата, затова искаме да ти помогнем ти да я издигнеш срещу силите, които искат да те унищожат. Но не можем да го сторим, момче, ако не ни допускаш до себе си.

Лийт тръсна глава. Всичко беше толкова несправедливо. Не можа да скрие напрегнатостта в гласа си, докато обясняваше как се чувства. Отбягвал родителите си? Той се бе впускар да ги търси отново и отново, само за да бъде погълнат за пореден път от отговорностите на първенството. Отбягвал приятелите си? Фемандерак продължавал да го отбягва, а в редките случаи, когато Лийт успеел да го намери, философът със засрамен поглед намирал оправдание. Нищо не би го зарадвало повече от това да подири близостта им, но смятал, че те очакват от него самостоятелност. Как биха съумели да разберат бремето му? Нима те носели камък около врата си, който с всеки изминал ден ставал все по-тежък? Нима носели в ръка надеждата на Фалта, оръжие, което не е оръжие? Нима те носели изкуствени усмивки на лицата си, за да не обезкуражават ратниците?

Старецът изслуша оплакванията на момчето, сетне се изправи.

— В крайна сметка всичко се свежда до това. Ако изоставиш хората, които значат най-много за теб, в старанието си да ги защитиш, ще си изгубил, дори и ако си победил. Числата са измамни, момче. Петдесет хиляди здрави, петдесет хиляди мъртви или ранени — в крайна сметка те не се оказват толкова важни, колкото една Компания, група приятели, едно семейство. Един брат. Върви и се помири с него, Лийт, и всичко останало ще си дойде на мястото.

— Хал те изпрати, нали? — промърмори Лийт.

Кърр погледна към момчето, присвил очи. То не беше глупаво, напротив — беше далеч по-умно, отколкото изглеждаше. Достоен наследник на Манум.

— Да, сакатият ме изпрати. Той те предупреди за това. В подобни времена трябва да пазиш обичта на семейството си близо до

сърцето си и неизменно в мислите. Ела и посети приятелите си, синко, ела да се видиш със семейството си. Никой няма да те укорява.

— Можеш да кажеш на Хал, че послушно си доставил съобщението му — отвърна Лийт, зарадван жестоко — и същевременно огорчен — да види, че обидата е подействала. — Остави ме да размисля над казаното от теб. И излез през вратата, край стражите. Не ме е срам от теб.

— Но мен ме е срам от теб — изръмжа старият фермер. — Момче, което иска да бъде мъж, а същевременно продължава да се държи като момче. Така да бъде, отивам си. Но помни, че едно момче се нуждае от приятелите си и от семейството, ако не иска да се превърне в самотен и сприхав старец. — Възрастните очи се впериха в тези на Лийт. След няколко мига младежът сведе глава.

Без да каже нищо повече, Кърр стана и излезе, здравата стряскайки пазачите. Дълго след като платнището беше престанало да трепти, Лийт лежа неподвижен, загледан в танцуващата върху тавана светлина. Накрая той отри очи и се извърна, дирейки съмнителната утеха на съня.

Повелителят на Брудую разбираше враговете си и знаеше какво ги мотивира. Те непрекъснато го подценяваха, приравнявайки го с пореден смъртен като тях самите, смятайки, че той страда от техните ограничения. Как биха могли да знаят, че на няколко пъти през последното хилядолетие той бе навлизал във Фалта, бе крачил сред техните села и градове? Как биха могли да заподозрат, че планът му ще бъде тъй изчерпателен? Неумиращият научаваше много и не забравяше нищо. Тренираният му в дисциплина ум бе попил неизброима мъдрост. Затова той знаеше, че тяхно главно притеснение ще бъде бройката убити и ранени — в частност онези, които имаха нещастieto да живеят на пътя на войските. Удивително късогледи или просто сантиментални, враговете му щяха да защитават тези хора дори и с риск да загубят войната. Неумиращият ги предизвикваше при всяка възможност, като изпращаше хора да унищожават населените места, които фалтанците се опитваха да запазят. В някои случаи дори уреждаше публични мъчения с местните.

И това не беше всичко. Той познаваше земята далеч по-добре от тях. Нима мислеха, че са го заблудили с тромавия си опит да го примамят към Лешоядова гуша? Това беше единственото лесно за защита място западно от Просеката. Те не подозираха, че въпросното място влиза в замисъла му. При един от престоите си във Фалта Неумирацията бе работил като речен гид, възползвайки се от възможността да изучи Алениус. Още тогава му беше хрумнало да си послужи с подходящите географски характеристики на това място и да го използва като полесражение за последната битка. Решението му се бе заякчило от наученото в последващите две години, които бе прекарал в далечния запад, директно смъртно пророчество, изтръгнато от умирация даурианец. Слепите фалтанци си бяха въобразявали, че ще могат да го шпионират безнаказано, а нито за момент не им бе хрумвало, че той би могъл да посети Фалта и научи необходимото. Оттогава всичко се развиваше според плана му.

Поглеждайки през очите на евнуха, той се усмихна към момичето, спящо в носилката си. Рушителят беше доволен.

След като нещата бяха организирани и на правилните хора бе платено, а други бяха заплашени или елиминирани, превземането на Инструър се оказа изненадващо лесно. Градът се бе озовал в ръцете му. Да, неговите ръце, макар че те не бяха ръцете, които обикновените граждани съзираха. Местните продължаваха да мислят, че градът се управлява от колектива първенци и търговци, посочен от северняците. Но само малцина избрани знаеха, че градската стража и складовите отговорници приемаха заповеди от него. Скоро двама от управниците щяха да претърпят нещастни случаи, което щеше да позволи на старейшината и мистика да заемат местата им. Те също щяха да следват заповедите му, макар че още не го осъзнаваха, и така щеше да се сдобие с контрол над следовниците им.

Аркоът на Немохайм се протегна лениво, поглеждайки треперещата фигура в ъгъла на стаята. Всъщност това беше старата му стая. Познатата симетрия му носеше удовлетворение. Но удоволствието щеше да почака. Аркоът сви устни. Взел стъкленицата в лявата си ръка — все още не можеше да си служи с десницата заради

проклетите северняци! — той направи знак на слугите да приготвят синия огън. Стариат му господар щеше да се изненада.

Лешоядова гуша бе потънала в дълбоки, но заледени преспи, така че армията на Фалта можа да си проправи път. Пъртината щеше да бъде използвана и от брудуонците, но за това нищо не можеше да се направи.

Бяха изминали два месеца от отстъплението от Нагорж. Силата и състоянието на бойците се бяха стабилизирани. Това им позволи да спринтират към най-тясната част на стръмно стенната долина. Поне атмосферните условия не ги затрудняваха.

Постепенно хълмовете ставаха познати на Лийт. *Ето мястото, до което бяхме стигнали по южния път.* Снегът тук беше най-дълбок. Бойците често се натъкваха на тъжни напомняния от сполетялото ги бедствие — захвърлени щитове, конски трупове, изоставени коли. Лийт се стараеше да не гледа замръзналите тела, но не можеше да запуши и уши — чуваше обсъжданията на войниците. Хората му бяха разстроени, но нямаше друг начин. Фалтанците продължаваха да напредват, може би с ден преднина пред врага си.

Настъпи утрото, когато предният отряд, сред който се намираха и Лийт и сър Амасиан, премина под надвиснала високо скала. Младежът от Лулеа осъзна, че на това място Сйенда и колите от обоза бяха пометени. Отвъд завоя долината се разтваряше, разкривайки мястото, където армията на Фалта се бе възстановявала след бурята.

— Разполагаме с един ден — каза Лийт на генералите. — Един ден, през който да подготвим защитата си. Няма да позволяваме на брудуонците да преминат отвъд скалата. Не бива да навлизат в тази долина.

Индретт се взираше в него. В последно време често правеше това. Тя можеше и да е главен стратег, но Лийт бе носителят на Джугом Арк. Нямаше да бъдат допуснати възражения, защото това беше мястото, което сър Амасиан бе зърнал във виденията си. Лийт се огледа и зърна друга скала, почти копие на онази, в чието подножие стояха. *Да, помисли си той, извиквайки образа от тавана. Това е мястото.*

ГЛАВА 15

ПАДАНЕТО НА ДЪГАТА

Огромният пролом на Алениус се стесняваше дотолкова, че слънчевата светлина се затрудняваше да се процежда, освен ако не грееше право над главите им. *И ако е безоблачно, разбира се, помисли си мъжът в сива роба, застанал начело на силите си. Тук никога не е безоблачно.* Той си припомни дните, когато бе работил като водач по реката — дебелата търговска и пътническа артерия на Фалта. По нея неспирно шареха лодки, поели на изток и на запад; търговци, богатеи от Фавония и Редана, понесли риба от Турту Дунижа и дори още по-на север; понякога дори пренасящи нелегални стоки, с които се бяха сдобили от уодранианците — алкохол или чудати прахове. Виковете на лодкарите се бяха отразявали от скалите, понастоящем сковани от зимно мълчание. Над това място неизменно се издигаха облаци, довявани откъм планините. *Понякога изглежда, че реката издишва мъгла, припомни си той. Малко по-напред има стръмна скала, приютила разнообразни мъхове по склона си.*

Това щеше да е мястото, където фалтанците ще направят последния си опит да го спрат. Надолу по течението долината се разширяваше, а на около ден път на запад се издигаше мост, легнал над реката. *Те няма да искат да ни допуснат до моста. Край мъхестата скала долината е около двеста ярда широка, ще сложат блокадата си именно там. Може би трябва да се приближим побавно, за да им дадем време да я довършат? Или това би било прекалено съмнително?* Не, Повелителят на Брудуо знаеше, че нищо не би изглеждало прекалено съмнително за онези, които бяха начело на фалтанската армия. *С Конал не беше така. Той беше хитър, умен и търпелив. Неумиращият тихо се изсмя. Само че е мъртъв от деветстотин и петдесет години. Вече не заплашва никого.*

... огромната фигура закрива слънцето... тълпата на Площада на дъгата възкликва... стрелата просъсква, докато полита към него... пробожда китката му, отсичайки я, и се забожда в камъка. Но всички

тези усещания са притъпени пред обгарянето на Водата, плъзваща по гърлото му. *Обгарянето!* Каква агония, когато бе докоснала въглените на Огнедара — агония, разпростряла се по тялото му...

Тези спомени го спохождаха в съня му в продължение на две хиляди години. Две хиляди години без нито миг празнота! Винаги един и същи сън! Но през последните два месеца имаше промяна. Рушителят би сринал цитаделата на самия Най-възвишен — стига тя да бе достъпна за един, който не умираше — ако в замяна получиеше една нощ без сънища. А два месеца! Никаква цена не беше прекалено висока.

Той погледна към носилката и четирите затлъстели фигури, които я носеха. Момичето, което се намираше вътре в нея, бе станало причина за промяната. Само един поглед към паланкина беше достатъчен, за да му напомни за кошмарите, най-сетне отминали. Трудно беше да не изпитва благодарност.

Тя го бе заплюла в лицето, а за отплата бе получила инстинктивен удар, съдържащ цялата сила и ярост на Рушителя. Ударът я беше запратил надолу. Той, а не падането, едва не я бе убил, макар че и търкалянето беше нанесло известни щети. Ако изобщо може да се говори за увреждане при човек, намиращ се тъй близо до смъртта. Побеснял, Неумиращият я беше отнесъл в палатката си, решен да ѝ вдъхне живот, пък макар и за да я убие отново, този път бавно.

Девојката се беше оказала предизвикателство, на което той не можа да устои. Животът ѝ беше почти угаснал. Съвсем дребна искрица бе останала, премигваща подигравателно. Идеално предизвикателство за безграничната му сила. Можеше ли да я издърпа обратно от забравата? Можеше ли да ѝ позволи да се измъкне толкова лесно?

Неумиращият бе опитал всичко, което знаеше, служейки си със стъкленици и субстанции, които рядко бе използвал извън Андратан. Но дори и най-добрите сред тях само съумяваха да задържат момичето на прага. Това го бе принудило да си послужи с последната, най-крайна мярка. И, изненадвайки го, тя беше проработила. Но цената за девојката щеше да бъде огромна.

Неумиращият бе присъствал, когато момичето дойде на себе си — не през сетивата на глупавия си слуга, а пряко, от плът и кръв. Бе стоял в сенките на шатрата си, докато тя се мятеше и стенеше; когато

най-сетне бе намерила сила да прокара ръце по многобройните си рани; когато се бе надигнала от кревата и съзряла новата си същина в огледалото.

Писъците ѝ можеха да направят чест на Андратан. Душа, която знаеше, че е безвъзвратно изгубена, отдадена на орис, по-лоша от смъртта, завинаги обвързана с един, който не ще умре. Евнухът я бе предупредил, заради което беше изгубил езика на умоляващата си паст. Значи тя знаеше какво е станало. Знаеше какво би могло да ѝ бъде причинено.

Но девойката страдаше и от друга, още по-голяма агония, за която никой от слугите му не можеше да знае. За разлика от тях, те бе приела Огнедара. И сега, заради стореното от Неумирация, тя щеше да изпитва неспирна болка до края на живота си.

До края? Този израз бе неподходящ за вечността. Скоро тя щеше да узнае истината за божие проклятие на Живота. Точно както я знаеше Неумирацията.

Стела се напегна, усетила близостта на Рушителя. Сред нещата, които той ѝ бе причинил, бе да ги привърже един към друг. Сякаш между тях беше установена някаква постоянна връзка. За хиляден път тя се отчайваше от съдбата си. *Защо той не ме остави да умира? За коя своя постъпка съм заслужила подобно наказание? Дори избягването от Компанията не оправдава подобна мъка!*

От кошмарните сънища Стела бе преминала в ужаса на реалността. Разкъсана кожа, сгърчена от разруха дясна половина на тялото. Едва бе съумяла да направи няколкото крачки от леглото до огледалото, където да съзре новата Стела, пресъздадена по образа на своя тъмен повелител. Бледното лице, което се беше взирало насреща ѝ, беше изкривено. Устните бяха отпуснати, кожата на инак стройната ѝ шия беше увиснала. Дясната ѝ ръка приличаше повече на щипка и бе престанала да ѝ се подчинява. Неспирен огън измъчваше вътрешностите ѝ. На няколко пъти след събуждането си тя се бе оглеждала, очаквайки да види как пламъците пробиват.

През последвалите седмици тя разбра какво ѝ е причинено. Някои от парчетата, необходими за пъзела, ѝ бе предоставил самият Рушител, който не се свенеше да описва изчерпателно какво е

направил, за да я задържи жива. Неумирацията ѝ беше казал, че тя е получила нови дарове — сякаш очакваше благодарност за мъчението, в което се беше превърнал животът ѝ.

— Двамата с теб сме единствените в света, които носят даровете и на Огъня, и на Водата — беше рекъл той. — Знаеш какво означава това, нали?

Той ѝ бе влял от водата на Фонтана в Дона Михст, заради отливването от която бе прокълнат от Бога и отречен от Първородните. Това вливане можеше да бъде получено само от един източник.

Последната отчаяна мярка на Рушителя се бе състояла във вливането на кръв.

Стела го усети да се приближава. Бялата завеса се раздипли, пропускайки Неумирацията. Тя извърна обезобразеното си лице, а Рушителят се изсмя.

— Ще имаш повече от достатъчно време да свикнеш с новия си облик. Нима ще проявяваш суетност след всичко, което сторих за теб? След всичко, от което те отървах?

Не е суета. Не ме интересува как изглеждам. Омръзна ми да бъда спасявана. Просто ме остави. Остави ме да пропълзя някъде и да умра.

— Ела с мен, Перло на севера, за да наблюдаваш гибелта на фалтанската армия — рече весело Неумирацията, като че я канеше на пикник.

— Покана, която отправи още преди месеци, а още не си изпълнил. Нима е възможно силите ти да са толкова ограничени?

За момент очите му заблестяха, но после изкуствените му черти бяха разкривени от усмивка. Стела знаеше какво се крие под тях. Съзря го в деня, когато синият пламък я беше засмукал. Съсхреният лик на две хилядолетия. Девојката бе запечатала този образ в ума си, за да ѝ е по-лесно да помни същината на своя мъчител.

— Все още се съпротивляваш? Ти си същата като глупавите си фалтански приятели. Те продължават да се борят, когато отдавна би трябвало да пълзят в прахта и да молят за мир. Ами ти, Стела? Ти кога ще се предадеш?

— Да се предам? — Думата бе изплюта като хрчка. — Защо толкова държиш на това?

Повелителят на Брудуо протегна ръка, а с нея и принуда. Тя взе ръката му — о, не по своя воля — и се остави да бъде изведена навън, където фалтанското слънце надникна сред облаците за миг, за да огрее скалите и земята. Сърцето на Стела едва не се пръсна при вида на тази красота. Светът извън носилката ѝ беше толкова по-хубав...

— Ето защо — Рушителят протегна сакатата си ръка на запад. Долината се разгръщаше пред тях, обгърната от високи планини. Река Алениус се стичаше наляво, следвайки южните склонове: над нея тясна пътека бе всечена в скалата. Върху нея Стела със страх забеляза брудуонски роти. — Фалтанците смятат, че брудуонците не са достатъчно умни, за да се сдобият с лодки по пътя си. О, не, глупавите нашественици никога не биха си помислили да разделят силата си и да вклекнат врага на позицията, в която той си въобразява, че има предимство. Те смятат, че брудуонците са диваци. И затова очакват да използваме груба сила! — Рушителят тежко стовари ботуша си върху земята. — Но ги очаква изненада!

В далечината беше разстлан фалтанският лагер. Стела отбеляза, че навсякъде около палатките кипи дейност. Дребни фигури пренасяха неща, други копаеха ровове, а трети строяха стени от подръчни материали.

— Не искам да ги унищожа, не и изцяло — продължи гласът до нея. — Не искам да властвам над пуста земя. Затова си поставих по-трудната задача да ги убедя да се предадат.

— Никога! — простена момичето сред неугасващата болка. — Те никога няма да се предадат!

— О, значи ще бъдат точно като теб, така ли? Ще се противят, макар всеки техен дъх да е мъчение? — Неумиращият погледна към нея и за пръв път позволи на цялата си сила да надникне през очите му. Взорът я ослепи. Нито частица от съпротивата ѝ не остана. — Ти се предаде отдавна! Беше моя още в момента, когато ме видя. Мнимото ти бягство потвърди това. Единствено заради гордостта си продължаваш да се противиш на думи. Притежавам те по-цялостно от когото и да било!

Но от дясната ми страна има място за още един. Ще имам оръжието на Бога за свой собствен талисман. Ще ми го донесе

момчето от твоето село. Само как вони на божество този простоват замисъл, от който всички вие сте част! Колко глупаво от негова страна да повери волята си на такива като вас! Момчето е Дясната ръка на Най-възвишения. Джугом Арк потвърждава това. Скоро кръгът ще се затвори. Скоро той ще ми принадлежи.

— Как? — прошепна Стела, когато огромната воля я остави. — Как ще сториш това?

Рушителят се усмихна. Предаване, без значение дали тя го осъзнаваше, или не.

— Ела с мен, предстои ни изкачване. От върха на хълма ще видиш.

Брудуонските сили се намираха на около два часа път от укрепленията. Лийт би трябвало да язди сред войниците си, напомняйки им за обещанието на Бога, като ги залива с пламъка на Стрелата, с което да им предаде поне малко храброст. Но той се бе замислил за семейството си. Краката му сами го отнасяха към мястото, където близките му бяха събрани. Подходящият момент беше отминал. Лийт бе отлагал прекалено дълго заради обидата и неразбирането. Но сега вече не оставаше време.

Всички членове на Компанията обядваха в зелената палатка, увенчана с флага на Джугом Арк. Разговорите бяха тихи, а движенията — бавни. Очевидно събраните искаха да се насладят до последно на храната и присъствието.

Кърр му кимна, сетне дръпна хауфута за ръката. За момент едрият мъж хвърли тъжен поглед към храната. *В Лулеа цялата тази трапеза не би му стигнала и за закуска*, помисли си Лийт, докато също оглеждаше оскъдните блюда. Но не попита как се е стигнало до това, защото така само щеше да изтъкне неприятното положение. Кърр и хауфутът излязоха навън, оставяйки Лийт насаме със семейството му.

Тримата търпеливо го изчакваха да се приближи към масата.

— Какво ще искаш, синко? — попита Манум, посочвайки към храната.

— Искам между нас да има разбиране — каза Лийт, стараяйки се да сдържа мъката си. — Разбиране и взаимопочит, дори и ако нещата не могат да бъдат както преди.

— Ще се изненадаш какво може да бъде възстановено от пепелта на неразбирателството — каза тихо Модал, отпускаяки ръка върху рамото на Манум. Модал? Само допреди миг Лийт можеше да се закълне, че човекът край родителите му е бил Хал, а не дядо му.

— Какво ще искаш, синко? — попита майка му. Когато чу гласа ѝ, Лийт не можа да сдържи сълзите си.

— Искам ти да бъдеш моя майка, а не командир на фалтанската армия — изхлипа той в прегръдката ѝ. — Искам Манум да бъде мой баща, а не Търговец от Фирейнс, готов да изостави семейството си заради дълга към краля. Искам Модал да бъде мой дядо, а не прословутият Аркос на Сна Вацта.

Лийт пое въздух на пресекулки и обърса лице в ръкава си.

— Искам Хал да бъде мой брат, а не някакъв тайнствен магьосник с още по-тайнствени сили, който може да ни предаде във всеки един момент. А аз искам да бъда Лийт, не Стрелоносител! Искам ми се да бях у дома, а не да очаквам клането, което ще настъпи днес, без значение коя страна ще спечели! Нима и вие не искате същото?

Близките му се бяха събрали около него и го прегръщаха. Той не можеше да чуе думите им, защото сърцето му биеше оглушително.

— Върви и намери Хал — прошепна майка му. — Сподели тези думи и с него.

— Къде е той? — попита Лийт.

Те не знаеха — брат му бил излязъл преди известно време.

— Хал прекарва много време насаме, откакто... — Баща му не довърши, но Лийт знаеше за какво щеше да стане въпрос.

— Ще го намеря — отвърна юношата и напусна палатката — с далеч по-леко бреме от преди.

По някакъв начин знаеше къде ще открие брат си. Фалтанската армия се бе разположила да станува почти на същото място, където се беше възстановявала от бурята. Долчинката в средата на лагера и сега беше незаета. Сакатият му брат беше там, седнал неподвижно в дъното. Не помръдна, когато Лийт произнесе името му. Най-сетне Хал повдигна глава и погледна към брат си със зачервени очи.

— Хал... — поде Лийт. Устата му беше пресъхнала, а сърцето му пламтеше. Бе видял много неща по време на пътешествието. Бе съзрял как брат му се превръща в насекомо, хвърляйки болест върху невинен. Бе чувал гласа му, предлагащ напътствие — не откакто бяха напуснали

Лулеа, а през целия си живот. — Хал, защо винаги аз съм този, който се извинява?

Това не беше въпросът, който Лийт искаше да зададе. Лицето на сакатия се промени веднага. На по-малкия брат му се искаше да не бе изричал думите, но те бяха полетели като стрела, разкъсали мишената.

Преди никога не можех да го нараня, каквото и да кажех.

Хал въздъхна дълбоко, за да се овладее.

— Много пъти съм плакал заедно с теб, Лийт. Грижех се за теб, когато беше болен, защитавах те, когато останалите се опитваха да те наранят. Утешавах те и те подкрепях винаги, а получавах малко в отплата. За кое от стореното трябва да се извинявам?

Гласът на Хал бе някак по-слаб. Бузите му също бяха похлътнали. Но Лийт не откъсваше очи от него. Това беше единственият човек, оставал негов опора, когато баща му го нямаше, а майка му не го разбираше. *Как съм могъл да изпитвам към него нещо различно от обич?*

И все пак...

— Трябва да се извиниш за всички онези неща, които правеше! — провикна се Лийт, разкрил прикриваната част от себе си. — За това, че винаги си прав! За това, че винаги си гласът на разума! За вината, от която не мога да се освободя! Бъди проклет, Хал! Бройката на хората, които изгубих от началото на всичко това, прогаря ума ми. И най-първият си ТИ!

Хал повдигна сакатата си ръка с видимо усилие. Дали изобщо се беше хранил? Или обидата го бе засегнала тъй дълбоко, че бе отказвал храна?

Потънал в агонията на нерешителността, уравнил нуждата си от облекчение срещу нуждите на брат си, Лийт също протегна ръка. Пръстите се приближиха и се докоснаха. Опрощение, разбиране, любов — всичко това се съдържаше в този допир.

Стотица тръби заляха долината със звука си. Братята притиснаха ръце към ушите си, когато ехото ги връхлетя. Тромпетите протръбиха отново. Без някой да му казва, Лийт разбра, че нападението е започнало. *Ще довършим разговора си по-късно.* Той се обърна и се затича нагоре, попадайки право сред централната сцена, изобразена върху тавана на рицарската зала.

Фалтанци знаеха, че тръбите ще оповестят началото на брудуонската атака, но сигналът бе прозвучал далеч по-рано от очакваното. Макар да бяха разположили ариергард, никой не очакваше, че брудуонците ще нападнат в гръб — а ето че ставаше точно така. Из цялата долина бушуваха сражения. За всички беше очевидно, че е настъпил решителният час. Победата щеше да бъде за онази армия, която съумееше да се спаси от унищожение.

Стрела профуча край Лийт и потъна в гърлото на войник до него, който я сграбчи и рухна в гърчове. Младежът трескаво вля сила в Джугом Арк, макар в почти същия миг да бе осъзнал, че вече е прекалено късно. Бранното поле бързо се превърна в какофония от крясък и стенание. Сякаш някакво проклятие неизменно забавяше Лийт и го караше да се явява със закъснение.

Някой дръпна ръкава му. Стрелоносителят гневно дръпна ръка, но жестът се повтори, този път придружен от глас:

— Милорд? Милорд! Време е! Пророчеството, милорд!

Това беше сър Амасиан. Лийт тръсна глава, макар това да не спомогна за проясняването ѝ. Съсредоточението му умираще заедно с писъците на гинещите около него.

— Рицарите ще ни помогнат — продължи Амасиан, заблуден, че думите му са останали осмислени. — Те ще ви проправят път до мястото, където трябва да застанете. Те са готови — подготвяли са се за това още от времето, когато видението ме споходи.

Числа. Бройката шумолеше като листове, захвърляни един върху друг. Всеки убит боец се прибавяше към бройката. Попаднал в някакво подобие на лудост, притиснат от събитията, Лийт пое с намерението да се отдалечи от рицаря, но изглежда се бе отправил точно в искащата се от него посока. Рицарите яздеха пред него, без да се обръщат назад. Телохранителите на Лийт ги следваха объркано. Тежките бронирани фигури размахваха остриета наляво и надясно, разсичайки брудуонските линии. Разчистваха път за Стрелоносителя, който отиваше да изпълни съдбата си.

Скоро достигнаха тясна пътека и рицарите се разделиха, за да позволят на Лийт и ясновидеца да преминат.

— Нагоре по пътя — рече сър Амасиан, леко задъхан.

— Сигурен ли сте, че ще успеете да се изкачите? — попита Лийт. Скалата се извисяваше над тях. Върхът ѝ се намираше на около хиляда фута от дъното на долината.

— Видях себе си, застанал до теб. Съзрях победата ти. Ще мога. Телохранителите понечиха да последват, но пътят им бе запрещен от рицарите.

Фемандерак тичаше из бойното поле, дирейки Лийт. Нещо не беше наред, определено не беше наред. Но не можеше да определи какво точно. Във всеки случай бе свързано с видението на стария рицар. Ученият от Даурия бе огледал внимателно образите от пророчеството. Знаеше, че това, което вижда в момента, е централното изображение. Макар по всичко сега да изглеждаше, че ги очаква загуба, пророчеството обещаваще победа. Умът на философа не можеше да открие нищо нередно, ала сърцето му изпитваше съмнение.

Сърцето му изпитваше огромно съмнение! И Фемандерак знаеше, че в тези объркани дни трябва да се довери именно нему. Но не можеше да намери Лийт, за да го предупреди.

Гледката от върха на скалата пораждаше съсипваща мъка. За пръв път от началото на кампанията двете армии се бяха вкопчили изцяло. Двата месеца почивка от сражения означаваха, че двете войски имаха повече енергия да се убиват по-ефективно. Минутите минаваха, а Лийт броеше посечените. Те вече наброяваха хиляди.

Той повдигна очи от металната смърт. От тази позиция можеше да види цялото протежение на долината. Погледът му бе свободен да се отправи към далечината, към плодната сърцевина на Фалта. Вдясно от него се издигаха каменистите склонове на Уодранианските планини, заболи рамене в облаците. От другата страна на клисурата също се издигаха подобни възвишения — Коренливите хълмове на Редана. Лийт ги беше виждал и преди — те бяха включени в образа от видението. Сър Амасиан стоеше до него, разтворил широко очи.

Срещу тяхната скала се издигаше друга, с подобна височина, а на върха ѝ Лийт можеше да различи някакъв човек. Всъщност двама. Добре. Същото бе изобразено върху тавана на залата.

Младежът отново се съсредоточи върху битката. Докато започваше да се чуди за отредената му роля и как точно ще си послужи със Стрелата, пеенето започна.

То беше грубо, злобно, мелодично, омайващо. Отекна из долината, усилено неестествено, самоумножаващо се, докато накрая на Лийт не започна да му се струва, че звукът идва от десет хиляди гърла. Несъмнено носеше магия и не беше фалтанско по произход.

Тогава се появиха и самите певци, изникващи отляво. Лийт несъзнателно ги преброи. Тринадесет тринадесетици, сто шестдесет и девет Повелители на страха, разгърнали мощта си. Всеки от тях беше магьосник, разполагащ с голяма част от силата на своя господар. Това не бяха неопитни новаци — всеки от тях бе магьосник, учен, боец, безмилостно обучен и презиращ болката. Те продължаваха да крачат, без да отдават никакво внимание на битката. Песента им разтърсваше долината, защото бе усилена до немислимост. Над Лийт самото небе простена от болка.

Рицарят до него отпусна немощно ръце и зина.

— Не — прошепна той. — Не може да бъде.

Ахтал се сражаваше край колите, колкото се може по-близо до Хал. Когато песента на *Махди Дац* достигна до него, лицето му пребледня, а мечът се отрони от захвата му.

Стела се гърчеше върху хълма. Песента докосна болката, заключена вътре в нея, разпращайки я из цялото ѝ тяло. Струваше ѝ се, че бива одирана жива. До нея Неумирацията разливаше още повече от силата си. Магията, скриваща грозотата му, се отдръпна. Той знаеше това, но продължаваше да извлича волята на следовниците си от скалистия котел под себе си, запращайки я в облаците.

— Вода, която да угаси Огъня! — кресна Рушителят с грозен глас, замахвайки надолу.

Само допреди няколко мига облаците представляваха неподвижен слой сиво. Сега те се въртяха като Водовъртежа на Ключа. Мълнии започнаха да се стрелват към земята, сразявайки и брудунци, и фалтанци. Миг по-късно изникна и дъждът, излял ледени струи

върху долината. Изви се внезапен източен вятър, запращащ водата в лицата на войниците.

Хал се намираше на ръба на долчинката, на около сто крачки от редиците на *Махди Дац*. Тяхната песен заглушаваше дори звука на стихииите. Този път заклинанието им не целеше обездвижване. Този път създаваха нещо — нещо повече от илюзия. Тази сила излизаше от Повелителите на страха, които доброволно я предоставяха на своя господар, изцеждайки животите си. Тя не можеше да бъде използвана директно срещу фалтанците, но можеше да послужи за оформянето на оръжие, което да донесе победата на Рушителя. Хал усещаше натрупването на магията. Пригответи се да ѝ се противопостави.

Други вършеха същото. Повелителите на страха продължаваха смразяващата си песен, а докато го правеха, много фалтанци се приближаваха насам, към същината на съпротивата. Всички онези, които преди това се бяха възправили срещу *Махди Дац*, сега стояха до Хал — всички без Джетарт, чиято смърт бе покъртила всинца им. Липсата му биваше чувствана осезаемо: само неговият опит би съзрял опасността от позиционирането в място, където има само един път за бягство. Без значение от съществуването на пророчества.

И други бяха привлечени насам. Обикновени войници, които нямаха никакво понятие от магия, но изпитваха яростен гняв срещу песента, се подчиниха на инстинкта си и се приближаваха, за да се изправят срещу певците. Дойдоха и *лозиани*, макар повечето от тях все още да бяха ангажирани в западната част на полесражението. Дори неколцина от слугите и коларите се намериха редом с Хал, изправени срещу Повелителите на страха, чудейки се на собствената си наивност.

Лийт погледна към сиво-синята смесица от дъжд и вихър. Сред нея притичваха бойци, блясваха захвърлени копия. *Това не е видяното от мен!* Сър Амасиан се бе отпуснал на колене, повдигнал лице към бурята, вторачен в нещо, което само той можеше да види.

— Ходът е обратен! — изкрещя той.

Долу в равното се събираше малка група, която да се противопостави на *Махди Дац*. Погледът на Лийт бе привлечен към нея. В този момент му се стори, че очертанията на сбраните фалтанци

трепват и започват слабо да сияят. Същевременно Повелителите на страха изглеждаха по-масивни.

Вдигни Стрелата, изрече глас в ума му. *Вдигни Стрелата!*

За момент Лийт се поколеба. Това ли беше гласът, който познаваше? Затрудняваше се да мисли сред вилнеещите стихии. Под него фалтанската група пулсираше в жълто и оранжево.

Вдигни Стрелата!

Нещо в него се противеше на гласа. Защо да му се подчинява? Но пък с упорството си бе причинил хиляди жертви. Време беше да престане да се съмнява. Лийт повдигна Джугом Арк.

Струя сурова енергия бликна от сиящата група в подножието, стрелвайки се нагоре по склона. Преди Лийт да е успял да реагира, Стрелата засия в бяло. Пламъците се сляха и прободоха небето, като се взривиха сред вихрещите се облаци. За момент небето стана бяло, сетне почерня от сблъсъка на двете сили. Експлозията беше страховита, накара Лийт да очаква гибелта на мира.

Екотът продължи да се носи из Лешоядова гуша цяла минута, преди да утихне. Младежът отвори очи и видя, че небесният водовъртеж е изчезнал. Облаците бяха разкъсани и парцаливи, тласкани от надигащия се западен вятър. Край него сър Амасиан лежеше на земята, прилепил длани над очите си, и стенеше като умиращ:

— Не, не, не...

Дали не съм го обгорил със Стрелата? Лийт понечи да се приведе над рицаря, но цветен проблясък привлече вниманието му. Юношата се изправи и погледна над долината.

Ето.

Пред него се разгръщаше образът, красящ залата на Конал Безстрашни. Бурята на Рушителя отстъпваше на изток, прогонена от силата на Стрелата. Долу хора и животни се надигаха. Откъм фалтанските редици вече долитаха радостни възгласи. Погледи бяха вторачени в небесата, ръце сочеха нагоре.

Над Лешоядова гуша се бе разпростряла огромна дъга, израстваща от склоновете. Изглеждаше толкова близо, че Лийт почти можеше да я докосне. Цветовете излъчваха ярка радост, образуваха победа. Брудуонците бягаха към западната част на бойното поле.

Сърцето на Лийт се възрадва. Струваше си! Хилядите не бяха погинали напразно!

— Погледнете! — провикна се той. Гласът му се понесе над долината, усилен от магията, която все още изпълваше въздуха. Всички очи се извърнаха към небосклона, всички бойци видяха силуета, повдигнал блестящата Стрела. — Съзрете победата на Бога!

И фалтанци ликуваха.

Накъсан глас наруши тишината, последвала радостните викове.

— Какво... стана... с юмрука?

Фемандерак не обърна внимание на ликуванията. Неспокойното му чувство се бе усилило цял ден. В началото смяташе, че причината за това е Лийт, който не се беше обръщал за напътствия към него от обсадата на скалата, ала напрежението продължаваше да се натрупва в душата му, в онази частица от нея, на чиито усещания бе свикнал да има доверие. Макар да нямаше представа на какво точно се дължи тревогата и да се съмняваше, че Стрелодържецът ще се вслуша в съветите му, философът бе тръгнал да дири Лийт — но не бе могъл да го намери.

Погледът му се извърна към дъгата. За момент Фемандерак се ободри — може би е грешал! Но тогава чу победоносния крясък на Лийт и в този миг разбра. Много ясно беше запомнил изобразеното пророчество и знаеше.

Пътят към скалата бе охраняван от рицарските мечове. Фемандерак трескаво ги умоляваше, но те не обръщаха внимание на аргументите му. Тъй като не разполагаше с излишно време, философът се съсредоточи и създаде най-ужасяващата илюзия, която можеше да си спомни. Змиевидното чудовище се хвърли срещу рицарите, които се пръснаха объркано. Фемандерак умело се хвърли между две от бронираните фигури и затича нагоре. Остра болка разсече рамото му, но философът не спря. Ала дори не бе прекосил половината път, когато разбра, че е прекалено късно.

Знамето от светлина се бе опънало в небето. Тогава, подобно на сквернение, пеенето започна отново.

Погледът на Лийт моментално се насочи към бойното поле, но тринадесетте редици *Махди Дац* вече не се виждаха, защото бяха пръснати из цялата долина. А песента се усилваше. *Не! Тихо! Ние спечелихме!*

Хрипкав смях долетя до ушите му. Застаналият от другата страна на реката се издигаше на фона на небето, а дясната му ръка бе държана издигната от друга, по-дребна фигура. Двамата противници се намираха на повече от левга разстояние, ала смехът продължаваше да отеква в главата на Лийт.

Ужасени възгласи долетяха откъм долината, създавайки гарванов дисонанс в песента. В продължение на още един миг Лийт остана втрещен от смеха на Рушителя, сетне се откъсна и отмести поглед...

... за да види огромния юмрук, който се сгъстяваше в небето.

Смаяни, фалтанците гледаха как огромната ръка се разтваря, протягайки чепати и ноктести пръсти. Възклицанията преляха във викове на ужас, защото за момент изглеждаше, че ръката ще се протегне надолу и ще загребе всички им. Но вместо това тя се премести над долината, където увисна до дъгата.

Пеенето стана по-плътно. Земята се разтресе. С подчертана бавност ръката започна да обгръща дъгата, стискайки. Сетне, придружена от съкрушителен крясък, ръката откърти дъгата от хребетите и я смачка като пергамент. Отломки светлина и цвят полетяха към обърнатите лица.

Пеенето спря, пестникът изчезна. Късовете дъга останаха да висят още миг, преди също да се стопят във въздуха.

Няколко секунди по-късно Фемандерак се добра до върха на хълма. Там Лийт бе коленичил, бледен, и дишаше тежко. Край него лежеше тялото на ясновидеца, погинал от мъката на грешното си тълкуване. Нечестив кикот се носеше около тях.

— Погледнете! — избоботи глас, изпълнен с нечовешко злорадство. — Съзрете победата на Неумирация!

Лийт се изправи на крака — сърцето му още биеше, умът му още работеше. Не беше сигурен защо Рушителят не е отнел живота му.

Фемандерак отпусна ръка върху рамото му — колкото в символ, толкова и за да задържи замаяния младеж. Напълно възможно беше юношата да полети от скалата в объркването си.

Долу, на бойното поле, всичко се беше променило. Мнозина фалтанци бяха захвърлили оръжията си и стояха с наведени глави, без да ги е грижа за съдбата. Други тичаха сяло, обхванати от паника. Някои от тях се озоваха в реката. Брудуонците се опомниха по-бързо и връхлетяха отново.

— Всичко е изгубено — прошепна Лийт. Отчаянието в гласа му блъсна Фемандерак като удар. — Армията ми е унищожена. Пътят към Инструър е открит. Победени сме.

— Не е така! — оспори философът. Хвана ръката на Лийт, а с другата си ръка посочи. Там, върху два ниски хълма, около десет хиляди фалтански воители се сражаваха с ядрото на брудуонската армия. — Те все още се бият! Не унивай!

Но Лийт можеше да мисли единствено за рухналото видение.

— Какво се обърка? — простена юношата. — Какво стана с пророчеството? Защо ни бе нанесен такъв удар?

Фемандерак прокара ръце през косата си. Точно сега се нуждаеше от успокояващите звуци на арфата си, но не я носеше със себе си. Сигурно вече беше изгубена.

— Лийт, видението на сър Амасиан не е било изцяло истинно. Видял е правилно до...

— Сине на Манум! — долетя гласът на Рушителя. — Сине на Манум! Положи Стрелата! Предай ми се и ти гарантирам, че войниците ти ще бъдат в безопасност! На приятелите и роднините ти ще бъде позволено да си идат!

Думите носеха със себе си чуковен удар. *Словоплетство. Използва силата си, за да задълбочи отчаянието ми.* И макар да знаеше това, Лийт се затрудняваше да им се съпротивлява. *Толкова лесно би било просто да оставя Джугом Арк. През цялото време исках да сторя именно това — и сега никой не би ме упрекнал, ако го направя...*

— Гледаш ли, сине Манумов? Виждаш ли какво се случва долу? Всеки момент отлагане на неизбежното прибавя още мъртъвци към гинещите по твоя вина. Можеш ли да броиш до десет хиляди? А до двадесет?

Фалтанските войници върху хълмовете бяха обградени от врагове. Повелителите на страха също се бяха включили в битката — и всеки от тях се равняваше на сто ратници. Лийт можа да различи група голи до кръста бойци. Сърцето му се сви от осъзнаването, че децата на Мъглата са в капан. *Където е Туа, Уизаго също е наблизо.* Наистина, там се вееше и знамето на Деруйс, зелена капка сред море кафяво.

— Фемандерак! — простена Лийт. — Не може това да са всички оставащи! Къде са войниците от Инструър, къде са *лозианите*? Дали са избягали? Или са унищожени? Дали още се сражават?

В отговор философът отново стисна ръката му, до болка.

Двамата наблюдаваха вилнеещата върху хълмовете битка, стараещи се да не обръщат внимание на подигравките, долитащи от отсрещната скала. В един момент изглеждаше, че фалтанците ще успеят да се измъкнат: няколко двадесетици бяха разкъсали брудуонските редове в място, където нямаше Повелители на страха. И щяха да имат успех, ако не ги очакваше рота брудуонци, разположена да спира точно такива бегълци. Войниците бяха посечени за минути, а предсмъртните им викове пронизваха слуха на Стрелодържеца и неговия приятел.

Гласът от отсрещната скала утихна. Лийт погледна натам. Изглежда на върха се провеждаше някаква битка между двамата застанали. Но нима това беше възможно? Нима Неумирацията би довел със себе си враг, за да наблюдава битката заедно с него — и то враг, притежаващ достатъчно сила, за да му се опълчи? Яркото южно небе превръщаше фигурите в силуети, затруднявайки съзирането им.

Младежът от Лулеа отново погледна към бойното поле и бе втрещен да види колко бързо са се стопили силите на Фалта. Съпротивляващите се бяха намалели наполовина, без никаква надежда за бягство или спасяване.

— Не мога да гледам това — каза Лийт, но не помръдна. От лявата му страна слънцето се призна за победено и потъна иззад Коренливите хълмове. А в долината и последните остатъци от фалтанската войска биваха систематично унищожавани.

Принц Уизаго отпусна изморената си ръка, хванала щита. *Само за момент*, рече си той, опитвайки да си поеме дъх. Следващият му

противник се нуждаеше от няколко секунди, за да преодолее труповите пред принца, което предостави на деруйсианския престолонаследник достатъчно време, за да се огледа.

— Ние и децата на Мъглата сме последните, които оставаме, Туа — рече той на мъжа зад себе си. — Никъде другаде вече не се сражават.

Те Туахангата размаха бойната си тояга, без да показва умора, стоварвайки я зад коляното на брудуонски воин.

— Подобавашо е — отвърна той. — Може да умрем, но няма да бъдем опозорени.

— Надвити единствено заради численост — съгласи се Уизаго, без да може да сдържи смеха си. — Радвам се, че се сражавам редом с теб, Туа. Горд съм да те наричам мой приятел.

Следващият противник най-сетне достигна принца. През следващите няколко секунди Уизаго трябваше да положи усилия да остане жив — врагът не му отстъпваше по умелост, а беше потпочинал. Не беше Повелител на страха, тъй като никой от бойците на *Махди Дац* не се бе изправил срещу им — за голямо разочарование на Туа, копнеещ за такива съперници. Единственото преимущество на Уизаго бе коствало на принца голяма умора — противникът трябва да внимава къде стъпва, за да не се подхлъзне върху мъртвите си другари. Оказваше се, че той наистина е много опитен, с ловка стъпка и с меч, който се стрелкаше прекалено бързо за принца.

— Приятелю Туа, ще ми е нужна малко помощ за този.

— Приятел, тъй ли? — изръмжа детето на Мъглата иззад него. — Приятел? — повтори той, сякаш въртеше думата върху езика си, та да опита вкуса ѝ. — Щях да съм ти по-голям приятел, ако ти беше подобър боец.

Уизаго отново се изсмя — нещо толкова неочаквано за подобна ситуация, че противникът му се сепна и бе поразен от иначе неточния удар на принца.

— Още късмет! — обяви Туа. — Само че това няма да трае вечно. Тук ще намерим смъртта си.

— Да — тъжно отвърна деруйсианецът. — Тук ще умрем. Но още не!

Макар да говореше храбро, принцът простена мислено. Враговете им бяха прекалено многобройни — или, по-точно, самите те

бяха прекалено малко. Сега насреща му се изкачваха двама противници.

— Ти не си приятел — каза гласът иззад рамото му. За пръв път Уизаго долови в него умора. — Ти си брат. Ти си мой брат! Ти си съпруг на сестра ми. Един ден тримата ще крачим заедно по Поляната на правдознението и ще разговаряме с предците си.

Може би беше заради сълзите, изпълнили очите му, или заради изтормозеното дишане, показващо, че Те Туахангата е бил ранен, принцът не можа да избегне удара, внезапно долетял от лявата му страна. Острието се плъзна по щита и разсече ръката му, отваряйки страховита рана. Последен, напразен опит за париране... Принц Уизаго не видя разсичащия удар, отделил главата от тялото му.

Туа изрева мъчително, изблъска тримата, които го бяха наобиколили, и се обърна към убийците на брат си — но движението му беше прекалено бързо и той залитна за един фатален миг, след който три остриета разсякоха врата му. Един от брудуонците повдигна забралото си и произнесе на общия език:

— Отдаваме ти почит. Ти си могъщ боец! — Ръката му се повдигна за последния удар.

Те Туахангата затвори очи, спокоен.

— Надвити са... и последният падна. Знамето е пленено. Всичко свърши. — Гласът на философа звучеше безжизнен. — Свърши...

Отсреща Рушителят учтиво предложи да им заеме част от бойците си, тъй като техните се били оказали толкова калпави.

— Сега какво? — тихо каза Лийт, без да обръща внимание на подигравките. — Да опитаме ли да избягаме, да се скрием и впоследствие да съберем нова армия, с която да прогоним Рушителя? Или просто да се предадем?

Не можеше да си представи как връчва Джугом Арк на притежателя на онзи самодоволен глас. По-скоро би избрал смъртта.

— Няма да се предаваме! — обяви глас — глас, който беше много познат на Лийт. Младежът рязко се обърна. На върха на пътеката стоеше майка му.

— Изгубихме днешната битка — заяви Индретт, а в думите ѝ се долавяше решителност, — но не сме победени. Случиха се определени

неща, за които дори Рушителят не знае.

Юношата не позволяваше на надеждата си да покълне, не още.

— Какви неща?

— Ще говорим по пътя — отвърна Индретт. — Тук не сме в безопасност. Ще ти кажа само, че повече от половината ни бойци са живи и са останали скрити и от най-острите вражески очи.

ГЛАВА 16

ДВУБОЙ

Вдишвайки дълбоко и жадно, Стела се опитваше да се изправи, без да се налага да прибегва до помощта на осакатените си ръце. Кожата по пръстите ѝ сякаш кипеше. Ала той бе онзи, който извика от болка. Необясним импулс, отчаяна реакция на съзираното клане, опустошило и последната ѝ надежда — опитът ѝ да блъсне Рушителя в пропастта почти бе успял! Тя бе изчакала, докато той се вгълби изцяло в сражението, сетне беше скочила към него, влагайки цялата тежест на осакатената си снага. Бе се надявала да го повали — и отнесе и себе си в бездната. Забвението беше всичко, за което тя можеше да се надява.

Ала изглеждаше, че боговете не бяха се наситили да я наказват. Ако разбирането ѝ бе правилно, тя беше единствената, която можеше да го докосва, дори и против волята му. Но той я бе изгорил. Огромната му сила едва не я бе обгърнала. За един благословен момент Рушителят беше залитнал, събаряйки камък, който беше полетял надолу. Но самият Неумиращ не бе последвал полета му. Вместо това се беше обърнал и я беше блъснал назад. Стела се бе опитала да се повдигне, за да открие, че е прилепнала към земята, макар привидно около нея да нямаше нищо.

В ума си тя проследи полета на отронения камък, понесъл се към реката. Склон, небе, земя, река — всичко това прехвърчаше в мисълта ѝ по време на въображаемия летеж. Ръцете ѝ се разперват, жадуващи окончателност. Мигновение болка, сетне блаженство...

С помощта на колене и лакти Стела успя да седне. Болезнено одра кожата на дясната си ръка. Когато най-сетне успя да повдигне глава, за да види какво е станало, Неумиращият бе застанал пред нея.

Стела се приготви за болката...

— Ти продължаваш да ме удивяваш — каза Рушителят небрежно, като че обсъждаше пакостливостта на дете. — Силата ти е обградена така, че не би могла да я използваш, дори и да знаеше как. Привързана си толкова силно към мен, че би трябвало да разчитам

всяка твоя мисъл. Изпитваш тъй силна болка, че не би трябвало да мислиш за нищо друго, а въпреки това ти успя да ме изненадаш. Знаеш ли, момиче, че в този миг се озовах по-близо до падението за пръв път от момента, в който отпих победа от Водата на живота?

Неумиращият изви ръка. Стела бе дръпната на крака. Очите му бяха съвсем близо до нейните.

— У теб има нещо, Стела, което остава мистерия. Не съм ти ядосан. Как бих могъл да ти се гневя, след като ти ме дари с толкова много — и тепърва ми предстои да откривам още дарове? В крайна сметка може да внесе промени в плановите си за теб, особено ако момчето със стрелата продължи да попада в капаните ми. Той може да управлява Фалта от мое име, а ти ще бъдеш кралица в Андрантан, до трона на своя вечен владетел!

Тогава той стисна юмрук — умът ѝ се разпиля на многоцветни късчета болка.

— Но не смей да ме докосваш отново — просъска той. — Не и докато не открия как успяваш да се противиш на волята ми.

Стела отърси глава, изпълнила поглед със същински страх. Неумиращият кимна доволно.

— Сега ще се завърнем при армията си, кралице — каза той. — Фалтанската армия е сразена. Предстои им да признаят поражението си. Момчето ще постави Стрелата в ръцете на моята представителка. Стига ръцете ѝ да не са прекалено скривени от болка, разбира се — додаде Рушителят смеешком. — Ела! — Волята му я тласна напред. — Предстои ни да споделим триумф.

— Половината от бойците са живи? — усъмни се Лийт. — Как така? От скалата видях цялата битка. Никой не можа да избяга. Всички загинаха. Къде е армията? Как така е скрита?

— Жива и незаловена — отговори майка му. В момента тримата внимателно слизаха надолу. — Видяхме, че силите от Деруйс и Мъглата са обкръжени, както и множество бойци от Строукс и Деювър, но не можехме да сторим нищо за тях. Бяха отрязани от прекалено много брудунци.

— Бойците от Деруйс и Мъглата бяха унищожени — каза с горчилка младежът. — Гледахме ги как умират. Уизаго и Туа бяха там.

Видях как знамето на принца пада. Трябва да са мъртви.

— Но някои са оцелели — добави меко Фемандерак. — Погледни. Брудуонците са заловили хиляди.

Наистина, под светлината на умиращото слънце Лийт можа да види кафявата орда, наобиколила около пет хиляди от бойците му.

— Предимно от Строукс и Деювър — додаде философът, съзрял цветовете им с острия си взор. — Несъмнено те са се предали.

Всеки жив е победа, каза си Лийт. Ала умът му не бе спрял с отброяването. Петнадесет хиляди бяха изгубени в днешната битка. Общата бройка... общата бройка бе немислима. Колко деца никога нямаше да видят баща си или майка си? Колко ли семейства скоро щяха да бъдат тъй съкрушени от вестите, че щеше да им е безразлично кой е начело на Фалта? Лийт знаеше отговора, но не искаше да мисли за него.

— Ами останалите? Татко и дядо? Компанията? Кой е останал?

— Семейството е в безопасност. Ахтал ни проправи път. Бяхме се събрали да се възпротивим на певците. По някакъв начин Хал оформи съпротивата ни в оръжие срещу неестествената буря, която създаваха. После Ахтал ни помогна да избягаме, макар че беше ранен. — Индретт бавно въздъхна. — В младостта си съм гледала множество дуели, където резултатът донасяше размяна на заложеното. Подобни неща са напълно обичайни за фирейнския кралски двор. Но нито веднъж не бях съзирала някой да се сражава като брудуонеца. Сякаш... сякаш той инстинктивно знаеше в какво темпо да се сражава, бързо или бавно, за да надвие противника си. Както и да е. — Индретт се отърси от унеса на впечатлението. — Какво можеше да ни причини той по пътя, ако Хал не се бе сприятелил с него!

— Така избягахме — продължи Индретт. — Удивихме се на дъгата, изникнала в небето над нас. Струваше ни се, че това е краят. Макар да не ми е ясно защо смятахме така, след като брудуонската армия все още не беше сразена, значителна част от войската ни беше отрязана, *Махди Дащ* още не бяха надвити, а Рушителят стоеше високо над нас. Но въпреки това празнувахме. Тогава осъзнахме, че мнозина от войниците трябва да са били изплашени от бурята. Започнахме да ги събираме, за да помогнем на пленените им другари. Но преди да сме отбелязали някакъв сериозен напредък, пеенето зазвуча отново и тогава в небето изникна огромната ръка. След това... За известно

време никой от нас не можеше да разсъждава трезво, толкова голяма беше мъката ни. Отново не зная защо се чувствахме така: още не бяхме надвити, Джугом Арк не беше попаднала в ръцете на Рушителя, а с малко усилия можехме да запазим голяма част от воините си. Но въпреки това се отчайвахме. Хал се провикна, че това е магия, че Рушителят бил отравял надеждата ни, но известно време не осъзнавахме думите му.

Когато се опомнихме, брудуонската армия вече бе подсилена от завръщането на бойците, разпръснати от стихията. Кърр ни увещавахе да спасим обградените от брудуонците, но Хал посъветва друго. Брат ти говори с някои от магьосниците сред нас — оказа се, че са много повече, отколкото мислехме, някои до днес дори не знаеха за силите си — и заедно те изплетоха магическа мрежа, която ни скри от очите на брудуонците.

Фемандерак направи крачка напред, втренчен:

— Мрежа на стаяване? Били сте скрити под Мрежа на стаяване? Хаутий пише за подобно нещо, ала никой в Даурия не приема думите му за истина. — Тогава той присви очи. — Но... подобна мрежа би била видима за Рушителя. Неговите очи биха съзрели всяка илюзия, подготвена от Вода или Огън.

Индретт се засмя — красив звук на свежест.

— Прав си. Хал също каза това. Само че магьосниците, с които той говори, бяха фенни, фодрами и уайдузи. Тяхната магия съдържа Земя и Въздух. Очевидно Рушителят не може да я вижда. Нищо чудно Хал да ни е предоставил ключа към победата. Това можеше да се случи много по-рано, ако съветът му бе потърсен. — Индретт умишлено не поглеждаше към сина си.

— А къде са войниците в момента? — попита Лийт, по-рязко, отколкото бе възнамерявал. *Нищо не го е спирало да дойде и да сподели предложението си. Колко ли животи са щели да бъдат спасени? Колко много изненадващи атаки бихме могли да нанесем...*

Подозрението му към Хал припламна наново: защо другите отказваха да разберат?

— Все още са под мрежата и изчакват да премислим следващата си стратегия — отвърна майка му. — Ще те отведе при тях. По пътя ще помислим как най-добре да се възползваме от новото си преимущество.

Сто шестдесет и девет глави се сведоха като една, когато Повелителят на Брудую, придружен от слугинята си, пристъпи сред тях. Пълно мълчание се разстла над бранното поле, докато черните ботуши тъпчеха земята. Пленените фалтанци бяха взели чувството, обгърнало армията му за почитителност — но те бяха прекалено заети да изпитват ужас. Всъщност то бе отчасти възхита от мащаба на силата, която бяха съзрели, и отчасти страх от това, което можеше да се случи. Слугинята вървеше зад него с чудати стъпки — очевидно беше саката.

Неумиращият повдигна ръка към командира на *Махди Даш*, показвайки с този поздрав, че е оценил усилията им. Тогава войниците изреваха името му, а той си позволи да се усмихне тънко.

— Подмазвачи — просъска глас зад него. — Просто ги е страх от теб!

Той се засмя дълбоко, а после рече:

— Все повече се убеждавам, че съм взел правилното решение с теб, Перло на севера. Ти прибавяш щипка пикантност към всичко.

Но въпреки това Рушителят стисна ръка. Момичето рухна и започна да се гърчи в калта.

Неумиращият се обърна към бойците си, поздравявайки ги за проявената храброст в неблагоприятни условия. Отдели известно време да опише западните земи, обяснявайки, че ще могат да придобият за себе си земите на всички, които са се изправяли срещу им до този момент — и занапред. Сега щели да напуснат долината, за да поемат към Инструър — градът щял да бъде изцяло брудуонски от мига, в който портите му се разтворели. Но първо щели да се заемат с малко екзекуции и фалтанската капитулация.

Под спускащата се нощ брудуонците преместиха лагера си в центъра на бойното поле. Войници се заеха да погребват брудуонските мъртви, оставяйки хълмовете покрити с фалтански трупове. Шест далеч по-зловещи ями бяха издълбани непосредствено край стана. В тях бяха забити шест кола. Бяха насечени и клони — от дъба, издигащ се в центъра на долчинка, намираща се недалеч от лагера.

Същата вечер, след оскъдна вечеря, скалъпена от малкото налични припаси, малко над двадесет хиляди фалтански бойци поеха на запад. Те бяха изникнали от малка долина, разположена на около левга от скалата, върху която бе стоял Лийт.

Ратниците се движеха бавно, много бавно, защото знаеха, че разгърнатата над тях мрежа не спира звуците. През цялата нощ те пристъпваха напред, редици инструкторски войници, поведени от объркания началник, следвани от *лозианската* армия — тя наброяваше над пет хиляди бойци, а урусите им също бяха оцелели. В края на процесията крачеха оставащите воители на Сна Вацта. Случваше се фалтанците да се натъкнат на брудуонски патрул, който биваше унищожен с безмилостна ефикасност: не биваше да допуснат вражеските командири да чуят слухове за невидима армия.

Точно преди зазоряване Лийт и пълководците излязоха изпод прикритието на Мрежата.

— Ще се приближим към брудуонците под предлог, че идваме да обявим капитулацията си — обясни Индретт. — Те ще приемат, че ние сме всичко, което е останало. Може да изпитат съмнения, особено ако са наблюдавали бойното поле внимателно, но е малко вероятно да очакват замисъл като нашия.

След минути вече бяха съзрени. Смугъл офицер препусна до тях, последван от група стрелци с готови лъкове.

— Ние сме армията на Фалта — обяви Лийт, протягайки Стрелата напред. Тесните очи на офицера се разшириха значително. — Тук сме, за да обсъдим условията на предаването си с твоя господар.

Сред групата се намери преводач. Офицерът изпрати друг от хората си към разположените в далечината палатки. Скрытата зад Лийт армия изчакваше: напрегната, но напълно тиха. За да прикрият евентуален неволен шум, младежът и спътниците му пееха тихо, привидно за да се утешат.

Скоро към тях крачеше висок мъж в черна роба. Можеше ли това да е Рушителът? Не, мъжът имаше две ръце.

— Повелителят на Фалта и Брудуо ще приеме капитулацията ви — изхриптя той. — Няма да има условия, различни от неговите. Приемете това или ще бъдете посечени на място.

Очите му внезапно се присвиха. Той се огледа. Лийт не бе чул нищо, което да оправдава подозрение, но може би този мъж

притежаваше някаква специална сетивност... А може би скритите фалтанци се бяха издали по друг начин... Само че високият не можеше да си позволи да кара господаря да чака.

— Ще изслушаме господаря ти — внимателно отвърна Лийт. Отговорът се състоеше в рязък жест, указващ, че трябва да го последват.

Сега настъпваше най-големият риск. Ако някой се опиташе да последва малкия отряд на Лийт, замисълът щеше да бъде разкрит.

Фалтанската армия трябваше да се прокрадва напред. Колите бяха смазани, около муцуните на животните бяха омотали парцали, някои от бойците дори стъпваха боси. И въпреки това мнозина ратници се страхуваха. Някои се опасяваха, че биенето на сърцата им може да бъде чуто. Ръмжаха стомаси, една-две кихавици бяха потиснати. Близко до края на редиците един войник рухна, ранен предишния ден, но прекалено горд, за да признае раната си. Други двама се спънаха в тялото му — последвалият звук им се стори оглушителен сред утринния покой, но водачът не се обърна.

Най-сетне Лийт и придружаващите го се изправиха в центъра на долината. Брудуонският лагер заемаше изненадващо малко място, но съдържаше предостатъчно бойци, за да залее малката група командири. Една голяма палатка бе разпъната пред останалите, а точно пред нея се издигаха шест клади — три от лявата ѝ страна, три от дясната. Фалтанците изчакаха, съзнавайки, че армията им е спряла на няколко крачки зад тях, точно извън обсега на вражеските лъкове.

Сенките бавно се отдръпнаха от тях с издигането на слънцето. Чакането продължаваше. Брудуонските войници наизлизаха от палатките и започнаха да раздигат лагера. Войници с кафяви наметала и пъстроцветни нагръдници се строиха зад голямата палатка. Те се подреждаха по цветове и зачакаха търпеливо. Сутрешната мъгла се отдръпна от долината и Индретт можа да усети топлите лъчи на слънцето върху гърба си. Милувката им я радваше, макар краката вече да започваха да я болят. Най-сетне, помисли си тя с ирония, дните във фирейнския царски двор донасяха някаква полза. Неподвижното чакане трябва да беше далеч по-мъчително за скритите войници. Тя се надяваше изчакването скоро да приключи. *Дали просто не трябва да атакуваме, без да ни е грижа какво ще каже Рушителят?* Тази мисъл

едва бе споходила ума ѝ, когато платнището на палатката се разгърна и шест оковани фигури бяха отведени към кладите.

— Прояден от злоба човек — просъска тя в ухото на съпруга си. Зад нея Модал отвърна:

— Прави това, за да ни пречупи. Нека не разкриваме силата си преждевременно. По-късно ще плачем за тях.

Шестимата мъже бяха непознати за Индретт. По облеклото им личеше, че са от Деювър и Строукс. Тя прехапа устна — с тази си постъпка Рушителят искаше да подчертае безсилието им. Жената искрено се надяваше, че кралят на Строукс, принуден да остане със скритата армия, няма да реагира на това, което предстоеше да се случи.

Платнището бе отметнато отново, този път от далеч повнушителна фигура, следвана от слуга, по-дребен. Всички погледи се насочиха към изникналия. Не беше нужно да поглеждат към ръката без китка, за да знаят кой е.

Лицето му беше по-удължено от обичайния фалтански лик, елегантно, без да е наистина красиво, с добре оформена брадичка и тънки устни. *Напомня ми на Фемандерак, помисли си Индретт и в следващия миг се сети, че Рушителят идваше от родния град на философа. Прилича на него, но е по-студен... като глетчер, надвиснал над село, което се кани да смаже.*

Една ръка. Липсващата китка бе откъсната от същата стрела, която синът ѝ държеше. Дали Джугом Арк щеше да реагира на присъствието на някогашната си жертва? Тя все още пламтеше, обвита в огън, но не изглеждаше да разпознава Рушителя.

— Добре дошли, мъже и жени от Фалта — произнесе мъжът с дълбок, изискан глас. *Обогатен със словоплетство, разбира се, осъзна Индретт.* Но Модал ги бе посъветвал как да се защитят. *Не се съпротивлявайте директно на влиянието. Оставете го да мине край вас.* — След миг ще ми предоставите стрелата си, която от този ден ще символизира триумфа ми над замислите на Най-възвишения. Ще бъдете взети в плен, където съизмерността ви спрямо условията на новата Фалта ще бъде преценена. Повечето от вас, сигурен съм, ще съумеят да ме убедят, че ще отговарят на дребните ми изисквания.

Индретт направи крачка напред, с което накара Рушителя леко да се свъси. Той бе очаквал момчето да говори от името на фалтанците.

— А ако откажем? — попита тя. Думите едва се отрониха от гърлото ѝ. *Разговарям с Неумирация! Откъде намирам сила?* — Тогава какво?

Неумирацията се изсмя — а слугинята зад него захпа юмрука си. Това движение би накарало фалтанците да я разпознаят мигновено — стига да гледаха нея, а не мъжа пред себе си.

— Тогава? След като съм ви стъпкал до осезание единствено на чиста болка, ще сторя същото с цяла Фалта — процеди ледно, с променен глас. — Не се лъжете! — ревна внезапно Рушителят. — Мога да избира да насъскам такава разруха, че бъдещите пътешественици няма и да подозират някогашната обитаемост на тези земи! Или — продължи той, отново овладял гласа си — мога да поставя фалтанци да управляват от мое име и да се завърна в Брудую, доволен от демонстрацията си пред два континента, че аз, а не Най-възвишеният, съм най-голямата сила в света. Коя от тези алтернативи ще избира силно зависи от степента на сътрудничеството, което ще получа днес. Е, предавате ли Джугом Арк, а с нея и властта над Фалта?

Индретт направи крачка напред. Беше трудно. Сякаш пристъпваше срещу огромна вълна.

— А можем и да се бием за нея — каза тихо тя.

В този миг мрежата изчезна. Четиридесет хиляди фалтански войници изникнаха наред долината. *Лозианските* магьосници бяха създали илюзия, удвоила бройката на войската. Надяваха се, че тя ще заблуди дори острия взор на врага им. Удивени и разтревожени възклицания се отрониха откъм хилядите брудуонци — до вчера смятали, че са излезли победители от сражението, днес отново се изправяха пред превъзхождаща ги армия. Фалтанските пленници шумно изразиха радостта си от неочакваната поява.

Докато бе изричала думите си, Индретт бе вперила очи в тези на Рушителя. Лицето му не показваше никаква промяна. Не би ли трябвало той също да се изненада? Освен ако не е знаел за измамата им и не е подготвен. Или... нова мисъл изникна в ума ѝ. *Може би ние не сме единствените, които сега си служим с илюзия. Това може да не е истинското му лице.*

— Както виждаш, още не сме готови да се предадем — изрече тя със специфичния диалект на северна селянка, за да го вбеси още повече. — Може би си склонен да отправиш ново предложение. В

противен случай ще се подготвим за нов сблъсък с армията ти, чийто изход далеч не е толкова сигурен, колкото би ти се искало. — Индретт се усмихна, а после, сякаш това ѝ бе хрумнало току-що, добави: — И ще сториш добре да махнеш тези глупави клади. Никого не впечатляваш с нелепите си прояви на жестокост.

Тя скръсти ръце, приключила с мъмренето си.

Все още нищо не трепваше по лицето — явно самоконтролът му беше забележителен. *Но пък е разполагал с две хилядолетия, през които да се упражнява.*

— Безизходно положение — рече Неумиращият с каменен глас. *Гласът му го издава*, помисли Индретт. — Тогава какво ме спира да наредя на армията си да изтласка в реката жалките ви остатъци. Или — споходи го нова мисъл — да заплаша да убия шестте хиляди пленници, освен ако не се оттеглите? Несъмнено бихте искали да запазите поне частица от достойнството си?

Индретт му се усмихна, възнамеряваща да запази снизходителния тон и небрежността.

— Ако аз бях безмилостен и зъл предводител на дивашка орда, на първо място бих се погрижила да разполагам с достатъчно войници за опустошаването на Фалта — каза тя. — Нападнеш ли ни сега, съществува вероятност да победиш. Но няколкото стотици оцелели, които ще ти останат, ще паднат лесна жертва на следващата бойна част, срещу която се изправиш. Или си мислиш, че това е всичко, което можем да съберем срещу теб? Ние сме само първата вълна. Дори и в този момент още войници се приготвят да поемат на изток, а кораби от южните кралства спират край брега на Инструър. Помисли внимателно над думите ми. Единствената ти надежда за победа е да си тръгнеш от това място с цялата си войска, което ще откриеш, че е трудна задача, защото си човек, който не може да овладее гордостта си.

Индретт му се усмихна сияйно, все така наблюдавайки очите му. В тях блестеше неистова злоба. *Иска му се да откъсне сърцето ми с голи ръце.*

— Затова, хилядолетен мъдрецо, чуй съвета на една четиридесетилетна селянка. Събери изнурените останки от армията си, като не пропускаш и унизената си репутация, и поemi на изток. Бихме могли да те разтушим отново, когато обмислиш плана си по-обстойно.

Лекото изпъване на устните изчерпваше признаците, че думите ѝ са му повлияли. *Някой определено ще страда от гнева му, помисли Индретт с отврата. Само се надявам да не сме ние.*

— Както казах, безизходно положение — рече Рушителят. — Аз отпратих предложение, вие също. Обмислете думите ми. Няма да чакам дълго.

Подготвил е някакъв друг план, разбра Индретт. Колкото и да сме го смутили, силата е на неговата страна и ще трябва да изчакаме следващия му ход.

Следващият ход не закъсня.

— Сине на Манум! Сине на Манум! — прогърмя глас, накарал фалтанските предводители да излязат от набързо издигнатата палатка. — Ела и се изправи срещу мен, сине Манумов!

Рушителят стоеше на далечния ръб на малка долчинка, намираща се на известно разстояние от шатрата му. Приближилите се фалтанци видяха, че той вече не е облечен в сива роба, а носи броня.

На главата си бе сложил шлем. На дясното бедро на Неумиращия висеше сребърна ножница, от която той изтегли меч със закривен връх.

— Какво прави той? — попита Лийт.

Манум отпусна ръка върху рамото му.

— Ако не се лъжа, майка ти е изпълнила задачата си далеч по-ефективно, отколкото можехме да очакваме.

— Това добре ли е? — попита Лийт, объркан. Баща му го погледна за момент, после стисна рамото му.

— Не, Лийт — бавно каза Търговецът. — Не е добре.

— Сине Манумов! — провикна се отново Рушителят, подавайки шлема си на слугинята, която бързо го остави на земята. — Сине на Манум! Отзови се на предизвикателството ми или остани вовеки помнен като страхливец!

— Върви и виж какво иска — прошепна му Кърр. — Но бъди внимателен. Магьосниците ни са готови, но намесата им ще ни коства мнимата армия.

Лийт излезе напред. Коленете му трепереха, а пламъкът в ръката му пулсираше с туптежа на сърцето му.

— Какво искаш? — Гласът на юношата звучеше леко пресипнал: заради страха.

— Ето какво предлагам, за да запазим честта си и доведем войната до край. Слушай добре, защитнико на Фалта, защото ще отправя предложението само веднъж. — Неумиращият извиси глас, отнасяйки с магия думите си до двете армии: брудуонците и техните фалтански пленници, до самите фалтанци и *лозиани*. — Чуй! Аз, Неумиращият, Повелител на Брудуо, предизвиквам сина на Манум, фалтанския Търговец и понякога гост в Андранатан. Нека нашият двубой разреши бранния спор! Ще бъде изречена Истинна магия, която ще обвързва двете армии с резултата от сблъсъка ни. Ако победата бъде на страната на Манумовия отрок, силите на Брудуо ще отдръпнат желанието си за фалтанските земи, сега и завинаги, и ще поемат на изток още преди да се е стъмнило. Декларация за оттегляне ще бъде подписана между предводителя на *Махди Дац* и Стрелоносителя, така Истинната магия ще бъде скрепена. Но ако Повелителят на Брудуо се докаже като по-силен, фалтанските бойци ще се разотидат по домовете си — с изключение на командирите им, които ще останат в плен. Тогава магията ще бъде скрепена с Декларация за предаване, подписана от Неумиращия и командира на фалтанската армия. Неумиращият ще получи власт над Инструър. Ще получи и правото да събира данък от онези земи, чиито бойци присъстват тук. Така ще се реши войната ни!

Магията затихна. Рушителят насочи цялата сила на погледа си към фалтанците.

— Ако те надвия, сине на Манум, ще взема жената, която тази сутрин говори от твое име, и ще я направя своя лична слугиня. Нейната предшественица вече изчерпа полезността си.

Отново захапването на юмрук. Този път хауфутът разпозна стоящата зад Рушителя девойка, разбра и какво ѝ е било причинено, но с огромни усилия съумя да потисне изтерзания си вик.

Омразната фигура се изправи в цял ръст.

— Можеш да използваш каквото оръжие пожелаеш, включително стрелата, която държиш в ръката си. Същото важи и за мен. — Неумиращият замълча. Лийт отново усети магия да се раздипля във въздуха. — Е, приемаш ли? Или и от това

предизвикателство ще избягаш, както избяга от армията ми? Какво решаваш, сине Манумов?

— Аз...

Заекващият му отговор се разнесе над долината. Един гарван, кацнал на дървото между тях, сепнато разпери криле. Над четиридесет хиляди уши очакваха отговора му.

— Ще обмисля предизвикателството ти — отвърна накрая Лийт.
— Ще имаш отговора ми до час.

— Добре — отвърна Рушителят, поръбил думата със смях. — Давам ти съвет като един воин на друг. Не изчаквай прекалено дълго, за да дадеш отговора си: отлагането ще те лиши и от малкото храброст, която притежаваш.

И той се смя дълго, подплашвайки гарвана, който полетя и изчезна зад хълмовете.

Лийт проследи полета му с копнеж. Нему също се искаше да избяга тъй лесно.

— Ще се поразтърча, за да помисля — изтъкна Стрелоносителят сред бурята протести.

— Това е капан — настояваше Фарр. — Нима мислиш, че Рушителят би предложил предизвикателство, което има вероятност да изгуби?

— Не е типично за теб да отбягваш битка — мрачно отговори Лийт. — Що за съвет ми отправяш сега?

Героят от Просеката се навъси.

— Никога не бих се впуснал в невъзможна битка... — Той замълча сред нервен смях, защото в първата битка срещу брудуонците бе сторил точно това.

— Трябва да се бие — каза Кърр. — Защо иначе неговата ръка донесе Джугом Арк?

— Да не казваш, че трябва да се уповаваме на Бога? — остро рече хауфутът. — До този момент не съм видял доказателства за помощта му, само доказателства за противното. — Той прехапа устна, защото за малко щеше да се изтърве за видяното.

— Трябва да бъдем реалисти. Възможно е да правим избор между една жертва и всички ни. — Началникът на стражата прокара

уморена ръка по лицето си. — Виждал съм момчето да върши чудни дела. Разделянето на Алениус, намирането на Стрелата, битката за четирите палати. Склонен съм да се доверя на поверената ни сила.

— Какво смята Хал? — каза Фемандерак. — Той е от членовете на първоначалната Компания и препоръките му често са мъдри. Сега съветът му би ни бил от голяма полза.

— Няма го — отвърна разтревожено Индретт. — И не знаем къде е. — Тя въздъхна. — Страхувам се, че моите думи ни докараха до това положение. Ако нечи други ръце държаха Стрелата, щях да ги посъветвам да рискуват. Но тези ръце носят моята кръв, затова не искам да правят това.

— Благодаря ви, че споделихте мислите си с мен — учтиво каза Лийт, с бледно лице. — Но бих искал сам да взема решението си. Възнамерявам да се усамотя, за да помисля. Джугом Арк ще ми бъде достатъчна защита.

— Ами ако същинският замисъл е точно такъв — да те подтикне да се разхождаш сам? — попита Ейксхафт. — Не е ли глупост да се разхождаш сам и беззащитен сред места, където може да патрулира врагът?

— Не съм беззащитен — отвърна Лийт. Джугом Арк усили пламъка си, карайки приятелите му да отстъпят встрани. — Добре, ще взема със себе си придружител. *Лозиан*, за да има кой да отнесе Стрелата, ако все пак ми се случи нещо.

Ейксхафт пристъпи напред.

— Аз ще дойда с теб — натърти той. — Ако някакви брудуонци стоят в засада, надявам се са се сетили да бронират и коленете си.

И той се засмя. Макар и за малко, живият звук прогони увисналото сред тях напрежение.

— Трудно е — отбеляза предводителят на уайдузите, когато Лийт и фодрамецът напуснаха палатката. — Месеци сражения, а после идва момент, в който сме принудени да изчакваме, без да можем да сторим нищо. — Всички около него кимнаха. — Той ще избере да се бие. Излезе, за да събере смелост. Ще се бие добре. Чувал съм как е оцелял в Уамбакалвен, познавам храбростта му. Ще се бие добре.

Краката на Лийт го отнасяха към върха на скалата. Тук се долавяше ветрец и беше далеч по-хладно — пролетната топлина бе останала долу.

За момент той затвори очи. Отново съзря дъгата, протегнала се над пролома. Отново чу стенанията на сър Амасиан. Отново видя как огромната ръка се протяга и сграбчва дъгата.

Врагът ни винаги намира начин да обезсмисли усилията ни, осъзна Лийт. Винаги ни надхитря. Може би е дошло време да рискуваме.

Младежът повдигна стрелата пред себе си. Само два фута дълга... Но нали фигурата на Бога се извисявала над Каннуор, отпиващ от Фонтана в Дона Михст. Защо тогава Джугом Арк беше толкова малка? *Дали мащабът не е объркан?*

Пламъците блестяха весело, без да обръщат внимание на мъката, която Лийт чувстваше. Какво бе казал Фемандерак? Дали Стрелата реагираше на емоциите му? Или той се подчиняваше на желанията й? За момент Лийт понечи да се обърне към гласа.

Дали това наистина беше решение, което е в негова власт? Или, подобно на всеки друг момент от началото на това нелепо приключение, пътят му вече беше очертан? За момент Лийт се възпротиви: *ако гласът иска да се бия с Рушителя, значи ще бягам, бягам, бягам...*

Но този път отвеждаше към лудостта. Да бяга от напътствията на глас, който никой не чува, който сега, в часа на неизмерима нужда, запазваше мълчание.

Не. Нуждаеше се от смелост, не от напътствия. Не можеше да отрече досегашния си живот. Не можеше да избегне настоящия момент. *Може би ако успея, ще вземам решенията сам.* Тогава Лийт се изсмя. *Ако успея?* Нямаше намерение да се заблуждава: твърде вероятно днес беше последният ден от живота му.

Щеше да се бие.

Хрущенето на чакъл го изтръгна от мислите му — някой се приближаваше по пътя. Ейксхафт също беше чул и бе сграбчил оръжието си. Лийт осъзна колко дълбока благодарност изпитва към всички онези, които го бяха защитавали.

— Аз съм, хауфутът — долетя познато задъхан глас. — Лийт, ще ми отделиш ли малко време?

— Ако си дошъл да ме съветваш за предизвикателството на Рушителя, закъснял си — каза младежът. — Вече взех решение.

Хауфутът преодоля и последните няколко крачки от пътеката и седна на земята.

— Зная — меко каза той. — Но има нещо, което трябва да ти кажа сега, защото се страхувам, че Рушителят възнамерява да го използва в своя полза по време на сблъсъка ви.

Лийт погледна към едрия, състрадателен мъж.

— Какво е то?

Хауфутът му каза какво бе видял — кого бе видял — и яркото сияние, последвало изпълнените с болка думи, за момент скри светлината на слънцето.

Лийт дойде на себе си миг по-късно. Единствените му мисли се свеждаха до факта, че Стела е жива, но е пленница на Рушителя. А докато обмисляше това, погледът му бе привлечен към бойното поле. Ако можеше да съди по долитащите звуци, започваше някаква церемония. Юношата обърса очи, за да вижда по-ясно. Когато най-сетне осъзна какво съзира, Джугом Арк за втори път заплаши да изпепели света.

Сред ослепяващия блясък полетя дума, подета от склоновете и невидимия капак на небето.

— ХАААААААЛ!

Рушителят стоеше на ръба на долчинката, опрял върха на меча между ботушите си. Изчакваше търпеливо, защото знаеше, че Дясната ръка ще се отзове на предизвикателството. Каква друга причина обясняваше съществуването му?

Имаше неща, които северните селяци не знаеха за подобни двубои. Неумиращият помнеше първите сто години от властването си над Брудую, когато бяха го предизвиквали най-могъщите магьосници от въпросната земя. Той бе надвил и най-добрите сред тях, помнеше всеки урок, който бе извлякъл. Тогава бяха съумели да го изненадат, но сега обширната му памет носеше триковете и стратегиите на над двадесет мага. Никой от противниците му дори не се бе доближавал до

победата. И това необучено хлапе нямаше да се доближи. Да, то разполагаше с Джугом Арк, но тя бе опасна само в ръцете на самия Бог. Беше рисковано, но заради думите на онази проклета жена не бе могъл да изостави бойното поле. Това беше единственият начин да постигне целта си.

Аз съм безсмъртен, напомни си той. Дарен съм с живот. Не може да вкуся смърт. Заплатих за това с дясната си ръка.

Неумиращият си спомняше годините на младостта си в Дона Михст — и неудовлетворението от начина, по който Първородните се придържаха към всяка повеля на закона. *Защо ни е даден Огънят на живота, заедно с цялата прилежаща му мъдрост, ако не да си създаваме сами закони?* Никой не бе могъл да му отговори задоволително на това питане. Тогава бяха дошли годините дирене, през които обхождаше света в напразно търсене на отговори. В крайна сметка ги беше открил в самия себе си. Копнежът му по знание му бе коствал десницата.

В последно време се питаше дали самият той не е започнал да изпада в същото самодоволство, за което бе презирал съгражданите си от Дона Михст. Щеше ли да дойде ден, в който някой млад рискуващ ще го прогони от Андратан и ще го остави да си ближе раните и да си спомня за дните на отминала слава, захвърлен в някоя пещера?

Не, беше време да рискува. Но за да бъде сигурен в успеха, Неумиращият започна да се обгръща в заклинания, изричайки думите едва доловимо...

... и заради това не чу приближаващите се стъпки, докато от другата страна на долчинката не се провикна глас.

— Желаете ли да се изправите срещу сина на Манум, Неумиращи?

Гордата глава на Рушителя се повдигна — насреща му стоеше самотник.

— Какво искаш? — изръмжа той, ядосан, че е бил прекъснат. Възнамеряваше да убие досадника, но в следващия миг премисли и реши да изчака. Може би това беше пратеник.

— Попитах те дали си готов да се изправиш срещу сина на Манум. Аз съм Хал Манумсен, по-голям брат на Стрелодържеца. По закон аз съм този, комуто се пада да се отзове на предизвикателството ти. Древният закон за първородството налага, че не можеш да се сражаваш с Лийт, освен ако първо не си надвил мен. Зная магиите, с

които си послужи в оформянето на предизвикателството. Зная, че то не може да бъде оттеглено или променяно, а само отхвърлено. И, както виждаш, не го отхвърлям.

Що за номер беше това? Но тогава Рушителят си припомни в каква форма бе отправил предизвикателството и какви обвързващи думи бе изрекъл. Младежът беше прав.

— Но ние не сме равностойни — гладко изрече Неумиращият. — Аз имам само една ръка, а ти имаш две.

— Брат ми също има две ръце, но ти възнамеряваше да се сражаваш с него. А в този момент използваш силата си, за да ме прецениш. Изненадва ли те това, което виждаш?

Хал зачака. Очите на Неумиращия действително се разшириха от изненада.

— Силен в Огъня и във Водата — промълви Рушителят. Тънки нишки съмнение започнаха да обвиват душата му. *Как е възможно това?* Но той не допусна съмнението. — Обаче ти си сакат.

— Да. Двубоят ще бъде равностоен.

Гласът на младежа беше силен, нетрепващ, без следа от страх. Нямаше място, където магията на Рушителя да се вклини. Той бе разгърнал заклинанията си из долината, готови да впримчат всеки, изразяващ и най-малкото съмнение или страх.

— Така да бъде. Ще се сражаваме, а после аз ще взема брат ти и ще го направя своя дясна ръка, както е орисано от хилядолетие. Изучавал съм пророчествата — изглежда по-внимателно от мъдреците на Фалта, ако съдя по снощното обявяване на победа. Ще го превърна в мой слуга, който ще ми служи вярно. Спътниците ти ще дойдат ли да гледат как умираш — или те изобщо не знаят, че се явяваш? — Тогава Рушителят се засмя, разпознавайки последния отчаян гамбит на почти сразена армия. Това бе достатъчно да прогони съмненията му. — Ще умреш сам и неоплакван, а мършата ти ще нахрани птиците!

— Приемам предизвикателството ти — изрече Хал и използва магията си, за да обвърже думите. — Като най-голям син на Манум и негов наследник, приемам предизвикателството, отправено от Неумиращия, включително и условията, които го съпровождаха. Тази Истинна магия обвързва казаното!

Щом изрече тези думи, младежът пристъпи в долчинката. Рушителят също пое надолу, синхронизирал крачките си с неговите.

— Не вървиш като сакат — отбеляза Неумиращият, докато двамата се приближаваха.

— Не и днес — мрачно отвърна Хал.

Някъде иззад него прозвуча крясък — Ахтал бе открил заблудата на господаря си, но вече беше прекалено късно. Никой не можеше да се намеси.

Тема на разговора във фалтанската палатка бе станало прекалено дългото време, необходимо на Лийт да вземе решение. Хауфутът бе излязъл, за да му каже, че часът е почти изтекъл и че Скоро ще трябва да даде отговора си. Останалите също ставаха нетърпеливи, измъчвани от напрежение.

Внезапно нещо се удари в една от стените на палатката и дълбок глас с акцент извика:

— Хал! Хал се бие с Рушителя!

Ахтал се измъкна от плетеницата плат и животинска кожа, сетне повтори вика си пред смаяната група.

— Елате! Елате бързо! Той ще умре!

Само след секунди фалтанските предводители стояха на ръба на долчинката. Над нея се бе разстлал сияещ слой сини и жълти нишки светлина. Ахтал вече два пъти бе опитал да го разкъса с тялото си, но биваше отхвърлен.

— Това е Истинната магия — каза Фемандерак. — Халконис пише, че тя запечатва сражаващите се против външна намеса и остава до края на предизвикателството. В този случай той ще настъпи със смъртта на единия от бойците. — Той въздъхна и тъжно се обърна към Ахтал. — Смятам, че Рушителят би приел, ако Лийт се предаде. Но мисля, че ще убие Хал.

Манум и Индретт стояха прегърнати наблизо.

— Твърдоглав Хал! С това иска да се поправи в очите на Лийт. — Манум поклати глава.

— Не е само това — отвърна съпругата му. — Той иска да...

Гласът ѝ затихна. Около долчинката се възцари тишина. Хал и Рушителят стояха лице в лице, изтеглили оръжия.

Неумиращият държеше меча си с увереността на опитен боец, макар да знаеше, че стойката му, предназначена да впечатли умел противник, е напразна пред сегашния му опонент. Разпределянето на тежестта, прекалено издигнат къс меч — нима във Фалта нямаха по-добри оръжия? — всичко това говореше за неопитност.

За момент Рушителят остана неподвижен, подсилвайки връзката си между воля и оръжие. Това беше всичко, което имаше значение. Стойката и бронята бяха само за показност. Тогава той отвори уста и нанесе натежал удар. Той трябваше да е достатъчен, ала фалтанецът изпълни идеален блок. За момент лишен от равновесие, Неумиращият едва успя да се дръпне от профучалия към лицето му отведен замах.

Това го накара да бъде по-внимателен. Отсъстваше придружаващата ударите магия, защото цялата концентрация на противниците бе съсредоточена върху остриетата. Но въпреки това и двамата се движеха далеч по-бързо от възможното, незасегнати от страха и съмнението, забавящи простосмъртните бойци. Те танцуваха по дъното, разменяйки търпеливи комбинации, напрегнато изчакващи удобен момент.

Накрая двамата се отдръпнаха.

— Кой те е учил да се биеш, момче? — изхриптя Рушителят, стараяйки се да държи умората далеч от лицето си. — Стилът ти ми напомня за фехтовчиците от Биринж. Откъде си родом?

Хал се изсмя.

— Учителят ми е *Махди Дац*, родом от високото плато.

— Невъзможно!

— Нужни са повече от две хилядолетия, за да събереш цялото знание за случващото се в дори и един момент във владението ти. Какво те кара да се уповаваш в такава степен на знанието си, след като то е доказано непълно?

Той владее магия, припомни си Неумиращият. Опитва се да посее съмнение. В отговор той се нахвърли върху фалтанеца, обсипвайки го с удари от всички страни. Противникът му започна да се затруднява.

— Знанието не е всичко, младенце — задъхано изрече той. — Понякога единствено силата и желанието са от значение.

Двете армии се приближиха до долчинката, в която се решаваше съдбата им. Всяко малко предимство биваше посрещано с ликуване, всяка стъпка назад биваше съпровождана с притеснени стонове.

— Как го прави? — обърна се Модал към Индретт и Манум. — Откъде черпи тази сила? Как така може да се изправи срещу Рушителя?

— Има много неща за Хал, които никой не знае — отговори Кърр. Мнозина чува думите му. — Не на мен се пада да го разкривам, но Най-възвишеният не е сбъркал, избирайки го за един от Аркимм.

— Мисля, че това е храбър, но глупав жест! — удивено отбеляза Фарр. Ударите на Хал бяха тъй изчистени, тъй бързи, тъй красиви.

— Ако се беше сражавал така при Просеката, да сме ги прогонили отдавна!

— Не мисля, че би могъл — отвърна ледената кралица на Сна Вацта. — Той изчерпва силата на живота си, за да се сражава така.

— Бие се като наставника си — отбеляза Кърр, кимвайки към Ахтал, който стоеше с угаснал поглед. — Но трябва да има и нещо друго, защото дори Ахтал не можеше да се изправи срещу най-добрите бойци на *Махди Даш*, а те са само сенки пред господаря си.

— Тук долу има достатъчно сила за преобразяването на света — удиви се Фемандерак. — Рушителят използва енергията, трупана с хилядолетия. Но откъде черпи сила Хал?

Двамата съперници отново се сблъскаха. Внезапно ослепителна светлина припламна над тях. Сетне, точно когато очите им отново умееха да виждат, сиянието избухна отново, този път придружено от крясък.

— ХАЛ!

Първият проблясък заслепи и двамата, но те се възстановиха веднага. Рушителят атакува, уповавайки се на различни от зрението сетива. Хал беше готов и го посрещна с удар, отворил рана с дължина една педя. Но тя се затвори веднага.

— Рани илюзия — подигра се Рушителят. — Може би две хиляди години не са достатъчни, за да узнаеш всичко. Но двадесет не са достатъчни дори да се научиш да стоиш прав.

— Но тялото ти е там — задъхано изрече Хал, намиращ се на ръба на изтощението.

— Обгърнато в илюзия. Може и да ме раниш, но само ако имаш късмет. Ти, от друга страна, ще бъдеш...

Светлината блесна отново. И двамата разбраха, че това е Джугом Арк. Хал чу името си, изкрещяно в мъка. За миг се обърна в посоката на призовалия го, усещайки изгарящата нужда.

Разсейването бе мигновено, но достатъчно. Макар че бе полуослепен от светлината, макар че бе по-изморен от когато и да било, Неумиращият все още разполагаше с достатъчно сила да прободне гръдта на противника си.

Хал извика. Гласът му затихна с клопочене и той рухна на земята.

Лийт тичаше надолу по пътеката.

— Хал! Хал! Какво правиш? — крещеше той, докато блъскаше клони и камъни, за да слезе по-бързо. — Какво правиш?

<Каквото трябва>, рече глас в ума му. А сетне: <Сбогом>.

Стрелоносителят достигна подножието и се хвърли към долчинката.

— Не, Хал! Не! НЕ!

Двете армии стояха мълчаливо една срещу друга. Бяха се подредили около долчинката, в която бе видял брат си. Над нея се издигаше бариера светлина, която бавно се стопяваше. На дъното ѝ имаше две фигури, една просната и една с триумфално издигната ръка. Лийт се втурна долу, без да съумява да контролира крайниците си.

— Хал! ХАЛ! Не, Хал!

Той се хвърли върху тялото на брат си, обгърнат от лудост, потопила го в бездънна яма отчаяние. Кръв, кръвта на брат му, попи в робата му.

— Моля те, Хал — прошепна той. — Моля те, не умирай.

Но брат му не можеше да го чуе.

— Обичам те, Хал — промълви задавено Лийт. Със закъснение.

Захвърлена до него, Джугом Арк блесна един последен път, преди да угасне.

ГЛАВА 17

ДЯСНАТА РЪКА НА БОГА

Церемонията по предаването, която предоставяше на Рушителя контрола над фалтанската армия, се проведе точно преди залез. Лийт Манумсен не се яви. Никой не коментира отсъствието му. Баща му също липсваше. По време на кратката церемония Индретт се опираше тежко върху ръката на Модал от Сна Вацта. Около четиридесет фалтански командира стояха пред брудуонските палатки — те представляваха загубилата страна. Пълководците напразно се стараеха да скрият отчаянието от лицата си. Отвъд долчинката стоеше остатъкът от фалтанската армия — в същинска бройка, илюзорните бойци бяха премахнати.

Пълководците бяха обяснили на войниците си условията на капитулацията. Заради магията, обвързала двубоя между сина на Манум и Рушителя, губещата армия не можеше да се съпротивлява на врага си. Когато бъдеше подписана Декларацията, магията щеше да бъде скрепена завинаги.

— Всяко от Шестнадесетте кралства ще се съпротивлява, всяко — каза войник от Инструър на съседа си, негов сънародник. — Все още има надежда. — Той се беше втренчил към мястото пред брудуонския лагер, където се провеждаше церемонията.

— Да, има — изръмжа събеседникът му. — Обаче е малка. Сам си чувал слуховете, че половината кралства вече са негови. — Другият закима. Винаги бе обръщал внимание на слухове. — Истина са. За всеки, който ще се изправи срещу него, ще се намери друг, който да го посрещне с отворени обятия.

— Да не искаш да кажеш, че познаваш стражници, които биха предали Фалта? Тогава ти самият също си предател! — втрещено просъска войникът.

— Нищо подобно не казвам — рече стражът. — Само че с какво брудуонците ще са по-лоши от Аркосите, които досега управляваха Инструър? — Виждайки съмнението по лицето на събеседника си той

продължи. — Служил съм в Залата на знанието и съм виждал неща, от които може да ти се доповръща.

— Ами изгарянията този следобед? Тези войници се бяха предали. Не трябваше да бъдат екзекутирани за това.

— Това й трябва на една армия, дисциплина. — Стражникът облиза устни. — Как иначе петдесет хиляди от тях можаха да надвият двойно повече от нашите? Фалта е прогнила, помни ми думите. Прогнила и изнежена. Войната покоси слабите, оставяйки само силните като нас. Несъмнено ще бъдем търсени впоследствие.

Войникът поклати глава и замълча, опитвайки се да вижда церемонията по-добре. Но думите на стражника останаха в главата му.

Прогърмяха тръби и Рушителят — *Неумирацията*, вече така ще трябва да го наричаме, спомни си с горчилка Кърр — пристъпи напред, облечен в черна роба, сложил сребърна корона над челото си. Фалтанските командири се отпуснаха на колене и докоснаха калта с чела, както им беше наредено. *Лозианските* пълководци бяха отказали да изпълнят тази част от церемонията. Някои от тях дори изтъкнаха, че предпочитат да се самоубият. Хауфутът бе предложил да бъдат заменени с Първородни. До този момент изглежда нямаше проблеми.

Кърр остана коленичил заедно с останалите, загледан с крайчеца на окото си в Индретт, която се изправи и се приближи към убиеца на сина си. *Толкова е мъчително и несправедливо да искаме това от нея*, помисли фермерът. Но тя се отпусна на едно коляно пред Неумирация и изрече думите на капитулация с ясен и силен глас. *И такава смелост.*

Всички усетиха как влиянието на магията ги обгръща. Може би други хора в други времена щяха да могат да се изправят срещу Повелителя на Брудую, но не и те, не сега, не и докато се запазваше магията. А когато Декларацията бъдеше подписана, магията щеше да остане вечна. Смразяваща съдба, но те бяха приели споразумението доброволно, бяха приели предизвикателството. Сами си бяха виновни.

Стела стоеше до Рушителя, пламнала от обичайната болка. Но волята му я държеше застинала, така че тя не можеше да помръдне и мускулче, освен ако жестокият й мъчител не поискаше — а той никога не го правеше. *Аз съм пленена, също като Фалта.* Стела се замисли

над иронията, но дори мисленето ѝ причиняваше болка. Цялата ѝ същина се изразяваше в болка.

Когато бе чула Рушителя да отправя предизвикателството, у нея се бе породила надежда — въпреки доказателствата за двуличието му. Когато Хал се бе явил вместо Лийт, надеждата ѝ се беше изпарила. Но тогава сакатият я бе изненадал с удивителното си умение. По време на целия двубой Стела горещо се беше молила за победата му. От дъното на душата си се беше надявала момчето от родното ѝ село да победи. Бе усетила и същото чувство, както в деня, когато Лийт бе нападат от *Махди Дац*. *Той си служи със същия огън, който гори и в мен*, бе осъзнала тя. Макар че Рушителят неспирно я дразнеше, казвайки ѝ, че пламъкът е недостижим за нея. Стела се бе упоавала на всеки удар на Хал: един замах бе достатъчен, за да ѝ донесе свободата! Вече почти я бе усещала. Но този удар така и не бе дошъл. И в един ужасяващ момент тя бе съзряла как Рушителят надвива Хал. Бе гледала как добрият младеж погива от злото острие. В онзи миг бе стиснала очи, заричайки се никога вече да не ги отваря, толкова дълбока беше мъката ѝ.

Но въпреки това ги беше отворила, пък макар и за да избегне спъването си в калта, защото биваше придърпвана от непреодолима воля. Бе видяла как Лийт прегръща тялото на брат си, бе чула угнетените му викове и стенанията, понесли се над фалтанските войници, осъзнаващи, че войната е приключила, но не в тяхна полза. Бе съзряла усмивката върху лицето на своя господар и ѝ се беше приискало да притежава силата да го заплуюе, както бе сторила веднъж. Бе го наблюдавала как почиства меча си от кръвта на Хал: гнусота, отърваваща се от чистотата.

Непосредствено преди започването на церемонията Рушителят се беше задоволил да я вцепени и я беше забравил. Бе прекарал следобеда, разговаряйки през синия огън с различни фалтански предатели — Стела бе прекалено уморена и наранена, за да обърне внимание с кого говори той — а сетне изпразнените от живот тела на шестимата фалтанци, подхранили синия пламък, бяха изгорени на кладите. Неумиращият изглежда се бе ободрил от това. Скоро след изгарянето беше започнала и самата церемония.

Стела се чудеше дали фалтанците осъзнават колко близо до загубата е бил Рушителят. Неговата кръв прогаряше вените ѝ. Така тя

бе могла да усети напрежението му. Илюзорната му кожа бе изчезнала заради усилието да удържа меча на Хал. За няколко мига всички бяха зърнали същинското му тяло — черупка, измъчвана от противоположните сили, протичащи през нея. Но може би останалите бяха сметнали, че това е илюзия, целяща да сплаши Хал. За малко... Рушителят нямаше да умре, разбира се, но щеше да бъде лишен от силите си, освобождавайки нея и мнозина други, роби на волята му. За момент тя си помисли за мъжа с отрязан език. За малко...

Безпомощна, безнадеждна, Стела наблюдаваше протичането на церемонията. Думите на капитулация бяха изречени от жена от обичната й Лулеа. Стела стоеше на няколко крачки от приятелите си, но не се изненадваше, че никой от тях не бе в състояние да разпознае осакатената й снага. Всъщност почти никой — хауфуът често поглеждаше към нея. Но тъй като челото му бе притиснато към земята, бе трудно да се определи какво точно си мисли.

Очевидно имаше някакъв документ, който да бъде подписан, но Рушителят не възнамеряваше да стори това в Лешоядова гуша.

— Искам предводителите на Фалта да треперят пред мен в Съвещателната зала на Инструър — заяви той, предвкушащ унижението им и своята слава. Стела усещаше огромното му нетърпение, неутолимото желание да отмъсти на всеки, по някакъв начин свързан с Бога. За него истинският момент на капитулация щеше да настъпи, когато Шестнадесетте кралства се проснеха пред него. Затова бе склонен да изчаква — въпреки копнежа.

Церемонията приключи и фалтанците се разотидоха. Всеки командир бе придружен от един Повелител на страха, за да е сигурно покорството. Стела наблюдаваше оттеглянето им, без да изпитва очакваната самота. Вместо това тя осъзна, че всеки от тях е придобил нейната съдба, сдобивайки се с черна сянка. А може би самите те бяха станали сенки на обгърнатата в черно реалност. Знаеше, че това не би трябвало да й донася успокоение, но въпреки това беше така.

Дойдоха да вземат Лийт след здрач. Фемандерак слизаше в долината, следван от двама *Махди Дац*. Изглежда брудуонците бяха идентифицирали онези, които умееха да си служат с Огнебитието, и бяха им назначили пазители. В случая на Лийт, комуто бе придаден

самият предводител на Повелителите на страха, отстъпващ по мощ единствено на самия Рушител, това беше излишно. Мъката вече беше пленила момчето, мислеше си Фемандерак.

Самият Фемандерак също тъжеше, макар и над нещо, което на останалите би се сторило нелепо. Брудуонците бяха строшили арфата му — разчупването на палисандъра сякаш бе скършило нещо в него самия. Този музикален инструмент представляваше последно напомняне за величието на отминали времена. *Дело на самия Мандарамус, вероятно последна порода си.* Тук философът не скри сълзите си. Те падаха, както бяха паднали Хал, Уизаго и Те Туахангата, както мнозина други. Фемандерак плачеше за всички тях.

— Ела, Лийт — тихо каза философът. Знаеше, че ако младежът не реагира, ще бъде принуден със сила. — Време е.

Ръката на момчето се отдръпна от студените братови пръсти. Фемандерак се вгледа в лицето на сакатия — то изразяваше единствено лека изненада. Мечът бе отнесен от тялото, но раната още се виждаше, точно под сърцето. Лицето и ръцете бяха бели като алабастр — строшена статуя. *Строшен като арфа. Ще липсва на всички ни.*

— Фемандерак? В какво допуснахме грешка? — Гласът беше глух, измъчен.

Даурианският учен се извърна от трупа и срещна измъчените братски очи.

— Грешка? — повтори той, объркан, изненадан, че Лийт задава този въпрос толкова скоро.

— Да. Тактическа ли е била? Трябвало е да изчакаме да съберем по-голяма армия? Или е защото се доверявахме на магия, а не на силата си? Че се доверявахме на стрелата на единението повече, отколкото на силата, която единението ще донесе?

Очите бяха трескави, лицето бе почервенияло.

— Лийт, сега не е моментът...

— Или бяха думите на Кроптър? Аз причиних всичко това, защото не обичах брат си, когато трябваше?

— Достатъчно приказки! — остро каза глас. Фемандерак и Лийт бяха отнесени от долчинката, метнати върху широки плещи.

— Ами Джугом Арк? — обърна се Фемандерак към брудуонците.

— Вече е обикновена стрела — грубо отвърна единият. — Остави я там.

— Ами Хал? Нима умението и храбростта му не заслужават достойно погребение?

— Мърша. Ще нахрани птиците. — Двамата *Махди Дац* наложиха волята си с магия, така че Лийт и Фемандерак нямаха възможност да задават повече въпроси.

През следващите няколко седмици зимата преля в пролет. Но малцина от сразените имаха желание да се възхищават на разцъфващите цветове, изпълненото с криле небе над централна Фалта или на вълните зеленина. Вместо това се учеха да се подчиняват на строгата дисциплина на новите си господари, да живеят сред студ и глад, тъй като най-добрите припаси биваха заделени за победителите, а също и да се примиряват с ежедневните унижения. Дори онези от фалтанците, които преди изразяваха недоволство, бяха притеснени от жестокото своеволие на брудуонците. Последните изпитваха голяма наслада да наказват поверениците си и за най-малкото отклонение от правилата — като преди това бяха подминавали тези нарушения с дни. Или пък понякога от двама сходни прегрешители наказваха само единия. А наказанията бяха брутални. Един пленник, грохнал от изтощение, бе изгубил ръката си, задето бе ударил брудуонски офицер. Друг бе сполетян от същата съдба, защото учтиво бе помолил за повтарянето на заповед, която не бе чул ясно. Отсичането на ръка изглежда беше стандартното брудуонско наказание. И неизменно биваше извършвано публично. Суровата справедливост на *Махди Дац* трябваше да има свидетели, които да се поучат.

И те се поучаваха — научиха се да мразят.

Грайг и баща му Геинор вървяха сред хаос — нямаше друга дума, с която това да се опише. Грайг много бе държал да бъде край Лийт — край Стрелоносителя, който се бе отнесъл към него така почтително при първата им среща. Но макар в началото да бе умолявал да му бъде разрешено да го придружава, впоследствие бе разбрал, че

ще е най-разумно да пътува на юг с баща си и останалите пратеници, за да търсят подкрепа в задаващата се война срещу Брудую.

Всеки ден той отделяше време да се упражнява с меч, помнейки подмятанията на Аркоса. Беше твърдо решен да стане част от свитата на Стрелодържеца. Геинор се опитваше да му разяснява дипломация и тънкостите на кралския двор, знаейки, че това би било от по-голяма полза на сина му. Но Грайг беше видял битката при четирите палати — а също и онази противна нощ, когато Еклесията бе предадена, а шеметът на битката го бе завладял. Той копнееше за славата на фехтовчик.

След четири седмици усилена езда те достигнаха Бюрейския залив, където завариха кралството в хаос. Унизеният немохаймски владетел бе слязъл от трона само дни след посещението на Лийт. И сега различни фракции си оспорваха престола. Това означаваше, че повечето войници на кралството бяха ангажирани, а Геинор и Грайг нямаха крал, към когото да се обърнат.

Двамата прекараха безплодни седмици в опит да съберат подкрепа за война на изток, само че нещо подобно далеч не можеше да се мери с войната за трона. И това продължи до деня, когато в залива внезапно изникна флотилия, съумяла да привлече всеобщо внимание. Петдесет кораба, всеки побрал петстотин смугли южняци, мъже с дълга черна коса и мустаци — те идваха от пристанища като Силсилеси, Каума, Джардин и пиратския остров Коригия. Сариста и Вертензия бяха застанали зад Джугом Арк: всеки съд, който бяха успели да приготвят, се бе отправил към Инструър през рискованото зимно море.

Геинор и синът му тръгнаха към кейовете да ги посрещнат. Адмиралът на флотата, дребен мъж, който леко заекваше, далеч не отговаряше на северната представа за пират. Само че умът му бе остър, беше и много опитен.

— Утре продължаваме на север с колкото местни се присъединят — заяви адмиралът. — Очаквах кралят да ни посрещне. Нима в Немохайм са тъй привикнали към присъствието на южни кораби, че появата ни, изпълнила пристанището, изглежда незначителна?

Геинор му обясни ситуацията, а адмиралът изруга шумно, подплашвайки околните чайки.

— Що за място е това? — беснееше той. Сетне се извини, като видя, че възрастният царедворец се е наскърбил.

— Позволявате ли да попитам кога поехте на път? — попита почтително Грайг.

— Първите кораби напуснаха Морншейд, два дни източно от Каума, преди месец. Спиряхме във всички пристанища по пътя, за да наберем хора.

— Преди месец? — повтори Геинор, като същевременно осъзнаваше, че синът му все пак е усвоил нещо от уроците. — Това означава, че не сте отплавали заради нашите пратеници.

— Не. А защо му е на Немохайм да изпраща хора до Сариста?

Челото на Геинор се сбърчи за момент.

— Не Немохайм, а Инструър. Аз съм един от хората на Стрелодържеца. Изпратен съм на юг, за да събера армия против брудуонците, настъпващи на запад.

Вече широко усмихнат, адмиралът ги покани на борда. Там опитаха легендарната саристанска кухня и му разказаха всичко за Лийт Манумсен, Джугом Арк и как самите те се озовали в центъра на събитията.

— Моят владетел бе чул за инвазията от своя верен Аркос, покосен от злото, вилнеещо в Инструър — заяви адмиралът. — Идваме на север, за да прочистим Града.

— В такъв случай сте пътували напразно — каза Грайг. — Лийт вече прочисти Инструър с Джугом Арк. Но това не пречи да продължите — ако брудуонската армия е достигнала Просеката преди фалтанската. — Той съобщи на адмирала датата, около която войската бе напуснала Инструър, и приблизителната численост.

— Войската на приятеля ви ще закъснее — отсече саристанецът. — Изпратихме шпионите си на север преди месеци, през почти неизвестен път, прекосяващ източния край на Идеан Кахал — вие я наричате Дълбоката пустиня. Те докладваха на краля за голяма брудуонска сила, която видели в Биринж и която в този момент би трябвало да е стигнала Просеката.

— Значи в този момент се сражават? — попита Грайг с блеснали очи.

— Точно така — изръмжа дребният мъж, подръпвайки нервно мустака си. — Ще се сражават и ще умират като мухи през зимата. Не

бих очаквал да остане повече от една четвърт от победоносната армия. Помислете си: вероятност три от четири, че ще останеш да лежиш непогребан върху някакво каменисто поле, жертва на недообмислена война.

Адмиралът не стана особено симпатичен на Грайг, но той и баща му събраха колкото се може повече сънародници, с които се качиха на борда на един от галеоните. Флотата пое на север през тъмни, студени води, спирайки веднъж в Линдхолм, най-западния град на Деруйс, за да се запаси. Тук към тях се присъединиха неколцина деруйсианци, оставени от армията. Някъде на север от Те Оне-тахуа, остров от архипелага на Пей-ра, флотилията бе връхлетяна от мощен зимен вятър, дошъл откъм Уодаитическо море. Огромните кораби бяха пръснати като семена, тласнати към Дернинген. Един от по-малките кораби потъна, преди останалите да са успели да се притекат на помощ, а два други бяха пострадали дотолкова, че бяха принудени да се отправят към малкото пристанище в Брунхавен.

Иначе спокойният адмирал не спря да обсипва морето и вятъра с ругатни — спря едва когато всичките му кораби бяха в безопасност. Сетне, движена от отслабващ вятър, южната армия пое на изток. Най-накрая дочакаха и деня, в който огромната делта на Алениус изникна пред тях: кафяво петно сред синевата на вълните.

Шокиращите новини за разгрома на възхваляваната фалтанска армия се разпръснаха бързо из централните земи, както е обичайно за лошите вести. Нашепваше се, че Джугом Арк е изгубена, а също и че Най-възвишеният е отдръпнал закрилата си, защото Стрелодържецът отказал предизвикателство от Рушителя. Това изглеждаше невероятно, затова мнозина се изложиха на риск, за да узнаят лично. В началото местните се събираха около пътя, по който минаваха пленници и победители, идващи откъм Лешоядова гуша. Някои от събраните ругаеха войниците си, замеряйки с обиди и понякога с камъни онези, чийто провал бе тласнал цяла Фалта в ръцете на брудуонците. Пленниците с гняв си спомняха как същите тези хора бяха хвърляли на пътя им цветя. С типичното си непостоянство кафявите бойци не наказваха всяка подобна проява. Само понякога извличаха някой побледнял селянин, за да го порицаят със стандартното наказание.

Ръката биваше оставена на пътя, като на местните се забраняваше да я преместват.

В Еренмал, втория по големина фавониански град, Рушителят и неговата свита бяха приветствани от краля, който помоли за разрешение да придружи новия си господар до Инструър. Разрешение бе дадено, но Инструър щеше да бъде даден не нему, а на друг. Тъй като кралят се забавил да благодари за оказаната му милост, също бил наказан по стандартния начин. Поне такива слухове се носеха из фалтанския лагер.

На Лийт и Фемандерак не беше разрешено да се присъединят към останалите, но двамата се страхуваха да попитат за причината. Бяха държани в малка палатка, където двамата им пазители не се отделяха от тях нито за миг. Понякога брудуонците им позволяваха да разговарят помежду си — дългите дни и седмици отчаяние бяха разтушавани с незначителни теми: дърветата, растящи по хълмовете на Дона Михст и какви животни се срещали сред тях, за ловците от Северния лес, някои от които се случвало да се отбият в Лулеа, за песните в свещената палата, където даурианците се събирали, за да възхваляват Бога, за вълните край сивите брегове на Северните покрайнини. Неща, които можеха да бъдат оценени, без мисъл за бъдещето. И които може би никога нямаше да види отново.

— Амасиан беше почти прав, Лийт — каза философът един следобед, когато приближаваха Сивитар. Момчето го погледна неразбиращо.

— Кой?

— Нима си забравил пророчеството от залата на Конал Безстрашни? — Фемандерак говореше тихо, защото знаеше, че изричането на това име може да бъде посрещнато от наказание.

Видимо неспокоен, Лийт отново извърна глава напред.

Фемандерак изостави темата за деня, но на следващия ден я поде отново.

— Видението на сър Амасиан е било истинно, Лийт. Само че умът му се е разбунтувал срещу видяното. Не се съмнявам, че е съзрял как дъгата бива смазана от ръката на Рушителя. Дъгата бе последица от буреносната песен на *Махди Дац*. Амасиан не е могъл да понесе пророчество за гибел, затова го е превърнал в победа, разменяйки двете части.

— Той наистина спомена, че ходът бил обратен — призна юношата. — Но защо му е било пратено видение, предсказващо сразяването ни?

— Може би е било предупреждение, целящо да предотврати тази битка. — Високият философ можеше само да гадае. Толкова много от случилото се във войната срещу Брудуо представляваше мистерия. Дълго време те вървяха мълчаливо, следвани от сивите си сенки.

— Главата ми е пълна с числа — обади се внезапно Лийт. Едрият му пазител изсумтя. Младежът повтори думите, този път далеч тихо, сетне добави: — Над седемдесет хиляди фалтанци са мъртви. Тридесет хиляди брудуонци посечени. Сто хиляди души вече ги няма, болшинството от които са били добри хора и не са заслужавали да умрат. Три или четири хиляди ще скърбят. Уизаго и Те Туахангата убити. Джетарт заловен и измъчван. Стотици погинали в борбата за Инструър. Уайра убит! Стела пленена! Хал мъртъв! Вече няма място в ума ми. Хиляди нозе крачат из главата им, хиляди гласове плачат за покой или мъст! Искам да те попитам нещо, Фемандерак. До каква степен съм отговорен за тази бройка? Щеше ли тя да бъде по-малка, ако просто си бях останал в Лулеа?

Приятелят му със състрадание се вгледа в измъченото лице.

Оформи ту един, ту друг отговор, но ги отхвърли всичките. И каза истината, поне така, както я разбираше.

— Ти си отговорен за всеки един погинал — каза тихо философът, потръпвайки заради начина, по който Лийт си пое дъх. — Но — додаде — бройката щеше да бъде далеч по-голяма, ако си беше останал у дома. Опитай се да броиш онези, които си спасил, а не онези, които са умрели. Обещай ми, че ще опиташ!

Момчето кимна, заравяйки насълзеното си лице в ръкава. Фемандерак с обич се вгледа в младежа, съкрушен от готовността си да последва Най-възвишения. Откри, че в сърцето си таи непризнаван досега гняв.

Не трябваше нещата да се развият така, помисли си философът.

Фемандерак имаше много поводи да си повтаря тази мисъл през седмиците унижително пътуване — удължен разгром. По пътя им към

Инструър, където щеше да бъде скрепено върховенството на Неумирация, тълпите изникнаха отново. Този път брудуонците оставяха гаврите им ненаказани. В градовете беше дори още по-лошо — там местните биваха поощрявани да посрещат възторжено брудуонците и да хвърлят цветя пред ботушите им. Мъже крещяха приветствия, а жени предлагаха телата си.

Не трябваше да бъде така...

Произволните наказания продължаваха. Един следобед, скоро след като бяха поели по северния бряг на Алениус, всички войници спряха, за да наблюдават три екзекуции. Беше избухнал малък бунт в напрегнатия лозиански лагер — двама фодрами и един уайдуз щяха да бъдат изгорени на клада. Самият Рушител запали пламъците, сини, облизващи гладно крайниците на жертвите. Един от екзекутираните приличаше на Парцаливия — един от четиримата, придружавали Компанията по южния маршрут. Само че Лийт не показваше да е познал някой от изгаряните.

Не трябваше да става така.

Фемандерак бе принуден да признае, че приятелят му беше посърнал и угаснал. Живото любопитство, бързото разбиране и наивната, всеобгръщаща любов бяха заменени от празнота, която бавно се изпълваше с вина и себеобвинения. Толкова много му бе отнето: брат му, стрелата, гордостта. Може би момчето си представяше, че е изгубило много повече. Може би смяташе, че всички го презират и винят за провала на Джугом Арк, за факта, че Рушителът се намираще на по-малко от седмица път от Инструър.

Има вероятност действително да винят него, призна философът. Може би наистина отговорността и вината са негов.

Всичко това беше толкова несправедливо. Как може да се стигне до това?

Рушителът щеше да се озове пред настръхнал срещу него град, ако не беше моята намеса, размишляваше Аркосът на Немохайм, докато закопчаваше червената си роба. По-едър от когато и да било, той бе принуден да се сдобие с нова одежда. Това, а също и необяснимото изчезване на любимия му стол, го дразнеше, но пък много малко неща можеха да го ядосат в тези вълнуващи дни.

Неумиращият разбираемо се бе изненадал да намери стария си съюзник начело на Инструър и бе подкрепил плана му за справяне с фалтанските привърженици. Господарят бе загатнал за някакво голямо възнаграждение. Освен това мимоходом беше споменал, че може да остави регент начело. Точно както Аркосът бе очаквал. *Деорк!* — зави черният глас в него. *Къде си сега?*

Правилно предрекъл, че неопитните и консервативни Сариста, Табул и Вертензия ще предложат подкрепата си на Стрелодържеца, Аркосът на Немохайм съсредоточи защитата си няколко мили надолу по течението, където реката се разделяше на множество плавателни ръкави. Тук той построи две гигантски кули, които да обстрелват със стрели и камъни всеки кораб, сглупил да поеме по реката. Откъм морето организира блокада, привличайки наемници и опитни в абордажа моряци. Към тях бе включил и онези, останали без препитание заради прекратеното речно търгуване.

И, точно както беше предвидил, съюзниците на Стрелоносителя бяха изникнали. *Какво ли щеше да прави Рушителят, ако не бях аз?* Първият опит за разкъсване на блокадата бе дошъл от шепа канута, натоварени с чудати островитяни. Те бяха отблъснати. Сега към тях се бяха присъединили южни кораби.

— Не мога да ги унищожа, господарю — бе докладвал Аркосът през синия огън. — Прекалено много са, а не би било разумно да оставям стените неохранявани, за да хвърля хората си към тях. Но съм в състояние да ги удържа. Ще бъде ли това угодно на волята ви?

Да, бе отвърнал синият огън. Задръж ги, докато дойда, сетне двамата ще ги блъснем в морето.

Двамата, припомни си Аркосът, докато закопчаваше и последното копче на робата си. Харесваше му как звучи.

Отшелникът и старейшината на Ескейн изчакваха нервно в коридора. И двамата го поздравиха многословно.

— Последните доклади сочат, че се намират на два часа път от Дългия мост — уведоми го с формалността на секретар тънковратият старейшина.

— Тогава да се подготвим — изръмжа Аркосът. — Приемам, че последователите ви са в подходяща форма и знаят какво се иска от

тях?

— Определено — отвърна Отшелникът. — На този ден Огънят най-сетне ще връхлети греховния град, за да го прочисти от злина. — Гласът му звучеше разумен, ала в очите му пламтеше лудост. — Неговият избраник ще снижи мъдрите и ще издигне смирените. Видението ми ще бъде потвърдено, когато огънят излита от ръката на богослужителя!

Някакво особено усещане се породило у Аркоса, докато слушаше тези думи. Бе изпитал нещо подобно при последното си посещение в Андрантан, само че там беше очаквал магия. *Суеверие*, каза си той. *Този глупак няма как да знае тайните на словоплетството.*

— Да, да — раздразнено отвърна посланикът на Немохайм, правейки знак с ръка да го последват. — И преди сме чували това.

Но скоро няма да ни се налага повече.

Тримата мъже изникнаха от Залата на знанието, за да бъдат посрещнати от ликуванията на събраната тълпа. *Мислят си, че им предстои да видят триумфалното завръщане на армията им.* Аркосът едва потисна смеха си. *Само каква изненада ги очаква.*

На хората бе казано, че днес фалтанската армия се завръща в Инструър. Нетърпеливи да посрещнат героите си, те се бяха подредили от двете страни на Витулианската алея, облечени в най-празничните си дрехи. Богати бяха застанали редом с бедни. Бебета и прабаби, споделящи еднакво неразбиране за значимостта на деня, също бяха изведени. Ярки знамена очакваха да бъдат разгърнати, а онези без знамена бяха надонесли ивици жълт и оранжев плат, за да почетат Носителя на Джугом Арк.

Скриването на изхода от войната се бе оказало почти невъзможна задача, но в крайна сметка бе постигнато чрез строг пропускателен контрол и периодичното пускане на умишлени слухове. Имаше и такива, съумели да се промъкнат през цедилката, ала Аркосът знаеше откъде могат да бъдат наети убийци. След като в бедната част на града бе започнало да се разчува, че Стрелоносителят е убит, Аркосът на Немохайм бе задействал втората част от плана: неговите подставени лица бяха започнали да преувеличават слуха до невъзможност, докато и най-лековерните граждани не погледнаха с присмех идеята за поражение. След дни слухът беше изчезнал. Вече всички вярваха, че на изток е била спечелена голяма победа, макар и не безкръвна. И сега

мнозина от тълпата изчакваха притеснено, страхувайки се, че техните обични няма да бъдат сред героите, които ще прекосят Иннската порта.

Средата на утрото дойде и отмина, мърморенето се усили. Точно преди обед долетя вик: някой от стената бе съзрял облак прах. Ала скоро бе изтъкнато, че зоркоокият се е намирал на западната стена, така че няма как да е видял армията.

Обед мина, а неспокойната тълпа все така чакаше.

Войниците, които Аркосът на Немохайм беше обещал на защитниците на Алениус, така и не пристигаха, а отишлият до града молител се върна с пореден отказ. Южняците бяха подновили атаката си, разкъсвайки блокадата. Врагът още не беше преодолял кулите, ала оставащите инструктури войници знаеха, че не им остава да живеят дълго. Из лагера започна да се разпростира гняв. Защо да жертват животите си в служба на човек, който отказва да им предостави нужните хора и оръжия?

Защитниците не се нуждаеха от много време, за да преценят, че полагането на оръжие е най-мъдрото решение. Един след друг те се спуснаха по дългите стълби и поеха сред обсипания с тръстика бряг, повдигнали високо ръце в надежда за милост. Спряха при блокадата. Стотица рибарски лодки, половината от които вече потънали, бяха подредени по протежение на единствения плавателен канал, за да го затворят. Лодките бяха празни — изпълвалите ги наемници бяха или избити, или пленени, или избягали — най-вероятно последното. Не се виждаха трупове, почти нямаше кръв.

Нямаше защитници, ала нямаше и нападатели. Не бе останало кому да се предадат. Корабите стояха закотвени, а на брега се виждаха лодките им. Нима южняците бяха рискували да дирят път сред мочурищата на делтата? Или може би бяха намерили водач — доброволен или не — който можеше да ги преведе до Инструър?

— Значи нищо не ни е пречело да останем в кулите, момчета — заяви командирът. — Изглежда южните ни приятели са намерили друг път към целта си. Някой от вас има ли роднини в Инструър?

Болшинството от наемниците на Аркоса бяха от Мерциум, но се намериха неколцина, повдигнали нервно ръце.

— Тогава вземайте конете и вървете — каза им командирът. — Ние ще ви последваме по-дискретно.

Това не беше техният град. Току-що бе изчезнала вероятността да им бъде платено. Затова нямаха причина да бързат на изток, особено след като имаше вероятност да се натъкнат на южняшката армия. Войниците се настаниха да се нахранят на спокойствие.

Хилядите пленени фалтанци бяха спрени на една левга северно от Дългия мост, за да им бъдат оковани ръцете и краката. Онези сред тях, родом от Инструър, вече съзираха стената на града си и се чудеха дали някога ще зърнат отново близките си. Някои от пленниците смятаха, че биват връзвани като прелюдия към избиването им, затова започнаха да крещат ужасено. Виковете им достигнаха до техните пълководци — самите те също пленници.

Рушителят яздеше бял жребец, който нервно отмяташе глава и биеше копито — може би ездачът му го правеше неспокоен. Фалтанските командири бяха накарани да се подредят в две колони зад него, заедно с придружаващите ги Повелители на страха. Така започна бавното приближаване към Инструър.

Лийт бе поставен начело на фалтанците, редом с Фемандерак. Индретт беше част от следващата двойка. Майка и син можаха да се прегърнат за няколко мига, след като с нервни погледи прецениха страданието си. Мъката им накара философа да се насълзи. Той забеляза, че лицето на Индретт изглежда състарено от тревога. *Но поне ръцете ѝ не са отрязани*, видя с облекчение. *И изглежда не е пострадала*. След тези си думи Фемандерак мислено се присмя на себе си. Не била пострадала? С очите си бе видяла как синът ѝ бива посечен от рискованата стратегия, която тя самата бе подела. Двама опустошени от вина, директори утеха от присъствието на другия. Фемандерак не можа да чуе бързо прошепнатите думи, които двамата си размениха. Но острите думи на един от Повелителите ги разделиха.

Този момент, в който две силни и горди личности побързаха да се подчинят на врага си, донесе на даурианеца убеждението, че Фалта е надвита.

Редиците им крачеха напред. *Махди Дащ* започнаха да пеят. Думите бяха неразбираеми — несъмнено специфичен брудуонски,

използван за церемонии — но чувството беше ясно доловимо. Това беше победна песен, подета от вятъра, който я понесе към най-големия град на Фалта.

Процесията пое по Дългия мост и събраните там хора зяпнаха при осъзнаването, че предполагащите се победители биват предвождани от човек, когото никога не бяха виждали. Неколцина се гмурнаха във водата, за да избегнат камшичните удари, които вече биваха раздавани, за да разчистят път за авангарда на триумфалния марш.

Облечената в сиво фигура спря в южния край на моста. Настъпи гробна тишина. *Той стои само на няколко крачки от мястото, където падна Парлевааг, осъзна Фемандерак. Трудно сдържаният гняв отново припламна у него. Трябва да бъде внимателен... мнозина невинни ще платят за една глупава постъпка.* В този момент тишината бе раздробена от звуците на бронзови тръби, а портата започна бавно да се разтваря.

Рушителят премина през Иннската порта, приветстван с радостни викове. Той се изправи в стремената, повдигна меча си и изрева победоносно. Следващите го *Махди Дащ* повториха вика му. Развяваха се знамена, парчета плат летяха във въздуха. За няколко мига Инструър празнуваше завръщането на своите герои.

Сред тълпата има внимателно подготвени люде, каза си Фемандерак. Повечето от събраните тук дори не осъзнават, че са измамени, че приветстват онзи, който ще направи от живота им агония. Те просто не осъзнават. Ала обясненията, които си даваше, не можеха да смекчат гнетението, връхлетяло иначе несломимата му душа.

Скоро хилядите хора, събрани от двете страни на пътя, започнаха да осъзнават, че нещо не е наред.

— Къде е Стрелата? — питаха някои. — Кой е мъжът в сиво?

Сетне, когато вратата се затвори след последните фалтански пленници и съпровождащите ги Повелители, хората питаха:

— Къде е армията, която изпратихме?

Ликуването постепенно затихна, преминавайки в неспокоен шум.

— Възхвалете Господаря на Фалта и Брудуо! — провикна се Рушителят. Сто шестдесет и девет гърла повториха:

— Възхвалете го!

Тези думи, съдържащи мощна магия, плениха волята на събраните, разтвориха устите им и изтръгнаха неволен възглас:

— Слава!

Възглас, произнесен под натиска на волята, за която си бяха мислили, че никога не ще ги докосне. Имаше и такива, които успяха да се възпротивят на словоплетството. Тези силни или даровити люде се обърнаха и побягнаха. Но други бяха напълно превити от мощта и рухнаха на земята, сграбчили глави.

— Аз съм новият господар на Инструър! — провикна се сивият мъж върху белия кон, а тълпата потръпна. — След хиляда години отсъствие се завръщам, за да властвам по право!

Вече нямаше съмнение кой се обръща към тях. Мнозина започнаха да плачат — заради това, че са били заблудени, заради това, което са изгубили, заради това, което скоро щеше да им се случи.

— Вие сте мои поданици! — продължи той. — Ще демонстрирате абсолютна лоялност — или ще умрете като нея! — С меча си Рушителят посочи към тълпата. Жена, съумяла отнякъде да намери лък и стрели, бе повдигната във въздуха, все по-високо и по-високо, крещейки... вече бе на едно ниво с най-високата сграда... И тогава, пусната от Неумирация, тя полетя надолу. Възклик на ужас се откъсна от събраните, когато клетницата се размаза върху камъка. Те извърнаха очи, но бяха безсилни да си идат.

— Моите служители усещат неподчинението със същата яснота като мен. И ще използват същата суровост. Подчинявайте се безпрекословно — и ще живеете. Поколебайте се за миг — и ще познаете смърт. И знайте: тя не ще бъде бърза като тази, която съзряхте току-що.

Настъпи смаяно мълчание. Единственият звук бе плачът на децата, които разбираха само, че нещо в празненството се е объркало.

— А сега елате с мен в Съвещателната зала, за да съгледате момента на подписването. Момент, който ще ми предостави властта не само във факт, но и по закон!

Неумирацият дръпна юздите на коня си, който бавно пристъпи напред. Сега събраните можеха да видят пленниците — някои

разпознаха северняците, помагали им след пожара. Мнозина други разпознаха лицето на Стрелодържеца. И всички тези хора осъзнаха, че Джугом Арк не е оправдала доверието им. Отново се разнесе ропот.

По-бързо да свършва тази гавра, помисли си с горчилка Фемандерак. Защо Рушителят просто не подписа документа в Лешоядова гуша? Благодарение на познанията си за Фуирфада, философът можа да си отговори сам. Защото Истинната магия ще бъде далеч по-силна, ако документът бъде подписан тук. Пък и не беше нужно да си мъдрец, за да се сетиш, че този парад през Инструър е бил мечтан от Рушителя в продължение на хилядолетие. Документът щеше да бъде подписан, а сетне...

... дали последващият живот щеше да им бъде разрешен? Рано или късно Повелителите на страха щяха да разпитат всички им, всички фалтански предводители, в търсене на нещо полезно. Щяха да разберат, че в ръцете им е попаднал даурианец — а тях Рушителят мразеше по-силно дори и от фалтанците. Фемандерак знаеше, че ще бъде затворен, измъчван, а впоследствие лишен от всичко: знание, спомени, личност. Тогава щеше да бъде убит, но след изтърпяното несъмнено би умолявал за смърт.

Дали някой от вървящите след него щеше да оцелее? Лийт — сърцето на философа изтърпна — може би щеше да бъде задържан като прислужник в свитата на Рушителя, но надали щеше да векува на тази длъжност. Неумиращият бе загатнал за ориста, очакваща Индретт. А що се отнася до другите, малцина от Компанията щяха да оцелеят. Малцина щяха да искат да оцелеят.

Ужасяващата истина беше, че малцина от пленниците и още по-малко люде от тълпата осъзнаваха колко лошо може да стане.

Неохотните граждани последваха Рушителя по обширната улица. В далечината вече се съзираше Съвещателната зала. Повелителите на страха отново започнаха да пеят. Този път словоплетството им целеше да сломи волята за съпротива на Инструър.

Фемандерак присви очи, опитвайки се да види по-ясно тримата, които изчакваха на входа на палатата, готови да посрещнат новия си господар. Огромен мъж в червено, русокоса фигура в синя роба и слабоват, лис мъж с кафяво наметало. Идентичностите на тримата поредни предатели изникнаха в ума му. Старейшината на Ескейн, Отшелникът от Еклесията и Аркосът на Немохайм.

Рушителят спря и слезе от коня си.

— Господарю — изхъхри Аркосът. — Предоставям града в твоите ръце и се оставям изцяло на волята ти. Твой покорен слуга.

И съветникът от Немохайм се поклони — удивително постижение за туловището му.

— Покорен? — заразмишлява на глас Неумирацията. — Покорен? Предстои да бъде подпечатано Истинно заклинание. Подбирай повнимателно думите, с които се определяш.

— Нима с нещо съм те разочаровал, господарю? — В гласа на едрия мъж се долавяше страх.

Рушителят се обърна към слугите си и разстланите назад тълпи:

— Този човек искаше да заеме мястото на посочен от мен слуга, Деорк от Андрантан — каза заплашително.

Аркосът на Немохайм направи неразумна крачка напред.

— Но Деорк беше некомпетентен...

— Той беше изменник, осмелил се да наруши думата ми, но ти е трябвало да му служиш с цялото си сърце. Мен също ли ще опиташ да премахнеш, дирейки начин да заграбиш властта, ако намериш заповедите ми за несъстоятелни?

Пръстите на самотната ръка се протегнаха, сетне се сключиха в юмрук. Ужасеният Аркос почувства как мрежата на истината прогаря кожата му. Той отвори уста да отрече...

— Да, ще го сторя — отвърна гласът му. — Искам власт над Инструър, а после и над цяла Фалта. — Черният му глас най-сетне го беше предал, виейки за смърт. — Искам да властвам над теб и всичките ти следовници! Искам да погълна света!

И докато собственият му глас го осъждаше на гибел, ботушите на Аркоса започнаха да димят.

— Похвална амбиция — изсмя се Рушителят. Пламъците плъзваха по краката на дебелия. — Само че ако човек не е способен да я осъществи, трябва да е готов да поеме последиците.

Синият огън бе обхванал цялото туловище, изкрещяло от болка и ярост.

Но дълбоко в него, нечут от никой, наблюдаващ гротескната сцена, черният глас изрева победоносно.

— Някой друг желае ли да изтъкне верността си? — попита ги мъжът в сиво и зачака, макар и на него, и на останалите да беше ясно,

че никой няма да се отзове. Един поглед към димящите останки, някога представлявали Аркоса на Немохайм, бе достатъчен.

Най-сетне, след хиляда години търпение, Повелителят на Брудуо се бе изправил срещу Желязната врата. Очевидно я бе споходило някакво бедствие, а може би просто бе останала занемарена по подобие на прогнилата си земя. За няколко кратки години Аркосът бе властвал над този град. Тогава, преди хилядолетие, Инструър се бе намирал в зенита на могъществото и славата си. Сега, подобно на тази врата, Инструър изглеждаше на ръба на разпада. Как би могъл да извлече удоволствие от победата си, ако някога величественият Град се бе превърнал в подобна руина?

Нямаше значение. Желязната врата все още беше могъщ символ. Срутвањето ѝ щеше да покаже на фалтанци, че никаква пречка не би могла да застане на пътя му. Той повдигна ръка, обърнал длан към внушителната врата, сетне изрече една-единствена дума.

Огромната метална маса започна да трепери и да се тресе. Някъде в стената простена и се счупи механизъм. Вратата полетя надолу и с грохот се стовари върху пода, вдигайки при падането си хилядолетна прах.

Рушителят пристъпи върху желязната руина и се обърна към фалтанските пленници.

— Тъй пада и последната ви преграда пред мен.

Гласът му прогони и последната частица от надеждата им. Неумиращият прихвана наметалото си, обърна се обратно и прекрачи във Външната камера. Кухото ехо на ботушите му звънеше оглушително.

Лийт пристъпи след него, следван от останалите фалтанци — пълководци и граждани. Онези клетници, извадили лошия късмет да се озоват в предните редици на тълпата, бяха принудени да влязат в залата. Сега те провлачваха нозе към редиците скамейки. Неволните зрители се взираха към празната платформа, стиснали усти, за да не привлекат внимание към себе си. Ясно личеше, че те биха дали всичко, за да се намират другаде, само не и тук. Цареше атмосфера на доловим страх.

Рушителят изчака всички да насядат, преди да поеме към платформата. Сред ударите на металните му подметки Лийт също се отправи натам, сред редиците пребледнели лица. Съпровождащият го Повелител рязко му показва къде да застане.

Времето сякаш се разгръщаше, за да се върне назад. На тази платформа Лийт бе стоял и преди няколко месеца, заедно с Компанията, за да бъде провъзгласен за владеец на Инструър. Върху този образ се наслагаше сегашният момент, в който Рушителят се канеше да му отнеме тази титла. *И защо не? Той ми отне всичко останало: Стрелата, брат ми, Стела.* Кухината в сърцето му нарастваше всеки път, когато си помислеше за тях. Не бе осъзнавал — дори не се бе замислял — че обича Хал, докато не го беше изгубил. *Не! Не мисли за него!*

Лийт погледна към тълпата. Там съзря стотици братови очи. *Обичах те! Убих те!*

За щастие мислите му бяха прекъснати от Рушителя, застанал до масата.

— Донесете декларацията! — провикна се той. Сакатата слугиня, която Лийт не беше виждал от деня, в който всичко беше рухнало, пристъпи напред от сенките, за да поеме бавно, болезнено бавно, по стълбите.

И тогава всяка частица дъх напусна тялото на Лийт, защото той знаеше коя е тази слугиня. В него започна да се заражда крясък.

Стъпка, провлачване. Лийт можеше да чуе дишането ѝ, измъчено като на притиснато в ъгъла животно, ранено в страдание. Стъпка, провлачване. Помнеше лицето ѝ, осветено от лунната светлина над езерото. Стъпка, провлачване. Сега то бе изкривено от някакво зловещо мъчение, увиснало наполовина. От левия ъгъл на устата се стичаше струйка лига. *Все още е красива!* Стъпка, провлачване. Очите ѝ представляваха кладенци мъка. И когато се повдигнаха, за да срещнат неговите, Лийт бе сигурен, че надиганият се в него крясък просто ще го разкъса. *Стела...!* Той виждаше, че е бил разпознат от нея. Очите ѝ обхождаха платформата, дирейки и другите, отбелязващи присъстващите и липсващите. Стъпка, провлачване. Тя достигна върха на стълбите и спря за момент, мъчейки се да поеме дъх. *Какво ти е причинил?* Рушителят я подкани с жест и тя залитна напред, видимо изтощена, но безсилна да се противопостави на мистичната принуда.

Цяла вечност ѝ отне да прекоси десетте крачки до масата. Очите ѝ се затвориха, когато протегна пергамента. Гнусната му ръка докосна нейната. Тя потръпна. Рушителят взе декларацията и я остави на масата. Стела рухна, забравена от брудуонците. Застанала до Лийт, Индретт не скриваше сълзите си. Сред присъстващите членове на Компанията нямаше такъв, чиито очи да не бяха зачервени, а сърцето — натежало.

— Сега така нареченият главнокомандващ на фалтанската армия ще подпише документа — обяви предводителят на *Махди Дац*. Лийт почувства силата, съдържаща се в изречените думи, но майка му не се подчини веднага. Тя се изправи бавно, треперейки от усилие, отстъпила пред повелята постепенно. Приближаването ѝ към масата беше насечено, придружено от съпротивата на упоритата ѝ воля. Сърцето на изненадания Лийт се изпълни с гордост — самият той не би могъл да се възпротиви на магията.

Рушителят се изсмя, небрежно протегнал ръка към нея. Индретт изпищя и престана да се бори. Тя взе перодръжката и изписа името си. Стори го с достойнство, сякаш подписваше победа.

— А сега бившият повелител на Фалта и носител на Джугом Арк ще вложи името си в документа — изрече гласът. Лийт се почувства като изтръгнат от стола си и понесен сред платформата. Дори не можеше да си помисли за съпротива. Лицето му пламтеше от срам, докато полагаше подписа си под този на Индретт. *Дали са видели как не можах да се възпротивя? Какво ли ще си помислят за мен? И си отговори сам: прекалено са заети да се тревожат за себе си.*

Каннуор се приготви да впише и своето име, а вниманието на Лийт бе привлечено от тълпата. Техните безпомощни погледи бяха вперени в отговор на неговия. Той отказваше да гледа как перото се движи върху хартията. Не можеше да понесе да види мига на пълното си поражение, мига, в който същинският му живот щеше да приключи. Още нямаше да умре, знаеше. Но оставащият живот щеше да е мъчение. Достатъчно добре познаваше Рушителя, за да не таи илюзии за бърза гибел. Виждаше какво бе сполетяло Стела.

Гробовно мълчание бе изпълнило залата, в която Рушителят се наслаждаваше на триумфа си. Погледът на Лийт се насочи нагоре, по украсена колона, към барелефите, описващи Дона Михст. Бе ги съзирал много пъти от деня, в който за пръв път бе допуснат отвъд

Желязната врата; в който поквареният Съвет бе отказал да се вслуша в предупрежденията на Манум, донесени с такава мъка. Сред образите Рушителят заемаше централно място — точно както го заемаше и в самата зала. Беше изобразен коленичил, за да отпие от забранения фонтан, изсечен от черен камък в момента на триумфа си. Там беше и Богът, готов да запрати стрелата — Джугом Арк, припомни си с болка Лийт — срещу човека, който в онзи миг още не бе назован Рушител. Лек ветрец подръпваше перата на Джугом Арк. Каменният ѝ връх бе насочен към сивата фигура, канеща се да отпие, без да подозира за заплахата.

Рушителят потопи перодръжката и повдигна здравата си ръка.

И тогава Лийт застина, настръхнал от страх, удивление и възхита. Едва след момент бе осъзнал видяното.

Перата бяха потрепвали на вятъра...

... макар че перата бяха изсечени от камък.

Вцепенен, юношата се взираше в образа. За пръв път Богът имаше лице. Единствен от всички събрани Лийт знаеше чие е то. Това лице се беше запечатало в паметта му. Лице от алабастър, точно както го беше видял. Десницата на Бога.

Никаква магия не можеше да му повели мълчание.

— Хал! — изкрещя той с цяло гърло.

Събраните се обърнаха. Рушителят повдигна глава.

В този миг каменната фигура запрати стрелата с едно плавно, грациозно движение. Тя пламна в летежа си, немилостно намерила целта. Тя отсече единствената китка на Рушителя с наконечника си, заби се в масата и избухна в яркота.

— Не! — Воят на Рушителя разкъса шокираното мълчание. Смес от болка, страх и безсилие. — НЕ!

Пламна суматоха. Брудуонци и фалтанци се отърсиха от унеса, сепнати от виковете на повелителя. Настъпи объркване. Някои се втурнаха към масата. Други, които не бяха видели какво е станало, крещяха удивено. Паникьосаните *Махди Дащ* нанасяха безогледни удари. Рушителят продължаваше да вие като ранен скот.

Лийт не помръдна. Той остана смаян, загледан в Джугом Арк, забита в масата, пламтяща както винаги, с леко трепващи пера. Ръката му трепна от спомена, а Стрелата засия още по-силно.

Хал.

ГЛАВА 18

ПОЖАР В ИНСТРУЪР

Лийт беше сигурен, че самото време е спряло. Може би наистина беше така. Щом Хал се беше завърнал от мъртвите, за да надвие Рушителя, защо и това да не е по силите му?

<Вземи я.> Гласът гръмна в ума му.

Хал! Хал, това ти ли си? Хал, толкова съжалявам. Трябваше да говоря с теб.

<Не точно Хал, но засега достатъчно близо. По-късно ще разбереш случилото се. И ти се опита да говориш с мен, но аз не те улесних.>

Хал, какво стана?

<Както ти казах, за това ще говорим в бъдещето. Сега просто вземи Стрелата — освен ако не искаш да използваш този момент, за да проведем някой от дебатите си.>

Лийт се засмя. За смеха бе трудно да си проправи път през отвикналото гърло.

Добре, ще го оставим за после, рече той на гласа. Едва съумяваше да сдържа радостта си. А гласът също се засмя.

Лийт направи крачка напред, излизайки извън застиналостта. Навсякъде около него ехтяха викове и крясъци. Гръмвна експлозия разтърси залата в мига, в който сива фигура прелетя край погледа му. Юношата вече стоеше до масата и протегна ръка...

... и отново изглеждаше, че времето е спряло.

Избирам да взема Стрелата, защото искам, изтъкна Лийт решително и с частица самоирония. Не защото някой ме принуждава, или защото се чувствам длъжен. Това ясно ли е?

<Да>, сухо отвърна гласът. <Но ще бъдеш ли така добър да я вземеш по-бързо?>

Лийт бе държал Джугом Арк повече от половин година. Веднага можа да разбере, че това е същата стрела, която бе оставил в долчинката — точно както лицето, което бе видял върху стената, бе

същото лице, което беше оставил да лежи до Стрелата. А на масата имаше и отсечена ръка. Древна и съсухрена, тя будеше по-скоро съжаление, отколкото страх. *Хайде, вземи я*, каза си Лийт и посегна, преди да е допуснал някакво съмнение дали е достоен. Джугом Арк легна в ръката му със същата лекота, с която гласът се беше завърнал.

— Съжалявам — изрече гласно Лийт. — Толкова съжалявам.

<Моите думи са пророчески>, рече гласът. <Те казват, че това няма да е последният път, в който ми се извиняваш.>

В това съм убеден, развеселено отвърна брат му. Е, сега какво?

<Това зависи от теб. Но бих прибавил две препоръки. Не се изненадвай, ако не всички присъстващи приемат твоята версия за случилото се. Малцина видяха това, което и ти. Никой друг не чува това, което ти чуваш. Също така не преследвай врага си до смъртта му. Помни, че неговото проклятие е да живее. Дори Джугом Арк не би могла да го развали.>

Има един човек...

<Разбира се. Това също зависи от теб — и нея. Подобно на твоето, нейното пътуване още не е приключило.>

И този момент приключи с внезапното нахлуване на звук и движение. Лийт се нуждаеше от няколко мига, за да се ориентира.

— Лийт! Лийт! Какво стана? — Върху лицето на майка му, хванала го за ръката, имаше смесица от шок и въодушевление.

— За това ще говорим по-късно — спокойно отвърна Стрелоносителят, несъзнателно повтаряйки думите на гласа. — Добре ли са всички?

— Не сме сигурни. Манум ги събира, но някои тръгнаха да преследват Рушителя.

— Рушителят? — Лийт почти го беше забравил. — Нима не си е послужил с магията си, за да избяга?

— Не мислим така. Загубата на ръката му трябва да го е ограничила. Не забравяй, че той си служеше с нея, за да създава магията си.

— Тогава къде е той? — Умът му започваше да се избистря. — И къде е Стела? Тя в безопасност ли е?

— Тя също изчезна след изстрела. Предполагаме, че още е пленница.

Манум положи ръка върху рамото на сина си.

— Трябва да се погрижим за оставащите врагове — каза той, разсъждавайки гласно. — Изглежда Рушителят има съюзници в Инструър. Не бих се изненадал да го укриват. Но ти трябва да се обърнеш към града. Жителите на Инструър са ужасени. Думите ти и Джугом Арк ще ги успокоят значително. Те са първата ти отговорност. Върви при тях, Лийт, остави Рушителя на другите.

Лийт кимна. Все още беше замаян, но можеше да оцени мъдростта на препоръката — дори и да идваше от баща, желаещ да запази сина си. Някои от командирите вече тичаха след враговете. Колкото и да му се искаше да намери Стела, Джугом Арк пламтеше в ръката му. Стрелата на единението. На отговорността.

Баща му се приведе към него.

— Но трябва да те попитам нещо, синко. Видях те да разговаряш с Джугом Арк и мога да се закълна, че почти дочувах отговорите й. Ще ми разкажеш ли за това? След всичко, което видяхме, съм склонен да повярвам на каквото и да е, така че не възпирай красноречието си.

Южната армия не очакваше да срещне съпротива още при достигането на брега, затова блокадата и кулите представляваха изненада. Трябваше да мине още една бавна, досадна седмица, през която противникът да бъде преценен и сломен. Саристанският адмирал отново демонстрира цветистата си реч, проклинайки тукашните земи заради липсата на подходящо пристанище. Хората му бяха измъчвани от флотилия малки лодки. Трябваше постоянно да бъдат нащрек и за зле екипираните, но за сметка на това изключително дръзновени нападатели. Неохотно — защото все пак насреща им стояха фалтанци — адмиралът разреши на пиратите сред екипажа си да се разправят с тази заплаха по обичайния им начин. Противниците бяха далеч по-малко склонни към набези, когато на палубата се полюшваше трупа на техния другар.

Накрая един от бандитите бе заловен жив и след известно убеждаване се съгласи да им покаже път, заобикалящ блокадата. Адмиралът знаеше, че тресавищата на делтата са непроходими за онези, които не ги познават, но въпреки това беше изпратил хора — никой от които не се бе завърнал. Затова сега се радваше на късмета си. Но първо пожертва още един скъпоценен ден, през който изпрати

пленника заедно с трима от най-добрите си офицери — в случай че всичко това е било част от капан.

Най-сетне пътят бе определен. Наемникът им бе показал съществуването и на южен път, от който адмиралът реши да се възползва. Саристанецът раздели хората си: девет десети от бойците щяха да прекосят северната делта и да се отправят към Инструър откъм Деювър, а същевременно далеч по-малоброен отряд, наброяващ триста души, щеше да поеме по южния път и да влезе в града през Струърската порта. Щяха да оставят корабите празни. Това беше много рисковано решение, но тъй като нямаше как да знаят дали Рушителят вече не се намира в града — а присъствието на блокадата говореше, че това може да е точно така и че са очаквани — адмиралът реши, че няма избор.

На разсъмване двете групи бяха напреднали дълбоко в блатата. Два дни крачене помогнаха на Грайг да привикне отново към твърда земя. Точно преди залеза на втория ден той и останалите можаха да видят стените на Инструър да се издигат на юг. Видяха и друго: че от десетина места зад стените се издига пушек. Несъмнено в града се водеше битка.

Предпазливият адмирал — най-добър тактик според краля му — изпрати съгледвачи. И не просто към Инструър — разпрати ги на север и на юг, за да дирят следите, оставени от преминаващата войска, за да прецени числеността на противника си. След няма и половин час един от шпионите дотича с новините, че голяма брудуонска войска била разположила лагера си на по-малко от левга.

— Предполагам са около петдесет хиляди — задъхано рече съгледвачът. — Щяхме да се натъкнем право на тях, ако бяхме продължили.

Грайг въздъхна тежко. Ако подобна сила бе оставена извън града, колко ли бойци бяха скрити вътре?

— Може би няколко — отвърна му адмиралът. Младият немохаймец осъзна, че е изрекъл мисълта си гласно. — Според докладите, получени от моя крал, първоначалната брудуонска армия не е надхвърляла тази численост. Следователно — саристанецът започна да отброява възможностите върху пръстите си с добре оформени нокти — брудуонците може насилствено да са привлекли бойци. — Той се обърна към съгледвача. — Забеляза ли фалтанци сред тях?

— Сър, може би две трети от армията седяха на земята. Не съм се вглеждал, но е възможно да са били пленници.

Адмиралът се върна към пръстите си.

— Възможно ли е цялата фалтанска армия да се е предала? Това е друга вероятност, макар според мен малка. По-вероятно е, че брудуонците още не са започнали същинската обсада на града, а тези пожари са резултат от първоначалния им обстрел.

За момент саристанецът се разхождаше замислен, сетне спря и стъпи разкراчен, сякаш се намира върху палуба. Първо се обърна към съгледвача:

— Утре сутринта ще се върнеш в брудуонския лагер и ще го огледаш обстойно. Ще очаквам доклада ти час след изгрев. — Сетне извърна поглед към Грайг и Геинор, които стояха редом с офицерите. — А междувременно ще изпратя неколцина да почукат на вратата на този град. Нека видим точно в какво състояние се намира и кой го управлява, преди да решим какво ще правим. Грайг, искам призори да вземеш баща си и десет хиляди от хората ми. Върви и почукай гръмко.

Дори Повелителите на страха не можаха да реагират веднага, когато Стрелата на Най-възвишения удари господаря им. Всички те усетиха огромна мощ да разсича душите им. Потръпнаха от пламъка на Джугом Арк, забила се край отсечената ръка. Смазващата сила отслабна, когато фалтанското момче я взе, но и тогава не можаха да използват магията си. За щастие те притежаваха и други умения, които не можеха да бъдат повлияни от магическия пламък на стрела.

Изтеглили мечове, те събраха цялата си изработена мъчително дисциплина, за да затворят болката зад железните стени на волята. На това ги бе научило древното умение мул. Сигнал на предводителя им изпрати всички окопитили се към задната част на залата, където техният господар бе подирил укритието на едно съседно помещение. Когато всичко свършеше, бройката им щеше да е по-малка от тринадесет тринадесетици, но пък подобни загуби бяха допустими, стига да се оправдаеха със спасяването на господаря.

Те се движеха бързо, с неестествена плавност, но откриха, че пътят им е препречен.

— *Ну Ахтал енач тупик!* — провикна се предводителят им към онзи, застанал пред тях. — *Ну Ахтал тупик!*

Но мъжът не помръдна, а вместо това бавно издигна меча си, който бе изнамерил отнякъде и сега се канеше да използва срещу тях.

Този човек беше техен брат. Бяха чули слуховете. Деорк от Андрантан също се бе обучавал, за да стане част от ордена. Макар впоследствие да бе отхвърлен, Деорк все пак бе съумял да постъпи на служба при Неумирация и бе заповядал на четирима Махди да последват един беглец във Фалта. Смяташе се, че той е изпълнявал волята на своя господар, но се оказа, че не е било така: Деорк бе искал информацията за Дясната ръка лично за себе си. Бе прието, че четиримата са посрещнали недостойна смърт от ръцете на обикновени селяци, проваляйки се в задачата си. Но явно един от тях беше оцелял. Заради позора си щеше завинаги да бъде заклеймен като *енач*, прокуденик от ордена. Ето че сега той се възправяше срещу им.

Нямаше да оцелее, разбира се. Той бе все още послушник, все още не бе станал един от тринадесетте тринадесетици. Освен това личеше, че този меч не е неговият. Но тъй като *Махди Дац* много рядко се изправяха едни срещу други в истинска борба, сблъсъкът щеше да е интересен. Правото да убие се падаше на предводителя на ордена — мнозина от обучаващите се бяха получили първите си белези от него. Той извади меча си и направи знак на останалите да се отдръпнат, за да не затрудняват движенията му.

Двамата се нахвърлиха един върху друг с трясък, който звучеше като експлозия. За Ахтал срещата беше същинска радост: гледаше как предводителят на *Махди Дац* напразно дири страх в очите му. Ахтал се стрелваше наляво и надясно, ту блокирайки, ту атакувайки с бързината на змия. Осъзнаваше неизгодното си положение, защото не искаше да се отдръпне от входа и да позволи на братята си да помогнат на техния господар.

Те не са ми братя, каза си той. *Хал е мой брат*. Бе чул гласа му, когато пламтящата стрела се беше забила в масата, и не се бе изненадал.

Противникът му яростно замахна към изнесения му напред крак. Вместо да се дръпне, Ахтал се раздвижи само отчасти, сетне последва острието със своето, притискайки го към каменната стена. То изскочи

от захвата на притежателя си и издрънча на пода. Ренегатът допря върха на меча си до гърлото на Повелителя на страха.

— Хал умря, но все още чувам гласа му. Когато умра, ще го срещна отново — каза Ахтал на предводителя. — Кого ще срещнеш ти?

Острието потъна в гърлото. Предводителят на *Махди Дац* рухна с хриптене.

Побеснял, друг черен боец се хвърли към предателя. Скоро четири тела лежаха в краката на Ахтал, но всички знаеха, че поне в два от сблъсъците той бе извадил късмет. Повелителите на страха виждаха, че противникът им започва да се уморява, но все така атакуваха един по един.

Фарр сграбчи ръката на Ейксхафт, привличайки вниманието му към сражението в другия край на залата.

— Изглежда Рушителят е избягал във Вътрешната камера. Брудуонецът на Хал е обсаден от *Махди Дац*. Някога чудил ли си се какво би било да се изправиш срещу тях?

— Откакто един от тях отрязва ръката на Мълбери заради разказана смешка, не съм искал нищо друго — мрачно отвърна дребният мъж. — Само че нямаме оръжия.

— Така е, но виждам четирима Повелители на страха, които вече няма да се нуждаят от своите. Ако внимаваме, ще успеем да ги сграбчим, преди другарите им да са се усетили, че сме там. Тогава Ахтал ще има шанс.

— Четири меча? Тогава защо не намерим още два чифта ръце? Зная и точно към кого да се обърна! — викна Ейксхафт и затича към Желязната врата.

След мигове той се върна, повел трима други. Двама от тях бяха уайдузи, а третият беше огромен фенни — Фарр никога досега не беше съзирал толкова едър човек — с лекота понесъл тежък кол. Зажаднели за битка, без да ги е грижа за изхода, петимата внимателно се отправиха към събраните *Махди Дац*.

Простоватата ѝ рокля бе почервенияла от кръв, но притисналите я чукани не я пускаха. Рушителят стоеше зад нея, притиснал осакатените си ръце — с една стара и с една прясна рана — от двете страни на главата ѝ. Допирът му я изгаряше по обичайния начин и Стела се мятеше.

— Стой мирна, мизернице! — просъска той. Всеки негов дъх изглеждаше много болезнен, придърпващ връзка ножове по-дълбоко в гърлото му. Изглежда извличаше от нейната енергия, възползвайки се от връзката, която бе установил помежду им с кръвта си. *Трябва да е изгубил магията си*, осъзна Стела, но все така беше безсилна да се освободи. Познатият бяс отново я обзе — тя се намираше съвсем близо до останалите, почти се бе освободила от принудата му в миговете, след като благословената Стрела го бе ударила — *защо, защо, защо не го уцели в гърдите!* — само за да бъде повлечена насила през залата, край ужасени хора, които не правеха нищо, за да ѝ помогнат. Бе се озовала във Вътрешната камера, където Компанията се бе явила пред Съвета.

Той бе започнал да извлича енергията ѝ веднага щом бе блъснал вратата. Несъмнено някаква магия, за да запечата входа. Сега Рушителят се бе заел със спуснатите капаци на прозореца.

— Това е просто прозорец! — изръмжа в един момент Неумирацията, раздразнен от немоцта си. Потта му капеше по врата ѝ. Отново и отново той насочваше волята си, и нейната, към преградите, докато накрая не отстъпи доволно назад.

— Стела — меко рече той, обърнал гнусното си лице към нейното. — Какво щях да правя без теб?

Без предупреждение той я блъсна към прозореца, политнал навън и надолу. Стела изгуби съзнание още преди да се озове върху слънчевата морава.

Трясъкът долетя отвъд залостената врата. Ахтал не успя да избегне поредния жесток удар на шестия си противник и бе ранен в лявото рамо. Рев се изтръгна от гърлата на събраните.

В този момент четирима притичаха сред тях и се хвърлиха към сразените бойци, за да вземат мечовете им. Един от новоизникналите, посечен от по-внимателен Повелител на страха, се стовари на пода и

не мръдна. Останалите трима се изправиха срещу оставащите най-елитни бойци на Брудуо. Фарр вече не намираше идеята си за особено примамлива.

Боецът, който току-що бе нанесъл първата рана на Ахтал, повдигна ръка и изкрещя нещо на непознат език. Цялата група реагира като един, стрелвайки се към изхода. Ахтал се отпусна на пода, изцеден, притиснал широката си длан над раната.

Фарр се обърна към спътниците си.

— Някой от вас да се погрижи за този мъж. Той е герой. — Сетне той указва на едрия фенни да строши вратата, което исполинът стори с лекота.

— Затварящата магия я няма — промърмори брудунецът. — Повелителя на Брудуо също. *Махди Дац* го търсят.

— Тогава да се погрижим да не го намерят — каза Фарр и нахлу във Вътрешната камера. — Насам! — провикна се той. — Не може да е стигнал далече.

С цялото си сърце Лийт искаше да открие Стела. *Изгубих прекалено много*, плачеше душата му, готова да приведе бройка. *Достатъчно!* Ала ръцете на дълга тежко притискаха плещите му. Джугом Арк отново беше завзела живота му. Той прескочи останките на Желязната врата, стрелна се в коридора и изскочи навън.

Хиляди объркани и ужасени хора се бяха събрали там. Още повече хора в този момент щяха да търсят изход от града. Лийт можеше да си представи хаоса при доковете и Струърската порта. Ала събраните тук бяха останали, за да видят каква ще е съдбата на града им. Младежът беше прекалено изтощен, за да държи речи. Вместо това той закрачи сред тях и издигна високо Джугом Арк.

— Чуйте! — провикна се той, а Стрелата усили гласа му. — Рушителят е надвит! Капитулацията не е подписана, той вече не ни обвързва!

Думите му бяха посрещнати с радост, но не тъй всеобща, както бе очаквал. *Сред тях може би има от хората, които посрещаха Рушителя, а другите трябва да са прекалено втрещени, за да осъзнаят новините.*

— Рушителят е още жив и се крие някъде в града — предупреди Лийт. — Но ние ще го намерим и ще го прогоним! Върнете се по домовете си и не излизайте до сутринта. Чуйте още нещо: ако сте от онези, които избраха да се радват на появата на най-големия ни враг, помислете добре. За вас няма да има място в този град, освен ако не станете верни. Или си мислите, че можете да се скриете от всепоглъщащата стрела?

Умът му извика сцената на предишното обръщение към тълпата. Тогава също имаше страх, но той бе потискан от оптимизма: предстоящата битка щеше да се води далеч. Присъствието на Джугом Арк също ги беше успокоявало. Но сега реалността се бе стоварила отгоре им. Ужас и сковаване бяха заменили надеждата. Фалтанската армия бе изгубила. Те още не знаеха какво се е случило с войниците. Очевидно дори огнената Стрела не можеше да ги ободри.

Лийт им разказа за битките при Просеката и Лешоядова гуша, като накрая обясни къде се намира войската сега. Някои от слушателите бяха окуражени от новините, но те бяха малцина. Повечето осъзнаваха, че вероятността да видят близките си е малка.

Тълпата постепенно се пръсна — много от хората се отправиха към северните стени с надеждата да зърнат армията. Лийт се обърна, за да влезе обратно в палатата, когато с изненада зърна фалтанските предводители, застанали зад него. Преди да е могъл да си отвори устата, въпросите вече го засипваха, все вариации на питането: *какво ще правим сега?*

— Предстоят ни много неща — каза остро Лийт. — Врагът ни е неznайно къде в Инструър, може би вече е избягал...

— Нима не искаме точно това? — попита началникът на градската стража.

— Не и докато Стела е при него! — рече младежът. Хауфутът изрази подкрепата си с вик. — Трябва да го намерим и да го принудим да я освободи!

Някои от съюзниците му не знаеха за кого става въпрос.

— Трябва да го прогоним, а още по-добре — да го убием — заяви ледената кралица на Сна Вацта. — Не печелим нищо, ако той остане жив.

Стрелоносителят уморено се обърна към Кърр.

— Стари приятелю, ще организираш ли група, която да го потърси?

За негова изненада фермерът поклати глава.

— Фарр Сторрсен вече го стори. Той ще го открие, ако това е възможно. Но аз бих искал да говоря с теб, Лийт — продължи Кърр с най-топлия глас, който момчето го бе чувало да използва. — Моля те... Не съм ти казал цялата истина за себе си. Има неща, които трябва да чуеш, за да разбереш какво се случи.

Лийт внимателно се вгледа в стареца. Посивял и уморен, сега възрастта му личеше по-силно от когато и да било.

— Да, разбира се — отвърна юношата. — Веднага щом намерим Рушителя...

— Губиш си времето, ако мислиш, че ще можеш да го притиснеш и убиеш — продължи Кърр. Думите му бяха толкова тихи, че дори онези около него трябваше да се напрягат. — Чу гласа. Чу как казва, че Рушителят не може да бъде убит.

— Това не означава, че не... — Лийт внезапно замълча и се втренчи в стария фермер. — Откъде знаеш? Как така си чул гласа? Знаеш ли кой е? — Устата му остана зяпнала.

— Отне ми известно време — тъжно отвърна старецът. — Но да, знам кой е. В известен смисъл аз бях негов баща.

Махди Дащ откриха господаря си да залита край открит канал, метнал слугинята си на рамо, очевидно на края на силите си. Толкова силна бе властта му над тях, че на нито един от бойците не му мина през ума да се възползва от момента и да го измести. Вместо това те изникнаха от сенките и заобиколиха своя господар.

Дузина от тях коленичиха и предложиха животите си. Господарят им знаеше магии, които да го поддържат, може би дори да го освободят от връхлетялото отгоре му Истинно заклинание и да му позволят да си върне предишната сила. Но за тези магии щеше да е нужна сила. Рушителят се замисли за момент, сетне кимна. Насред тясната инстурьрска улица абсорбира енергията на трима от най-верните си слуги и остави труповете им до канала.

Не можа да разруши Истинната магия, както и бе предполагал — в крайна сметка самият той я бе изградил — ала получената сила беше

достатъчна, за да създаде илюзия за невидимост, с която покри себе си и Повелителите на страха. Един от бойците понечи да го отмени в носенето на товара, но Неумиращият само поклати глава и още по-силно притисна краката ѝ със сакатата си ръка, макар това да му костваше видими усилия.

— Никой освен мен няма да я докосва!

Воините се отдръпнаха, възхитени от яростната му гордост.

— Отведете ме до най-близката стена — нареди той. *Махди Дац* бавно пое по улицата, отправяйки се на изток. — Можете да се движите и по-бързо! — просъска им той. Те затичаха. Залитащ и превит, но не победен, Повелителят на Брудуо се бореше да не изостава. Не беше победен.

Улица подир тясна улица. Надпревара със спускащата се нощ. Провлачване през последния площад преди стената. Умора, прекалено голяма, за да бъде поддържана илюзията за невидимост. Нагоре по стълбите, отвеждащи към върха. Поглед към Алениус.

— Сега протегнете силата си — каза Рушителят. — Чух, че Стрелоносителят накарал реката да пресъхне. Ние можем повече. Когато я прекосим, ще започнем да подготвяме отмъщението си!

Фарр и спътниците му притичаха през площада. Силуетите на преследваните от тях се бяха очертали върху стената. Малко по-рано Ахтал също се беше присъединил към преследвачите, довеждайки *лозианските* предводители. Раната му се беше затворила, но наметалото му все още стоеше разкъсано. На Фарр му се струваше, че брудуонският воин е отпочивал с дни — по нищо не личеше, че неотдавна се е сражавал с най-страховитите бойци в света. Зървайки предишния си повелител, Ахтал изкрещя — ловджийско куче, попаднало на лисичата диря.

С жест мъжът от Винкулен раздели хората си на две — едната група отпрати да нападне противниците в гръб, а той поведе останалите наясно, решен да изникне на пътя на преследваните. Не знаеше дали появата им е била забелязана, но предполагаше, че е било така. Това нямаше да бъде изненадваща атака. Несъмнено мнозина от тях щяха да погинат в битката.

Те се втурнаха нагоре по стълбите и сетне по стената. Но къде беше изчезнал врагът? Оставаше само един черен силует: пред очите им той скочи от стената. Фарр затича към най-близката бойница и видя как силуетът забавя падането си и меко стъпва на тревата.

— Магия — задъхано изрече глас зад него.

— Да — каза Ахтал, захвърляйки тялото, което влачеше, в нозете на Фарр. — Магията им коства много.

Удивен, винкулчанинът се взираше в трупа, приличащ на съсухрен мях, от който някой бе изсмукал плътта и костите. Очите изглеждаха празни.

Стоящите на брега *Махди Дащ* подеха напев. Бойците на стената бяха принудени да наблюдават, защото не можеха да скочат от толкова високо, а най-близката порта се намираше прекалено далеч. И под погледите им ивица от реката започна да се втвърдява, съединявайки двата бряга.

— Правят мост от вода — отбеляза Ахтал, вслушвайки се в песента. — Замразяват водата, за да преминат по леда.

— Откъде намират такава сила, след като господарят им е слаб? — попита го Фарр.

— Това е тяхната стихия, така че е по-лесно. Обаче виж! Все още умират, за да хранят моста.

Един след друг бойците на *Махди Дащ* рухваха, падайки в реката от крехкия мост, който бяха създали. Когато Рушителят най-сетне стъпи на южния бряг, бяха останали по-малко от сто.

Тогава той се обърна и повдигна ръцете си, загледан в града, който отново го беше надвил. В тъмнината проблясваха огньове, каращи водата да блести.

— Проклинам те, граде фалтански! — провикна се Неумирацията, вливайки две хилядолетия омраза в думите си. — Нека владетелите ти никога не намират покой! Нека хората ти умират недоволни!

Тогава Повелителят на Брудую, все така нарамил Стела, се обърна и закричи, несъмнено за да потърси остатъците от армията си.

Отшелникът от Бандитската пещера седна върху кутия с надпис „Фурми/Сариста/17 дни“ и се замъчи да си поеме дъх. В доковете преследванията не бяха толкова усилены — изглежда хората се бяха разотишли, а преследвачите му се бяха задоволили да прогонят него и следовниците му далеч от домовете на Инструър.

Ще горят! Всички те ще горят! Словото ще бъде изпълнено!

<И беше, само че ти не го видя.>

Не! Отшелникът падна върху дъсчения под, стиснал главата си. Не! Махни се от главата ми!

<Помниш ли кога за пръв път ти престана да слушаш гласа ми, а твърдеше, че чуваш мен? Защо не се вслуша в предупреждението ми, когато те посетих в пещерата?>

Мъжът в синя роба трепна, раздиран от вътрешната борба. *Кога си идвал?*

<Тогава не прие укора ми, не го приемаш и сега. Затова ще бъдеш унищожен от онова, което щеше да те спаси.>

Ти не си идвал! Махай се от главата ми! Никога не съм те виждал! Не ме оставяй!

Отшелникът се затъркаля, опитвайки се да прогони гласа. Блъсна се в малка маса със счетоводни документи, събаряйки факлата, с която бе подпалил всички онези къщи...

Той и малцината му оставащи следовници бяха избягали след падението на Рушителя, бяха грабнали главни и бяха започнали да търсят места, които да подпалят, та така да бъде изпълнено предвещаното. Инструър трябваше да бъде пречистен — прогнилите първенци и злодеи трябваше да бъдат прогонени. В един момент от бягството им се бе събрала тълпа, опитваща се да попречи на фанатичното им дело. Неспособен да тича достатъчно бързо, старейшината на Ескейн бе стъпкан от преследвачите. Еклесиантите бяха тичали из града, поели към доковете, възползвайки се от всяко изоставане на преследвачите, за да подпалят още сгради. Виковете на пленените от пламъците в техните уши се превръщаха в стенания на грешници, а димът и пламъците въплъщаваха възмездие.

Един след друг последователите му бяха сразени от подивялата тълпа, докато накрая не бе останал само той. Отшелникът бе притичал сред доковете, понесъл факла във всяка ръка. Пред него се бе изправил лабиринт от дребни постройки и задънени улички, но той не можеше

да спре, за да премисли пътя си. Не можеше да спре... *пътят ми отдавна е предначертан*. Бе се изсмял задъхано, а после се беше обърнал и запратил една от факлите сред тълпата, извличайки още писъци от гърлата на нечестивите. Още веднъж бе съзрял как яркият, чист пламък разцъфва като цвете в прясно разорана земя...

За момент той дойде на себе си. Проклетият глас го беше оставил слаб и треперещ. Отшелникът стисна очи, докато онези думи не изчезнаха от ума му. Претърколи се и седна, после погледна. Веднага затули поглед, защото бе обграден от проблясъци.

Следвах вярата! — беснееше той. Изричах само думите, които чувах! Стотици идваха да ме чуят как изричам словата на Бога. Но малцина се вслушаха в предупреждението ми, така че ги сполетя справедливо наказание. Аз съм Огнеизбраният! Мен слуша огънят!

Зад него се разнесе пукот на дърво — бараката започваше да се срутва, разяждана от огъня на факлата му. Очите на Отшелника се разшириха. Той осъзна положението си. Робата му се запали, пламъци капеха отгоре му от сламения покрив... косата му вече пламтеше...

Жадните за мъст граждани на Инструър, преследващи подпалвачите — несъмнено брудуонци, смятаха те — бяха привлечени от писъците, първоначално решавайки, че огънят е взел поредната си невинна жертва. Горящо тяло залитна към прага на барачката, разперило ръце, зинало. Тогава те познаха мъчителя си и спряха, мълчаливо загледани в налудния му ритуал по себеизгаряне. Той стискаше рамката на вратата с отслабващи пръсти, докато накрая построятката не се срути отгоре му.

Фалтанските командири изгаряха от нетърпение да оставят града и да отидат на север, където все още се намираше армията им — доколкото можеха да знаят — пленена от брудуонците. Може би Повелителите на страха се бяха отправили към войската. При такива възможности да прекосяват реката, това бе напълно възможно. Може би точно в този момент фалтанските войници биваха екзекутирани. Пълководците бяха длъжни да идат при тях.

Но не можеха. В цялата западна част на града бяха избухнали пожари, а Стрелоносителят беше наредил да помогнат за потушаването им. Никой не си помисли да не се подчини. В крайна

сметка той бе измамил и надвил Неумирация, нему дължаха свободата си. Малко хора бяха наясно какво точно се бе случило следобеда — това беше главната тема на обсъждане.

— Видях Джугом Арк да блясва сред залата и да пронизва Рушителя — рече началникът на инструкьрската стража. — Стрелодържецът е удивителен маг! Със собствените си очи го видях как пресушава Алениус, за да избяга от Инструър.

— Но тогава защо изчаква толкова дълго? — попита един от фодрамите. — Ако е имал силата да надвие Рушителя, защо не я е използвал по-рано? Защо отказа предложения му двубой?

— Да! — съгласи се един инструкьрчанин, спирайки за момент, за да подаде кофата на човек, който се стрелна в горящата сграда. — Видях стотици от хората ми да измират. Защо той не направи нищо по въпроса?

Перду го потупа по рамото, което му движение беше и наполовина извъртане.

— Все едно да те попитам защо тази сграда се е запалила. Защо не си попречил да пламне?

— Защото бях прекалено зает с друг пожар! — възмутено отвърна мъжът. — Как бих могъл да го предотвратя, след като не съм бил тук?

— Именно — рече фенните. — Лийт е млад мъж, а не бог. Не би могъл да предвиди какво ще направи Рушителят.

— Но той отказа двубоя — рече деруйсиански офицер. — Бях там. Не можеш да ме убедиш в обратното. Рушителят го предизвика, а Стрелоносителят просто се отдалечи.

Перду разпери ръце. Съпругата му и децата бяха някъде в града, заедно с останалите фенни, които не бяха поели на изток, ала той още не ги беше намерил. Биха могли да са навсякъде, включително и в тази горяща постройка.

— Не зная защо отказа! — рече раздразнено той. — Може би храбростта го е напуснала. Във всеки случай сега той успя!

— Брат ми беше сред бойците, заобиколени на двата хълма — изръмжа един младеж от Строукс. — Не зная дали е мъртъв или пленен. Но толкова много погинаха. Нима той ще може да ги съживи със стрелата си?

Фенните остави кофата си на земята и се взря в юношата.

— Съжалявам за брат ти — каза меко той. — Но видях как момчето, против което говориш, страда под тежестта на очакванията ни. По-добре се моли един ден да не бъдеш избран за роля, подобна на неговата. Съмнявам се, че би се справил като Лийт!

Перду ритна кофата и се отдалечи.

— Какво му има? — рече младежът от Строукс, обръщайки се към околните. — Защо го прие така лично? Просто задавах въпроси.

— Защото той е един от Компанията — отговори началникът на стражата. — През последната година той е видял повече, отколкото ти ще видиш за целия си живот. На твое място бих внимавал с приказките. На подобна критика може да не се гледа с добро око в нова Фалта.

Момчето изсумтя и вдигна съборената кофа. Около него градът блестеше в оранжево, което постепенно гаснеше, защото огньовете биваха потушавани.

Едва часове преди зората стотиците огнеборци можаха да си поемат дъх. Лийт, чиято Стрела по изключение имаше компания сред пламъците, разпрати вестonosци да съберат командирите му. Трябваше да измине повече от час, преди и последният от пълководците да пристигне в Съвещателната зала, залитащ от умора.

— Пожарите още не са угасени изцяло, но вече няма хора в опасност — рече чиновникът с уморен глас. — Градът бе претърсен из основи. Няма следи от подпалвачите, с изключение на двадесетина тела.

— Ами *Махди Дац*? — попита Модал. — Забелязвани ли са сред стените?

— Не, милорд. Изглежда всички са избягали отвъд реката, както ни беше казано. — Тук той погледна Фарр, изсумтял заради скептичния тон на чиновника.

— Чухме, че те са били причинители на пожарите — каза сър Чалкис. — Претърсихме улиците, но не открихме доказателства за това.

Гласът му беше по-мек от обичайното. Беше видял много. Един от неговите рицари бе предоставил грешно изтълкувано видение.

Смъртта на толкова много рицари и неуспехът на ордена да защити славата на своя основател силно го гнетяха.

— Не — рече хауфутът. — Били са следовниците на един от бившите ни спътници. Този човек, с когото се бяхме сприятелили, твърдеше, че чува думите на Най-възвишения. Може би наистина е било така. Поне аз отчасти му вярвах. Той оформи Еклесията. За известно време изглеждаше, че той и последователите допринасят...

Някой от събраните изсумтя презрително. Звукът отекна в огромната зала.

— Каквито и да са били намеренията му — продължи хауфутът, — по някакъв начин те са били покварени, движени от разбиране за добро и зло, което, ако бъдеше изпълнено, щеше да доведе до гибелта на много хора. Той се е съюзил с останките от Ескейн, а после и с Аркоса на Немохайм.

Най-малко четирима от присъстващите потръпнаха, припомняйки си предишното познанство с предателя. Само те от бившите Аркоси разбираха, че са извадили късмет да се отърват живи — много от колегите им бяха погинали. Те погледнаха към групата, която стоеше на предните пейки. Върху платформата все още се издигаше масата за подписване, но някой беше махнал ръката. Какво ли щеше да стане с тях, ако Рушителят бе получил власт над Инструър?

— Колко души изгубихме днес? — попита Лийт, стараейки се да потисне безстрастния глас, който вече започваше да изброява.

— Спасихме много граждани от пламъците, милорд, но някъде около стотина бяха злощастно погълнати, преди...

Фарр Сторрсен бе чул достатъчно.

— С бройката ще се занимаваме по-късно. Но въпросите не могат да чакат, а аз имам два. Първо, какво стана вчера следобед? И второ, как ще освободим войниците си край града?

Беше късно — или рано в зависимост от гледната точка — и имаше неща, над които Лийт не искаше да се замисля. Още не. Не и когато не можеше да мисли ясно. Но пък въпросите на Фарр бяха подкрепяни и от останалите. Под настояванията Стрелоносителят кимна, но преди да е започнал, Модал се изправи и с жест призова към мълчание.

— Съществува едно объркване, което трябва да бъде разяснено — властно заяви той. — Чух да се говори, че моят внук, Стрелоносителят, е отказал да се изправи срещу Рушителя. Също така чух, че сме били предадени от брат му, приел предизвикателството от името на Стрелодържеца, без да има шанс да победи. Хал Манумсен не може да се защити, защото е мъртъв, а Лийт Манумсен няма да го стори, защото не счита подобни невежи обвинения достойни за отговор. Затова аз ще говоря от тяхно име.

Предизвикателство като това, което бе отправено към Лийт, несъмнено би пречупило мнозина от вас само с тежестта на очакванията. Някои от вас може би не познават магията на словоплетството, с която Рушителят подсилва думите си. С това предизвикателство Неумирацията се обвърза и ако Лийт го беше приел, без да помисли, щеше да обвърже и нас. Но той поиска отсрочка, за да го обмисли. Да отдели делото от клопката. Какво е срамното в това? — Той огледа околните, много от които все още изглеждаха объркани.

Лийт се изправи на крака.

— Не, дядо, истината трябва да бъде казана — рече той. — Държах Джугом Арк в ръката си много месеци, но не исках да открия истината за нея. Страхувах се — призна юношата, сдържащ сълзите на срам. — Смятах, че съдбата, в която бях тласкан, открадва живота ми. Не се вслушвах достатъчно в онези, които се опитваха да ме научат на това, което знаеха за Стрелата. И когато Рушителят ме предизвика, аз не можех да разбера с какво тя би могла да ми помогне да го надвия.

— Лийт, не е нужно да правиш това — каза му Индретт и дръпна наметалото му, но той бутна ръката й.

— Някои от вас знаят, че бях много сърдит на брат си Хал. Той винаги бе притежавал магия и умение да надзърта дълбоко в света на невидяното. Толкова е трудно да се живее с такъв човек: съветът му винаги се оказваше правилен, край него аз изглеждах излишен. В гнева ми ми се струваше, че той непрекъснато подкопава усилията ми да спася Фалта от Рушителя... и затова аз... аз му обърнах гръб.

Сълзите вече течаха, не можеше да направи нищо, за да ги спре.

— Нараних го дълбоко, по-дълбоко, отколкото някой бе осъзнавал. Затова когато предизвикателството беше отправено и аз се поколебах, той се яви вместо мен, за да не позволи да намеря смъртта си от ръката на Рушителя. Аз трябваше да лежа на земята с пробита

гръд. Това, мисля, е била съдбата, определена за Стрелодържеца. Ако бях приел съдбата си, може би мнозина други са щели да оживеят. Хал със сигурност щеше да е жив, а аз щях да бъда мъртъв, без тази непоносима вина, която да ми тежи.

Отчаян, Лийт говореше като самотник, отделен на голямо разстояние от останалите като него.

Кърр се надигна от стола си и прекрачи пред тях, изваял лицето си в каменна решителност.

— Седни, момче, и ме изслушай. Когато го сториш, ще решиш дали ти си виновен за случилото се.

Той въздъхна дълбоко и направи крачка назад, опирайки възрастното си тяло на платформата.

— Бих предпочел единствено ушите на Лийт да чуят тази история, но явно е дошло времето да платя за някогашните си грехове. — Той нервно прочисти гърло. — Преди почти петдесет години напуснах тези места и се озовах на север във Фирейнс, опитвайки се да избягам от миналото си. По време на битките извърших много неща, за които се срамувам, но тогава се борехме за оцеляването си. Видях прекалено много близки и приятели да погиват в сраженията на Сивитар, а въпреки ранга си на Часовой вече не исках да имам нищо общо с политиката на Фалта.

В продължение на много години живях в малка колиба в Суил Даун, недалеч от Лулеа — родното село на Стрелоносителя. Тогава, преди около двадесет години, в околността започнаха да се случват странни неща. Здрави хора се разболяваха без причина и умираха за една нощ, а други бяха откривани мъртви, обсипани със страховити рани. В рамките на година долината Лулеа се превърна в място на страх. Сега малцина люде си спомнят тези времена.

В онези дни срещнах млада жена и двамата се обикнахме. Тя живееше във Вапнатак, поселище на около ден път западно от Лулеа, и аз с радост изминавах този път, за да я ухажвам. При един от преходите си заварих тъмен силует, приведен над нещо край пътя. Изкрещях и го прогоних с тоягата си. Когато достигнах мястото, където той бе стоял, открих две разкъсани тела.

От този ден знаех, че нещо нечисто се е настанило в Лулеа. Ала още помнех трудностите и ужасите, които бях принуден да търпя и върша в Сивитар, злодеяния в името на доброто, затова не казах нищо.

Да не привличам вниманието беше по-важно за мен от това да предупредя долината. Нека Бог ми прости!

— Мини на въпроса, старче! Обясни какво общо има това с победата над Рушителя!

Възрастният фермер се изсмя.

— Фарр, толкова силно ми напомняш на един младеж. Той трябваше да е умрял в Сивитар преди години, а сега стои пред вас. Ще обясня всичко, бъди търпелив.

Много седмици и смърт по-късно, при поредното си посещение във Вапнатак, заварих родителите на моята Тинеи да плачат. Нещо — или някой — я отвлякло през нощта. Месеци я търсих, но не открих нищо.

Тогава един ден зърнах жена да крачи към колибата ми. Вгледах се по-внимателно и видях, че това е Тинеи, моята обична. Изглеждаше, че ужасни неща са ѝ били причинявани през тези месеци. Лицето ѝ беше изпито и наплашено, освен това тя куцаше, осакатена. И също така беше бременна.

Умолявам ви да слушате, без да ме прекъсвате с въпроси, не и преди да съм приключил. В продължение на дни тя запазваше мълчание, но когато най-сетне проговори, Тинеи ми каза, че е била робиня на Рушителя, на самия Неумиращ. Аз не ѝ повярвах, разбира се. Как би могъл Рушителят да бъде във Фирейнс, след като домът му се намира на остров Андрант, на другия край на света? Ала очевидно нещо я беше наранило. Всеки, притежаващ храброст, би потърсил това нещо и би се изправил срещу него. Аз не го сторих. Казах на родителите ѝ, че съм я намерил да се щура, а за детето рекох, че е мое. Съмнявам се, че ми повярваха, но те така или иначе не искаха да ме виждат повече, обвинявайки ме, че аз самият съм я отвлякъл.

Накрая тя роди. Детето беше уродливо, със саката дясна половина на тялото. Тинеи не искаше да има нищо общо с него. Изпищя, когато се опитах да го сложа в ръцете ѝ. Опитах се да го отгледам сам, но знаех, че от мен няма да излезе добър баща. А Тинеи отказваше дори да седи в една стая с детето. Затова аз го отнесох до селото, където го оставих на пътя на една бездетна двойка.

Пребледнял, Лийт се обърна към родителите си. Те седяха вдървено, вкопчени един в друг, сякаш ги връхлиташе бурен вятър.

— Тинеи така и не се възстанови от причиненото ѝ. Не се сдобихме със собствени деца. И миналия Средозимник тя умря. Помислих си, че тази глава от срамния ми живот е затворена.

Ала се оказа, че не е. Научих, че мъжът и жената, отглеждащи детето на жена ми, са били отвлечени от брудуонци. Тогава истината започна да си проправя път в сърцето ми. Защо брудуонците биха се интересували от Манум и Индретт? Да, Манум разполагаше със знание, което Рушителят искаше да остане скрито, но дали това знание би било достатъчно да попречи на планираната инвазия? Както видяхме, не. Не, трябваше да има някаква друга причина за интереса му. Единствената причина, за която можех да се сетя, беше деформираният син на Тинеи, Хал Манумсен. Аз, хауфутът на селото, Хал и брат му тръгнахме да спасяваме отвлечените. Но, както знаете, скоро се превърнахме в част от нещо далеч по-голямо.

Индретт се изправи. Тресеше се цялата.

— Защо... защо... защо не каза? Ние искахме да знаем! Детето на Тинеи? Кой е бил бащата?

— Не открих кой е бащата, момиче — нежно каза той. — Но доказателствата сочат в една посока. Трябва да е притежавал магия, ако можем да съдим по Хал. И трябва да е бил зъл човек. Убеден съм, че той е отговорен за ужасните неща, които се случваха в Лулеа. Нима мислиш, че бих сринал живота ти с подобни новини?

— Да не искаш да кажеш... Мислиш, че баща му е брудуонец? — Манум също се изправи до съпругата си, стиснал пестници.

Кърр въздъхна.

— Брудуонците са хора като нас. Точно ти би трябвало да знаеш това, Търговецо, защото си живял сред тях. Не, не мисля, че баща му е бил обикновен брудуонец.

— Повелител на страха?

— Несъмнено — изстреля фермерът. — Кой знае колко дълго долината е била шпионирана? Колко дълго Рушителят е знаел, че от Лулеа ще дойде човек, от когото ще трябва да се страхува? Иначе защо му е да ни праща подобен шпионин?

— Почакай! — Фемандерак едва не скочи във въздуха. — Говориш нелепости. Да не твърдиш, че Рушителят е *знаел*, че Дясната ръка на бога ще дойде от долината Лулеа, и че е изпратил *Махди Дац* който да го създаде? Защо му е на Неумирация да иска отдавна

предречен противник? Не, всички пропускаме нещо. Всичко се свежда до самоличността на Десницата. Кой е той?

— Може би това ще стане ясно, ако обмислим отчаяната постъпка на Рушителя в разгара на войната — отвърна Кърр. — След появата на небесната ръка той смята, че ни е надвил. Тогава открива, че ние разполагаме с още бойци — магията ни го кара да мисли, че са четиридесет хиляди. Той е притиснат и заплашен от загуба. Затова предлага двубой и приготвя обвързваща магия. Хал се изправя срещу него и удържа до... поне от това, което видях, той се остави да бъде убит. Не очаквам някой да се съгласи с мен, но това видях аз.

Вече сме обвързани от заклинанието. Предстои то да бъде запечатано в Съвещателната зала. За мен ключовият момент е дали Хал е знаел, че Истинната магия може да бъде разчупена, ако Рушителят не може да подпише. Никога не ще узнаем със сигурност, но нека ви запитам: кой сред нас познава магията по-добре от Хал? Ако някой е знаел, че все още имаме шанс, дори и да изгубим двубой, то това е бил той. Мисля, че е планирал това и е използвал силата на Рушителя срещу него. А сега за случилото се вчера.

Нека ви кажа какво видях аз. Командирът на армията ни и Стрелоносителят подписаха. Беше ред на Рушителя. Аз гледах с натежало сърце, но... осъзнавам колко лесно е да се каже... помислих си, че нещо ще се случи. Чух шум, погледнах нагоре и видях Стрелата да долита от тавана и да уцелва Рушителя. Магията се развали и избухна хаос, защото ние вече можехме да се изправим срещу завоевателите.

— Но кой е стрелял? — Въпросът бе зададен от дузина гърла. Лийт млъкна: *още не*.

— Видях кой запрати Джугом Арк — рече хауфутът. — Тя долетя от барелефа. Погледнете! В лъка на Най-възвишения не трябва ли да има стрела?

Всички проследиха с погледи протегнатата му ръка. Там, високо над тях, изсечената фигура на Бога бе опънала тетивата на лъка си — но в него нямаше вложена стрела.

Лийт плесна с ръце, привличайки очите им. Той си пое дъх и в настъпилата тишина бавно им разказа за гласа. Манум и Индретт плачеха открито. Сълзите на майка му смесваха мъка и радост.

— Видях лицето на Хал, неговия глас чух — обобщи Лийт. — Мисля, че Кърр е прав. Хал е планирал това от самото начало.

— Значи сме били спасени от умишлената саможертва на брат ти — каза Фемандерак. — Изстрелването на Джугом Арк срещу Рушителя може да бъде видяно като последния удар на двубой. Хал е умрял със знанието, че по някакъв начин ще успее да се върне за достатъчно дълго време, за да изстреля Стрелата.

— За втори път — каза Лийт.

Даже даурианският учен не разбра думите му веднага:

— Искаш да каже, че Хал... че Хал и Най-възвишеният...

— Има ли значение? — отвърна младежът. — Но как иначе образът би носил лицето на брат ми. Вие, които го познавахте, погледнете. Не е ли това неговият лик?

Те се приближиха към стената и се възряха в бялото лице, което вече не беше празно. Не точно Хал, но лице, което той би носил в зрелостта си.

— Простете, млади господа — раздразнено каза сър Чалкис. — Да намекувате, че едно сакато момче е възплъщение на Бога, е само по себе си достатъчно зле, но да твърдите, че той е син на брудуонец! Тази дискусия е прекалено близка до богохулство, за да ми е по вкуса. — Той се изправи и надена ръкавиците си с отсечени движения. — Ако наистина си от Даурия — обърна се той към Фемандерак, — грешката, която допускаш, трябва да ти е известна. Моят орден повече няма да бъде част от този съюз и ще се завърне в замъка си. Видението на сър Амасиан още не е настъпило.

Той кимна веднъж, като че да подчертае думите си, сетне напусна залата.

Лийт сви рамене и огледа залата, дирещ някакво вдъхновение, но не намери нищо.

— Прав е относно мистерията за раждането на Хал — призна Фемандерак. — Само че това не оказва влияние върху сегашното ни положение. Все още трябва да спасим оставащото от армията си.

Лозианските предводители, за които тази богословска дискусия не представляваше интерес, се оживиха. Зората завари командирите да разговарят оживено, обсъждайки и отхвърляйки идея подир идея. Само понякога биваха хвърляни нервни или удивени погледи към фигурата на стената или Стрелата в ръката на младежа.

Някъде в далечината прозвуча тръба, умножила зова си. Събраните сепнато повдигнаха глави, учудени от поредното развитие. Малко след това в залата дотича пратеник.

— Пред Иннската порта има огромна армия! — викна той.

Едва изрекъл тези думи, в залата влетя друг вестител, с все коня си, който бе вкарал в сградата.

— На Струърската порта има събрана сила!

Объркани, фалтанските предводители се спогледаха. Постепенно шумотевицата утихна. Остана да се чува само нервния смях на Стрелоносителя.

ГЛАВА 19

В ЛАГЕРА НА ВРАГА

Мракът постепенно се превърна в светлина, а с нея мъченията започнаха отново. Към обширния списък болка се бе прибавило пулсиране в дясната буза. По навик Стела повдигна ръка, за да докосне увреденото място, но усилията ѝ бяха напразни. Тогава тя осъзна осакатеността си — както всяка сутрин.

Бе праметната върху нечие рамо, отпуснала глава на кръста му. Не беше Рушителят — него можеше да види зад себе си, ако леко повдигнеш глава. Макар че усилилата се болка я разубеди да повтори движението. Две отсечени до китките ръце, едната бинтована, напомняха за вчерашните събития. Но споменът за поражението на Рушителя не можеше да спомогне за обгърналата я тъма.

Дори нападението през нощта не бе успяло да я изтръгне от вцепенението. Тя сама бе дошла на себе си с отчаян вик, озовала се на дъното на лодка, тласкана от два тъмни силуета. Около нея долитаха крясъци и кънтенето на стомана. Ужасяващо познат звук. Стела се бе опитала да се повдигне на една от седалките, за да види какво става — и да привлече стрела, ако има късмет. Но стрели нямаше, само мъже в канута, гребящи енергично около редица лодки. Объркана от внезапното си свестяване, влудявана от неспирната болка, Стела дори не беше сигурна на коя от двете сили — гребните лодки или канутата — принадлежи. Внезапно движение на лодката бе я накарало да удари глава в планшира. Над нея двама се бяха вкопчили, а сетне бяха паднали във водата. Тя бе чула мятането им, после бе настъпила тишина.

Сега тя се беше събудила отново. Не можеше да си повдигне главата, но можеше да преброи чифтовете крака, макар че това ѝ отне време. Дванадесет. За неопределен период тя отново изпадна сред чернота, сетне се събуди с това число, запечатано в ума ѝ, но не можа да се сети какво означава то. В един момент тя бе оставена върху хладния килим в палатка, където грижовни ръце я нахраниха.

— Дванадесет — промърмори тя, като че тази бройка носеше някаква важност. Човекът, който ѝ подаваше лъжици супа, не отговори, ала нещо влажно докосна челото ѝ. Стела насила отвори очи. Накара ги да се съсредоточат върху кръглото насълзено лице, върху тъжната уста, която никога нямаше да отрони друга дума. Със здравата си ръка тя се протегна и погали лицето му — с допира душата ѝ се сви. Нечленоразделният крясък, който тя бе съдържала толкова дълго в желанието си да не се признае за победена, сега намери изблик в ридания.

— Дванадесет — рече Стела отново, когато се успокои. — Остават дванадесет и никакви ръце.

Това изглежда звучеше смислено за евнуха, който кимна, а очите му блестяха опасно, сякаш самият той има заслуга за осакатяването на Неумирация и унищожаването на *Махди Дащ*. Дванадесет. Стела щеше да брои, докато не останеше никой от тях.

Лийт и Грайг се прегърнаха в сянката на Иннската порта под лъчите на пролетното слънце. Стрелоносителят разказа накратко случилото се — историята не носеше очакваната радост. Лийт обгърна с шепи ръцете на приятеля си и каза от дъното на душата си:

— Как може една победа толкова да прилича на поражение?

Младият немохаймски войник нямаше отговор, ала видимо се радваше, че е намерил господаря си жив.

Геинор разказа за южната армия, а пълководците на Фалта възкликнаха изненадано, когато чуха колко близо до брудуонците се намира съюзническият лагер.

— Има вероятност още да не знаят за присъствието ни — добави Геинор, — тъй като ни разделя един хълм. Но несъмнено ще очакват атака тази сутрин.

— Що се отнася до това, как бихме могли да ги нападнем? — каза началникът на стражата. — Те още държат пленници. Някой може да смята, че смъртта на заложниците е цена, която си струва да бъде платена, за да се прочисти Фалта от брудуонската заплаха, но аз самият не бих подкрепил подобен план.

— Те са пленници, надвити в битка — каза върховният вожд на фенните чрез жреца си, който му служеше за преводач. — Ще трябва

да понесат последствията.

— Не и докато аз командвам — решително заяви Лийт. — Трябва да обмислим действията си внимателно.

— Но бързо — додаде Геинор. — Бъдете уверени, че брудуонците ще са готови за нападението ни, може би дори подготвят свое.

— Тогава предлагам фалтанските командири да дойдат с нас в лагера и да се срещнат със саристанския адмирал — каза Грайг. — Той е умен човек и може да измисли начин.

Лийт се усмихна към младежа, чието вълнение, че му е била поверена подобна задача, още личеше.

— Южняшкият контингент пред Струърската порта ще наглежда града, докато ни няма — каза Фарр. — Трябва да атакуваме сега, преди враговете да са успели да се опомнят. Ако не го сторим, има вероятност да се окажем в същото положение като при Просеката.

— Добре казано! — викна Ейксхафт. — За мнозина трябва да мъстим!

Всички *лозиански* пълководци изкрещяха одобрително.

— Така да бъде — рече Лийт. — Върви и кажи на родителите ми, че сме отишли да говорим с южните предводители — обърна се той към един вестоносец. — Ще се върнем по-късно днес.

След час Носителят на Джугом Арк бе представен на адмирала на саристанския флот. Двамата моментално изпитаха симпатия един към друг. Адмиралът предложи на Лийт съюзничеството на своя крал и му предостави командването на южната армия. Лийт се съгласи, сетне веднага обяви капитана за неин водител, като не пропусна да му благодари за оказаната помощ. Заедно с офицерите си, двамата седнаха да закусят и да поговорят за приключенията си, изчаквайки завръщането на изпратените съгледвачи.

Скоро беше пристъпено и към същината на проблема.

— Не вярвам, че ще е възможно да спасим толкова много пленници без масивни действия — каза му адмиралът. — Ако брудуонците видят, че битката не се развива в тяхна полза, те или ще убият, или ще заплашат да убият пленниците си. На тяхно място бих направил именно това. — Лийт не очакваше подобни думи от любезния мъж и очите му се разшириха от изненада. — Може да се наложи да преговаряме.

— Но ние не разполагаме с нищо, което те искат! — протестира Грайг, сетне веднага се поправи: — Предполагам, че пощадяването на живота им може да се сметне за предложение.

— Няма да преговарям с мъжа, убил брат ми — заяви Лийт.

— Дори и ако това ще спаси хиляди пленници? — меко го попита Геинор.

— По никаква причина!

Хауфутът се изправи, отиде до Лийт и сложи ръка върху рамото му.

— Те имат и друго, което искаме — рече тихо той. — Какво би им дал в замяна на Стела?

Лицето на Лийт пребледня при споменаването на това име.

— Не зная, не зная! Не ме карай да решавам между нейния живот и други двадесет хиляди живота!

— Може би ще намерим отговора, ако самите ние отидем да шпионираме в лагера им — замислено рече адмиралът. — Понякога един поглед към бойното поле донася съвет, който планирането не може.

Желанието да стори нещо, а не просто да бъде наблюдател на събитията, започна да обзема Лийт.

— Да — каза юношата от Лулеа. — Ще отидем и ще огледаме лагера им.

Седмина лежаха скрити зад раззеленилите се храсти на средата на един склон. В подножието на склона, на около петстотин крачки от храстите, се разгръщаше брудуонският лагер. Палатките им бяха подредени в поредица концентрични кръгове, в средата на които се намираха все още вързаните пленници, все така оставени под открито небе. Седмината видяха как около дузина мъже в сиви наметала изникват от равнината на юг, отправили се към стана. Скоро те също потънаха в лагерната дейност.

Брудуонските постови бяха нащрек, а пленниците бяха охранявани добре. Събиращи фураж отряди непрекъснато шареха около лагера, което изнервяше Лийт. Към неспокойствието му се прибави и гледката на коловете, издигащи се в средата на лагера. Към два от тях имаше привързани тела.

— Да приемем, че единственият ни избор е да ги нападнем — прошепна адмиралът. — Какъв е най-добрият начин да го сторим?

— Спускаме се право надолу — отвърна Фарр. — Ако съсредоточим атаката си в едно място, ще проправим път за пленниците, през който да избягат. С малко късмет смятам, че ще успеем да спасим повечето от тях.

— Ами ако нямаме късмет? — попита саристанецът. — Тогава?

Фарр стисна устни, въздържайки се от хаплив отговор. Лийт можеше да предвиди резултата от подобна стратегия. Продължителна битка с многобройна и добре обучена армия. Избиването на всички пленници, включително с екзекуции, предназначени да обезсърчат и стреснат атакуващите. И никакво решение, освен ако Рушителят не се появи, възстановил силата си.

Геинор прочисти гърло.

— Аз бих предложил друг подход. Можем да се възползваме от прикритието, което този хълм предлага, и да доведем силите си много близо. Тогава бързо заобикаляме брудуонците, предотвратявайки снабдяването им с провизии. Обсада. В един момент те ще бъдат принудени да приемат условията ни.

— Кажи ми, тате — поде Грайг, — кои ще бъдат първите, които ще умрат от глад? Дали брудуонците ще държат пленниците си сити, докато самите те умират от глад? Твоята стратегия е просто по-бавна версия на това, което предлага Фарр Сторрсен.

Възрастният царедворец не се обиди, а се усмихна широко на сина си.

— Значи остават само преговорите, така ли? — мрачно попита Ейксхафт. — Какво ще заменим — безопасен път до границата за част от пленниците или ще бъдем принудени да им отстъпим част от земите си?

— Изглежда ще трябва да сформираме делегация. — Саристанският адмирал се навъси, сетне поклати глава. — Или това, или изчакваме да видим какво ще се случи.

Той започна да обсъжда този вариант с мъжете от Немохайм. Лийт се приведе към Фарр и прошепна в ухото му:

— На какви езици говорят брудуонците?

Винкулчанинът изглеждаше объркан от въпроса.

— Бойците, с които се биехме, разговаряха помежду си на своя си език. Звучеше ми като някакъв брътвеж. Но забелязах, че войниците с нагръдници в различен цвят използват вариант на нашия общ език. Защо? Защо да е от значение на какъв език говорят?

Но Лийт вече се беше обърнал.

— Подръж — тихо каза младежът на Ейксхафт и подаде Джугом Арк на сепнатия фодрам. Сетне, преди някой от останалите да е успял да го спре, Лийт излезе от храстите и пое надолу към лагера.

— Лийт! — просъска Грайг. — Лийт!

Само че младежът от Лулеа или беше прекалено далеч, за да го чуе, или избра да не обърне внимание. Ужасът им се превърна в паника: дали момчето си беше изгубило ума, или бе попаднало под влиянието на някаква мощна магия, принудила го да се разкрие? Може би му бе хрумнал някакъв план? Каквато и да беше причината за тази му налудна постъпка, шестимата можеха единствено да изчакват. Не се осмеляваха да напуснат прикритието си.

Хауфутът прокара длан по потното си лице.

— Никой ли от вас не се досеща какво възнамерява да стори? — Той се вгледа в неразбиращите им лица. — Ще размени себе си срещу пленниците, ето какво.

— Значи отива на смърт — тъжно рече адмиралът.

— Да — съгласи се кметът на Лулеа. — Но мисля, че той иска точно това.

Прекалено дълго пленник на събитията, прекалено много отговорност без истинска сила, прекалено дълго следвал пътищата, очертани предварително. И докато бяха лежали в храстите, отново изчаквайки, нещо в Лийт се бе възпротивило. Той копнееше за чиста, проста, ясна постъпка, не обърканата каша от политика и войски, размятала го из света. Дело, което да го очисти от всички досегашни грешки и многочислената вина, която все още го измъчваше. *Ако успее да спася само един, ако намаля бройката само с един, ще се почувствам по-добре.*

Планът бе разцъфнал в ума му и Лийт бе действал веднага, без да се впуска в разсъждения — страхливост под прикритие — които щяха да стъпчат крехкия цвят. Огромна вълна облекчение съпровождаше

слизането му по склона. Най-сетне. Да стори нещо, за което само той беше отговорен. За което само той щеше да страда, ако допуснеше грешка! И когато осакатеното, но все още красиво лице изникна пред очите му, той ускори крачка.

— Спри! — ревна пазач със зелен шарф. — Идентифицирай се!

Брудунецът държеше копие в ръцете си и се мръщеше към приближаващия лагера. Другарят на войника пристъпи напред, за да огледа натрапника.

— Съжалявам — изрече новодошлият, служейки си с чепата пародия на общия език. — Бях откъснат от ротата. Изгубих си червения нагръдник в един храст. Искam разрешение да се присъединя отново...

— Да се присъединиш отново? Само какво те чака! По-добре да беше избягал, отколкото да се връщаш без меч и нагръдник. Рудос може вече да го няма, но това не означава, че дисциплината е омекнала!

И часовият започна да описва наказанията, които щели да последват явяването на Лийт. Другарят му намираще това за много забавно.

Младежът търпеливо изчака описанията да приключат.

— Изчезвай тогава! И знай това! Неумиращият се върна само с малка част от безценните си Повелители. Мисля, че нещо се е объркало. Ако е така, боговете да са на помощ на всеки, пипнат в прегрешение!

Стройният непознат им благодари с чудатите си думи, сетне пое в противоположна посока на палатките на червените. Постовият понечи да викне подире му, но другарят му го спря, изтъквайки, че предстоящото наказание на глупака ще им предостави отлично развлечение.

— Може би и той ще бъде изгорен по подобие на господаря си. — Двамата се засмяха, преди да възобновят дежуренето си над полята и хълмовете на запад.

Лийт знаеше, че оцеляването му зависи от откриването на нагръдник и задача — второто в някоя част на лагера, където говоренето на общия език да е оправдано. Той трескаво диреше сред палатките, докато не попадна на редица жълти нагръдници, приготвени за изпиране. Повечето от тях бяха покрити с кръв. Лийт се огледа, изчака подходящ момент и грабна един от по-чистите. *Как ли се е казал човекът, чиято кръв е изцапала плата?* Просто един от бройката в ума му...

А сега да намери място, където да не привлича внимание...

— Ти! — изстреля глас, остър като камшичен удар. — Жълти! Какво правиш извън зоната си?

Лийт рязко се извърна по посока на гласа. Притежателят му беше широкоплещест мъж със син шарф, който много приличаше на началника на инструктърската стража. Но обноските му бяха далеч безцеремонни.

— Е? Имаш ли обяснение?

С празен ум, Лийт заекна:

— Бях изпратен...

— Няма значение! Освен ако не те е изпратил самият Повелител на Брудую, забрави заповедите си и ела с мен. Проклетите чиновници не ми дават достатъчно пленници, а двамата, които ми предоставиха за нужниците, са прекалено измършавели. Мърша приживе! — Командирът се засмя на шегата си, сетне забодя пръст в гърдите на Лийт. — Така че това ще ти запълни деня, момчето ми.

Той пхна пръст в яката на Лийт и го затегли подире си.

Така притежателят на Джугом Арк прекара рискования си следобед в брудуонския лагер, като копаеше нужници. Макар това да беше най-неприятната работа, която бе вършил през живота си, Лийт мълчаливо благодареше за късмета си, защото тя му гарантираше, че никой няма да се приближава до него. Нагръдникът му отдавна вече не беше жълт, а ботушите...

На моменти синият шарф идваше да провери напредъка му и след задължителното изръмжаване се оттегляше. Ръцете на Лийт се покриха с мазоли, но той си припомни Стела, изкачваща се към подиума, и се постара да забрави болката.

Точно преди залез синият шарф дойде при Лийт.

— Свободен си — изрѣмжа той, но в гласа му се долавяше и уважение. — Ти си добър работник. Искаш ли да подпиша формуляра ти?

— Не! — остро каза Лийт. *Какъв формуляр?* С мъка си наложи да остане спокоен. — Не — ще дойда по-късно. Първо да довърша дупката, после подпис.

Брудунецът поклати глава на глупостта му. Само че не беше негова грижа какво ще се случи с младежа, ако бъде заварен извън зоната си след настъпването на вечерния час.

— Добре. Потърси ме като станеш готов. Ще получиш допълнителна надница.

Лийт му се усмихва, докато онзи не се оттегли, сетне се спусна в дупката, която беше изкопал, и я покри. Макар и неприятно скривалище, щеше да му позволи да остане незабелязан.

Младежът от Лулеа изчака да се стъмни, чудейки се как ли останалите са посрещнали плана му. Не бе имал време да се замисля над това. Само се надяваше, че няма да решат да нападнат лагера заради него. Тогава щеше да има още числа...

Родителите му също щяха да се притесняват. И за тях също не беше помислил. Загубата на големия им син им беше причинила достатъчно страдания. Кърр също бе страдал много.

Лийт се нуждаеше от още време, за да размисли над разказаното от фермера. Колкото и невероятно да звучеше, изглежда носеше и истина. Даровете на Хал бяха дошли от място, различно от Северните покрайнини на Фирейнс. Кой ли е бил баща му?

Образ, два образа, блеснаха в ума му.

Със страх Лийт гледаше към поредното парче от обширния пъзел. Образ, съставен от два сходни: Стела куца по стълбите, с деформирана дясна половина, несъмнено от мъченията на Рушителя. Хал куца сред полето, с деформирана дясна половина.

Възможно ли беше? Но какво бе казал Кърр за Тинеи? Тя също била измъчвана. Какво беше казал? Лийт не можеше да си спомни, макар нещо да му нашепваше, че това знание е ключово. Още едно парче и ще разбере всичко.

Той се съсредоточи. Време беше да изпробва идеята, започнала да се оформя у него от нощта, която бе прекарал в залата на Конал Безстрашни. Ако идеята не проработеше... предстоеше му рискованото връщане обратно, подправено със знанието, че се е излагал на опасност напразно. Лийт си пое дъх, стрелвайки поглед към дясната си ръка. Тази нощ не беше Стрелодържец. И ако беше прав, нямаше и нужда да бъде.

Ти говори с мен в рицарската зала, обърна се Лийт към гласа в ума си. Тогава не носех Джугом Арк със себе си.

<Да. Разговарял съм с теб и преди да я намериш.>

Значи огненият сън в мазето на Фоилзи...?

<Не беше просто сън.>

Предполагам трябва да ти благодаря. Макар да не зная за какво точно благодаря.

<Що се отнася до това, помисли внимателно какво сънува.>

Огън? Не осъзнавах, че Огнедарът може да бъде предаден по такъв начин. Кажу ми, колцина щяха да бъдат спасени, ако се бях научил да го използвам по-рано?

<Не мислиш достатъчно задълбочено. Какво прави огънят?>

Той... изгаря.

<Да. Огънят на живота изгаря натрупаните мъки и навици, които пречат на хората да живеят. Той не прибавя нищо, той отнема. Той лекува, като извлича отровата. Той не е оръжие. Никой не би могъл да те научи да използваш Стрелата като оръжие.>

Но... нали е била използвана като оръжие от Бога?

<Точно ти би трябвало да знаеш, че Най-възвишеният може да използва всичко. Но дори Рушителят би могъл да използва Огъня, за да се излекува, ако това бе истинското му желание.>

Но защо Огънят не ме излекува?

<Помниш ли когато ти и брат ти си играехте в спалнята в Лулеа? Ти затваряше вратата, за да можете да се отделите във вашия собствен свят. Стаята изстиваше бързо, нали? По същия начин Огънят пламти в една стая в ума ти, придавайки ти силата, например, да командваш други. Нима миналогодишният Лийт би могъл да стори това? Но някои от другите стаи остават студени.>

Лийт се засмя — звук, несъответстващ на подобно място.

Същият Хал. Винаги говори с гласа на истината. Неизменно прав.

<Значи си разбрал, че гласът идва от Огъня, не от Стрелата. Какво друго си осъзнал?>

Че не се нуждая от Джугом Арк, за да си служа с Огнебитието. Че онези, които нямат Огън, могат да държат Джугом Арк, но не могат да я използват, защото не притежават вътрешния плам. Че те притежават друга вътрешна сила, базирана на друг елемент. Че Стрелата изгаря онези от Огъня, които не са получили Огнедара, защото когато Огънят пада, той прогаря битието на плътта, както би казал Кроптър. Че Джугом Арк е това, което каза Фемандерак в началото: просто символ. Че в действителност аз самият съм лекувал и сътворявал илюзиите. Че мога да продължа да го правя и без Стрелата.

<И?>

И че мога да продължа с това, което планирах да сторя без нея. Гласът се засмя.

<Значи все пак си слушал брат си. От теб ще излезе мистик. Сега върви! Не ти остава много време. И чуй този съвет: не се изненадвай, ако нещата се развият малко по-различно от очакванията ти. Повече от един човек ще спечели — или ще изгуби — от това, което ще сториш тази нощ.>

Трябвали думите за бъдещето винаги да са толкова неясни?

<Не са по-неясни от всички останали, но изискват размишление. Върви, Лийт!>

Никога няма достатъчно време да те попитам всичко, което ме интересува, въздъхна Лийт, докато се надигаше от дупката.

Над брудуонския лагер се беше спуснала нощ. Облаците бяха скрили луната, за да откраднат среброто ѝ. Няколко факли пламтяха пред офицерските палатки. По протежение на лагера горяха стражеви огънове. Тази светлина, заедно с моментните проблясъци откъм войнишките палатки, трябваше да отбягва Лийт. Той се съсредоточи, представяйки си, че посяга към силата на Джугом Арк...

... и моментално усети, както знаеше, че ще усети, още два Огъня в лагера. Един голям, чиято яркота бе поне равна на тази на Стрелата, както и един много по-дребен, по някакъв начин обграден от

болка. Лийт се усмихна доволно, после се обърна към пламъците — и двата се намираха в една и съща посока. *Ами ако са заедно?*

Той закрачи сред лагера. Бе почувствал пламъците в южния край на стана, което щеше да е добре за бягството, но в настоящия момент криеше опасност. Как Хал беше изплел мрежата на невидимост, с която беше прикрил армията? Нямаше значение. Лийт не се нуждаеше от нея. Трябваше да внимава да не вдига шум — в това се криеше най-голямата опасност.

Младежът стъпваше леко сред хладната трева, вече започнала да се покрива с роса. От дясната му страна се издигаше голяма палатка — проблясващите светлини очертаваха гротескни силуети върху платнището. До него достигаха приглушени разговори, примесени със смях. Не това беше мястото, вътре нямаше Огън. Лийт подмина палатката и продължи да се промъква безшумно. Както когато с Манум ловуваха лисици — не бива да вдига шум, не бива да бъде видян. Сега крачеше по тревния коридор между редица затихнали палатки. Сви встрани, за да избегне двама брудуонци, които пиеха край светлината на огнището си и играеха на зарове. Вече можеше да види търсената палатка: ето тази е!

Тук го споходи нова мисъл: *ако аз мога да усещам Рушителя, дали и той може да усеща мен?* Надяваше се Неумиращият да не е още и неспящ.

Лийт тихо притича към палатката, оглеждайки се наляво и надясно — и едва не се сблъска с тъмния силует, застанал със скръстени ръце, сякаш изчаква някого. В последния момент юношата успя да свие встрани, сблъсквайки се с колче. Задави го ужас. Мъжът се обърна към него, все така скръстил ръце.

— Чувам те — изръмжа глас, — но не мога нито да те видя, нито да те усетя. Покажи се.

Погледът изглеждаше насочен някъде зад Лийт. Краката бавно се придвижиха напред — те спряха на около две крачки от лежащия младеж, стараещ се да остане напълно тих.

Той не може да ме види. Защо? Да не е спял? Или сенките са прекалено дълбоки? Но наметалото на Лийт леко сияеше в сребристо. *Защо не може да ме види?*

Младежът бавно се отдръпна, пълзейки. Достатъчно бързо, за да избягва закрачилите отново крака, достатъчно бавно, за да не вдига

шум.

— Защо не мога да те усетя? — изръмжа мъжът по онзи специфичен начин, който Лийт съотнасяше с Повелителите на страха. Но пък този звучеше прекалено изплашен, за да е от бойците *Махди Дащ*. — Що за човек си ти? Къде изчезна?

Той гледаше към Лийт, но не показваше, че го вижда. Бледата светлина на луната падаше върху злостни черти, сега загрозени от паника. Лицето постепенно се успокои и мъжът се върна на мястото си.

Решил е, че му се е причуло, осъзна Лийт.

Трябваше да измине час, преди младежът да се овладее напълно. Колчето го беше разкървало, оставяйки белег точно под ребрата. Лийт се чувстваше замаян от облекчение, ала в главата му бушуваха въпроси. Най-сетне той се почувства готов да продължи с огледа си. Този път беше по-предпазлив.

Несъмнено това беше палатката на Рушителя. Помнеше я ясно от капитулацията в Лешоядова гуша — сребърно-черното знаме, коприненото платнище. Той я обиколи. Единият източник на Огън — по-силният — се намираше в главната част на палатката, а другият беше зад разделящото ги платнище. Това означаваше, че Лийт трябва да мине край Рушителя, за да стигне до Стела.

Вероятността, че ще бъде заловен, вече биваше смятана за увереност от ума му. Неумиращият знаеше какво притежава новият му пленник. Щеше да изстиска това знание от съзнанието му, щеше да го нарани, както бе наранил Стела... Лийт едва не пое обратно. Ала в ума си продължаваше да вижда Стела, бореца се със стълбите... не можеше да я остави тук, докато имаше дори и нищожен шанс да бъде спасена.

Затаил дъх — за да не вдига шум, каза си Лийт, не защото се страхуваше — той се приближи към входа на палатката. Черната фигура стоеше на по-малко от десет крачки от него, загледана в пътеката, която отвеждаше към средата на лагера. *Той не може да ме види, не може да ме види*, повтаряше си Лийт, за да може думите да станат истина. Внимателно отметна платнището и се промуши под него.

Фарр разказа на Манум и Индретт за глупостта на сина им веднага щом се върна в Инструър. Търговецът просто затвори очи и въздъхна, ала лицето му се вцепени, достигнало предел, отвъд който отказваше да приема лоши новини. Индретт залитна и се отпусна на едно коляно, а очите ѝ се наляха със сълзи.

— Защо? — ридаеше тя. — Защо му е да прави подобно нещо?

Хауфутът им каза за своята догадка. Кърр кимна, но Индретт рязко пристъпи до него, сякаш се канеше да удари стареца.

— Не! — заяви тя. — Той прие задълженията си на Стрелоносител. Не би ни изоставил по такъв начин!

Ейксхафт повдигна Джугом Арк, която светеше ярко.

— Той е още жив. Погледнете! Ако беше мъртъв, пламъкът щеше да е угаснал.

Фемандерак не каза нищо, обаче лицето му беше посивяло.

— Да, прав си — рече бързо философът, стараейки се да убеди себе си. — Джугом Арк е свързана с него. По пламъка ще знаем дали е пленен или убит.

— Но какво ще правим? — провикна се Индретт, без да прави опит да скрива мъката си. — Бихме могли да поведем южната армия и да го освободим!

— Не. — Саристанският адмирал бе неумолим. — Рискът от загуба е прекалено голям, ако предприемем непланирани действия. Може да се окаже, че оставяме Инструър, а следователно и цяла Фалта, на милостта на Рушителя. Да не предлагате да заменим хиляди животи за един?

— Да! — Индретт не беше на себе си от притеснение. — Да! Той излага на риск своя живот заради нас!

Ала събраните около нея сведоха глави и майката разбра, че няма да бъде направен опит за спасяването на сина ѝ.

— Проклет да е денят, в който си била намерена! — изпищя жената, грабна Джугом Арк от ръката на сепнатия Ейксхафт и я заби в масата. Стрелата остана забодена, потрепвайки леко, все така обгърната в пламък. Всички лица се обърнаха към майката на Лийт. Самата тя също осъзнаваше значимостта на случилото се току-що.

Сега всички погледи бяха насочени към ръката ѝ, която Индретт държеше протегната, с дланта нагоре, необгорена.

Жената възкликна тихо.

Слабоватият дауриански философ допря ръка до челото си, защото осъзнаваше колко много не е знаел. Кърр кимна, намерил потвърждение на собствените си подозрения. По израженията на останалите се изписваше удивление.

— Усещам го — прошепна Индретт. — Той е някъде на север, уплашен е, но е още жив. Усещам го.

Събраните бавно се отпуснаха по местата си и се приведоха напред, към Джугом Арк. Пламъкът продължаваше да грее безгрижно, докато около тях се спускаше нощта.

През стените на палатката проникваше съвсем бледа светлина, но тя беше достатъчна, за да очертае сламеника, положен на три крачки от Лийт. Завито тяло се размърда, спящо, но може би с лек сън. Знаейки, че всяко невнимателно движение може да събуди Неумиращия, Лийт започна да се придвижва наляво с изключителна предпазливост. Стъпка, вслушване; стъпка, вслушване...

Огромна бяла форма изникна пред него, разперила ръце, зинала в беззвучен вик. Преди да е успял да реагира, Лийт се озова сграбчен в мечешка прегръдка, изкарала въздуха му — юношата не можеше нито да изкрещи, нито дори да вдиша. Опита се да си послужи с Огъня, но никаква ясна мисъл не можеше да разкъса мъглата на паниката. Ръцете го издигнаха над пода и го отнесоха отвъд платнената преграда. Тук също имаше сламеник, покрит с издуто одеяло. Внезапно младежът долови огромна сила.

Пленилият го отпусна една ръка, така че Лийт можа да си поеме дъх, макар да оставаше сграбчен. Другата ръка се пресегна към горната част на сламеника, отдръпна одеялото и докосна изникналата буза с нежно, дори почтително движение. Сетне постави пръст върху устните. Спящата глава се обърна, очите се отвориха и се разшириха от изненада. Изпълниха цялото опустошено, но красиво лице.

— Лийт — рече сънено Стела. — Как си дошъл в съня ми?

Едрият мъж допря пръст и до устните на Лийт, после го пусна. Но дори и да не беше получило това предупреждение, момчето от Лулеа не би извикало — шокът му беше прекалено голям.

— Лийт. — Нежният глас бе удивен. — Ти наистина си тук. И ти ли си негов затворник?

— Не, Стела. Поне така мисля. — Той се обърна към мъжа, който сега стоеше до него, положил едната си ръка върху неговото рамо, а другата върху това на Стела. Кръглата му глава се поклащаше. — Не, не съм пленен. Дойдох да те освободя.

Но ти притежаваш тъй силен Огън. Не е нужно някой да те спасява. Защо още не си избягала?

Стела приседна на сламеника. Дълбоките белези по лицето и врата ѝ събудиха гнева на Лийт. Той се протегна, взе ръката ѝ и понечи да ѝ помогне да се изправи.

— Ела — каза той. Очите му започваха да се насълзят. — Да си вървим.

— Не.

Лийт изненадано пусна ръката ѝ. Дланта му продължаваше да я усеща.

— Няма да избягам без приятеля си. — Стела посочи към едрия мъж, който ги гледаше с тъжни кафяви очи.

— Тогава ще вземем и него! — Лийт отново протегна ръка. Може би дори и с този мъж имаха шанс да избягат.

— Не — повторно рече Стела. — Магия не му позволява да напусне това място. Той е обвързан с Рушителя и ще умре, ако прекрачи границите на лагера. Не мога да го оставя сам.

— Стела... — невярващо прошепна Лийт. — Нито дори заради мен? Нито дори заради приятелите ти, които те чакат в Инструър? Няма да мога да го понеса! Да се озова толкова близо до теб — а ти да ме отпратиш?

— Повече от всичко на света искам да дойда с теб — отвърна тя, а Лийт разбра, че думите ѝ са истина. — Но не мога да изоставя приятеля си. Ако Рушителят се събуди и открие, че съм избягала, ще го накаже с агония, която дори не би могъл да си представиш. Не мога, не мога да позволя това. Той вече изгуби езика си заради мен. — За момент очите ѝ потъмняха. В тях младежът прочете печал, каквато никога досега не бе съзирал. — Лийт, върни се при приятелите си. В залата видях лицата им. Зная колко те обичат. За мен никой няма да тъжи, но твоята смърт ще ги пречупи. Моля те, Лийт.

Тя протегна осакатената си ръка и докосна бузата му, проследявайки пътя на сълзите му.

— Обичам те. Отнеси любовта ми със себе си. Животът ми ще бъде по-поносим при знанието, че ти си жив.

— Не, Стела, моля те... — изхлипа Лийт, но нищо, казано от него, не можеше да я накара да промени мнението си. — Ти не ме обичаш — изрече той през сълзи, макар още докато изричаше думите да знаеше, че това е лъжа. Тя бе взела решение. Лийт много добре познаваше вината, породена от чуждо страдание и смърт. Нима той самият не би се върнал в Лешоядова гуша, ако това означаваше, че би могъл да спаси, макар и един от онези, които бяха погинали сред снеговете? Нима не бе поел този риск именно заради вината си?

Следващите думи, които изрече, бяха най-мъчителните в живота му.

— Обичам те, Стела. Обичам те по-силно от когато и да било. Искам да те извлека насила, но знаей, че това би сложило край на всичко между нас. Затова ще се върна в Инструър и ще разкажа на всички, на които си скъпа, за храбростта и красотата ти.

Гласът му беше пламенен от чувство.

Стела се усмихна немошно.

— Красота? Лийт, бях поразена от собствената си глупост и от злината на моя господар. Вече не съм красива — ако изобщо някога съм била.

— Ти си красива! И си могъща. Усещам Огъня вътре в теб. Използвай го, Стела. Може би ще успееш да се изправиш срещу злото, което те държи тук.

Лицето ѝ внезапно се промени, изразило паника.

— Върви, Лийт! Той се събужда! Върви!

Юношата действително дочу раздвижване отвъд платнището. Той трепна от страх, но се овладя, приведе се към момичето, приседнало на сламеника, и го целуна по бузата. Сълзите му докоснаха разранената ѝ кожа.

— Сбогом, Стела — прошепна Лийт. — Сбогом.

Тя допря устните си до неговите, сетне го избута със здравата си ръка.

— Върви!

Смазан душевно, младежът от Лулеа се промуши сред нощта. Пред себе си виждаше единствено лицето ѝ. Не пристъпи встрани, за да избегне тъмния силует, а го удари с цялата си сила, орис или отчаяност насочила ръката му. Повелителят на страха рухна в несвяст.

Откъм палатката долетя рев, който звук го накара да се втурне. Лийт тичаше, без да мисли за шума, без да се обръща, за да види дали е преследван. Бягаше от рева, но също и от лицето, прошепнатите слова, хладните устни и блестящите сълзи.

Дежурещите около лагера го чуха, но не видяха нищо. Тъй като вниманието им беше насочено в очакване на атака към лагера, те реагираха прекалено бавно. Тропот на нозе, задъхано дишане, вихър. Това беше всичко.

Индретт погледна събраните. В един момент Стрелата бе потъмняла, попарвайки надеждата им, ала сега сияеше ярко.

— Той си идва — каза усмихната майката.

ГЛАВА 20

ЦЕРЕМОНИЯ

Отново беше настъпил Средозимникът. Из целия северен мраз хората се събираха, за да отбележат най-краткия ден и обещанието за пролет. Тук в Инструър времето беше меко, макар че лек дъждец се опитваше да развали настроението. Онези, които имаха щастието да присъстват на голямото събитие, държаха пъстроцветни слънчобрани над главите си. Редиците им се стичаха по Витулианската алея, поели към Съвещателната зала. А там Лийт Манумсен, владетел на Инструър, нервно докосваше сребърните закопчалки на ботушите си, докато изчакваше началото на церемонията.

Девет месеца бяха изминали от капитулацията на брудуонската армия. Девет дълги месеца, през които Инструър се беше преродил. Увредените от пожари сгради бяха сринати и издигнати отново — възстановяването беше финансирано с малкото злато, оставащо в градската хазна, а също и с щедри заеми. Така всички щети, причинени от налудните еклесианти, бяха поправени. Но за да не бъдат запомнени всички следовници на Еклесията като фанатици, Лийт нареди моравата пред Залата на знанието да бъде засадена с фиданки от северните гори, които да напомнят за хората, предадени от Тангин и посечени от стражите. Бяха повикани майстори от столицата на Строукс, които да построят наново Струърската порта. В тяхна чест наименованието ѝ бе променено в Мерциумска. Така подозренията и горчилката на строукския владетел бяха поне отчасти успокоени. Единствената неприятна задача се оказа разрушаването на Пиниона, чиито подземия бяха отводнени и затрупани. Лийт възнамеряваше да построи паметник на загиналите, но впоследствие реши, че за определени неща на града не бива да бъде напомняно.

Днес Съвещателната зала беше пълна до пръсване. Лийт се беше погрижил не само заможните да намерят места — цял сектор от залата бе запазен за онези, които идваха от по-бедните части на града. В тази категория попадаха и жителите на квартала с хамбарите, все още

невъзстановен след ескейнските саботажи. Тези граждани седяха с блеснали очи. Някои от тях бяха чакали от снощи, за да влязат — макар и в коридора на молителите. Без да се съобразяват със съветите на служителите, обсебени от протокола, Лийт и Компанията уредиха чакащите отдавна да получат супа.

Самият Лийт седеше на стол, положен в основата на мраморното стълбище, издигнато специално за церемонията. На върха на стълбището се издигаше друг стол, далеч по-внушителен. Трон от злато и червено кадифе, удивително украсен, изработен като дар от хората на Инструър. Зад стола се намираше празната Вътрешна камера. Бе решено тя да бъде зазидана, за да бъде забравен напълно старият Съвет.

Бяха направени и други промени в залата. С безвъзвратно повреден механизъм, Желязната врата бе отнесена. Металът ѝ беше послужил да укрепява складовете. На нейно място се издигаха великолепни дървени врати, украсени от Мъгливите с фантастични мотиви — в почит на погиналите им воители. Масата, над която Рушителят бе изгубил и другата си ръка, бе отнесена точно под барелефите на западната стена.

Самите барелефи не бяха променени. Лийт разреши да бъде издигнато скеле, за да могат да бъдат изучавани по-лесно. Неотдавна Фемандерак се беше завърнал от Даурия, довел със себе си най-добрите учени на родината си. Спътниците му, двама мъже и три жени, бяха странни и потайни хора, шокирани от много неща, които съзираха край себе си. Но никой от тях не бе могъл да обясни лицето на Бога, приличащо толкова много на чертите на Хал, или липсващата стрела от лъка му. Вчера скелето бе махнато. С обичайното си търпение образите поглеждаха към събраните.

Настъпи развълнувано мълчание. Лийт остави ботушите си на мира и повдигна глава към музикантския балкон. Хералд разтвори прозорец. Един тромпетист пристъпи напред, допря инструмента до устните си и изсвири зов, който веселеше сърцето с призива си за радост. Звукът ехтя двадесетина секунди, преди да затихне, сякаш още отекващ в ушите. Бе заменен от звука на тимпан, тихо повтарящ наложения от тромпета ритъм. Той също лееше ноти в продължение на няколко секунди, а последвалата тишина беше изместена от усиливащия се звън на струни.

— Първата част от композицията изразява празник — гордо бе му казал Фемандерак. Музикантите бяха упражнявали композицията на философа седмици наред. Умението на петимата даурианци бе вляло нов живот на музиката.

Струните подеха спокойна мелодия — твърдение; че Фалта ще продължи да съществува; без значение какво се изправи насреща ѝ.

Лийт беше запленил от музиката. Да, бяха спечелили, признаваше. Няколко дни след неуспешния му опит да спаси Стела, брудуонската армия неочаквано и необяснимо се беше предала. Разпитани от изненаданите фалтански пълководци, брудуонските военачалници разказаха за неспокойство и неподчинение, за липса на заповеди и отсъствието на Неумиращия и неговите *Махди Дащ*. Целият лагер бе претърсен, но действително не бяха намерени следи от Рушителя и свитата му. Може би сред разпитваните имаше човек, който знаеше къде е врагът на Лийт, но ако това беше така, то този човек бе избрал да запази мълчание. Ала повечето гледаха на брудуонската капитулация като на голяма победа, донесла края на войната.

Сега струните повтаряха темата, въведена от тромпетиста. Стела така и не бе открита, разбира се, и Лийт бе отказал да смята подобна загуба за победа. Но числата бяха започнали да избледняват от ума му по начин, който би бил невъзможен, ако беше я принудил да го последва до Инструър. Къде ли беше тя сега? Какви ли унижения понасяше? Каква храброст щеше да ѝ е нужна, за да оцелее? Залата се изпълни с ликуващия звук на Фемандераковата композиция. Струните отново уловиха основната тема, този път под съпровода на тромпетиста. Кой не би бил разчувстван от подобна музика?

Шестнадесет души в богати одежди се отправяха по пътеката към стълбището, под което Лийт седеше. Всеки от тях носеше корона. Петнадесет мъже и една жена. Четирима от владетелите се бяха отрекли от измяната и наново се бяха заклели във вярност на Фалта. Други петима носеха короните си едва от няколко месеца, заменили монарси, които бяха предпочели смъртта пред покаянието. Кралят на Фавония се беше обесил, оставяйки писмо, в което обширно описваше радостта от успешното си предателство и изказваше съжаление за всеки фалтански живот, съумял да се измъкне от снежния гроб на Лешоядова гуша. Писмото бе ужасило фалтанските пълководци, ала

Лийт се беше почувствал някак облекчен — вината не беше изцяло негова. Шестнадесетте монарси крачеха с бавно достойнство, а събраните се дивяха — това могъщество бе дошло, за да почете новия владетел.

Лийт отмести поглед от шестнадесетте и се загледа към първата редица места. Там седяха хората, известни като пълководците на Фалта: оцелелите членове на Компанията, предводителите на *лозианската* армия, военачалниците на кралствата.

Близо до подиума седяха родителите му. Очите на Индретт се бяха изяснили за пръв път от смъртта на големия ѝ син. Ала дори под погледа на Лийт тя обърна очи надясно, към изсечената фигура на Хал, който ги гледаше.

Модал седеше до сина си. Изглежда Манум беше простил поне отчасти, защото вече разговаряше с възрастния Търговец и дори беше присъствал на сватбата му с кралицата на Сна Вацта. Бащата на Лийт изглеждаше горд, че и баща му, и синът му ще бъдат крале.

Музиката стана по-нежна и мека. Тромпетистите се отдръпнаха, за да бъдат заменени от флейтисти и звуците на новата даурианска арфа на Фемандерак.

Лийт погледна към обичните си. Фарр щеше да замине утре сутринта — заедно с оставащите командири на *лозианската* армия. Бе заявил, че ще отиде до Мьолкбридж, за да съобщи за смъртта на брат си и че е била отмъстена, а после щял да отпътува за Виндстроп Хаус, където възнамерявал да се заеме с търговския пункт, чийто стопанин наскоро починал. Маендрага и дъщеря му Беладона се бяха настанили в стария Струър, наред бедняшкия квартал. Тяхна хазайка беше Фоилзи, закупила си нов дом с парите, дадени ѝ от ескейнския ѝ приятел. Беладона не криеше привързаността си към Фемандерак и се затрудняваше да приеме, че той не отвърща на чувствата ѝ. Но въпреки това смехът ѝ често можеше да бъде чул в Залата на знанието, отговор на престореното му отчаяние от лудориите ѝ. В момента тя бе издигнала лице към музикантския балкон, изписала ясно послание на обич към арфиста. А до нея седеше Перду със семейството си. Момичетата му се кискаха на някаква шега, а може би на ярките дрехи — тъй различни от простоватите, но удобни одежди на фенните — които неподвижните монарси бяха облекли.

Владетелите се обърнаха с лице към събраните люде. Музиката преля в мек валс. Сякаш сътворени с магия, тридесет и двама танцуващи изскочиха сред залата, шумолейки с рокли и плащове. Музиката отново започна да се оживява. Празненството наближаваше своя връх.

Лийт многократно бе слушал композицията на Фемандерак, дори бе изказвал известни предложения. Но днешното изпълнение беше съвсем различно. Танцьорите бяха погълнати от мелодията, живо възплъщение на нотите. А последните ставаха все по-възторжени, всяко съчетание звуци отвеждащо към онзи момент на триумф, когато — очаквано и същевременно съумяло да предизвика изненада — десет тромпета щяха да слоят призив за възраждане. Лийт знаеше, че този момент от изпълнението наближава, затова се изправи и започна да се изкачва по стълбите, издиган от музиката, крачещ едновременно с набиращото се напрежение. Допирът му с фалтанския трон съвпадна с победоносния мотив. Юношата вече не можеше да скрива сълзите си. Бяха го побили тръпки на възбуждане и възхита. Достигнал връх, оркестърът премина към изказа на скръб.

Нововстъпилият върховен владетел на Фалта огледа поданиците си. Зад пълководците можеше да види седналите островитяни. В ума му изникна историята им, може би най-чудата от всички. Забравени от Стрелодържеца, те все пак бяха довели бойци с надеждата, че споразумението ще бъде спазено, ала се бяха натъкнали на блокадата, издигната от Аркоса на Немохайм. Впоследствие бяха съумели да я разкъсат и след ден почивка да продължат по Алениус. Тогава, след здрач, буквално се сблъскали с малка флотилия гребни лодки, с която Неумирацията, придружаван от *Махди Дац*, се връщал при армията си. Сражението било кратко, но кръвопролитно, с големи загуби и от двете страни. С отслабналата си магия и също тъй слаб господар, Повелителите на страха понесли най-голямото си поражение досега — над осемдесет бойци станали жертва на уменията на Пей-ра. На северния бряг на реката сега се издигаше малко гробище, приютило костите на погиналите островитяни. Другарите им се бяха погрижили да погребат не само тях, но и Имената им. Обещаната от Лийт гощавка най-сетне се бе провела. Младежът се надяваше, че Астареа скоро отново ще бъде населена. Само че ако тамошният климат беше толкова

дъждовен, както при единственото му посещение досега, визитите му щяха да бъдат редки.

Близко до островитяните седяха гъвкава жена с кафява кожа и нейният баща. Това бяха вождът и принцесата на Мъгливите. И двамата носеха траур. Телата на Туа и Уизаго бяха намерени едно до друго в Лешоядова гуша, обкръжени с купчини вражески трупове. Суровото лице на вождя не бе омекнало при новините за героизма на покойния му син. Той отказваше да говори с тях, преди да е извършил специфичните си ритуали. Лийт все още таеше надежда, че конфликтът между Деруйс и Мъглата може да бъде разрешен, макар че смъртта на двамата млади мъже значително бе смалила тази надежда. Сърцето на юношата се свиваше всеки път, когато си помислеше за тях. Липсваха му споровете им и тяхната разпаленост — двама мъже, опитващи се да разплетат сложностите, предадени от бащите им. Рушителят не биваше да се измъква безнаказано — бе причинил толкова мъка.

Ламентацията на Фемандерак бе обгърнала всички събрани. Струните пееха бавно, с меланхолична мелодия. Лийт си припомни всички онези, които бяха положили живота си в това приключение. Уайра, Парлевааг, безименният ескейнчанин, Сйенда, Джетарт, Парцаливко — и Хал.

Не можеше да увеличи списъка с още едно име. Не искаше. Тя не беше мъртва. За другите щеше да тъжи, но не и за нея.

И други имена изплуваха в съзнанието му. Отшелникът в синя роба бе умрял с размътен разсъдък, ала за известно време бе помагал на Компанията. Еклесията му беше разпусната. Почти всички подпалвачи бяха заловени и наказани според закона — далеч по-меко от наказанията, наложени от побеснялата тълпа на онези техни другари, които успяла да залови собственоръчно в нощта на пожарите. Напоследък Лийт чуваше тревожни слухове, че фанатиците отново започват да проявяват активност, този път от името на Хал Манумсен. Трябваше да направи нещо по въпроса.

Старейшината на Ескейн бе получил съдбата, която заслужаваха постъпките му: премазан под нозете на презираните от него граждани. За него Лийт не чувстваше жалост. Юношата бе положил големи усилия да интегрира оцеляващите ескейнчани в обществото на

Инструър. Вярната Фоилзи и плешивият ѝ приятел тук му бяха от голяма помощ.

Никой не тъгуваше за някогашния им съюзник, Аркоса на Немохайм, който дори и след смъртта си продължаваше да тормози онези, опитващи се да поправят нанесените от него щети. Градската стража бе подложена на изчерпателна чистка. Неколцина бяха прогонени от града. Двама мъже, проявявали особена жестокост срещу невъоръжените еклесианти, бяха обесени, а други съмнителни бяха оставени на пробен период. Началникът на стражата бе докладвал, че все още съществува известна враждебност срещу тъй наречените узурпатори. Предстоеше му още работа.

Погребалната мелодия продължи, минорно ехо на ликуването, напомнящо на събраните, че победата и загубата бяха неразделно свързани. Този момент пораждаше смесени чувства. Загубата на приятел приличаше на загубата на крайник — оставаше нещо живо, което да чувства загубата. Радост и мъка едновременно ги раняваха и лекуваха, обгърнати от музиката като носещи утешение другарски ръце.

Струни и тромпети подеха последен фанфар. Бесният крал на Деруйс се отдели от останалите монарси, понесъл златна корона по стълбите. Като никога мълчалив, със сълзи, стичащи се по страните му, той застана край трона и зачака мелодията да достигне края си, за да короняса Лийт за първия крал на Фалта.

Моментът наближи. Бесният крал снижи короната — и точно преди сияйният ореол злато и диаманти да обгърне челото на Лийт, ивица светлина легна в подножието на трона, привличайки вниманието на юношата. Светлината се бе разгърнала между откренатите дървени врати. Едновременно с последните, тръпнещи ноти, дребна фигура пристъпи в залата, подпирайки се на бастун.

— Две развалени съомги и пет резена корав хляб — изрече нервно оцапаният с тревни петна. — Само това дадоха селяните. Лятото беше лошо, господарю, реколтата ще бъде слаба — рече той на езика на Андратан.

Гнусното лице се обърна към него.

— Нахрани ме — каза устата.

Гласът изискваше незабавно подчинение. Слугата откъсна парче хляб, постави го в собствената си уста и задъвка енергично, преди да го изплюе и да го постави в устата на противния мъж. Поне вода имаше в изобилие. Те продължаваха да пият от потоците, макар че един от спътниците им, боецът Ухтана, бе умрял от болки в корема. Есента беше влажна, поне за брудуонските стандарти. Вода и хляб се редуваха. Нервните пръсти повдигаха чашата към лицето на онзи, който нямаше с какво да я хване. Най-сетне измъченият лик изрази задоволство и отново изпадна в унеса си.

Петте месеца неспирно криене, молене за хляб и откази от хора, които бе тръгнал да подчини, бяха превърнали Повелителя на Брудую в лигаво, хленчещо животно. Почти никаква разумност не му беше останала. Загубата на голяма част от силата го беше лишила и от фасадата, която си беше налагал пред слугите. Сега гневът му бе капризен и озлобен и хората му бяха принудени да го крият, докато се срещаха с жителите на съответната земя. Макар че Рушителят се бе превърнал в бледо свое подобие, слугите бяха запазили неизменната си вярогност. Седем Повелители на страха и четирима слуги — включително евнуха с отрязан език — съпровождаха Стела и Неумирация в мъчителното пътуване през Фалта.

През първите няколко седмици от пътуването Господарят на Брудую като цяло изглеждаше непроменен, поне външно — с изключение на новия чукаг, разбира се. Силата му бе намалела, всички усещаха това, ала все тъй притискащата ги принуда свидетелстваше за наличната му магия. Тази принуда ги беше събудила късно през нощта след Инструърския провал, беше запечатала устите им, но им беше дала точни нареждания, беше ги обгърнала в невидимост и ги беше отвела далеч от лагера. Никой от свитата, с изключение на фалтанското момиче, не разбираше защо господарят изоставя този лагер. Двамата, осмелили се да попитат, бяха платили с главите си.

В продължение на много дни бяха вървели на североизток през нивята на Деювър, крадейки и изтръгвайки храна от местните. Бяха оставили диря от мъка и смърт след себе си. Тогава господарят им бе рухнал. Само Стела се беше досетила, че той е изчерпал магическата си сила. Лицето му ставаше все по-старо и немогщо, също като в двубоя с Хал. Само за един следобед Неумирацият се беше превърнал

в жив труп, с кожа, опъната като пергамент над костите, ала увиснала около подпухналите от болка очи.

Рушителят не можеше да поддържа илюзорното си тяло, но все още притежаваше достатъчна мощ, за да държи слугите си в подчинение. За един трепетен момент Стела си беше помислила, че шансът ѝ е настъпил, че тя и евнухът ще успеят да избягат от отслабения си мъчител, ала връзката между нея и противния човек бе останала, макар и напрегната. По-точно бе усещала как връзката между тях я лишава от сила, предоставяйки му достъп до кладенеца на духа ѝ.

Още четири месеца бяха продължили на изток. При Баратеа бяха прекосили дълбоката Бранка, фалтанската река, отстъпваща единствено на Алениус. Сетне се бяха отправили към град Бис, лежащ отвъд пусти поля и обичащ да се хвали, че не принадлежи към никое от Шестнадесетте кралства, макар в действителност да лежеше на границата между Асгоуан и Фавония. Най-накрая бяха стигнали в Бис, по пътя изгубили само трима — двама Повелители на страха и един слуга, което се дължеше главно на късмет, а не на умения за оцеляване. В тревистите степи храната беше оскъдна — нямаше дървета, а откъм планините се спускаха свирепи вихри. От Баратеа чак до Еренмал брудуонците се бяха прехранвали с корени и конско месо. В последното място едно семейство се бе съжалило над тях. След като бяха изхвърлили телата на милосърдните в реката, Рушителят и спътниците му бяха прекосили Алениус с лодка, за да продължат на изток по южния бряг.

И сега те се бяха свили, гладни и изморени, в единствената здрава палатка, вперили поглед на изток, към огромните скали, обградили Алениус, върховете им обгърнати в буреносни облаци. Под скалите можеше да бъде съзряно нещо не по-малко заплашително: група бронирани мъже в инструкърски цветове.

Естествено, че ще са тук, помисли си Стела. Нека Рушителят сам си намери пътя сред равнините на централна Фалта, няма смисъл да го дирят там. Просто трябва да изчакат на входа на Лешоядова гуша, откъдето всички пътуващи на изток рано или късно трябва да минат.

— Вървете... и ги пребройте — изклокочи Неумиращият сред лигата си. — Открийте начин... да ги заобиколим.

Повелителите на страха се поклониха и напуснаха палатката.

— Стела... — каза нежно той, когато воините излязоха. — Какво щях... да правя без теб?

В отговор тя не каза нищо, никога не отговаряше, но, както винаги, той можеше да я разчете.

— Ти мислиш... че съм отвратителен. Такъв съм! Но и преди... съм бил в такова състояние. Проклетата Стрела... ми повлия така и преди.

Рушителят прочисти гърло, сетне бе задавен от пристъп на кашлица, оттеглил се едва когато нещо в него изглеждаше на път да се прекърши. Стела отново усети извличането от душата си.

— Тогава... Тогава никой не ми помагаше. Сега... имам теб.

Неумиращият се усмихна — същински череп, породил отврата в стомаха ѝ и странно съжаление в гърдата.

— Милата ми Стела...

Той отпусна глава и затвори очи, изтощен от думите и раздиращата кашлица.

— Вече няма да я имаш — изрече глас.

Главата рязко се повдигна, очите се отвориха, за да видят евнуха, застанал до слугинята му, любимата му, живота му... *Още една халюцинация. Той не може да говори. Отрязал му езика.*

— Може да си отрязал езика му, но аз дадох на сърцето му глас — каза евнухът. Празната му уста се движеше съответстващо на думите. — Сега си достатъчно слаб, за да може той да се откъсне от теб и да отведе момичето със себе си. Време е да заживееш живота, който си избрал за себе си, без да крадеш от чуждите животи.

Неумиращият скочи на крака.

— Ти! — изрева. — Ти отне и двете ми ръце! Няма да ми отнемеш любимата! Вземи него, той е мърша, но ми остави момичето!

— Тя сама ще реши — рече гласът.

Гласът на Хал? Как е възможно това? Видях го да умира!

— Е, Стела? Ще тръгнеш ли на запад с мъжа, когото спаси от смърт с грижата си, или ще останеш с онзи, който твърди, че те обича, а те изсмуква? — Устата на евнуха се затвори, ала очите му все така блестяха с невъобразима яркота.

Изборът беше лесен. *Дори не трябва да избирам!* — каза си тя. Ала връзката между нея и ужасната останка от човек не бе променила здравината си. И част от тази връзка, осъзна с ужас Стела, бе изработена от нея самата.

— Кралица на Брудую! — изпищя Рушителят, протегнал ръце към нея: чуканите безмълвно изразяваха нуждата му. — Ще живееш вечно! Ела и живей с единствения, който никога няма да те изостави!

<Огънят на живота гори в теб> прозвуча гласът в ума ѝ. <Използвай го и прогори нишките, които те оплитат. Тогава ще бъдеш свободна да избереш.>

Аз не изоставих евнуха, когато той се нуждаеше от мен. Да изоставя ли Рушителя? Той също се нуждае от мен.

<Изборът принадлежи на теб. Ще ти кажа само това: трудно е да не предложиш помощ на онези в нужда, ала понякога това е единственият начин, по който можеш да им помогнеш. Много пъти имах възможност да помогна на Компанията, но ако го бях сторил, никой от приключенците не би придобил сегашната си отговорност. Решавай бързо: Повелителите на страха се връщат.>

Лийт ми каза за възгледите ти. Той не ги харесваше, аз също. Да изоставиш онези в нужда и да наречеш това добрина? Има твърде много себични люде, които биха се възползвали от този начин на мислене, за да оправдаят бездействието си.

<Но ти не си от тях, Стела, което е причината подобно мислене да е възможно. Моля те, вземи Огъня и прогори вървите си. Остават секунди.>

Тя премести погледа си между двамата мъже и направи избор.

Седмината Повелители на страха се върнаха в палатката няколко мига по-късно, заварвайки своя Господар застанал на четири крака и крещящ отчаяно в хрипкав, разкъсващ душата глас. Слугинята и евнухът ги нямаше. Нямаше и следа от тях, без значение колко упорито *Махди Дац* ги търсеха — а те дириха дълго, за да се отдалечат от писъците, продължили с часове.

По време на дългото пътуване на запад евнухът нито веднъж не проговори с езика на мъртвия брат на Лийт. Стела също не чу гласа в ума си. Навсякъде сакатата и евнухът бяха посрещани с милост и

доброта. Още по-голямо щастие се оказа срещата с рота войници един ден източно от Еренмал. Ратниците казаха, че отиват в Инструър, където щял да бъде коронясан новият крал на Фалта — удивително храбър и мъдър мъж, комуто Шестнадесетте кралства се заклели във вярност. Някои от войниците изразяваха резерви относно връзките му с *лозианите* — в крайна сметка бяха прекарали дълги години в сражения с тях — но други казваха, че *лозианите* се били доказали във Великата война.

— Наистина ли всичко свърши? — питаше тя, а те се смееха. — Наистина е свършило?

— Да! — отвръщаха те. — Вече няма врагове във Фалта!

Настъпваше време на дълготраен мир, бяха рекли войниците, и цяла Фалта щяла да разцъфти. Те предложиха на Стела и мълчаливия ѝ спътник да ги отведат до Виндикеър с лодката си.

— Трябва да бъдете в Инструър за коронацията на новия владетел! — казаха те.

— Бих се радвала — отвърна им Стела.

Тя виждаше погледите, които те ѝ хвърляха, когато си мислеха, че не ги вижда — съжалителни, но без похотливостта, която би очаквала от войници. Те оценяваха остроумието ѝ, но не гледаха на нея като на жена. Известно време Стела не можеше да понесе да се погледне в огледалото. Срамуваше се от изгубената си красота.

Той каза, че съм красива, припомни си девойката, ала имаше и моменти, в които не можеше да си спомни кой бе изрекъл думите: Лийт или Рушителят.

Докато зимата обгръщаше света в студената си прегръдка, те прекосиха полята на Строукс, оставиха зад себе си замъка на ордена на Конал Безстрашни и неспирно стопяваха разстоянието до Инструър — и до момента, от който Стела бе започнала да изпитва ужас. Дали приятелите ѝ щяха да погледнат на нея като на предателка, служила на врага? Какво щяха да ѝ кажат? Имаше ли шанс да я приемат отново? Тревогата пробуждаше сърцето ѝ, а евнухът не можеше да ѝ предложи думи на утеха.

Най-сетне настъпи денят, в който войниците пристъпиха отвъд стените на Инструър и с усмивка се сбогуваха с нея. Командирът им дори я покани да сподели трапезата им в казармата. Стела се усмихна и им благодари, стараяйки се да не показва, че състраданието им я

наранява. Тя остана насред улицата и гледаше как войниците се отдалечават. Опомни се едва когато те изчезнаха.

Улиците бяха странно пуссти. Градът беше необичайно тих. Единственият звук идваше от трополенето на дъжда върху камъните. Какво ставаше? По време на пътуването си би трябвало да е научила за евентуално бедствие, сполетяло града. Стела хвана ръката на спътника си и бавно пое надолу по пътя. Все някой щеше да знае къде е Лийт.

Увреденият ѝ крак се огъна от болка. Без да чака молбата ѝ, евнухът спря край едно пазарче и измоли тояга. Стела се обърна към собственика на сергията, който ѝ обясни, че градът бил пуст заради днешната коронация. Той дори изрази учудване от неинформираността ѝ. Самият той не отишъл, защото в Съвещателната зала имало място само за хиляда поканени души, сред които той не бил, а не искал да стои пред палатата, където вече се били събрали повечето граждани. Стела задъхано му благодари и пое отново.

Ето я: палатата, заобиколена от хиляди хора. От нея долиташе музика: печална, покъртваща издъно душата. Дали трябваше да изчака? Изобщо щеше ли някога да настъпи момент, в който тя да се осмели да се яви пред онези, които бе изоставила в себичността си?

Не чакай, прошепна нещо в ума ѝ: ти се покая.

Стела влезе в сградата и бавно пое по коридора на молителите. Тоягата ѝ потропваше по мраморния под.

Евнухът спря на няколко крачки от дървените врати, склучил ръце над стомаха си.

Върви, казаха ѝ очите му. Отвори вратата. Върви при приятелите си.

Стела опря длан до вратата, а в този миг музиката достигна триумфалния си връх. *Поне никой няма да ме забележи*, помисли си тя и натисна.

Хиляда глави се обърнаха към нея, ала тя виждаше само една. Стела се усмихна, когато момчето на трона извика и скочи под ехото на последните ноти. В пълна тишина то се изправи, слезе по стълбите и пое към нея.

— Стела — задавено каза току-що коронясаният крал на Фалта.
— Знаех си, че ще се върнеш.

— Лъжец — отвърна тя и взе дясната му ръка.

РЕЧНИК

Използвани означения:

ДС = *древностроукски*

ОЕ = *_общ език_*

ФИ = *фирейнски*

ПР = *език на Първородните*

ФН = *език на фенните*

ДУ = *джасуеянски*

СРБ = *среднобрудуонски*

НТ = *новотрейкански*

СТБ = *старобрудуонски*

СТФ = *старофалтански*

СТСВ = *староснаватски*

СТ = *старотрейкански*

П = *плонянски*

УЗ = *уайдузки*

ФД = *фодрамски*

ФВ = *фавонски*

М = *мъгливите земи*

П = *пейрански*

С = *санусиански*

НМ = *немохаймски*

СК = *строукски*

СТДР = *стародеруйски*

Адолина: малко поселище в западния край на Сивера Аленския, огромната клисура на р. Алениус; първото обиталище на Първородните във Фалта. [ПР *идилия*]

Адунлок: уайдузка крепост, построена край дълбока пропаст на юг от Клоувънтоп. [УЗ: *поглед надолу*]

Академията: инструкърска институция, обучаваща градските стражи.

Алдраски планини: висока планинска верига по границата между Фалта и Брудуо. [ПР *стара глава*]

Алениус: огромна река, извираща от Алдраските планини, течаща из Фалта. [ПР *бариера*]

Алмукантара: верига от високи планини, разположена в източен и южен Немохайм. [ПР *планини на мечтанието*]

Амаре: гъстонаселени низини на запад от Бюрей, място на множество битки. [НМ *вятър*]

Андратан: брудуонски остров, дом на Рушителя. [СТБ *боязън*]

Ансула: управител във фирейнския кралски двор по времето, когато Индретт живяла в Раммр. [ФИ *бърз отговор*]

Аркимм: петимата членове на Компанията, отправили се в търсене на Джугом Арк. [ПР *петимата на стрелата*]

Аркос: водач на клан в Долината на младостта, по-късно името станало нарицателно за посланик в Съвета на Фалта. [ПР *стрелоносител*]

Арматура: висока и непроходима планинска верига, разделяща Фалта от Брудуо, простира се между Просеката и Даурия край древен пролом. [ПР *бронирани хълмове*]

Арминия Скреуд: свитък с предсказания от Арминий Дауриански [ПР *Свитъкът на Арминий*]

Архивар: човекът, отговарящ за инструкърските архиви.

Асгоуан: едно от Шестнадесетте кралства, намиращо се на север от Деювър [ПР *конско поле*]

Аслама: немохаймското наименование на островния архипелаг Реху, намиращ се на север от Немохайм и Деруйс. [НМ *развалени острови*]

Асламани: немохаймското название за островитяните от Аслама. [НМ *развалени люде*]

Астареа: немохаймското название на старо лозианско кралство; дом на пей-ра, преди да бъдат прогонени. [НМ *плячка*]

Астора: първата фирейнска столица, разположена в Северните покрайнини; потънала в морето. [ПР *северно бижу*]

А-Хами-аг-Шейх: сануското название на Водоносеца Хапута. [С *крал на пустинята*]

Ахтал, последователят: малкото име на младия брудуонски следовник, Повелител на страха. [СТБ *носител на смърт*]

Бадият: източната провинция на санусите. [С *дълбока пустиня*]

Бандитската пещера: варовикова пещера, намираща се в гората Уитвества, преди е била разбойническо свърталище, сега там живее отшелникът.

Беладона: млада жена от долината на Нюм, дъщеря на пазителя на Стрелата; дължи името си на традицията пазителите да получават названията на растения от долината.

Бесният крал на Деруйс: прозвище на владетеля на Деруйс, предизвикано от специфичния му начин на изразяване.

Б'ир Биркат: златно езеро близо до Гадир Масаб. [С *езеро от злато*]

Биринж: огромна брудуонска провинция, разположена на северозапад, земя на пустини и плата. [СТБ *плато*]

Благословен: неформално название на старейшините на Еклесията.

Бранка: голяма северна река, течаща през Асгоуан, Хаурн и далечните северни граници; приток на Алениус. [СТФ *река*]

Брейданска пустош: най-западните високи части на вътрешността на Фирейнс, смятани за част от Мирвиддата. [СТФ *бели земи*]

Бруд аханин Алд: брудуонски орден, заклел се да служи на Рушителя, съставен от онези, оказали се недостойни за Махди Дащ. [СТБ *кафяви лигавници*]

Брудую: континент в североизточното полукълбо, федерация от провинции под властта на Рушителя. [СТБ *кафява земя*]

Брунхавен: крайбрежната столица на Деруйс, дом на Бесния крал. [ПР *последно убежище*]

Бюрей: Аркос от рода Сайуиз, комуто Съветът на водителите поверил Джугом Арк. Основал Немохайм и скрил стрелата. [ПР *неволно разкрит*]

Ванио: брудуонски Търговец. [СРБ *ловки ръце*]

Вапнатак: най-големият град в Северните покрайнини на Фирейнс. По време на халвоянските нашествия градът служел като сборен пункт за годните да носят оръжие мъже; така получил името си. [СТФ *сбор*]

Варец: рибарско селце по крайбрежието на Северните покрайнини. [ФИ *сепия*]

Вартал: алданин (главен обучаващ) на Махди Дащ, водач на четиримата брудуонци. [СТБ *слънчево сияние*]

Василиан: селище в Амаре, където се провела кръвопролитна битка между Немохайм и Пей-ра. [НМ *храбро сражение*]

Великата блудница: ескейнско пейоративно название на Инструър.

Великите северни гори: огромен лес в северната част на Фирейнс, част от още по-масивна фалтанска гора.

Веридия: планинска верига по южната граница на Строукс, разделяща плодородните централни земи от пустошта на юг.

Вероятност три: Часовойски код за бягство.

Видда: събирателно название за всички плата и възвишения във Фирейнс. [ФН *пустош*]

Виндстроп Хаус: главният фодрамски град, търговски пункт, разположен по р. Мосбанк.

Винкулен: хълмове на север от Мьолкбридж. [ФИ *хълмове, правещи завет*]

Витулианската алея: главна улица в Инструър, свързваща Инна (северната порта) и Струър (южната порта). [СК *прав път*]

Водоносецът: една от историите на Децата на мъглата, отнасяща се до Хапута и появата на Долината на хилядата огъня.

Външната камера: съвещателна зала в Инструър, място за публични събирания.

Вътрешната камера: малка съвещателна зала, където се събира Съветът на Фалта.

Гадир Масаб: град на санусите, търговски център и пазар за роби край бреговете на Бир Биркат в Дълбоката пустиня. [С *о аз из край устието*]

Геинор: един от най-възрастните съветници на краля на Немохайм; баща на Грайг. [НМ *благодарителност*]

Гелол: столицата на Табул, там се намират и най-големите златни мини във Фалта. [ПР *златна дупка*]

Големите южни планини: обширна планинска верига, простираща се в южен Брудую.

Големият южен път: строукският отсек от пътя между Инструър и Бюрей.

Грайг: войник в немохаймската армия, син на съветника Геинор. [НМ *копие*]

Гросберген: част от Челюстните планини, от която води началото си Стиггесбрийн. [ПР *огромни планини*]

Гръмопад: водопад на р. Алениус, близо до Просеката. Под него се намира Сивера Аленския.

Гуляйджийска стряха: малка странноприемница в Кинекин, разположена на известно разстояние от главния път.

Дакру: мъж от рода Уента, най-известен от преписваните на Даурия.

Даур Битан, Отравянето: историята за падението на Каннуор и прокуждането от Долината, съдържаща се в Домаз Скреуд. [ПР *смъртоносно ухапване*]

Даурия, Потопената земя: названия на Долината на младостта след заливането ѝ от морето. [ПР *прилив на смъртта*]

Деорк: лейтенант на Рушителя, Пазител на Андратан. [ДУ *върх на копие*]

Десетте книги на Даурия: десет философски тома, отнасящи се до Най-възвишения и делата му с Първородните. Пет от тях са запазени в Даурия, местоположението на останалите е неизвестно.

Десика: наричана още Керсос, Дълбоката пустиня; простира се в южна Фалта. [ПР *изсушавам*]

Десница: тайнствено оръжие, човек или група, за което/когото/която е загатнато в пророчествата за надвиването на Рушителя.

Децата на мъглата: *лозианите*, които обитават Мъгливите земи, изтласкани там от Първородните.

Деювър: едно от Шестнадесетте кралства, разположено южно от Строукс в централна Фалта; богатата обработваема земя. [ПР *двойна река*]

Джасуея: планинско кралство в южен Брудую. [СТБ *оглед*]

Джетарт: легендарна фигура в западна Трейка, заклет враг на уайдузите, понастоящем старец. [СТ *блестящ ловец*]

Джорам: дълбок циркусов басейн, разположен между Стражите в началото на долината Нюм. [ПР *бижу*]

Джугом Арк, Стрелата на единението: пламтяща стрела, запратена от Най-възвишения към Каннуор, отсякла дясната му ръка. Етимология: впрягане заедно на добитък. [ПР *стрела на съдружие*]

Дисоти: дребни кактусовидни растения, срещани в Долината на хилядата огъня. [ПР *малко вода*]

Доковете: пристанищните складове извън стените на Инструър.

Долината на хилядата огъня: дълга, тясна земя между планините в югозападна Фалта и Дълбоката пустиня; гореща, суха и с активна вулканична дейност.

Домаз Скреуд: свитъкът, разказващ за появата на Рушителя и падението на Долината на младостта. [ПР *свитък на гибелта*]

Домини: даурианско название за наставник. [ПР *учител*]

Домът на боготворенето: висока кула в Инструър, създадена по подобие на някогашната Кула на боготворенето в Дона Михст.

Дона Михст: построен в Долината на младостта град. [ПР *мъглива долина, по-късно преминало в дунамис, сила*]

Друин: младеж от Лулеа, едро момче, което тормози другите и има интерес към Стела. [ФИ *кафяв*]

Дуней: войник от Инструър, придружаващ Аркоса на Немохайм; отличен стрелец с лък. [СК *червенокос*]

Дългият мост: простиращият се на една миля мост, свързващ Инструър с Деювър. На юг същата роля изпълнява Южният мост.

Дългокосият: прозвище на принц Уизаго.

Ейксхафт, лидерът: началникът на фодрамите, родом от Фернтикет.

Еклесия: групата, започнала да се събира в мазето на Фоилзи. [СК *призовани*]

Еремос, отшелникът: името на отшелника от Бандитската пещера. [ДС *самотник*]

Еренмал: град в западна Фавония, на северния бряг на р. Алениус. [ПР *лоша кръв*]

Ескейн: скрито общество, бунтуващо се срещу Инструър.

Желязната врата: портата, отвеждаща във Външната камера на Съвещателната зала в Инструър, където се среща Съветът.

Залата на знанието: център на обучението в Дона Михст, сетне на нея била кръстена огромна сграда в Инструър.

Западният път: бивш главен път на изток между Фирейнс и Инструър; вече занемарен.

Избрани: призованите от Най-възвишения да се отправят към Долината на младостта.

Илион, Луничката: жена от Ескейн, която помага за спасяването на Компанията и придружава Аркимм на юг. [СК *предвестник*]

Имзад: еднострунна цигулка на санусите; брудуонски музикален инструмент. [С *една струна*]

Индретт: жена от Лулеа, родом от Раммр, омъжена за Манум. [ФИ *десница*]

Именност: столица на Сна Вацта. Там са се установили наследници на Раупа, Аркос Леуктомов. Най-големият от северните фалтански градове, [*неизвестен произход*]

Инна: северното от двете селища, основани на остров на р. Алениус и впоследствие формирали Инструър; също и една от главни порти към града. [ПР *вътре*]

Инструър: най-големият град във Фалта, седалище на Съвета. [*сливане на названията Инна и Струър, довело до СТФ дума за напътстване*]

Инсуза: момиче от Лулеа, приятелка на Стела. [ПР *топлото*]

Канабар: диви степи във вътрешността на южен Биринж, брудуонска провинция. [СТБ *серистокафяв*]

Каннуор: оригиналното име на Рушителя. [ПР *пазител на знанието*]

Кантара: легендарен замък в небето, появяващ се веднъж на хилядолетие. [ПР *хиляда*]

Каскин: столица и най-голям град на Редана. Намира се на висок хълм край южния бряг на Алениус, в началото на Лешоядова гуша. [ПР *къси бързеи*]

Каума: столица на Сариста, седалище на наследниците на Фурист, Аркос Ландамов. [СТФ *спокоен*, ПР *жежък*]

Кафявата армия: разговорно наименование на брудуонските войски.

Кинекин: най-голям град в западната провинция на Строукс, на пет дни път от Инструър. [СК *връзка*]

Клейтаф Нортр: Северно сияние, често видимо над по-голямата част от северна Фалта. [ПР северни светлини]

Климанеа I: фирейнски крал, възкачил се на престола пред 982 г.; наследен от сина си Просала I. [ФИ силна ръка]

Книга на Вълната: една от Петте изгубени книги, описваща разрушението на Долината.

Книга на Долината: една от Десетте книги на Даурия, съхранявана в пророческата школа.

Книга на Златната стрела: една от петте изгубени книги, съдържаща закони.

Книга на Марисуона: една от Петте изчезнали книги; съдържа отричащите Най-възвишения; наричана още *Книга на лозианите*.

Книга на Облака: една от Десетте книги на Даурия, съхранявана в училището на пророците.

Книга на Огъня: една от Десетте книги на Даурия, запазена в пророческата школа.

Книга на Скалата: една от Десетте книги на Даурия, запазена в училището на пророците.

Книга на Сключените ръце: една от петте изгубени книги, съдържа древни истории, сред които и *Домаз Скреуд*.

Книга на Слънцето: една от Петте изгубени книги; изрежда преведените при Най-възвишения.

Книга на Фонтана: една от Десетте книги на Даурия, съхранявана в пророческата школа.

Коренливите хълмове: планинска верига в Редана, продължение на Уодранианските планини. Оформя южната част на Лешоядова гуша.

Коридор на просителите: коридор в Съвещателната зала, където искащите аудиенция от Съвета изчакват реда си.

Кроптър: Часовой от седми ранг, живеещ на Уоч Хил край Вапнатак. [ПР чародей]

Куали: вид сняг, асоцииран с името на северния бог на снега. [ФН сух сняг]

Кула на боготворенето: свещен монумент в Дона Михст.

Кулмеа: гъстонаселена хълмиста земя на югоизток от Бюрей.

Кървена: река в южна Фалта, извираща от Хилядоливника. Прекосява Дълбоката пустиня и Сариста.

Кърр: наричан още Къррнат, мъж от Лулеа, бивш южняк. Името му е пример за ироничното кръщаване в Строукс. [СТФ *помияр*, вероятно от ПР *ръмжащ*]

Ламтежник: прозвище на Аркоса на Фавония, което наследил от баща си, породено от склонността им да прахосват злато.

Ландам: един от четирите велики рода на Първородните. [ПР *земен род*]

Ланка: кльощав младеж от Брудсайд. Прякор. [ОЕ *върлинест*]

Лейврок: столица на Трейка, най-големият град в западна Фалта. [СТ *водна скала*]

Ленан: инструърски младеж, затворен в Пиниона. [СК *дързък*]

Леуктом: един от четирите велики рода на Първородните. [ПР *род на светлината*]

Лешоядова гуша: централен пролом на р. Алениус, минаващ през Уодранианските планини, разделящ Пискасия и Редана.

Лийт Манумсен: по-малкият син на Манум и Индретт. Името му означава загърбване на миналото. [ОЕ *забравящ, летаргичен*]

Лозиан: букв. всички онези, които напуснали Долината на младостта преди падението, изоставяйки Най-възвишения; нарицателно за всички останали фалтански раси, които не са от Първородните.

Лорнат: мъж от Сивитар в северен Строукс, баща на Кърр. [СК *знаещ*]

Лулеа: село от Северните покрайнини на Фирейнс, разположено в едноименната долина. [ОЕ *ниска*]

Маендрага: мъж на средна възраст от долината на Нюм; името му следва традицията пазителите да носят имената на растения от долината. [ПР *свят човек*]

Малаю: градът с най-голямо население в Брудую. [СТБ *развала*]

Мама Клотиър: крадла от Инструър.

Манум: Търговец от Лулеа, син на Модал, съпруг на Индретт. [ФИ *човек*]

Марабут: санусиански светец, чиито думи трябва да бъдат почитани в Гадир Масаб и околните градове. [С *светец*]

Маремма: обширна низина в средата на Фалта, обхващащи Строукс, Деювър и Асгоуан. [ПР *блата на смъртта*]

Марисуон: огромна изчезнала птица. Джугом Арк носела такива пера. [ПР *величествена птица*]

Махди Дащ, Повелителите на страха: сто шестдесет и деветима страховити брудуонски воители, владеещи магия. [СТБ *сърцето на пустинята*]

Мерин: съпругата на хауфута на Лулеа. [ФИ *смях*]

Мерциум: столицата на Строукс; вторият по големина град във Фалта, разположен на най-вътрешния край на делтата на Алениус. [ДС *търговец*]

Мирвидда: обширна пустош във вътрешността на Фирейнс. [ФН *блатиста пустош*]

Модал: прочут фирейнски Търговец; баща на Манум.

Мъглата, Хинепукохуранги: гористи земи между Деруйс и Долината на хилядата огъня, често обгърнати с мъгла; дом на Децата на мъглата, считани за лозиани от Първородните.

Мълкт: град в южен Немохайм, разположен край р. Нюм; за известно време подслонил Бюрей. [ПР *неравна земя*]

Мьолкбридж: градче във вътрешността на Фирейнс, разположено на южния бряг на р. Мьолк. Там се намира последният мост над реката. [СТФ *мляко*]

Мьолкелва: наричана още Мьолк, Млечната река; най-голямата река в северен Фирейнс. Името си е получила заради специфичния цвят на дъното. [ФИ *мляко*]

Нагорж: южна провинция на Сна Вацта, непосредствено на запад от Просеката. [СТСВ *северен пролом*]

Най-възвишеният: почитаното от Първородните божество.

Намакзар: град на санусите, разположен край р. Кървена близо до границата със Сариста. [С *куп подправки*]

Началник на стражата: капитанът, стоящ начело на стражниците в Инструър; понастоящем подчинен на Аркоса на Немохайм.

Немохайм: едно от Шестнадесетте кралства на Фалта. Някога дом на Бюрей, пазител на Джугом Арк. [ПР *нов дом*]

Нена: съпруга на Маендрага, родом от островите на Асламан, но впоследствие прокудена. [П *разцъфнал цвят*]

Ниманек: лейтенант на Вартал; един от четиримата брудуонски воители. [СТБ *вещаещ успех*]

Нова ера: начало на фалтанското летоброене, започнало от годината, в която Конал победил Рушителя.

Нордвикен: южно фирейнско пристанище, разположено край устието на р. Клюфа. [ФИ *северен обирджия*]

Огнени е: моментът на явяване на Най-възвишения в Долината; също така се отнася и за последващото му явяване пред личности и групи.

Отане-атуа: погранична гора между Мъглата и Деруйс, където се разразила битка; също и село. [М *гората на бога*]

Отпадникът: голям резервоар край стените на Инструър, където се събират отпадъците от града, преди да бъдат отнесени от водите на Алениус.

Парлевааг: жена от фенните, пленена от брудуонците, убита от уайдузи пред портите на Инструър, за да даде време на останалите от Компанията да се спасят. [ФН *разказвач*]

Патриотите на Фалта: името, което Аркосът на Немохайм дава на онези, които се присъединят към предателството му.

Пей-ра: раса лозиани от планините на югозападна Фалта, прогонени от Първородните. [П *народът*]

Пел: баща на Стела, съпруг на Херца, член на лулеанския селски съвет. [ФИ *храст*]

Перду: ловец от Мьолкбридж, когото фенните спасили; понастоящем служещ им за преводач. [ФИ *скрит*]

Песен на зората: утрината птича песен в Мъгливата земя, почитана от Децата на мъглата.

Пиесата на Средозимника: най-важната част от честването на Средозимника; Пиесата символизира триумфа на лятото над зимата.

Пинионът: казарма в Инструър, където се помещават градските стражи; в подземие то й има тъмница, изработена по подобие на тази на Андран.

Пириний: домини (учител) на Фемандерак, дауриански учен и арфист. [ПР *огнепоклонник*]

Пискасия: едно от Шестнадесетте фалтански кралства, намиращо се на юг от Сна Вацта край брега на Алениус. [ПР *богата на риба земя*]

Плафонд: столицата на Деювър, намира се в западния край на басейна, оформен от централните поля на Фалта. [ПР *ръб*]

Плоня: фалтанско кралство, разположено между Фирейнс и земите на уайдузите. [ПР *наводнена земя*]

Покритият път: част от Западния път, всечена в скалата на Долното ждрело на Ключа.

Порвеир: активен вулкан във Фавония. [ФВ *изливан*]

Портите на Алениус: мястото, където реката напуска Лешоядова гуша.

Похатуроа: свещена могила, на която било предсказано помирението между Деруйс и Мъгливата земя. [М *свят хълм*]

Правдоплетство: аспект на словесната магия, позволяваща на говорещия да плени всеки, отговорещ на загатнатото в думите.

Превеждане: начинът, по който Първородните от Долината на младостта отиват при Най-възвишения, без да умират.

Просала I: фирейнски крал, възкачил се на престола след бащината смърт през 1020 г., починал 1030 г. [ПР *притежание*]

Просеката: тесният проход между Алдраските планини и Арматура, свързващ Фалта и Брудую.

Първородни: призованите на север от Янгела от Най-възвишения да живеят в Долината на младостта; названието се отнася и за прогонените от Долината, които се заселили във Фалта, както и за наследниците им.

Раед: водител на клана Керд от рода Леуктом, който бил преведен. [ПР *червен*]

Раммр: столица на Фирейнс, седалище на краля. [ФИ *прав*]

Раупа: член на клана Аркос от рода Леуктом, основал Сна Вацта. [ПР *царствен*]

Рехтал: малък клан от рода на Сайуиз, ползващ се с благоволенieto на Най-възвишения. [ПР *миши*]

Ривалс: река в централен Немохайм, в чието устие има малко пристанище.

Ринн на Торидон: крайбрежни земи на юг от Ремпарерските планини. [УЗ *крехки поля*]

Ринн: Аркосът на Асгоуан, един от посланиците в Съвета на Фалта.

Рубин: мъж от Ескейн, отличаващ се с липсата си на коса. [СК *храбър*]

Рушителят, Неумиращият, Повелителят на Андрант, Каннуор: разбунтувал се срещу Най-възвишения, прокълнат с безсмъртие, покорил Брудую. Управлява от крепостта си на о. Андрант.

Сагон: голяма река в Плоня, минаваща и през значителна част от северна Трейка и Уитвества. [ПР змия]

Сайуиз: един от четирите велики рода на Първородните. [ПР морски род]

Сануси: бедуини, обитаващи Десика. Не е ясно дали са лозиани, или са дошли от Брудую. [С пясъчни хора]

Сараскар: Аркосът на Сариста; началник на отдела за просители към Съвета. [ПР слънчево дете]

Сариста: най-южното от Шестнадесетте кралства на Фалта, заселено последно. Обитателите му са тъмнокожи. [ПР слънчеви земи]

Саумон: рибарско селище в Пискасия, разположено на източния бряг на Алениус. [ПР пъстра риба]

Сбор на учените: законодателният орган на Даурия, натоварен с решаването на морални и богословски проблеми.

Сбор: ескейнско съвещание, на което присъстват старейшините.

Северните покрайнини: част от Фирейнс, обрамчена от Искелзее на север, Удаитическо море на запад, Склоновете на изток и Вътрешните полета на юг.

Сео: истинското име на Яркоокия; ескейнчанинът, който помага за спасяването на Компанията, придружава Аркимм на юг. [СК рязък]

Сивера Аленскя: стръмна клисура южно от Сна Вацта, през която протича Алениус.

Сивитар: град на южния бряг на Алениус, в северен Строукс; речно пристанище. [СТСВ сребърна нишка]

Сиенан: столица и главен пристанищен град на Плоня, разположен на устието на р. Сагон. [П морски път]

Словоплетство: магическо умение, позволяващо на говорещия да загатва неизказано значение.

Сна Вацта: кралство, разположено в североизточната част на Фалта. [ПР замръзнал сняг]

Снаер: маска, използвана в Пиесата на Средозимника; символизира зимата. [ФИ сняг]

Старейшини: водачите на Ескейн, бивши Часовои.

Стела: дъщеря на Пел и Херца от Лулеа. [ОЕ *звездна*]

Сторр: фермер от Сторрдал, селце из хълмовете на Винкулен. Баща на Фарр и Уайра. [ФИ *взор*]

Стражите: двата върха в Алмукантара, охраняващи Джугом.

Строукс: най-многолюдното от Шестнадесетте кралства на Фалта, разположено южно от река Алениус из централните равнини. [ПР *пшенична нива*]

Струър: южното и по-голямото от двете селища, основано на остров на р. Алениус. Впоследствие се обединили в Инструър. [ПР *получавам*]

Съвет на Фалта: управляващ съвет на посланици от Шестнадесетте кралства, разположен в Инструър.

Съвещателната зала: мястото, където Съветът на Фалта разисква. Най-голямата сграда в Инструър.

Табул: едно от Шестнадесетте кралства на Фалта, богато на минерали. [ПР *плоска земя*]

Тангин: мъж от Брудуо, който се присъединява към Еклесията; бързо се издига до един от Благословените. [ДУ *мъчение*]

Тапу: обект, забранен поради светостта си. [М *свещен*]

Те Туахангата: син на най-силния вожд от Мъгливата земя, придружава Аркимм на юг. [М *някой, който пътува*]

Тиммис-зао: каньон, простиращ се през югозападна Фалта. [С *стена на смъртта*]

Тинеи: съпругата на Кърр [СТФ *извивка*]

Трейка: едно от Шестнадесетте кралства. Разположено е между уайдузките земи и Ремпарерските планини. [ПР *горска земя*]

Трукта: град в южна Пискасия, разположен на западния бряг на Алениус. [ПР *сива риба*]

Тур: легендарен див бик, срещан само из вътрешността на Фирейнс. [ПР *бик*]

Тусоки: треви, адаптирали се към много сух климат. [ПР *остра трева*]

Търговец: изкарващ си прехраната с продажба на стоки из Фалта и Брудуо. Много Търговци изпълняват и шпионски дейности.

Уаинуи: водопад в Мъгливите земи. [М *голяма вода*]

Уайзънт: турът на вожда на фенните. [ФН *бизон*]

Уайра Сторрсен: по-младият син на Сторр от Винкулен; як русокос младеж, пожертвал се в името на Компанията. [ФИ *жилав*]

Уента: един от четирите велики фирейнски рода. [ПР *вихрен род*]

Уизаго: принц на Деруйс, единственият останал син на Бесния крал на Деруйс, спътник на Аркимм. [СТДР *всезнайко*]

Уиндрайз: град във вътрешността на Фирейнс, разположен на мястото, където Западният път излиза от долината на Мьолк.

Уодаитическо море: западно море, по-точно частта от океана, отчасти обгърната от северозападна и югозападна Фалта. [ПР *гореща вода*]

Уодраниански планини: обширна верига в източна централна Фалта, дом на уодраните. [ПР *водни хора*]

Уоч Хил: наричан още Кенна Хил, Вълшебната планина, залесен хълм, най-високата точка около Лулеа; дом на Часовоя Кроптър.

Фавония: фалтанско кралство, разположено на север от Строукс. [ПР *горещ вятър*]

Фалта: континент в северозападното полукълбо, приютил шестнадесет съюзени кралства. [ОЕ *от Фалтуейт, от своя страна дошло от Уитвества*]

Фарр Сторрсен: по-големият син на Сторр от Винкулен; висок, як младеж. [ФИ *далеч*]

Фемандерак: дауриански философ, напуснал родината си в дирене на Десницата. [ПР *овластен*]

Фенни: *лозиани*, които обитават вътрешността на Фирейнс. [ФН *древни люде*]

Ферди: съпруг на Фоилзи, гражданин на Инструър, починал неотдавна. [ПР *опърничава*]

Фианански друм: път, който свързва Западния път със Сиенан, столицата на Плоня. [П *хубав път*]

Фийрик: родом от Сивитар в северен Строукс, понастоящем главен старейшина на Ескейн.

Фирейнс: най-западното от Шестнадесетте кралства. Наречено така заради изгрева върху Челюстните планини. [ПР *огнена плащаница*]

Фодрами: ниски на ръст *лозиани*, обитаващи Уитвества. [ФД *горски обитатели*]

Фоилзи: вдовица от Инструър, хазяйка, обучаваща и продавачка. [ПР *помощница*]

Фуир аф химии: Часовойска фраза, използвана и за поздрав. [ПР *небесен огън*]

Фуирфад: наричан още Огнепът, Огнебитие; системата поверия на Първородните; ученията, позволяващи им да следват Най-възвишения. [ПР *огнен път*]

Фурист: Аркос на рода Ландам, основател на Сариста [ПР *достоеен за възхита*]

Фуроман: секретарят на отдела по просителите към Съвета на Фалта. [СК *здрава хватка*]

Хадж Кахал: лятното събиране на санусите в Гадир Масаб; нещо като панаир. [С *лятно пътуване*]

Хал Манумсен: младеж от Лулеа, осиновено дете на Манум и Индретт. Сакат, чието име очевидно е антифраза. [ФИ *цялостен*]

Хамадабат: северната провинция на санусите, намираща се между Бир Биркат и Веридия. [С *пустинна планина*]

Ханау: родова група на Децата на Мъглата; може да включва всякакви роднини. [М *семейство*]

Хапута: митичен воин от Мъгливата земя, споменаван в множество легенди, сред които и историята на Водоносеца. [М *създателят*]

Хаурн: фалтанско кралство, разположено северно от Асгоуан. Присъединено към Сна Вацта през 1006 г. [ПР *рог*]

Хаутий: дауриански учен, автор на „Словата на Хаутий“. [ПР *пръв мъдрец*]

Хауфут: титла на селски водител в северен Фирейнс. [ФИ *глава*]

Хейн: млад лулеанчанин, когото Кърр подготвя за Часовой. [ОЕ *зеделец*]

Хермеса: момиче от Лулеа, приятелка на Стела. [ФИ *тълмач*]

Херца: майка на Стела, съпруга на Пел. [ФИ *избор*]

Хилядоливник: склон в каньона на югозападна Фалта, от който се излива вода.

Хинеранги: дъщерята на главния вожд на Децата на мъглата, сестра на Те Туахангата. [М *небесна песен*]

Хоуксхед: планина в северен Немохайм, част от веригата на Алмукантара; според легендата Кантара се намира нейде из

склоновете ѝ.

Часовои: тайна организация, поставила си за цел да защитава интересите на Фалта.

Щефл, Меал Горм: активен вулкан в Уитвества. [ПР *зугла*]

Южен маршрут: най-южната търговска пътека на фодрамите. Първата, която може да бъде използвана след пролетния топеж.

Яркоокият: един от двамата ескейнчани, пътуващи с Аркимм; наричан така от Лийт, преди да научи името му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.